
HANS
ALLIANCE BOOK FOUR
S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hans

İTTİFAK KİTAP DÖRT

S. J. TILLY

HANS
İttifak Serisi DÖRDÜNCÜ Kitap
Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2023
Tüm hakları saklıdır.
İlk yayın tarihi 2023 ISBN
9781962096034
Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Kapak: Lori Jackson Tasarım
Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık
Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with
Jeanine & Beth Lawton, VB Edits

Bu kitap her şeyi başlatan güzel piç Nero'ya adanmıştır. Akılsız kıçını seviyorum.

-

Bu savaş hepimize ait. Çünkü hepimiz insanız. Ve bu da onu bizim yapar.

İçindekiler

İçerik Uyarısı

1. Hans
2. Cassie
3. Hans
4. Cassie
5. Hans
6. Cassie
7. Hans
8. Cassie
9. Hans
10. Hans
11. Cassie
12. Hans
13. Cassie
14. Hans
15. Cassie
16. Hans
17. Cassie
18. Hans
19. Cassie
20. Hans
21. Cassie
22. Hans
23. Cassie
24. Hans
25. Cassie
26. Hans
27. Cassie
28. Hans
29. Cassie
30. Hans
31. Cassie
32. Hans
33. Cassie
34. Hans
35. Cassie
36. Hans
37. Cassie

38. Hans
39. Cassie
40. Hans
41. Cassie
42. Hans
43. Cassie
44. Hans
45. Cassie
46. Hans
47. Cassie
48. Hans
49. Cassie
50. Hans
51. Cassie
52. Hans
53. Hans
54. Hans
55. Cassie
56. Hans
57. Cassie
58. Hans
59. Cassie
60. Cassie
61. Hans
62. Cassie
63. Hans
64. Cassie
65. Hans
66. Cassie
67. Hans
68. Cassie
69. Hans
70. Nero
71. Cassie
72. Hans
73. Cassie
74. Hans
75. Cassie
76. Hans
77. Cassie
78. Cassie
79. Hans
80. Cassie
81. Hans
82. Cassie

83. Hans
84. Cassie
85. Hans
86. Cassie
87. Hans
88. Cassie
89. Hans
90. Cassie
91. Hans
92. Cassie
93. Hans
94. Cassie
95. Hans
96. Cassie
97. Dom
98. Cassie
99. Hans
100. Cassie
101. Hans
102. Cassie
103. Hans
104. Cassie
105. Hans
106. Cassie
107. Hans
108. Cassie
109. Hans
110. Cassie
111. Hans
112. Cassie
113. Hans
114. Cassie
115. Hans
116. Cassie
117. Hans
118. Cassie
119. Hans
120. Cassie
121. Hans
122. Cassie
123. Hans
124. Kral
125. Cassie
126. Hans
127. Cassie

128. Hans
129. Hans
Epilog
Payton
Hans
Cassie
Savannah
Val
Cassie
Epilog 2 - Hans

Yazarın Notu
Teşekkür Yazar
Hakkında
Bu Yazarın Kitapları

İçerik Uyarısı

Bu karanlık bir kanunsuz romantizmi.

Çok fazla grafik şiddet ve ölüm içeriyor. Takip, haneye tecavüz ve gözetleme var.

Bu kitap insan ticaretini ele alıyor. Herhangi bir insan ticareti mağdurunun birinci şahıs bakış açısı yoktur, ancak geride bıraktığı travmayı ilk elden göreceksiniz.

Bu kitap aynı zamanda ebeveynlerin ölümü, bir kardeşin ölümü ve daha fazlasını yapmış olmayı dilemenin azabını da içeriyor.

Hans sadece bu sayfalar arasında yaşadığından, siz veya tanıdığınız biri insan ticareti mağduruysa, lütfen 1-888-373-7888 numaralı telefonu arayın. Amerika Birleşik Devletleri dışındaysanız, daha fazla yardım için bu siteyi ziyaret edin https://bit.ly/ InternationalTraffickingHotlines Sizi önemseyen insanlar var ve size yardım edecekler.

Lütfen bilgili ve dikkatli bir şekilde ilerleyin.

BÖLÜM 1

Hans

BIÇAĞIMIN BILEME TAŞI ÜZERINDE KAYARKEN ÇIKARDIĞI YUMUŞAK KAZIMA SESI içimi huzurla dolduruyor.

Bu tanıdık.

Sevgili dostum.

İçgüdüsel olarak, bileğim metali taşa karşı on beş derecelik bir açıyla tutmak için bükülüyor, çoğu marka standardından beş derece daha sığ. Biraz daha keskin. Biraz daha tehlikeli.

Biraz daha benim tarzım.

Önümde, monitörlerimden birinin köşesinde sarı bir ışık yanıp sönüyor.

Gözlerimi bıçağımdan sinyalizasyon ekranına kaldırıyorum ve izliyorum

Cassandra, komşum, varlığımın baş belası, onun garaj yolundan benimkine doğru zıplıyordu.

Tamam, yani zıplamıyor. Ama o askılı küçük atlet ve şortun içinde, her santiminin ne kadar sallandığına bakılırsa öyle de olabilir.

Öne doğru eğildiğimde önümdeki çalışma yüzeyi gıcırdıyor, yumruğum bıçağın sapını kavrıyor ve ucunu eski ahşaba bastırıyor.

Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil mi? Hiç mi aklı yok?

Bir sonraki adımını atarken büyük göğüsleri zıplıyor, dayanıksız parmak arası terlikleri ayaklarını çatlak asfalttan korumak için hiçbir şey yapmıyor.

Onun gibi bir kız giymeli...

Hiçbir şey.

Onun gibi bir kız kesinlikle hiçbir şey giymemeli ve gecelerini sırtüstü yatarak, kalçaları açık, elleri bağlı ve vücudu kabararak geçirmeli... benimkinin altında - başka hiç kimsenin onu göremeyeceği bir yerde.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu dünya onun gibi narin yaratıklar için yaratılmamış.

Ekranda Cassandra, araba yolumdan dönüp ön kapıma giden küçük tuğla patikadan aşağı inerken bir eliyle mor bluzunun önünü sıyırıyor.

Bodrum katımdaki mevcut yerimden bir kat yukarıda olan ön kapım.

Hiç açmadığım ön kapım. Çünkü

onunla konuşamıyorum.

Ona bu kadar yaklaşamam.

Kapı zili gizli güvenli odamın güçlendirilmiş duvarlarından duyulmuyor ama hoparlörlerimden net bir şekilde duyuyorum.

Başka bir ekran farklı bir görünüm gösteriyor ve bu benim favorim olabilir.

Kamera gözetleme deliğinde, bu yüzden mükemmel yüzünün

mükemmel bir açısı var. Dudağını ısırıyor.

Elindeki kötü yapılmış unlu mamullerin bulunduğu cam kabı kaydırıyor.

Uzanıp kıvırcık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

Ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyorum.

Bir sonraki saç kesimi için neredeyse zamanı gelmiş. Kakülleri biraz uzun, gözlerinin içine doğru sarkıyor, bukleler kısa saç tellerinde daha da belirginleşiyor ve onu doğru miktarda dağınık gösteriyor.

Onları seviyorum.

Ama bir saniyeliğine bile olsa onun yumuşak kahverengi gözlerini görmemi engellemelerinden nefret ediyorum.

Dili dışarı fırlıyor, dolgun alt dudağında geziniyor. Ve ben

tavana bakıyorum.

Kapı zili tekrar çalıyor.

Belki odaklanırsam, kafamı öne doğru çarpıp göz çukurumu bıçağıma saplayabilir ve kendimi bu lanet mavi top sefaletinden kurtarabilirim.

"Evde olduğunu sanıyordum, Hans." Yumuşak sesi hoparlörlerime doğru kayıyor ve gözlerimi tekrar ekrana çeviriyorum.

Kapımda durduğunda neredeyse her zaman kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Ama asla adımı söylemez.

Adımı söylerken dudaklarının tam olarak nasıl ayrıldığını bildiğim için aletim tepki veriyor.

O gittiğinde kaydı tekrar dinleteceğim. Açılıp kapanan o mükemmel pembe dudakların şeklini izle.

"Kahretsin, Kelebek." Avucumu büyüyen ereksiyonumun üzerine bastırıyorum.

Derin bir nefes alırken açıkta kalan göğüs dekoltesi yükseliyor, sonra eğilip kabı kapımın önündeki yıpranmış karşılama paspasının üzerine koyuyor.

Aslında *hoş geldiniz* yazmıyor. Ancak paspasın iç katmanında özenle hazırlanmış bir patlayıcı tabakası var, yani bu da var.

O doğrulurken ben sikime bastırmaya devam ediyorum.

Ve onun ön pencereme bakışını izlediğimde daha da bastırıyorum.

Perdeler kapalı olduğu için görebileceği bir şey yok ama denemesi hoşuma gitti.

Sonra küçük kameraya sırtını dönüp merdivenlerden aşağı atlayışını izlemeye devam ediyorum, gün batımı formunun parlamasına neden oluyor.

O kadar kalın ki. Ve yumuşak. Ve güzel. Ve gözlerinin arkasındaki kıvılcım çok güven verici ve sağlıklı ve...

Parmaklarımın boyumu kavramasına izin veriyorum, o çıkmaz sokağı geçene, her zaman garaj yoluna park ettiği arabasının yanından geçene ve ön kapısını arkasından kapatana kadar sıkıyorum.

Sandalyemde geriye yaslanıyorum.

Adımı söylediğini duyduğum diğer tek zaman tanıştığımız gündü.

Şehir dışındaydım, ülke dışındaydım. Korkunç adamları öldürmekle meşguldüm, bu yüzden karşı komşumun öldüğünü bilmiyordum. Kulakları iyi duymayan, ön bahçesinden ötesini göremeyen ve pencerelerden uzak durmasını sağlayan bir online poker alışkanlığı olan hoş ve yaşlı bir kadındı. Mükemmel biriydi. Ama sonra kalktı ve öldü, kız kardeşinin bir arkadaşı vardı, onun da ev arayan bir kızı vardı ve ben eve geldiğimde yeni bir komşum olmuştu.

Cassandra.

Bu geçen yazdı. Bir yıl, bir ay ve iki hafta önce.

Kamyonetimden henüz inmiştim ki, aceleyle caddenin karşısına geçti, kapımı kapattığımda çoktan bagaj kapağıma varmıştı ve elini bana doğru uzattı.

Kendimi durduramadan*, ben Cassie, yeni komşunuz* derken nasırlı avucumu onun pürüzsüz avucuna yerleştirdim. Beynim söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için *Hans* diye cevap verdim.

Sadece bu. Sadece benim adım.

Sonra o da tekrarladı. Bu kadar basit. Sadece bir kez. *Hans.*

Ve o zamandan beri kimseyi becermedim.

Onu bir an önce beynimden atmazsam, aklımı kaybedeceğim. Uzanıyorum ve daha fazla monitör açmak için düğmeye dokunuyorum.

Dört enine ve iki boyuna, sekiz ekranın hepsi titreşerek canlanıyor, ekranları dört çeyreğe bölünmüş ve bana tüm çıkmaz sokağın görüntüsünü veriyor.

Sonundaki ev terk edilmiş. Ve *bir şirket* vergi nedeniyle mülkü satın aldığından, muhtemelen önümüzdeki yirmi yıl boyunca terk edilmiş halde duracak. Ve eğer Cassandra 1304 Holly Court'un üzerine çullanmasaydı, ben -yani *aynı şirket*- o evi de satın alırdım. Sonra da muhtemelen Karmine'ye kiralayıp, kendi kurduğu ordusu için bir tür ileri harekât üssü olarak kullanmasına izin verirlerdi.

Ama bu olmadı ve Cassandra yüzünden küçük sokağımın kontrolü tamamen bende değil.

On iki gün önce otuz yaşına basan, yani benden dokuz yaş küçük ve benim için çok genç olan kıvrımlı küçük cadaloz, yaptığı küçük teslimatlarla beni gıda zehirlenmesinden öldürmek için elinden geleni yapıyor.

Belki de gerçekten işe yarıyordur. Belki de bana bir çeşit gizli hükümet toksini veriyordur. Belki de bu yüzden onu aklımdan çıkaramıyorum.

Garajımın en üst noktasına yerleştirilmiş kameradan, ana kattaki ışıkları kapatırken gölgesinin ince oturma odası perdelerinin arkasında hareket edişini izliyorum.

Formu kayboluyor, ama sonra üst katındaki pencereler aydınlanıyor ve yatmaya gittiğini anlıyorum.

BÖLÜM 2

Cassie

ŞAL DESENLI DUŞ PERDESINI GERI ÇEKIYORUM VE YÜZ YIKAMA SUYUMU avucuma dikkatlice bir miktar sıktım.

Narenciye kokusu genellikle keyfimi yerine getirmeye yeter, ama bu gece değil. İç çekerek lavaboma dönüyorum, akan su nihayet ılıklaşıyor, ve ellerimi köpürtüyorum.

"Bugünlerde vazgeçmelisin," diye kendimi azarladıktan sonra yüzümü aşağı eğip köpükleri cildime sürüyorum.

Buraya taşındığımdan beri birkaç haftada bir, sokağın karşısındaki inanılmaz seksi adama kurabiye, ekmek ya da tatlı götürüyorum. *Hans'a.*

O... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O sadece farklı. Ve onun hakkında bir fikrim bile olmamalı çünkü onu sadece bir kez yakından gördüm. Onu ilk gördüğümde.

Ve eğer o zamandan beri geçmişi bir gösterge ise, onu hazırlıksız yakaladığım için bu kadar yaklaştım. Çünkü taşındığımı bilmiyordu.

Sokağın karşısında bir komşum olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştım ama emlakçı tek katlı evin dolu olduğuna dair söz verdi. Ve en az üç kez sordum çünkü sokağın sonundaki boş ev beni biraz ürkütmüştü. Bu yüzden sözde komşum için gözümü dört açtım.

Bu küçük kasabanın kenarındaki arsalar geniş olsa da, araba yollarımız mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Bu bana henüz tanışmadığım komşumla garip bir arkadaşlık hissi veriyordu. Sanki bu işte birlikteymişiz gibi, mahallemizdeki diğer evler köşeyi dönünce görünmüyor, sanki bir dünya uzaktaymışız gibi hissediyordum.

İlk evimde ilk gecemi geçirdikten üç hafta dört gün sonra, evimin karşısındaki garaj yoluna düz beyaz bir kamyonet girdi.

Benim.

O kadar heyecanlıydım ki ne giydiğime bile bakmadım, bronzlaştırıcı sürmek için bir dakikamı bile ayırmadım. Koltuğumdan sıçradım ve bacaklarımın elverdiği en hızlı şekilde ön kapımdan çıkıp, çatlak garaj yolumdan aşağıya ve onunkine doğru yürüdüm. Dışarı çıktığında kamyonetinin arka tamponuna varmıştım bile.

Ve sonra nefesim kesildi. Çünkü o... yakışıklıydı. Hem *de çok.* yakışıklı, ama aynı zamanda korkutucu. Ve güçlü. Çok güçlü görünüyordu.

İhmal edilmiş libidom, mağarasından yuvarlanan aç bir ayı gibi kış uykusundan yuvarlandı, her yuvarlanışta kurumuş yapraklar silkelendi, ta ki *insan* kokan bir göle kafa üstü düşene kadar.

O günkü davranışımı hatırladıkça kendi kendime homurdanıyorum ve lavabonun kenarından su sıçramasına neden oluyorum.

Aramıza soktuğumda muhtemelen avucum terlemişti.

Uzun koyu sarı saçları topuz yapılmıştı ve birkaç parçası gözlerinin üzerine düşüyordu. Ve bu bana bir şeyler hissettirdi. Çünkü onlar sadece göz değildi. Gözleri yoğundu ve irisleri o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Ve çene çizgisi... Şimdi düşününce bile bayılabilirim. Yontulmuştu ve saçlarından birkaç ton daha koyu bir kirli sakalla kaplıydı.

Bu çok fazlaydı.

Hans çok fazlaydı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi söyledim. *Ben Cassie, yeni komşunuz.*

Mutlu görünmüyordu. Ben söylemeden önce de, söyledikten sonra da. Ama cevap verdi, ilk adı olduğunu varsaydığım bir isimle.

Hans.

Hans, sahip olduğumu bilmediğim İskandinav fantezisi. *Lütfen, lütfen, beni omzunda salla ve yatak odana götür. Bir Viking kampı gibi davranabiliriz. Sen baş savaşçı ahbapsın, ben de düşmanından çalıp kendininmiş gibi sahiplendiğin prenses*... Suyu kapatıp gözlerimi sıkarak yüzümü kuruluyorum.

Temiz havlu.

Tabii ki bunların hiçbiri olmadı. Hans elimi bıraktı, kamyonetinin kapısını çarptı, garajına girdi ve omzunun üzerinden bana bir kez bile bakmadan üst kapıyı kapatmak için düğmeye bastı.

Eski özgüvenine büyük bir darbe.

Ama o *çılgınca başarılı* ilk buluşmadan sonra, onu unlu mamullerle kazanabileceğimi düşündüm.

Ve böylece bir yıl sürecek kedi-fare oyunumuz başladı.

Gerçi bizim durumumuzda kimin kim olduğundan pek emin değilim.

Çünkü onu an be an görüyorum. Hans kamyonetini garajına çekerken, Hans garajından çıkarken, Hans posta kutusundan geri dönerken, kendi postalarımı kontrol etmek için dışarı çıkarken *kazara* karşılaşamayacağım kadar uzun ve hızlı adımlarla yürürken - inanın bana, denedim. Yani hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Ve hala orada yaşadığını. Ama kapıyı hiç açmıyor.

Bir kere bile.

Işığı kapatıp yatak odama giriyorum.

Şortumu ve iç çamaşırımı çıkarıp sütyenimi yere atıyorum ve bir çift uyku şortu çıkarıyorum.

Teknik olarak Hans'ın evinde giydiğim tişört bir pijama üstü, ama sütyenle birlikte herhangi bir atlet gibi görünüyor. Zaten beni görmüş de değil.

Başucu lambamı kapatıp yatağıma uzanıyorum.

Hans'ın ona bıraktıklarımı gerçekten yiyip yemediğini ya da hepsini atıp boş kabı iade edip etmediğini merak ederken tarifleri kaydırma zamanı.

BÖLÜM 3

Hans

EVINDEKI SON IŞIK SÖNDÜĞÜNDE, KIRK DAKIKA DAHA BEKLEDIM.

Yedi dakika.

Her zaman kırk beş dakika içinde uyur, ama emin olmak isterim.

İnleyerek sandalyemden kalkıyorum ve monitörleri kapatıyorum. Bıçaklarım bu gece olabildiğince keskin ve almam gereken yiyecekler var.

Ön kapımın üstündeki küçük hilal pencereden bakıyorum, caddenin karşısında yeni ışıkların yanmadığını iki kez kontrol ediyorum, sonra kapıyı açıyorum ve kapatmadan önce dikdörtgen cam kabı alıyorum ve Tekrar kilitliyorum.

Her zaman olduğu gibi, kapağın üstünde sarı bir Post-it notu var.

Çikolatalı kabaklı kurabiye.

Parmağımı yazının üzerinde gezdirirken bile burnumun kırıştığını hissedebiliyorum.

Kabak ekmeğini duymuştum ama kurabiyesini duymamıştım. Ve ekmek beni yeterince şüpheci yaptı.

Gözlerimi kendime çevirerek kurabiyeleri küçük mutfağıma taşıyor ve tezgâhın üzerine koyuyorum.

Post-it'i dikkatlice kenara koyduktan sonra kapak kolayca kalkıyor ve beraberinde çikolata ve ıslak sebze kokusu geliyor.

İç çekiyorum.

Bunlar normal kurabiyeler gibi görünmek yerine, yol boyunca şeklini kaybetmiş nemli yeşil hokey disklerine benziyor. Ama bir tanesini kaldırdığımda şaşırtıcı bir şekilde bir arada duruyor.

Ayrıca beklediğimden daha ağır.

"Allah kahretsin." Kurabiyeyi kaldırıp bir ısırık alırken bile onu tüketmek için artan ihtiyacıma lanet ediyorum.

Ağzım çatılıyor ama kendimi çiğnemeye devam etmeye zorluyorum.

Bu... iyi değil.

Pakete bakıyorum, ısırdığım küçük bir karışmamış un topağı görüyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

Kurabiyenin genel ıslaklığı rahatsız edici. Ama tadı daha da kötü.

Kalanını ağzıma attım.

Bu kadar çok yemek yapan biri için Cassandra hiç de iyiye gitmiyor.

Buzdolabıma gidip bir kalıp tereyağı çıkarıyorum.

Sürülebilir olması için çok sert, bu yüzden küçük kareler kesip ikinci kurabiyenin üzerine koyuyorum, sonra büyük bir ısırık alıyorum.

Biraz daha iyi.

Bir ısırık daha alıyorum ve kurabiye suyunun bir kısmı gömleğime damlıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ağzımdaki kıyılmış sebze saçmalığıyla.

Tereyağlı kurabiyenin geri kalanını ağzıma attıktan sonra lavabonun yanında duran rulodan bir kağıt havlu koparıp gömleğimi siliyorum.

Kabın içinde kalan diğer dört kurabiyeye bakıyorum. Onları yemek istemiyorum.

Pek yenilebilir değiller.

Ama Cassandra'nın yemek blogu için bunları nasıl fotoğrafladığını merak ediyorum.

Blogunu bulmam uzun sürmedi, ancak yan daireye taşındıktan sonra açmış olması beni biraz şaşırttı. Yarattığı şey ne kadar berbat olursa olsun, fotoğrafta her zaman çekici görünmesini sağlıyor, ancak blogunda yer verdiği her üründen bana bir kap hediye ettiği için fotoğrafların yalan söylediğini biliyorum.

Geri kalanını yemek istemiyorum. Ama yemek zorundayım.

Buzdolabının diğer tarafındaki dolaba geçtikten sonra kapağını açıyorum ve yarısı boş fıstık ezmesi kavanozunu çıkarıyorum.

Bir kaşık dolusu alıp üçüncü hokey diskinin üstüne yaymak için elimden geleni yapıyorum.

Bu onu daha iyi yapmaz.

Tezgâhtan bir bardak su alıp yudumlarken, çenemi kapatan fıstık ve kabak betonunu gevşetmeye çalışıyorum.

Sonunda ağzımı temizlediğimde buzdolabına geri dönüyorum ve bu sefer bir şişe bira çıkarıyorum.

Açıyorum ve son üç tanesi bitene kadar şişeden bir yudum alıp kurabiyeden bir yudum almak arasında gidip geliyorum.

Son lokmada midem itiraz ediyor ama ziyan edemem. Yarattıkları ne kadar kötü olursa olsun, Cassandra'nın her bir parçasını tüketmeye olan derin ihtiyacım onları atmama izin vermiyor. Damak tadım da bu işkenceyi ikinci kez yaşamama izin vermiyor. Yani bu bizim ritüelimiz haline geldi. Cassandra bana yenilebilir bir şeyler bırakıyor ve ben de mutfağımda tek başıma durup lavabomun üzerindeki pencereden dışarı bakarken ve bunları onun evinde, yanımda onunla yediğimi hayal ederken tıka basa yiyorum.

Tüm berbat kurabiyeler bittiğinde, cam kabı lavabonun üzerine koyup küçük yeşil sıvı havuzunun damlamasına izin veriyorum. Sonra yıkayıp kuruluyorum.

Kapağı yerine sabitledikten sonra boş kabı tezgahın üzerine bırakıyorum ve Post-it'i alıyorum.

Oturma odasından geçiyorum, geçerken ışıkları kapatıyorum ve yatak odama giriyorum.

Yatağımın başucundaki lamba yanıyor ve komodinin üst çekmecesini açarken hareketlerimi aydınlatıyor.

Eğilerek, en yeni Post-it'i dikkatlice sonuncusunun üzerine yapıştırıyorum ve sarı kağıt karelerden oluşan küçük yığınıma ekliyorum.

Komşu kızdan gelen her teslimat için bir tane.

BÖLÜM 4

Cassie

"TAMAM, GÜLE GÜLE! SONRA TEKRAR GELECEĞIM!" ÖN KAPIDAN ÇIKARKEN KENDI KENDIME SIRITIYORUM.

Kapıyı kilitliyorum.

Hiç evcil hayvanım yok. Evin içinde canlı hiçbir şey yok ama yine de her ayrıldığımda evime veda ediyorum. Muhtemelen aptalca ama geri dönmek daha mutlu hissettiriyor. Sanki yapının kendisi benim dönüşümü bekliyormuş gibi.

Ön kapımdan araba yoluma uzanan kaldırıma doğru birkaç adım atarken sokağın karşısına bakıyorum. Hava bulutlu ama komşumun boş ön basamağını net bir şekilde görebiliyorum. Görünürde kurabiye kabı yok.

Dudağımın kenarını ısırdım.

Yani evdeydi ama kapıyı açmadı. Tekrar.

Ya da sen oradayken eve geldi. Ya da duştaydı.

Ya da bu sabah eve geldi.

Bakışlarımı Hans'ın evinden ayırıyorum ve kalan mesafeyi aceleyle eski sedanıma doğru gidiyorum. Hans'ın bazı gecelerini bir kadının evinde geçiriyor olabileceği düşüncesi itiraf etmek istemediğim kadar çok kez aklımdan geçti. Yakışıklı ve ele avuca sığmaz komşum üzerinde hiçbir hak iddia edemesem de, içimdeki kıskançlık gerçek.

BÖLÜM 5

Hans

CASSANDRA GARAJ YOLUNDAN GERI GERI ÇIKARKEN NEREDEYSE POSTA KUTUSUNA ÇARPIYORDU.

Sonra radyoyla oynayarak zaman geçiriyor ve sonunda Holly Court'u kapatarak gözden kayboluyor.

Ona her zamanki gibi 11 dakika veriyorum.

Eşyalarını unutup geri getirme konusunda sabıkası var, ama beş dakikadan fazla uzaktaysa asla geri dönmüyor. Bu yüzden, o on birinci dakika başladığında, boş kabı kolumun altına sıkıştırıp dışarı çıkıyorum.

Etrafa bakmıyorum. Gizlice yaklaşmaya çalışmam. Bunların ikisi de şüpheli bir şey yaptığınızı ele verir. Buraya aitmiş gibi davranmak her zaman en iyisidir.

Ayrıca, burada ne yaptığımı görecek kimse yok.

Küçük çıkmaz sokağımızdaki arsalar geniş ve biçilmiş çimlerimizin kenarlarının ötesinde sık bir ağaç ormanı var. Hem yapraklı hem de yaprak dökmeyen. Yani biri bizim mülklerimizden birinde değilse ya da sokağımızdan gelmiyorsa, Cassandra'nın eviyle benim evim arasında yürüdüğümü göremez.

Beni şimdi görmeyecekler ve bunu yaptığım diğer düzinelerce seferde de görmediler.

Botlarım ön kapıya çıkan basamaklarda sessiz, avucumdaki kopya anahtarla kolu açıyorum. Dönüp kapı açıldığında başımı sallıyorum.

"Kullanmayacaksan neden sürgü takıyorsun Kelebek?"

Boş tabağı, kapağı takılı halde, onun gerçek karşılama paspasının üzerine koydum, çizmelerimi paspasın üzerine sildim, sonra üzerine bastım ve kapıyı arkamdan k a p a t t ı m ,

Kolu yeniden kilitliyorum. Bir süreliğine gitmiş olması, her şeyi bulduğum gibi bırakmayacağım anlamına gelmiyor.

Her zamanki turlarımı yapmam uzun sürmüyor ama acele de etmiyorum.

Kendime bunun titiz olmak istediğim için olduğunu söylüyorum. Her pencerenin düzgün bir şekilde kilitlendiğinden emin olmam gerektiğini söylüyorum - iki kez, çünkü ilk seferinde gözden kaçırmış olabilirim.

Onun alanında olmaktan nasıl keyif aldığımı düşünmüyorum. Burada havanın nasıl farklı hissettirdiğini düşünmüyorum. Tadının nasıl farklı olduğunu.

Oturma odası Cassandra'nın ev ofisi olarak kullanılıyor. Odanın bir tarafındaki gri kanepe, Cassandra'nın hiç açmadığı şöminenin üzerine monte edilmiş vasat altı bir televizyona bakıyor çünkü birileri -ben- gaz hattını devre dışı bırakıp duruyor çünkü birileri -kendisi- şömineyi birçok kez açık bırakmış. Neyse ki tamirci çağırmaktan vazgeçti, çünkü ben yine her şeyi berbat edecekken onun tamir için para harcamasına üzülmek istemiyorum.

Oturma odasının diğer tarafında duvara yaslanmış parlak beyaz bir masa, üzerinde küçük bir lamba, çalışma bilgisayarı, seramik bir kaktüs ve yarım galon sıvı sığacak kadar büyük görünen pembe pipetli çiçek desenli boş bir bardak var.

Mutfakta yürürken, tüm aletlerin kablolarının tam olarak takılı olduğundan ve üç gün önce kontrol ettiğimden beri dolaşmadıklarından emin oluyorum.

Bağlantıların ve vanaların bıraktığım gibi olduğundan emin olmak için sobayı duvardan çekiyorum. Onlar.

Ocağı yerine iterken, lavabonun yanındaki meyve kâsesinin dolup taştığını fark ediyorum. Kabaklarla.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve acaba onlara yapabileceğim bir şey var mı diye merak ediyorum, böylece onları bir gecede çürütebilir ve onlarla başka bir şey yapamaz.

Elimi cebime atıyorum, telefonumu çıkarıp böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını araştırmaya hazırım ama kendimi durduruyorum. Çünkü Cassandra yarın uyandığında bir kase çürümüş ürünle karşılaşırsa üzülürdü.

Muhtemelen kaşlarını çatardı. Muhtemelen somurtacaktır. Ve bunun sebebi ben olamam.

Elimi serbest bırakıyorum ve ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken korkulukta oyalanmasına izin veriyorum.

Bu ev de benimki kadar eski ve boktan, ancak Cassandra evini rahat ettirmek için gerçekten çaba sarf etmiş. Her odanın duvarlarını boyamış. Mutfak parlak mavi, banyo deniz mavisi ve yatak odası -küçük bir alana adım atıyorum- yumuşak pembe yatak takımları ve kilimlerle yumuşak bir gri.

Nefes alıyorum ve o nadir sakinlik hissi omuzlarıma yerleşiyor.

Yatağı yapılmamış; asla yapılmaz.

Bitişik penceresiz banyosunun ışığını yakıyorum ve hiçbir şeyin açık bırakılmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

Ayna hala hafif buharlı - evden çıkarken ıslak saçlarını hesaba katarsak - ve şampuan, vücut losyonu ve saç ürünlerinin karışımı, tüylü banyo halısının üzerinde yuvarlanma isteği uyandırıyor.

Ama benim yok.

Bu garip olurdu.

Işığı kapatıp yatak odasına geri dönüyorum.

Pencere caddeye bakıyor ve açık perdelerinden evimin önünü g ö r e b i l i y o r u m . Ama Cassandra'nın bahçesinde uzun bir ağaç var, yani benim ön kapımı iyi göremiyor, ben de bunu kendi avantajıma kullanıyorum, böylece benim için ön basamağa bıraktığı ikramları aldığımı göremiyor. Hesaplarımda nadiren yanılırım ama gece yatak odasının ışığını kapattıktan kırk sekiz dakika sonra tam burada dursaydı, ön kapımı açtığımı net bir şekilde göremezdi.

Hâlâ pencereye bakarak geri yürüyorum -iki, üç adım- ta ki onun yatağına çarpana kadar.

Sonra otururum.

Burası yatağın onun tarafı. Bunu anlamak için dahi ya da saplantılı bir takipçi olmaya gerek yok.

Sabah olmuş gibi davranıyorum. O yeni uyanmış ve oturmuş, ben de pencereden dışarı bakıyorum.

Burası onun

manzarası.

Benim evim.

Ben.

Derin bir nefes alıyorum ve önce bir santim, sonra bir santim daha kayıyorum.

Tam olarak oturacağı yer burası mı?

Yavaşça uzanıp botlarımın bağcıklarını çözüyorum, sonra d a teker teker çıkarıyorum.

Sonra ayaklarımı yatağın üzerine

kaldırıyorum. Bunu daha önce hiç

yapmamıştım.

Bu çizgiyi hiç geçmedim.

Daha önce yatağına dokundum, ellerimi serin pamuklu çarşafların üzerinde gezdirdim, ama bu bir şey değil.

Arkama yaslanıyorum.

Yatak fena değil. Cassandra'm için yeterince iyi değil. Ama rahat.

Başımı yastığına koyuyorum.

Çok yumuşak. Çok kız gibi.

Tavanına bakıyorum. Yatağının üzerine yerleştirdiği ışıltılı mini avizeye.

Her gece gördüğü son şey bu.

Gözlerimi kapatıp rol yapıyorum.

Sadece iki saniyeliğine, yanımdaymış gibi davranıyorum.

GÖZLERIM ŞAK DIYE AÇILDI.

Bir araç yaklaşıyor.

Dik oturuyorum, tanıdık ve yanlış sınırında bir yerde kafam karışıyor.

Işık değişti. Gölgeler

değişti.

Komodinin üzerindeki saate baktım.

"Sik beni."

Ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve botlarımın içine sokup hızla bağlıyorum.

"Cassandra'nın evinde cidden uyuyakaldın mı?" Kendime çok kızgınım. Bu kadar kötü batırdığıma inanamıyorum.

Çok da şaşırtıcı değil. O lapa gibi kurabiyeler yüzünden karnım ağrıdı ve gecenin yarısını uyanık geçirdim.

Yanımdaki buruşuk yatağa bakarak, ayağa kalkmadan önce avucumu bir kez daha üzerinde gezdiriyorum, pamuk dokunuşumun altında serinliyor.

Aşağıdakilere görünmemek için pencereden yeterince uzakta duruyorum ama bu açıdan yine de dışarıyı görebiliyorum. Ve Cassandra'nın arabası, durduğum yerden birkaç metre ötedeki garaj yolunda yavaşlayarak durdu.

"Kahretsin."

Garajı evinin yan tarafına bitişik, mutfağın hemen altındaki küçük çamaşır odasından bağlanıyor. Üst garaj kapısı çalışıyor, kontrol ettim ama kar yağmadığı sürece Cassandra her zaman dışarıya park etmeyi tercih ediyor. Sadece kendisinin bildiği bir nedenden dolayı.

Koşabilirim. Merdivenlerden inebilir, merdivenin dibinde dönebilir, çamaşır odasına girebilir ve garaja girebilir, o ön kapıyı arkasından çarptığı anda kapıyı kapatabilirdim. Sonra garajın arka tarafındaki pencereden çıkabilir ya da onun uykuya dalmasını bekleyip çamaşır odasından geri dönebilir, mutfağa girebilir ve arka bahçeye açılan kapıdan çıkabilirdim.

Bunların hepsini yapabilirim. Ama bu şimdiye kadar taşınmış olmamı gerektirirdi, ki taşınmadım. Ve taşınmadım.

Cassandra arabasından iniyor ve kalbim yakalanma tehdidinden başka bir nedenle hızla çarpıyor. Kalbim hızla çarpıyor çünkü o çok yakın. Çok yakın.

Bir elinde buzlu kahve, diğerinde Target çantası var ve arabanın kapısını iterek kapatmak için mükemmel kalçasını kullanıyor.

Gün ortasında küçük bir alışveriş gezisi, işten kaytarma?

Açı yüzündeki ifadeyi görmemi engelliyor ama vücut dili acele etmeye çalıştığını gösteriyor. Ya gerçekten işemesi gerekiyor ya da bir iş görüşmesine geç kalmamaya çalışıyor.

Yatak odasına bitişik banyoyu kullanmak için üst kata mı koşar yoksa alt kattaki diğer banyoyu mu kullanır bilmiyorum. Ama onu oturma odasının penceresinden yeterince izlediğim için günün herhangi bir saatinde sanal bir iş toplantısı yapmasının alışılmadık bir durum olmadığını biliyorum, bu yüzden acelesi olduğunu umuyorum.

O yatak odasının penceresinin altından ön kapıya doğru ilerlerken ben de yavaşça pencere mandalının kilidini açıyorum. Neyse ki bunları yeterince sık test ettiğim için hareket etmeye alışkın ve bunu sessizce yapıyor.

Nefesimi yavaşlatarak dinliyorum ve ön kapının açıldığını duyduğumda pencereyi yukarı kaydırmaya başlıyorum.

Ön kapı kapandığında, pencere camını tamamen yukarı kaydırmıştım.

Paravanlar ne mutlu ki hâlâ yerinde değil. Cassandra onları bu bahar temizlemek için kaldırdı, ama hala garajının köşesinde yığılı duruyorlar, takılmamışlar.

Sol bacağımı pervazın üzerinden kaldırıyorum.

"Ben geldim! Ben geldim!" Sesi merdiven boşluğunda yankılanıyor ve donup kalıyorum.

Boş eve evde olduğunu mu söylüyor, yoksa bir şekilde burada olduğumu mu biliyor?

Alışveriş poşetini yere bırakırken çıkardığı gıcırtıyı, ardından parke üzerindeki tekerleklerin gıcırtısını duyuyorum ve onu küçük ofis koltuğuna düşerken hayal ediyorum.

Yani, bir iş toplantısı.

Yarı içeride, yarı dışarıda, hareketsiz duruyorum.

Şimdi dışarı çıkarsam, yatak odasının penceresinin hemen altındaki küçük çatı bölümüne çömelebilir, toplantısını bitirip oturma odasından çıkmasını bekleyebilir ve sonra aşağıdaki çimlere inebilirim. Ya da-

Telefonum bir mesajla titriyor.

Numaram çok az kişide var.

Hala bacağım pencereden dışarıda, telefonumu cebimden çıkarıyorum ve K.'dan gelen mesaja bakıyorum. Bir şehir, bir yer ve bir zaman.

Yeri biliyorum ve eğer zamanında orada olacaksam, önümüzdeki otuz dakika içinde yola çıkmam gerekiyor.

Telefon yine elimde titriyor. Bu sefer K arıyor. O hiç aramaz.

Parmaklarımı telefonun etrafında sıkıyorum, aramayı kabul etmeden önce bir an kararsızlık yaşıyorum.

Pencereye en yakın kulağıma dayadım, diğerini aşağıdan gelecek herhangi bir hareketi dinlemek için bıraktım.

"İşte," diye fısıldıyorum.

Bir duraklama oldu. "Kötü zaman mı?" Karmine'nin sesi eğleniyor gibi. "En iyisi değil," diye itiraf ediyorum.

Homurdanıyor. "Peki. Seninle sonra konuşuruz."

Cevap vermek yerine telefonu kapatıyorum ve cebime geri koyuyorum.

İkimiz de genellikle ölüm kalım durumlarında çalışıyoruz, bu yüzden kısa bir arama için minnettarım. Ama *sonra*, işim bittikten sonra benimle buluşacağı anlamına geliyor. Bu da Cassandra'nın iş görüşmesinin bitmesini bekleyecek zamanım olmadığı anlamına geliyor.

Siktir et beni, sanırım.

Bir hoparlörden konuşan birçok sesin boğuk, tenekemsi gürültüsünü duyabiliyorum ve alt kattaki toplantının yeni başladığını varsayıyorum.

Bu benim sinyalim.

Yer değiştirdim ve vücudumu pencereden dışarı kaydırdım.

Cassandra'nın yastığının üzerinde hiç saç teli bırakmadığımdan emin olmam gerektiğini ancak pencereyi dışarıdan indirdiğimde fark ettim. Saç tellerim çocukluğumdaki gibi parlak altın rengi değil ama koyu sarı rengi hâlâ onun dalgalı siyah saç tellerinin yanına bile yaklaşamaz.

Üstünlüğünü kaybediyorsun Hans. Belki de suikastçılıktan emekli olmanın zamanı gelmiştir.

Tam boyumla ayağa kalkarak yukarı uzanıyorum ve çatının kenarını kavrıyorum.

Sadece bu gece değil.

Kendimi yukarı doğru kaldırıyorum ve evin arka tarafına doğru inmeye başlamadan önce dikkatli adımlarla çatının orta noktasına ulaşıyorum.

Cassandra'nın çalışma masasından görüş alanını biliyorum, bu yüzden banyosunun üstündeki köşeyi hedefleyerek, garajın çatısına hafifçe inerek ve sonra kendimi arkadaki bahçeye indirerek onun görüş alanından kaçınabiliyorum. Bahçenin kenarında kalarak çimenlikte otuz metre kadar yürüyorum ve Cassandra'nın evinin arkasındaki ormana giriyorum.

Sonra koşmaya başlıyorum.

Kendi evimin arkasındaki ormandan çıkana kadar ormanda ve çıkmaz sokağın sonunda ilerlerken gözden uzak kalıyorum.

Şimdi çalışma zamanı.

BÖLÜM 6

Cassie

SATIŞTAN SORUMLU BAŞKAN YARDIMCISI TOPLANTIYI BAŞLATIRKEN, KENDIMI SESSIZE ALDIM.

ve sandalyemi birkaç santim yana kaydırıyorum, böylece fark edilmeden kameranın dışına uzanabiliyorum. Sonra kendi küçük video karemi izleyerek -hareketlerimin ekran dışında kaldığından emin olmak için- buzlu kahvemi tek kullanımlık fincandan çıkarıp dev termos bardağıma dolduruyorum. İş arkadaşlarımın öğleden sonranın yarısını alışveriş yaparak ve latte alarak geçirdiğimi bilmelerini istemiyorum.

Transfer tamamlandığında yavaşça arkama yaslanıyorum ve pembe pipeti dudaklarıma götürüyorum. Ve ne kadar iyi olduğunu görünce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Patron yakında yapacağımız eğitimle ilgili bir şeyler geveliyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Küresel bir üreticinin İK müdürü olarak, genellikle günlerimi meşgul edecek çok işim olur. Ama bu sabah yeni işe aldığımız kişinin tüm evrak işlerini bitirdim ve kendimi biraz şımartmak istedim. En yakın Target on beş dakika uzaklıkta ve en sevdiğim mağazanın yanında en sevdiğim kahve dükkânı olan BeanBag Coffee var. Bu toplantıya neredeyse geç kalmamın nedeni orada durmak olabilir ama -bir yudum daha aldım- buna kesinlikle değdi. Ve Tanrı biliyor ya, son derece sıkıcı geçecek bir toplantıyı atlatabilmek için kafeine ihtiyacım var.

Herkesin söylediklerine katılmak için sesimi açıyorum, sonra mikrofonumun sesini tekrar kapatıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Ve tabii ki aklım doğrudan küçük çalışma masamın köşesinde duran boş cam kaba gidiyor.

Elimi uzatmak, parmak ucumu kenarda gezdirmek, köşeyi takip etmek istiyorum ama yapmıyorum. Ellerimi fincanımın etrafında tutuyorum.

Ama içime çekiyorum.

Erkeksi çam kokusunun cama yapıştığına yemin edebilirim.

Kokusunu algılayabilecek kadar yakın olduğum tek seferde kokusunu fark ettim. Sabun mu, deodorant mı, yoksa hafif bir kolonya mı bilmiyorum ama anısı aklımdan çıkmıyor.

Yemin ederim ki kendi evimdeyken en olmadık zamanlarda kokusunu alabiliyorum. Onun yakınında olmadığım zamanlarda.

Ve kapları geri getirdiğinde her zaman kokusunu alabiliyorum.

Cam her zaman temizdir. Her zaman benim ön basamağımda. Ve her zaman onunkine bıraktığımın ertesi günü. Her seferinde. Her seferinde.

Ama hiç not yok.

Hayır, *teşekkür ederim*. Hayır, *beğendim*. *Dur ve vazgeç* yok. Ve içinde ne olduğunu ilan eden bir post-it de yok.

Hep aynı. Etiket çıkarılmış, kap tertemiz. Yaptıklarımı

yiyor mu onu bile bilmiyorum.

Kurabiyeleri başka bir kaba mı aktarıyor? Onları doğrudan çöpe mi atıyor?

Dün geceden bu öğlene kadar altısını da yemiş olması mümkün değil. Aynı muzlu ya da balkabaklı ekmekleri bıraktığım zamanlardaki gibi. Yani onları başka bir şeye aktarıyor olmalı.

Belki de bu bir saygı meselesidir? Eşyalarımı mümkün olduğunca çabuk bana geri vermek istemesi gibi mi?

Pipetimden uzun bir nefes daha çekiyorum.

Ekranda beliren slayt gösterisine dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. Herkes bu yeni ürün lansmanları için çok heyecanlanıyor ve beni de dahil etmek istemelerini takdir ediyorum, ama gerçekten... umurumda değil. Daha az umursamamın mümkün olduğundan emin değilim.

İnsan kaynakları benim işim, tutkum değil ve ticari yapı malzemeleri hakkında bilgi edinmek beni hiç ilgilendirmiyor. Bu gerçekten sadece içine düştüğüm ve iyi olduğum bir iş. Yani... evet.

Dışarıdaki hareket dikkatimi çektiğinde lattemden biraz daha yutuyordum.

Toplantıyla ilgili her şeyi unutarak başımı çeviriyorum ve Hans'ın kamyonetini garajından çıkarışını izliyorum.

BÖLÜM 7

Hans

SONUNDA ÖN KOLTUĞUMDAN INDIĞIMDE SIRTIMI ESNETIYORUM VE
Çıkarmak istediğim iniltiyi bastırıyorum.

Neredeyse komşum tarafından bulunmanın verdiği kısa süreli adrenalin sarsıntısından sonra arabada altı saat oturmak kaslarımın gergin olduğu anlamına geliyor.

Kamyonumun arkasına doğru yürümeden önce bir o yana, bir bu yana çevirirken boynum ağrıyor.

Barın otoparkı tıklım tıklım dolu, ancak binanın dışında sadece birkaç kişi var ve hiçbiri bagaj kapağını indirirken beni izleyecek kadar yakın değil.

Sararmış bir sokak lambasının ışığı altında, başparmağımın tırnağıyla yataktaki küçük gizli bir kapıyı açıyorum, sonra da başparmağımı altındaki küçük siyah kareye bastırıyorum.

Nero Security oldukça iyi kilitler üretiyor. Elimde bolca zaman ve para olması sayesinde, bu parmak izi kilitlerini kamyonumun kasasındaki birkaç gizli bölmeyi güvence altına almak için kullanabildim. Bu bölmelerde, eğer biri onları bulacak kadar zeki olsaydı beni ömrümün sonuna kadar hapiste tutacak çok sayıda silah saklıydı.

Ama bunun için bir önlemim var.

Kilit klik sesi çıkarıyor ve yatağın en yakın bölümüne bastırdıktan sonra, dört ayak genişliğinde bir parça yaylı bir menteşe üzerinde açılıyor.

Bu benim en çok kullandığım seçim. Ve bu bir *seçim*.

Tabancalar, çeşitli boylarda bıçaklar, bir el bombası... her zamanki şeyler.

Bıçaklardan birine uzanırken belim ağrıyor ve bu gecenin rahatlamak için bir gece olduğuna karar veriyorum.

Yine de bıçağı alıp yanımdaki kılıfına sokuyorum, ama sonra Glock'a uzanıyorum. Ve susturucuya. Ve önceden doldurulmuş üç şarjör mermi.

Kapağı kapatırken kilidin tekrar devreye girdiğini duyduğumdan emin olduktan sonra parmak izi okuyucuyu gizlemek için küçük kapağı indiriyorum ve bagaj kapağını tekrar yukarı çeviriyorum.

Yaz havası nemle yoğun, ancak sıcaklık tolere edilebilir derecelere düştü, bu da kimsenin siyah kot pantolonum ve tişörtümün üzerine giydiğim sıradan koyu renkli fanilamla bana iki kez bakmayacağı anlamına geliyor.

Fanila düğmesiz, açık kenarları otoparkta yürürken biraz sallanıyor, ancak alçalttığım kollarım kumaşın çok geriye çekilmesini ve altımdaki omuz kılıfını ortaya çıkarmasını engelliyor.

Barın girişinde duran ve sigara içen bir avuç sarhoşun arasından sıyrılıp arkalarındaki kötü aydınlatılmış binaya giriyorum.

Kapıdaki fedai sıkılmış bakışlarını bana doğru kaydırıyor, ama otuz dokuz yaşımın her birine, muhtemelen daha fazlasına benziyorum, bu yüzden kimlik sormuyor.

Ama eğer yaptıysa, üzerimde bir tane var. Benim fotoğrafım ya da adım değil ama işe yarayacak kadar yakın.

Tavana monte edilmiş hoparlörlerden country müziği yükseliyor ve ben insan grupları arasında bedenimi eğerek arka köşeye, karanlıkta kaybolan koridora doğru ilerlerken bu müziği duymamak için elimden geleni yapıyorum.

Koridora giriyorum.

Tuvaletleri geçtim, depoyu geçtim, kilitli soğutucuyu geçtim. Ve koridorun en sonuna geliyorum. Ve son kapı, son odayı saklıyor.

Özel partiler için ayrılmış bir oda. Kokain şenliklerinden ve striptizci kiralayıp onlara bok gibi davranmak için bahanelerden biraz daha fazlası olanlar.

Başka bir fedainin olduğu bir oda, bu seferki öndeki adamdan biraz daha tetikte görünüyor.

Bildiğim ama hiç girmediğim bir oda. Bu geceye
kadar.

Kapıyı koruyan adamın önünde durana kadar adımlarım yavaşlıyor.

O odanın içinde üç adam başka bir adamın talimatlarla birlikte gelmesini bekliyor. Çünkü ellerinde bir çanta dolusu para var, bekledikleri adamın da bir kargo gönderisi var ve kargoyu nereden alacaklarını bilmeleri gerekiyor.

Ama bekledikleri adam ben değilim. Ve
insanlar kargo değildir.

Yani ölmek üzereler.

"Şifre?" diye sordu fedai. "Şeker
kamışı," diye cevap verdim.

Aptalca olsa da doğru cevap bu. Ama doğru olduğunu biliyorum çünkü Karmine bir saat önce gerçek satıcıdan aldıktan sonra bana mesaj attı.

Ve insanlar Karmine'ye yalan söylemez.

Fedai kapı kolunu çevirmek için arkasına uzandı. Kapıyı sadece bir aralık açıyor, sonra geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

Ona başımı sallıyorum, bu geceki anlaşmalar hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim ve bu nedenle onu da öldürüp öldürmemem gerektiğinden emin değilim.

Zaman gösterecek.

Kapıyı sol elimle iterek açıyorum, açarken kenarından tutuyorum ve içeri adımımı atar atmaz arkamdan kapatıyorum.

Müzik hala kapalı kapıdan duyulabiliyor ama sesimi yükseltmemi gerektirecek kadar yüksek değil.

"Beyler." Kesinlikle öyle olmayan üç adamı selamlıyorum.

Başları aynı anda dönüyor, odanın ortasındaki poker masasının etrafında oturdukları yerden bana bakıyorlar.

"Adam sen misin?" diye soruyor
içlerinden biri. "Ben o adamım,"
diye cevap verdim.

Sağdaki adam gözlerini omuz hizamdaki sarı saçlarıma dikiyor.

Sandalyesini arkaya kaydırmaya başlar.

"Adın ne senin?" diye sorar ilk adam.

Ama cevap verirken gözlerimi sağımdaki adamdan ayırmıyorum.

"Hans." Yan tarafına uzanırken bile yüzü soluklaşıyor.

Adımı biliyor.

Bir silaha ihtiyacı olduğunu
biliyor. Ama o bir profesyonel
değil.

Öyleyim.

Silahım, susturucusu ve her şeyiyle, onun parmakları daha beline soktuğu silahın etrafını s a r a m a d a n kılıfımdan çıkıyor.

Çok yavaş.

İlk kurşun alnından giriyor. İkincisi
kalbini delip geçiyor.

Üçüncüsü -kolumu sola kaydırıyorum- masanın altına eğilmeye çalışan tam karşımdaki adamın boynuna saplanıyor.

Dördüncüsü, ayaklarımı hareket ettiriyorum, sağa doğru adım atıyorum ve ayakta kalan son adama doğru açı yapıyorum, bana karşı silahı olması ihtimaline karşı gösterdiğim hedefi değiştiriyorum; ancak tetiğimi sıktığımda silahının namlusu hala yükseliyor - delikler burun köprüsünden geçiyor, kafatasının arkasından çıkmadan önce beyninden geçiyor.

Adımı söyledikten beş saniye sonra üç adam da öldü.

Boynundan vurduğum adamdan bir hırıltı geldi.

Tamam, öldü ya da ölüyor.

Tekrar yerimi değiştirip kapının diğer tarafına geçiyorum ve sırtımı duvara dayıyorum.

Susturucular aslında hiçbir şeyi susturmaz. Susturulmuş patlamalar ana barda duyulmayacaktır, ancak kapının diğer tarafındaki fedai onları duymuş olacaktır.

Kımıldamadan duruyorum. Gözlerim kapıda, açıp açmayacağını görmek için bekliyorum. Eğer ölü adamların tarafındaysa.

Ama kapı açılmıyor. Kol dönmüyor. Ve kaçan ayak sesleri de yok.

Huh.

Tabancamı kılıfıma sokup odanın içinde ilerliyorum. Masaya ulaşıp altındaki spor çantasını kaldırıyorum.

Bu aptalların paralarında genellikle izleyici bulunmaz, ama emin olmak için çantayı hızlıca tararım.

Görünürde izleyici yok, ama para yığınının üstünde bir çift ucuz, muhtemelen kirli tabanca. *Ellerinde olsa çantada olduğundan daha iyi olurdu.*

Üç silahı da soydum, ateşleme pimlerini spor çantasına attım, sonra geri kalan parçaları yere bıraktım.

Parmak izleri konusunda endişelenmiyorum. Eğer kolluk kuvvetleri tarafından getirilirsem, şantajla kurtulurum. Elimde bir sürü yetkili var. Ya da başka bir suikastçının elinde ölürüm. Her iki durumda da, sürekli arkamı temizlemekle uğraşmaya değmez.

Ayrıca, insanların benim olduğumu bilmelerini

sağlamak benim işim. Adım gibi.

Bu yola girdiğimden beri gerçek adımı kullandım. Çünkü insanların kimden korktuklarını bilmelerini istedim. Ve eğer fısıltıları duyarsa, kız kardeşimin geldiğimi bilmesini istedim. Denediğimi.

Benimle aynı saç rengine sahipti. Ve aynı uzunluktaydı. Yani kalıyor.

Her zaman kalacaktır.

Çünkü o benim olduğum kişi.

Ve bu gece bu gezegende üç değersiz ruhun daha az olmasının sebebi de o.

Bir deste banknotu çıkardıktan sonra spor çantasının fermuarını çekiyorum ve sapını yanımda tutuyorum.

Sessiz adımlarla kapıya yaklaşıyorum ve hızla çekip açıyorum.

Fedai hâlâ orada, ama koridorda birkaç adım ilerlemiş, böylece sırtı artık doğrudan kapının önünde değil -muhtemelen serseri bir kurşundan kaçınmayı umuyor.

Elleri yanlarında açık ve boş, bana bir tehdit olmadığını göstermenin akıllıca bir yolu.

Beni geçip odaya bakmadan önce bana temkinli bir bakış atıyor.

Konuşmadan önce bir yudum alıyor. "Görünüşe göre bir tür tartışma yaşamışlar."

"Öyle görünüyor." Başımı salladım. "Muhtemelen yeni bir kat boya zamanı gelmiştir." Elimdeki banknot destesini fırlatıyorum ve o da göğsüne bastırıyor.

Sonra yanından geçtim. Koridordan aşağıya, hâlâ gürültülü olan bara ve ön kapıya geri dönüyorum.

Kimse yanımda alçakta duran spor çantasına dikkat etmiyor. Kimse bardan çıkan bekar adama dikkat etmiyor. Kimse beni takip etmiyor.

İlk araç sırasını geçtikten sonra, ciğerlerimde kalan tüm havayı dışarı atıyorum ve küçük bir odada, ateşlenmiş bir silahla birlikte olmanın verdiği tadı yok ediyorum. Sonra göğsümü temiz havayla dolduruyorum.

Ölüme karşı duyarsız değilim. Her hayatın önemli olduğunu biliyorum.

Ancak bazılarını sona erdirmenin önemli olduğunu da biliyorum.

Ben özel biri değilim. Sadece bir insanım. Ama yapılması gerekeni yapmak için gerekli araçlara ve iradeye sahip bir adamım.

Kelle sayıma bakılarak benim de ölmeyi hak ettiğim yönünde bir argüman ileri sürülebileceğinin farkındayım. Ve bu gerekçeye karşı çıkacak kadar ikiyüzlü değilim. Ancak ben onlarınkini çalmadan önce benim hayatıma son verebilecek bir rakip bulana kadar bu konuda endişelenmeyeceğim.

Önümde, sokak lambasının dibindeki gölgelerden bir figür uzaklaşıyor.

Saçları başının tepesinde dağınık bir düğüm halinde toplanmış ama donuk ışıkta bile şiddetli kızıl rengini tanıyorum.

İşe giderken siyah kargo pantolonu ve dar siyah bir atlet giymişti. Ve onu yirmi dakika önce görmüş olsaydım, üzerinde birkaç silah da olurdu.

"Çok hızlıydı." Karmine sırıtarak pikabımın uzak tarafında durdu.

"Yorum yok," diye cevap veriyorum ve bagaj kapısına doğru ilerliyorum.

Ben bagaj kapağını indirip silahlarımı tekrar yerlerine koymak için adımlarımı takip ederken o dirseklerini yatağın yükseltilmiş tarafına dayıyor.

Susturuculu Glock'uma kaşlarını kaldırıyor ama merakını çoktan gidermiş.

Çabuk olmak istedim.

Bagaj kapağını kapatmadan önce, spor çantasını kamyonun kasasına bırakıyorum ve Karmine'nin önünde durması için itiyorum.

Onun karşısına geçip aynı şekilde kamyonetime yaslanıyorum. Bardaki bir gecenin ardından otoparkta sohbet eden iki arkadaş.

Ama barın içinde üç ceset var, bu yüzden uzun süre sohbet etmemeliyiz.

"Bir şey var..." Kamyonuma kan kırmızısı bir çivi çaktı ve
Sanki onun düşündüğünü görebiliyorum. "Kız kim?"

Bir kez göz kırpıyorum. "Neden bahsettiğini
bilmiyorum." Bana gözlerini deviriyor. "Nasıl bu kadar
kötü bir yalancı olabiliyorsun?"

Çenemi sıkıyorum, sonra nefes veriyorum. "O benim komşum."

Karmine'nin gözleri büyüdü. Cevabım onu hazırlıksız yakaladı.

Bu tepki ağzımın yarım bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor. "Seni hâlâ şaşırtabildiğimi görmek güzel."

On yıl önce tanıştık. Ben ölümcül intikam arayışımın onuncu yılındaydım, o ise hayatta kaldıktan sonra kendisiyle ne yapacağını bulma yolculuğunun sadece birkaç ayındaydı.

İkimiz de aynı sebepten dolayı aynı yerdeydik. Bu onun için kişiseldi. Her zaman öyledir. Tıpkı her cinayetin benim için olduğu gibi.

Her şey çok kişisel.

Karmine ile bir sonraki karşılaşmamızda yanında dört kadın daha vardı. Ve kan istiyorlardı. Ben de onları silah tüccarımla tanıştırdım.

Onu üçüncü görüşümde on beş kişilik bir ekibi yönetiyordu. Hepsi de özgürlüğüne tırnaklarıyla kazıyarak ulaşmış kötü kadınlardı. Yani Karmine

İstihbaratımı paylaşmak ve onun için bazı işleri üstlenmek isteyip istemediğimi sordu, ben de evet dedim.

O kadar uzun süredir tek başımaydım ki avlanmayı başka birinin yapması güzeldi. Her adımı kendi başıma atmak zorunda olmamak güzeldi. Ama onlar benim yapabileceğimden fazlasını yaptılar. Buldukları kadınlara güvenlik sağladılar. Onlara seçenekler sundular.

Her zaman yıkıma odaklanmıştım, sadece öldürmek için iyi olduğumu biliyordum.

Karmine'nin ordusu çok daha fazlası.

Ve ben de onların kullanabileceği bir silah olmaktan mutluyum.

"Komşu kızı beklediğimi söyleyemem." Arkadaşım şaşkın sessizliğini bozdu.

"Öyle değil," diye itiraf ediyorum, her türlü yanlış sonuca atladığından eminim.

"Doğru." Kelimeyi uzatarak
söylüyor. "Öyle değil. Onunla
konuşmuyorum bile."

Karmine gözlerini kısıyor, ben de dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Seni daha önce aradığımda fısıldıyordun..." Onu bir araya getirirken rahatsız bir şekilde izliyorum. "Hans, bana onun evinde olmadığını söyle."

"Bak," diye başlıyorum ve şimdiden bir pislik gibi konuşacağımı biliyorum. "Bunu ona sapıklık yapmak için falan yapmıyorum. Sadece güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Gün ortasında evine gizlice girerek mi? O oradayken mi?"

"Sen böyle söyleyince."

Karmine homurdanıyor. "Dostum, senin bu pislikler gibi olmadığını biliyorum." Eliyle barı işaret ediyor. "Ama belki de normal insanlarla biraz daha vakit geçirmeye çalışmalısın. Çünkü bunu yapamazsın. Sen iyisin ama o seni yakalayacak. Ve bu çok kötü olur."

"Ben, o..." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Daha önce orada değildi. Uyuyakalmışım..."

Karmine tüm vücudunu kaplayan kahkahasıyla sözlerimi bastırıyor.

Birkaç uzun saniyeden sonra nihayet nefes alıyor ve ben de ona sıkılmış bir bakış atıyorum. "Bitirdin mi?"

Gözünden akan bir damla yaşı siler. "Tanrım, Hans. Bu kızı Goldilocks'a benzetip sonsuza dek mutlu bir hayat bekleyemezsin."

"Goldi-" Başımı sallıyorum. "Aklımı kaçırmış olabilirim ama hayal görmüyorum. Hikâyemin böyle olmadığını biliyorum."

"Ne? Mutluluk mu?" Bana attığı üzgün bakış karnımı ağrıtıyor.

O da benim geçmişimi biliyor, tıpkı benim onunkini bildiğim gibi. Omuzlarımdaki yükü biliyor. Çok geç kaldığımı biliyor.

Karmine'nin ifadesi yumuşar. "Adaletin terazisini dengelemekten fazlasını yaptın. Kahretsin, cehennem çemberlerinden birini tek başına dolduracak kadar kötü adamın işini bitirdiniz."

"Bu da beyaz bir çit kazanacağım anlamına mı geliyor?"

Kendime acımama tahammülü olmadığı için iç geçiriyor. "Bu, düşünebileceğin anlamına geliyor, bilmiyorum, belki de böyle lanet bir ezik olmamayı. Emekli ol. Kendine bir hayat kur. Takip ettiğin kızla konuşmayı dene. Ona çıkma teklif et."

"Ben sapık değilim-" diye kestirip atıyorum çünkü sapıklığın tanımına göre muhtemelen öyleyim. Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Az önce bana emekli olmamı mı söyledin?"

"Yani, tamamen değil. Hâlâ ara sıra sana ihtiyacım oluyor. Ama neden gidip The Alliance kardeşleri aramıyorsun? O süslü püslü heriflerle el sıkış. Ortamı biraz değiştir. O mafya bozuntusunu kurtarmak için bize boşuna yardım ettirmedin. Her zaman bir planın olduğunu biliyorum."

Bir omzumu kaldırdım.

Bana yardım edenlere yardım etmek istemekten başka büyük bir plan yoktu. Doğru, İttifak beni avladıkları için bana yardım ettiklerini fark etmemişti ama yine de kendi bölgelerindeki insan kaçakçılığı anlaşmalarını ortadan kaldırmaya yardımcı oldular. Ve bu bana yardımcı oldu.

Dominic Gonzalez'den hayat borcu almak sadece bir avantajdı. "Emekli mi olacaksın?" Dikkatleri başka yöne çekerek soruyorum.

Karmine alay eder. "Tabii ki hayır. Ama ben senin kadar yaşlı değilim. Ve senin aksine, ben hâlâ biraz alıyorum."

"Bravo," diyorum alaycı bir şekilde.

"Kıskandığınız için hıyarlık yapmayın. İnsan etkileşimi ruh sağlığı için iyidir. Senin boktan geçmişin umurumda değil; herhangi bir kız seninle birlikte olduğu için şanslı olurdu." Elini bana doğru gevşekçe sallıyor. "Tabii yakışıklı kötü çocuk tiplerinden hoşlandıklarını varsayarsak."

"Teşekkürler anne."

"Her zaman spor," diye karşılık veriyor, sonra duraksıyor. "Bazı dedikodular duydum. İnsanlar seni arıyor."

"İnsanlar her zaman beni arıyor."

"Evet, ama bu şekilde değil. Bu kulağa yakın geliyor." Karmine'nin sesi ciddiydi. "Not edildi."

Haklı tabii ki. Bu yeni pislik çetesi her zamankinden daha aktif. Bu da onları finanse eden çok paralı birileri olduğu anlamına geliyor.

Bu da Cassandra'yı yalnız bırakmak için bir sebep daha. Biri peşimdeyse, şarapneli yakalamak için etrafımda başka kimse olamaz.

"Pekâlâ." Karmine kamyonun yanından doğrulur, eli spor çantasının üzerindedir. "Pay ister misin?" diye soruyor, her zaman yaptığı gibi.

"İyiyim," diye cevap veriyorum her zaman yaptığım gibi.

İhtiyacım yok. Zaten harcayabileceğimden daha fazla param var.

BÖLÜM 8

Cassie

BIR INILTI BENI UYKUMDAN UYANDIRDI VE BIR SANIYE IÇINDE kendime ait olduğunu fark ettim.

Gözlerimi tavana dikiyorum ve hayal kırıklığı anlık oluyor çünkü tekrar uyuyamayacağımı şimdiden söyleyebiliyorum. Ama bunu çok istiyorum çünkü o rüyayı bitirmek istiyorum.

Ve Hans'ın beni bitirmesine izin ver.

İnleyerek yatak örtüsünü yüzüme çekiyorum ve yumuşak kumaşı gözlerime bastırıyorum. Sanki kendimi görsel olarak boğup bilinçsizliğe geri dönebilirmişim gibi.

Belki de evime akıl hocası olarak birini tutmalıyım. Ya da belki daha fazla insan içine çıkmam gerekiyordur. Ya da bir randevu sitesine katılmalıyım. Çünkü seksi komşuma olan aşkım kontrolden çıkmaya başladı.

Beynimin bana oyun oynadığını biliyorum ama sanki bütün öğleden sonra onun varlığını hissettim. Ben de boş kabaklı kurabiye kabını suçladım. Ama yatağa geldiğimde, yemin ederim kokusu odamın her tarafını kaplamıştı. Sanki onu dileklerim ve umutlarımla çağırıyordum.

Kalçalarımı birbirine sıkıştırıp tekrar inliyorum.

Yastığıma doğru çığlık atmaya bile cesaret edemiyorum çünkü bu da onun gibi kokuyor.

Ki bu çılgınca. Çünkü öyle olmadığını biliyorum.

Olamaz. Pes ediyorum, yatak örtümü fırlatıp atıyorum ve yataktan çıkıyorum.

Karanlıkta yavaşça pencereme doğru yürüyorum ve perdeleri çekiyorum, güneşin daha yeni doğmaya başladığını görüyorum.

Sokağın karşısına bakıyorum, Hans'ın içeride olup olmadığını merak ediyorum ama bilemiyorum. Ne zaman evde olduğunu asla bilemem.

Oturma odasının pencerelerindeki perdeler ya da panjurlar ya da her neyse, karartma perdeleri değil. Çoğu zaman içeride bir parıltı görebiliyorum, ancak burada yaşadığım ilk birkaç aydan ve programını anlamaya çalıştıktan sonra, evindeki ışıkların rastgele zamanlayıcılarla çalıştığı sonucuna vardım. Ya da en azından bazılarının. Rastgele zaman ayarlı ışıklardan haberim var çünkü babam her zaman bana onları almamı söylüyor. *Yalnız yaşayan* bir *kadın* olarak benim için endişeleniyor. Bu endişesini anlıyorum, gerçekten, ama zamanımın çoğunu *evde* geçiriyorum ve ışıkların rastgele açılıp kapanması beni deli eder.

Zaten gittiğimden daha çılgınca.

Kendimi biraz fazla sürüngen gibi hissederek penceremden uzaklaşıyorum ve Sıcak Hans'la ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bunu yapmanın tek yolu da güne başlamak.

Kalçamı mutfak tezgahına yasladığımda, demlenen kahvenin kokusu evi dolduruyor ve akıl sağlığımın biraz olsun geri geldiğini hissediyorum.

Telefonumda geziniyor, e-postaları siliyordum ki, kendi satın aldığım doğum günü hediyemin dün geldiğini söyleyen bir e-postayla karşılaştım. Ya da en azından bir tanesinin. Diğeri her an teslim edilebilir.

Nasıl olsa kimseyi görmeyeceğim için hala pijamalarımla olduğumu umursamadan ön kapıya yöneliyorum ve sandaletlerimi giyiyorum.

Bu yaz hava çok sıcaktı ama sabahın erken saatlerinde hava boğucu değildi. Garaj yolundan posta kutuma gitmek için acele etmiyorum.

Dün o telefon görüşmesini yapmak için o kadar acele ettim ki, postayı kontrol etmeyi unuttum.

Hans'ın evine şöyle bir bakıyorum, keşke evin planını bilseydim diyorum, özellikle de yatak odasının penceresinin en ön köşede, oturma odasının yanında mı, yoksa evin arka tarafında mı olduğunu merak ediyorum. Garaja en yakın tek dar pencerenin mutfak olduğunu varsayıyorum, bu yüzden ev garaj, mutfak, oturma odası, yatak odası şeklinde olmalı - muhtemelen çoğul

-Ve banyo.

Tamam, vay canına, bir hobi edinme zamanı.

İçimden gelen sese neredeyse kıkırdayacaktım.

Bir hobi edinmek hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Sorun olan bir hobiye bağlı kalmak. Beni bu gezinin amacına geri getiriyor.

Posta kutumu açtığımda, kutunun bu paslı eski şey için çok büyük olduğunu, ancak posta dağıtım görevlisinin yine de onu oraya sıkıştırdığını görünce iç çekiyorum.

"Kutuyu merdivenimin önüne getirsen ölür müydün?" Homurdanıyorum, kıçımın da onu eve kadar yürütmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Kutuyu önce bir köşesinden, sonra diğer köşesinden oynatarak çıkarmaya çalışıyorum ve posta kutusunun ağzının etrafındaki kenara sıkıştırıyorum.

Biraz daha oynatıyorum.

Yapmaktan gerçekten hoşlandığım bir hobi buldum, o da yemek pişirmek. Bu yüzden kendime kişiselleştirilmiş tarif kartları, rengarenk kalemler, sevimli küçük yemek çıkartmaları ve bükülmesini ya da kırışmasını istemediğim başka şeyler aldım. Kutunun köşesini ezerek açmak harika olurdu ama yapamıyorum. Ustalıkla yapmam gerekiyor.

Ustalık işe yaramadığında, bir kez daha sertçe çekiyorum ve sonunda kutu kayarak kurtuluyor, bu sırada bir avuç dolusu zarf yere saçılıyor.

"Kahretsin."

Mektuplarımın geri kalanını almak için eğilirken kutuyu kolumun altına sıkıştırıyorum.

BÖLÜM 9

Hans

MUTFAK LAVABOSUNUN ÜZERINDEKI PENCEREDEN CASSANDRA'NIN
ön kapı açılır ve o dışarı fırlar.

"Ciddi misin?" Neredeyse hiçbir şey giymeden evinin yolundan aşağı atlarken evreni sorguluyorum.

Her adımında sarı ipek şortu kalçalarına kadar iniyor ve sallanan soluk tenini ortaya çıkarıyor.

Cassandra evinin önünden yola doğru son adımını atıyor ve ayağı öncekinden biraz daha sert iniyor, bu da eşleşen sarı ipek atletinin altında zıplayan sınırsız göğüsleri tarafından vurgulanıyor. İnce askılar, yumuşak kumaşı göğsünün üzerinde tutmaya ancak yetiyor.

Ve kumaşın yumuşak olduğunu biliyorum çünkü
ona dokundum. Ellerimde tuttum.

Parmaklarım su içtiğim bardağın etrafında geriliyor ve onları gevşetmek için zorlamam gerekiyor. Ama başka tarafa bakmıyorum. O bu tarafa baktığında bile.

Mutfak karanlık ve bu pencerenin üzerinde içeri bakmaya çalışan herkesin görüşünü bulanıklaştıran bir film var, bu yüzden beni göremeyeceğini biliyorum. Bu yüzden o bana sırtını dönüp posta kutusundaki bir şeyle boğuşmaya başlarken ben burada durup bakmaya devam ediyorum.

Kıpırdama. Ve sallanma. Ve zıplama... Bu çok fazla. Bu
kadın çok fazla.

Ve sonunda eşyayı çekip çıkardığında ve etrafındaki postalar yere düştüğünde, sonunda başardı.

Eğildi.

Cassandra bana kıç yanaklarının alt yarısını sınırsız bir şekilde gösterirken, minik şort artık şort değil; neredeyse iç çamaşırı. Kumaş amını sıkıca sarıyor. Kumaş tam yüzümü koymak istediğim yerde toplanıyor.

Ne yaptığımın farkına varmadan mutfağı, oturma odasını geçtim ve elimi ön kapının koluna attım.

Gözlerimi kapatıyorum.

Eve yeni geldim. O kendi kapısından çıkmadan beş dakika önce ben kendi kapımdan girdim. Yatağa girmeden önce biraz su ve bir dilim ekmeğe ihtiyacım vardı.

Sokakta komşuma saldırmama gerek yok.

Kapı kolunu bırakarak mutfağa geri dönüyorum ve onun seksi kıçının araba yoluna ve evine doğru yürüyüşünü izliyorum.

Uyuduktan sonra, yürüyüşünü güvenlik kameramda

tekrar izleyeceğim. Araştırma amaçlı.

Ön kapısını kilitlediğinden emin olmak için.

Ve bir dahaki sefere evden çıktığında, gidip yatak odasının penceresini tekrar kilitleyeceğim.

Açık olduğunu bilmenin cazibesine ihtiyacım yok.

BÖLÜM 10

Hans

KAMYONETIMI GARAJ YOLUNDA BIRAKIP, YIYECEKLERIMI ALDIM VE
Posta kutuma doğru bir düzine adım.

Cassandra'nın postasını almasını izlememin üzerinden yirmi dört saat geçti ve hâlâ gerginim.

Çoğunlukla, o lanet şortla domalmış görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım için. Muhtemelen bunu yaptığı videoyu iki düzine kez izlemiş olmam da yardımcı olmuyor. Ve son birkaç gündür ciddi şekilde uykusuz olmamın da kesinlikle faydası yok.

Gözlerimi kendi posta kutumdan ayırmıyor, sokağın karşısındaki kutuya bir bakış bile atmıyorum.

Benimkinde beklediğimden daha fazla posta var ama muhtemelen yarısı çöp.

Bir kolumun altına sıkıştırdığım yığınla garajımdan geçip mutfağa giriyorum.

Market poşetimi yere koyduğumda altındaki konserve kutuları tezgâha çarpıyor ama poşette soğuk bir şey yok, bu yüzden onu görmezden gelip dikkatimi postaya veriyorum.

Önemsiz postaları ayıklıyorum ve İtalya ile bağlantıları olan adamımdan gelen yeni kiremitler için bir broşür buluyorum, bu yüzden onu bir kenara koyuyorum. Eski kafalıdır ve telefon kullanmayı sevmez ama verdiği bilgiler genellikle iyidir, bu yüzden Soğuk Savaş yaklaşımına aldırmıyorum. Bu gece şifreli mesajı çözerken bana yapacak bir şey verecek.

Son madde, içinde kalın bir şey olan düz kahverengi bir zarf.

Patlayıcı olup olmadığını kontrol etmek için güvenli odama götürmeye hazırlanırken, 1304 Sakini'ne gönderilmiş olduğunu görüyorum.

Bu Cassandra'nın postası.

Duraksadım.

Bu benim

değil.

Yapmamalıyım

.

Parmaklarım zarfı açmak için küçük plastik ipi çekmeye başladı bile.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bu onun güvenliği için. Ambalaj şüpheli. Adres kişisel değil. İçindekiler.

Büyük zarfı eğiyorum ve içinden bir kitap çıkıyor.

Yumuşak siyah bir kumaşla kaplı sert bir cildi olan kare şeklinde, belki 7'ye 7 inç.

Pencereden gelen ışığa doğru eğiyorum ve kapaktaki gümüş harflerin parlamasına neden oluyorum.

Lust Shots.

Ve kanım, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla

yoğunlaşıyor. Öfke mi? Kıskançlık mı?

Kitabı açıyorum ve midem sıkışıyor. Kesinlikle

kıskançlık.

Bu Cassandra. Dizlerinin üzerinde. Kendisine ait olmayan bir yatakta. Ve giydiği tüllü gecelik neredeyse transparan.

Sayfayı çeviriyorum.

Sırt üstü yatıyor, başı yatağın ayakucundan sarkıyor, kolları yere doğru sarkmış, koyu renk bukleleri ellerinin arasında toplanmış. Bu resimde kameraya bakmıyor; yan tarafa bakıyor. Ve giydiği-

Kitabı daha sıkı kavrıyorum ve omurgası

gıcırdıyor. Sütyen ve külot giymiş. İşte bu

kadar.

Çekimin açısı, siyah dantel ve balenlerle yerinde tutulan, göğsünde tümsekleşmiş dev göğüslerini öne çıkarıyor.

Sayfayı çeviriyorum.

Bir boy aynasının önünde duruyor. Arkadan çekilmiş ve üzerinde hala iç çamaşırı var. Bu siyah beyaz. Ve...

Nefeslerim daha hızlı geliyor.

Sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi göğsüm

inip kalkıyor. Sayfayı çeviriyorum.

Tekrar

.

Tekrar

.

Hepsi onun. Tüm Cassandra'm. Kahrolası bir orta sayfa gibi yayıldı.

Başka biri için.

Görüşüm yeşilin çirkin bir tonuna büründü ve elimde kitapla evden fırladım.

BÖLÜM 11

Cassie

PATLAMA YAVAŞLAMAYA BAŞLADIĞINDA, DURDURMAK IÇIN DÜĞMEYE BASARIM.

Mikrodalgayı aç ve kapıyı çek.

Patlamış mısır buharı fışkırıyor ama ben onu havalandırıp torbayı köşesinden tutarak kaldırıyorum.

Bugün Cuma. Bugünlük işten çıktım. Saçlarımı topladım ve üzerimde herkese açık olmayan küçük pamuklu şortum ve yıllar önce Büyük Kanyon'dan aldığım yıpranmış tişörtüm var. Bu benim rahatlık tanımım ve planlarım, en sevdiğim gerçek suç dizisinin yeni sezonunu izlerken kanepeyle bütünleşmekten ibaret. Çünkü cinayetten daha rahatlatıcı ne olabilir ki?

Düşürmemek için poşeti sıkıca tutarak, büyük kırmızı plastik kasemin hazır olduğu yemek masasına taşıyorum.

Bu kâğıt torbaları açarken birden fazla kez kendimi yaktım, bu yüzden parmak uçlarımla karşılıklı köşeleri dikkatlice tutuyorum ve yavaşça çekmeye başlıyorum.

Sonra ön kapının gürültüyle vurulması beni o kadar korkutuyor ki zıplıyorum ve yanlışlıkla çantayı ikiye ayırıyorum.

Etrafımda patlamış mısır yağıyor.

Bir elimle tutuşumu bırakıp avucumu kalbimin üzerine vuruyorum. "Ne oluyor be?"

Bir an durup gerçekten birinin kapıyı çaldığını duyup duymadığımı merak ediyorum, sonra ses tekrar geliyor.

Çantayı masanın üzerine, etrafa saçılmış patlamış mısırların arasına bırakıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Cassandra!" Adım kapalı kapının ardından yankılanıyor.

Bekle.

Bu...?
Bir yumruk tahtaya tekrar vurur ve tahta çerçevesi içinde sallanır.
"Cassandra, kapıyı aç."
Kalbim dörtnala koşmaya devam ediyor ama yeni bir nedenle.
Hans mı o?
Ve bana Cassandra mı dedi?
Kapıya doğru acele ederken patlamış mısır terliklerimin altında çıtırdıyor.

BÖLÜM 12

Hans

EĞER KENDIMI KITABI BIRAKMAYA ZORLAYABILSEYDIM, KILIDINI AÇARDIM VE kendimi içeri aldım.

Ama bırakmayacağım.

"Cassandra," diye üçüncü kez bağırıyorum.

Sürgü klik sesi çıkarıyor, kol dönüyor ve Cassandra kapıyı açarken ben de kapıdan içeri adım atıyorum.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ama beni durdurmaya çalışmadı. Geri çekilmekten başka bir şey yapmıyor.

"Bunlar da ne böyle?" Sesim öncekinden daha kısık. "Kim aldı bunları?"

"Ne?" Cassandra bana göz kırpıyor.

Gözleri kocaman, yanakları kızarmış ve ilk fotoğraftakine o kadar benziyor ki, ateşle oynama konusunda ona bir ders vermek için dizlerinin üstüne çökertmek istiyorum.

"Bunları kimin için aldın?" Öfkeden kuduruyorum, hâlâ öne çıkıyorum. Adamın kim olduğu umurumda değil. Onu öldüreceğim.

Cassandra benden uzaklaşmaya devam ederek oturma odasına doğru ilerliyor.

"Hans, sen ne-" Koltuğunun arkasına çarpınca sorusu yarıda kesiliyor.

"Bu." Kitabı tutuyorum. "İşte bundan b a h s e d i y o r u m , küçük Kelebek. Bunları kimin için aldın?"

Gözlerini elimdeki küçük siyah kitaba dikiyor ve gözleri açılmadan önce kaşları bir anlığına çatılıyor.

Suçluyum.

"Aman Tanrım!"

Nefesi doğrudan, bu lanet kitabı ilk açtığımdan beri taş gibi sert olan sikime gidiyor.

Elini uzattı ama ben tuttum.

O orta boylu, ama ben değilim, bu yüzden onun ulaşamayacağı bir yerde.

"Anlat bana." Talebim çok saçma. Bana hiçbir şey borçlu değil. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok.

Ama makul olmayı geçtim. Ve beni buraya o itti.

"Nereden buldun bunu?" Gözleri benimle kitap arasında gidip geliyor.

"Evime teslim edildi." Bir adım daha yaklaşıyorum, sadece bir santim bedenlerimiz arasındaki boşluk. "Şimdi soruya cevap ver, Cassandra. Bunları kim aldı?" Kapağı kavrayışımı değiştirerek kitabın açılmasına izin verdim.

BÖLÜM 13

Cassie

AĞZIM BIR KARIŞ AÇIK KALDI.

komşunun büyük eli.

Benim, ama bu...

Vay canına.

Yanaklarımda gezinen kızarıklık derinleşiyor.

Bu benim, fotoğraf çekiminde kullanılan yatağa uzanmışım, kabarık yorgan altımda, ellerim başımın üzerinde, dizlerimden biri yana doğru bükülmüş.

O gün bir model gibi davranarak çok eğlendim. Tam bir seks düşkünü gibi davrandım. Ama fotoğrafların hiçbirini göremedim. Anlaşma böyle. Fotoğrafçıya güven, o da kitaba koymak için en iyilerini seçer.

Ve *lanet* olsun, o fotoğrafçı ona ödediğim her bir doları hak etti.

Hans tutuşunu değiştirir ve sayfa çevrilir, yeni, aynı derecede kışkırtıcı bir görüntü kendini gösterir.

Sonra beynim tekrar gerçekliğe dönüyor ve neler olduğunu hatırlıyorum.

Hans kitabı tutuyor. O

burada.

Fotoğrafları gördü.

Ve bir sebepten dolayı... kızgın.

Kitaba uzanıyorum ama boşta kalan eli bileğimi kavrıyor ve aramızda tutuyor.

Bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve esir tuttuğu elini geçip göğsüme baktığı anda anlıyorum.

Burun delikleri şişti ve yemin ederim çenesi sıkıştı.

Ve tepki olarak, zaten sıkı olan meme uçlarım ince gömleğime karşı daha da sertleşiyor. Kumaş tatlı bir işkence gibi hissettiriyor ve onun baktığını bilmek karnımdan bacaklarımın arasına doğru bir sarsıntı gönderiyor.

Ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Hans'ın bana bir soru sorduğuna eminim.

Ama tek konsantre olabildiğim şey onun yakınlığı. Vücudunun sıcaklığı benimkine çok yakın. Bileğimdeki derinin onun tutuşu altında nasıl hissettirdiği.

Nefes alıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Çünkü son hissimi onunla dolduruyor. Bu adam ve çam kokusu. Ne zaman onun hakkında çok fazla düşünsem bu evde beni rahatsız eden koku.

"Hans." Adı bir fısıltı gibi çıkıyor.

Daha da yaklaşıyor, ellerimiz artık bedenlerimizin arasında sıkışmış durumda. "Fotoğrafları kim çekti, Cassandra?"

Cassandra.

Adım onun sesiyle söyleniyor... Neden bu kadar
günah? "Kim?" diye tekrarlıyor.

"Bir fotoğrafçıydı," diye cevap veriyorum aptal
gibi. "Bana adını söyle." Hans yaklaşıyor.

Ve hissediyorum ki.

Vücudum ona karşı kendiliğinden
yükseliyor. O sert.

Benim için.

Tatmin olmuş gurur beni batırıyor.

Neler olduğunu anlamıyorum. Hans'ın şimdiye kadar söylediği en fazla
şey bu.

Ben.

O benim evimde. Davet edilmeden içeri daldı. Adımı bağırıyor.

Çünkü tahrik oldu. Ve... Bekle.

"Kıskandın mı?" Ses tonumdaki uygunsuz heyecanı engelleyemiyorum.

Kitabı tutan elini indiriyor.

Ona sırtımı dönmüyorum, ama göz ucuyla kitabı koltuğumdaki minderin arkasına sıkıştırmasını izliyorum.

Sonra eli boşken yukarı uzanıp atkuyruğumun dibini kavrıyor. "Beni zorlama, Kelebek."

Sıkıca tutuyor ve en küçük bir çekişle başımı geriye yatırıyor.

Vücudum tamamen aydınlanıyor.

Tekrar öne doğru kayıyor, vücutlarımız aynı hizaya gelene ve ben onunla kanepenin arkası arasında iyice sıkışana kadar durmuyor. "Bana onları kimin aldığını ve kimin için aldığını söyle. Sana bir daha sormayacağım."

Tutamadığı elimle uzanıyorum ve kendimi sabitlemek için siyah tişörtünü tutuyorum.

Dokunuşumla kasları gevşiyor ve ne kadar sağlam olduğunu fark ediyorum.

Cevap vermiyorum. Cevap *vermemek* gibi bir niyetim yok. Sadece hala olanlara inanamıyorum.

Hans, "Bana söylemek için üçe kadar vaktin var," diyor.

Vay anasını.

"Üçte ne olacak?" Nefes veriyorum.

Kalçalarını benimkilere bastırıyor. "Hoşuna gitmeyecek bir şey, kızım. Şimdi cevap ver bana."

Ona inanmıyorum.

Sanırım hoşuma

gidecek.

Nefesim daha hızlı çıkıyor.

Sanırım bunu çok

seveceğim.

"Bir." Bileğimi bırakıyor ve elini kalçama götürüyor, diğer eli hâlâ saçımı tutuyor.

Parmakları bol gömleğimin içinden yumuşak etime bastırıyor.

Bileğimdeki tutuşu gidince, diğer elimle diğer tarafını tutuyorum.

Gömleği bol değil. Sıkı vücuduna adeta yapışmış.

Bu adam acayip yırtık.

"İki." Hans saçımı sıkıca kavrıyor ve çekiştirmesi yeterli oluyor. Boğazımdan bir iniltinin çıkmasına yetecek kadar.

"Cassandra," diye hırlıyor Hans.

"Bir hanımefendiydi." Kelimeleri aceleyle söylüyorum. Cezalandırılmak istemediğimden değil; bunu çok istiyorum ama aynı zamanda ona söylemek istiyorum. Ona istediğini vermek istiyorum. "Fotoğrafçı bir bayandı."

Cevabımı alırken karanlık gözlerine bakıyorum.

Hans yüzünü benimkine doğru eğiyor, ta ki nefes verişinin tenime değdiğini hissedene kadar. "Kimin için bunlar?"

"Hiç kimse," demeye çalışıyorum ama yalan gibi geliyor. "Üç."

Ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan ağzı benimkine çarpıyor.

Dudakları affetmez.

Sert.

Sıcak.

Harika.

Hans başımı eğmek için at kuyruğumu tutuyor, ben de izin veriyorum. Beni kontrol etmesine izin verdim.

Dili içeri girmemi istiyor, ben de

açıyorum. Tadı şey gibi.

Dudaklarımı dilinin etrafına kapatıyorum.

Tadı şeker gibi. Şeker, meyve ve çocukluk anıları gibi. Hans inliyor

ve dilini ağzımın derinliklerine kaydırıyor.

Zihnim arzudan bulanık, ama yine de daha fazlasını

istiyorum. Daha fazla temas. Daha fazla ten. Daha

fazla Hans.

Ellerimi vücudundan yukarı, göğsüne, kaslarının üzerinden omuzlarını kavrayana kadar kaydırıyorum.

İkimiz de ağzımızı daha geniş açtığımızda dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Rüya görüyor olmalıyım.

Parmaklarımı kıvırıyorum, tırnaklarımın gömleğine batmasına izin veriyorum, bunun gerçek olduğunu onaylıyorum.

Hans içime doğru sallanıyor. Sert boyu karnıma saplanıyor ve bacağımı kaldırıp ayağımı kalçasının arkasına doluyorum.

Ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Ama bedenim ne düşünüyorsa, onunki de onu düşünüyor.

Kalçamdaki el belime doğru kayıyor. Sonra daha da aşağıya.

Kıçımı avuçluyor, ama eli bacaklarımın arasına gelene kadar aşağı kaymaya devam ediyor, arkadan amımı avuçluyor.

Tam nefes almak için başımı arkaya eğdiğimde beni kaldırdı. Tek eliyle. Ve beni kanepenin arkasına koydu.

Bacaklarım otomatik olarak açılıyor ve Hans aramızdaki boşluğu doldurmak için öne doğru adım atıyor.

Beni tutuşu neredeyse çok fazla. Saçımdaki eli ve altımdaki, bacaklarımın arasındaki eli.

"Fotoğraflar kimin için?" Hans saçlarımı serbest bırakıyor ve elini boynumda gezdiriyor.

Omurgamı uzatmaya, elini göğsüme bastıracak şekilde bedenimi germeye çalışıyorum.

"Cassandra," diye tersliyor bu kez.

"Ben," diye itiraf ediyorum acı dolu bir iniltiyle. "Onlar benim için bir doğum günü hediyesiydi."

Parmakları göbeğime doğru esniyor. İnce şortum ve külotum onun dokunuşunu giriş yerimden ayıran tek şey.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Ben sana dokunurken sen benim adımı kullanıyorsun." "Özür dilerim." Bunun için özür dilediğime inanamıyorum.

Boynumdaki eli göğsümü sıkana kadar iniyor. "Fotoğraflar kimin için?"

Diğer parmaklarını tekrar esnetirken kumaşın üzerinden göğüs ucumu çimdikliyor.

"Sen." Omuzlarını tırmalıyorum ve altımdaki ele karşı kıpırdanıyorum. "Onlar senin için."

Yalan bile değil. Buraya taşındığımdan beri ne zaman bir erkek hayal etsem, o oldu. Fotoğrafçı bana baştan çıkarmak istediğim birini hayal etmemi söylediğinde, onu hayal ettim.

"Aferin kızıma." Hans meme ucumu çekiştiriyor.

"Hans," diye bağırıyorum, boşalmaya çok yakınım.

Bu işte yalnız olmak istemiyorum, ama ondan nasıl katılmasını isteyeceğimden emin değilim.

Be
n. Yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor olmalı.

Hans göğsünden bir ses çıkarır, sonra ağzı tekrar açılır.

Benim.

Bu adam bugüne kadar bana tek bir cümle bile söylemedi. Benim için tamamen yabancı biri. Ama şu anda o kalın sikini kotundan çıkarsa, beni bu kanepenin üzerinde çiğ çiğ becermesine izin verirdim.

Komşum, kalçalarını benimkilere doğru daha sert bastırıp bana sürtünürken beni yerimde tutmak için altımdaki elini kullanıyor.

İkimiz de onun uzunluğunun göbeğime doğru baskısını hissederken iniltilerimiz birbirine karışıyor.

Kalçalarımı eğerek sikinin klitorisime daha sert bastırmasını sağlıyorum.

Dişleri alt dudağıma sürtünüyor ve bedenim gerilerek serbest kalmaya hazırlanıyor.

Tanrım, şortumun içine boşalacağım.

Ve umurumda değil.

Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, ama sonra iç uyluğumda, cebinin olduğu yerde bir şey titreşiyor.

Hans diğer göğsümü avuçluyor, büyüklüğü iri ellerini dolduruyor ve meme ucumu tekrar çekmesini istiyorum.

Cebi ikinci kez titrer.

"Siktir." Ağzını benimkinden çekti.

Üçüncü kez titreştiğini hissederken birbirimize bakıyoruz.

Mesajlar. Ben hayatımın en yoğun cinsel anını yaşarken bu adam mesajlar alıyor.

BÖLÜM 14

Hans

CASSANDRA CANTRELL, YAN KOMŞUNUN OTUZ YAŞINDAKI GÜZELI.

Güven dolu kehribar gözleriyle bana göz kırpıyor, öpücüğümden dolayı ağzı kızarmış ve şişmiş, vücudu patlamaya hazır gibi titreşiyor.

Kendi güvenliğini umursamadan hayatın içinde çırpınan kız, onu becermemi ister gibi bana bakıyor. Sanki o fotoğraflardan herhangi birini mutlulukla yeniden canlandıracakmış gibi, ama bu sefer aletim içine gömülüyken. Bir delik ya da başka bir delik.

Neler olduğunu açıklamamı bekler gibi beni izliyor. Aramızdakilerin neden böyle hissettirdiğini açıklamamı.

O bunu yapıyor ve ben de mesajlar alıyorum. Yani bu gece birinin ölmesi gerekiyor.

Ve ellerimde vücudumdaki kemiklerden daha fazla ölüm olduğu için, bunu yapacak olan adam benim.

Karmine'nin sözleri zihnimde yankılanıyor. Kötü aktörlerin yaklaştığına dair uyarı. Ve gitmem gerektiğini biliyorum.

"Hans?" Cassandra adımı söylüyor ve ben bundan

nefret ediyorum. Çünkü onu arzuluyorum.

Parmaklarımı büküp son bir avuç daha alıyorum. "Kapını kilitle."

Tatlı dudaklarında bir soru oluşmaya başladı, ama ellerimi serbest

bıraktım. Göğsünden kurtardım. Onun sıcaklığından.

Sonra uzaklaşıyorum, aramızdaki son teması kesiyorum ve bacaklarını belimden çözülmeye zorluyorum.

Cassandra geriye doğru eğilir.

Kollarını açıyor, küçük bir çığlık atıyor ve sonra küçük bir sıçrayışla kanepenin oturma kısmına çarpıyor.

O kendini toparlayamadan elimi minderlerin arasına sokup odadan ve evden dışarı çıkıyorum.

Ben buraya ait değilim.

BÖLÜM 15

Cassie

SERSEMLEMIŞ BIR HALDE, KANEPEDE AYAKLARIMI TERS ÇEVIRMIŞ HAREKETSIZ YATIYORUM.

havada.

Beni bıraktı mı?

Ön kapı açılır ve çarparak kapanır.

Az önce gitti mi?

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, sonra pencereye en yakın kanepenin koluna sürünüyorum.

Hans çoktan caddeyi adımlamaya başladı, uzun bacakları mesafeyi saniyeler içinde k a p a t ı y o r .

Kamyonu garaj yoluna park etmiş ve sürücü kapısının yanında duruyor.

Mesajlarını kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkarıyor. Ve bir kadın olup olmadığını merak etmekten nefret ediyorum.

Telefonu cebine geri koyuyor, sonra kamyonun kapısını açıyor. İçeri girmeden önce kabine bir şey attığını görüyorum.

Bekle... o benim kitabım mıydı?

Hâlâ pencereden dışarıyı izlerken, kolumu arka minderin arkasına sokup, oraya sıkıştırdığını gördüğüm *Lust Shots* kitabını bulmaya çalışıyorum.

Ama bulamıyorum, çünkü kesinlikle o aldı.

Komşum Hans, nefes ve çıplak kitap hırsızı, garaj yolundan çıkıyor.

Kıçımın üstüne çöktüm.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 16

Hans

ÇIZMELERIMIN TOPUĞUNU METAL KAPIYA VURUYORUM.

Boktan kilit tek bir vuruşla çatırdıyor ve kapı sallanarak açılıyor.

Tavandan sarkan çıplak ampuller, uzandıkları ince, kirli karyolalardan sıçrayan dört adamı aydınlatıyor.

Oda kare şeklinde. İki yan duvara karşı iki yatak.

Solumda iki adam. Sağımda iki.

"Kim-"

Dünya o adamın tam olarak ne soracağını asla bilemeyecek, çünkü ilk fırlatma bıçağımın kabzası çenesinin altına, boğazının ortasına battı.

Karyolaya geri yığılır.

Sol elimle vücudumun üzerinden odanın sağ arka köşesine, ilkinin karşısında duran adama doğru fırlatıyorum. Ve silahını çekmiş olan tek adama.

Sağ elimle daha iyi nişan alıyorum ama ikinci bıçak yine de hedefini vuruyor. Adamın ön kolunun ortasına saplanıyor ve onu silahını düşürmeye zorluyor.

Bu gece gizlilik aramıyorum. Buraya mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak için gelmedim. Kan için buradayım. Bu orospu çocuklarına bunu ödetmek için buradayım.

Şu anda yapmakta oldukları şey için. Daha

önce yaptıkları için.

Ve Cassandra ile yapmamı engelledikleri şey için.

Adam koluna saplanan bıçağa uzanıyor ve ifadesinden ilk denemede bıçağı çıkaramayacağını anlıyorum.

Bırakmalı.

Onunla savaşmalı. Ama o

lanet bir moron.

Yaralanmamış iki adam iki yanımda. Ve ellerimde

iki yeni bıçak var.

Sağımdaki adam silahını kontrol etmeye çalışmayı bırakıp üzerime atlarken bir çığlık atıyor.

Elleri boşken, dikkatimi sol tarafa veriyorum. Bu adam silahını bırakmıyor, bu da onu en büyük tehdit haline getiriyor. Ve silahı çoktan deriyi temizledi.

Tetiği çekiyor ve gürültü küçük odada neredeyse kulakları sağır ediyor.

Kurşun göğsümün tam ortasına isabet etti.

Ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve bir adım geri sendeliyorum, ama hepsi bu, çünkü yelek giyiyorum. Çünkü bu adamların aksine ben geri zekalı değilim.

Küçük bir planlama yapmadan silahlı çatışmaya bıçak getirmezsiniz.

Ayrıca -sırıtarak söylüyorum- bir adama ateş edip tepki vermemesini sağlamak biraz korkutucu. Ve şu anda, korkutucu olmak istiyorum.

Adamın gözleri büyür, sonra da üçüncü ve dördüncü kaburgalarının arasından çıkan bıçak kabzasına bakakalır.

Silahı sallanıp alçalıyor, sonra bir adım geriye sendeliyor ve onu tekrar kaldırmaya konsantre olurken izliyorum.

Bir vücut sırtıma çarpıyor ve kollar morartıcı bir sıkışma ile boynumu sarıyor.

Mükemmel.

Yeni adamın momentumunu bizi döndürmek için kullanıyorum, tökezleyen adamın ateş etmesi için tam zamanında.

Küçük odanın içinde iki el silah sesi daha yankılanıyor ve arkamdaki ceset dost ateşini omurgasına aldığı için sarsılıyor.

Silahlı adam telaşlı bir ses çıkarıyor ve kulaklarımdaki çınlamanın arasından silahının yere düştüğünü duyabiliyorum.

Boynumdaki kol hâlâ sıkıyor ama o kadar sert değil. Henüz ölmemiş.

Hâlâ elimde olan son bıçağı döndürüyorum, böylece bıçağın ucu yerine sapını kavrıyorum, sonra kolumu aşağı ve geriye doğru sallıyorum, adamın üst uyluğunu ve femoral arterini kesiyorum.

Bıçağı hemen geri çekerek atardamardan akan hayati kana bir kaçış yolu açıyorum.

Adamın kolları boynumdan düştü. Biri

öldü.

Ölüme bir saniye kaldı.

Biri kaburgalarının arasında bıçakla.

Biri sonunda bıçağı kolundan çekip çıkardı.

Önce o.

Bıçağı bana fırlatmaya çalışıyor, benim ona yaptığım gibi. Ama o ben değilim, bu yüzden bıçağın düz kenarı göğsüme çarpıyor ve yere düşüyor.

Bu kadar acınası olmasaydı gülerdim.

"Gerçekten mi?" Bu adamlardan daha fazla mücadele isteyerek soruyorum. Buna ihtiyacım var. Bakmadan, son fırlatma bıçağımı aşağı ve geriye fırlatıyorum,

Yerde kanlar içinde yatan adamın vücuduna girerken çıkardığı etli gümbürtüyü duymak.

Karşımdaki adam s a n k i benim silahsız olmam fikri daha korkutucuymuş gibi sönükleşiyor.

Arkamdaki karyoladan bir gıcırtı duyuyorum ve Rib Guy'ın ayağa kalkmaya çalıştığını biliyorum. Muhtemelen son nefesini beni öldürmek için kullanmayı umuyor.

Deneyebilir.

Bunu gerçek bir dövüş haline getirmeyi çok isterim.

Öne atılıp Kol Adam'ı ayı gibi kucaklıyorum ve ikimizi de yere yapıştırıyorum.

O büyük. Benim kadar büyük. Belki daha ağır.

Omzum karyolalardan birinin köşesine takılıyor, bu yüzden yüzüme bir saman yumruğu savurduğunda hafifçe dengemi kaybediyorum.

Onunla birlikte hareket ederek arkama yaslanıyorum, ama o dengesiz parça beni çok fazla eğdiriyor ve yumruğu boğazıma doğru kayıyor.

Vuruş beni öldürecek kadar sert değildi ama canımı yakmaya yetti. Ve boğaz kaslarımı tutmaya yetecek kadar.

Adamın suratına bir yumruk atıyorum, onu sersemletecek kadar sert, sonra da yere yığılmış halinin üzerine biniyorum.

Nefesim hala ciğerlerimde sıkışmış durumda, ama havanın geleceğini biliyorum, bu yüzden panik yapmıyorum.

Bunun yerine, onu kaldırmak için gömleğinin önünden tuttum, sonra kafasını beton zemine vurdum.

Arkamdaki hareketi duyabiliyorum. Kaburgalı Adam'ın silahını yerden aldığını duyabiliyorum. Düzensiz nefes alışını duyabiliyorum, sol akciğeri muhtemelen tamamen çökmüş durumda.

Kollu Adam'ın kafasını tekrar betona çarptım ve gözleri geri döndü.

Rib Guy ilerliyor. Yaklaştığını duyabiliyorum. Çok uzaktan

ateş etmekten korkuyor.

Geçen sefer yaptığı gibi arkadaşına tekrar vurmaktan korkuyordu.

Amcık.

Kollu Adam'ı yerden birkaç santim yukarı kaldırıyorum. Kafatası çatlamadıysa bile çatlayacak. Ama öne doğru sallanıp onu tekrar yere çarpmak yerine gömleğini bırakıyorum ve vücudumu geriye doğru bırakıyorum.

Odada bir silah sesi duyuldu, mermi yere serilmiş halimin üzerinden uçarak Kollu Adam'ın göğsüne saplandı.

Geriye doğru hareketime devam ederek ters takla atıyorum.

Çizmeli ayaklarım yere değdiği anda boğazım nihayet rahatlıyor. Dik dururken derin bir nefes çekiyorum.

Kaburgalı Adam silahıyla beni takip etmeye çalışıyor ama kan kaybı ve oksijen eksikliği yüzünden bocalıyor.

Bir hamlede, sağ elimle aramıza uzanıp silahını üstten kavrıyorum, avucum horozu kapatarak çalışmasını engelliyor. Sol elimle, hâlâ göğsünden çıkıntı yapan bıçağın sapını kavrıyorum ve tıpkı bir an önce olduğu gibi, hareketimi kendi avantajıma kullanıyorum. Sağ elimi yönlendirerek dönüyorum, silahı elinden çekip alıyorum ve bıçağı kaburgalarından çıkarıyorum. Bir an için sırtım ona dönüktü ama bir şey yapacak kadar hızlı değildi. Sonra tekrar ona döndüm, tabancası elimdeydi. Parmağım tetikte.

"Silahınla herkesi öldürebilirsin." Tetiğe basıp bir kurşunu tam kalbine gönderiyorum.

Gözlerim onunkilerdeyken silahı yana doğrulttum ve odaya girdikten saniyeler sonra ölen adama bir el ateş ettim. Sadece iyi bir önlem için.

BÖLÜM 17

Cassie

"MERHABA, HANS. SENDEN KITABIMI GERI ISTEYECEKTIM. VE BELKI
beni dün öptüğün gibi öpebilir misin?" Aynaya göz kırpıyorum, sonra başımı öne eğip inliyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ve ne kadar pratik yaparsam, o kadar saçma geliyor.

Ama hepsi bu kadar. Her şey çok saçma. Çünkü bir yıldan uzun bir süre önce taşındığımdan beri benimle tek bir kelime bile etmeyen, sadece ben evde yokken bahçesini biçen ya da el sallayacak kadar bile yakınımda değilken postasını alan, ona verdiğim her pişmiş yiyeceği bir teşekkür bile etmeden yiyen ya da çöpe atan komşum, ön kapımı kırdı, evime girdi ve seksi fotoğrafları kimin için çektiğimi bilmek istedi. Arabamda başka bir erkeğin boxer'ını bulan sahiplenici bir erkek arkadaş gibi.

Ama sadece bilmek istemedi. Hayır, üçe kadar saydı. Beni tek eliyle bacaklarımın arasından kaldırdı ve sonra sadece hayalini kurduğum bir şekilde tartakladı.

Kalçalarımı sıkarak başımı yukarı kaldırıyorum ve aynaya bakıyorum. İyi görünüyorum.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatırken hiç makyaj yapmamış gibi görünecek kadar makyaj yapıyorum. Şort yerine tayt, bol bir tişört yerine atlet ve sütyen giymemek yerine yumuşak bir bralet giyiyorum - ki bu da Cumartesi günü herhangi bir sütyen giymek zorunda olduğum için ödün verdiğim bir şey.

Temel olarak, dün gece giydiğim her şeyin tam tersini seçtim.

Fazla düşündüğümden eminim, ama en azından görünüşümde dünü yeniden yaratmaya çalıştığımı düşünmesine neden olabilecek hiçbir şey yok. Ama aynı zamanda bu yüzden saçlarımı açık bıraktım, her ne kadar yazın nemi evimle onun evi arasında buklelerimi kabartacak olsa da.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Caddenin karşısına geç. Kitabını geri al. Ona başladığı işi bitirebileceğini söyle. Sonra gülümse ve eve yürü."

Korkup kaçamadan merdivenlerden iniyorum.

Hans dün o küçük kaçış hareketini yaptıktan sonra, gözümü evinden ayırmadım. Bir saat önce eve geldiğini biliyorum. Akşam yemeği için tam zamanında. Ve gitmediğini de biliyorum.

Son bir derin nefesle sandaletlerimi giyip ön kapıyı açıyorum.

Hans'ın kapısına geldiğimde yarı yarıya nefes nefese kalmıştım. Ama şimdi geri dönemem, bu yüzden bir ciğer dolusu hava emiyorum ve tahtaya vuruyorum.

Ses sessiz, kısık, sanki kapı benimkinden daha yoğun bir şeyden yapılmış gibi, ama içeriden birinin duyabileceği kadar yüksek.

Eğer gerçekten ilk defa kapıyı açacaksa. Sürgünün kilidinin açıldığını duyana kadar sadece birkaç saniye geçti. *Tanrım, oluyor.*

Kapı açıldığında konuşmaya başlıyorum. Eğer duraklarsam, bir daha konuşmam.

Hepsi.

"Almaya geldim..." Sözcüklerimin geri kalanı içimde birbirine çarpıyor. Göğsüm.

Hans bol bir eşofman ve dar bir tişört giymiş. Aman Tanrım. Ellerine dumanı tüten bir kupa tutuşturup onu doksanların kahve reklamlarında oynatmak istiyorum.

Sonra yüzündeki bitkin ifadeyi fark ediyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve ben de onun kısık gözlerinin boş ellerime inişini izliyorum. Dudağımı ısırıyorum.

Kapısını çaldığım diğer tüm zamanlar, ona yiyecek getirdiğim içindi. Şimdi gerçekten cevap verdiğine göre, sunacak hiçbir şeyim yok.

Karnı aç mı? Bu yüzden mi kapıyı açtı?

Ohmygod, kes şunu. Ona bir şey teklif etmeme gerek yok. Buradayım çünkü o adam kitabımı çaldı.

"Kitabımı geri istiyorum," diyorum çok olgun bir ses tonuyla.

Hans başını sallar.

Umm...

Kabul etmeyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Hayır, geri vermeyecek misin?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Sadece bakışlarımı tutuyor.

"Onu öylece tutamazsın." Ellerimi kaldırıyorum, parmaklarımı açıyorum, "*ne veriyorsun*" der gibi. "Bu... pahalıydı," diye ağzımdan kaçırıyorum. Bir nedene ihtiyacım olmasa bile. Çünkü o benim.

Hans cevap vermek yerine kapıdan geri çekiliyor ve evini ilk kez görmemi sağlıyor. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Çünkü buradan, tahminlerimin doğru olduğunu görebiliyorum.

Ön kapı oturma odasına açılıyor, benimki gibi. Sağımda yatak odalarına giden küçük bir koridor var. Tam önümde bodruma açılan bir kapı var, solda ise mutfak ve ardından garaj girişi.

Hans sağ tarafa, yatak odalarına doğru ilerliyor, umarım kitabımı almak için. Ama beni takip etmemi istemedi, o yüzden burada durup bekleyeceğim.

Biraz eskimiş. Her zamanki mobilyalar dışında pek bir şey yok. Temel olarak, tipik bir *bekar erkek* düzeni.

Kanepenin üstünde, duvara monte edilmiş bir kılıç var.

Huh.

Odanın geri kalanına göz gezdiriyorum.

Sehpanın üzerinde bir kumanda ve bir bardak su. Kanepenin yanında ayaklı bir lamba. Odanın köşesinde, kanepeye doğru açılı duran, benimkinden daha büyük bir televizyon. Pahalı görünen bir şey yok ama parçalar sağlam ve iyi muhafaza edilmiş görünüyor.

Bana sahip olmak istercesine beni öpen ateşli bir adamdan zenginlik beklemiyorum.

Hans elinde cüzdanıyla kısa koridorda yeniden belirir.

"Ne yapıyorsun?"

Hans katlanmış derinin içinden bir tomar para çıkarır, bir demet yüzlüğe benzemektedir. "Ne kadar?"

Sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Cızırtılı ve sessiz. Sesi berbat.

"Tanrım, hasta mısın?" Ellerimi göğsüme bastırıyorum, aniden onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Hans çenesini kaldırıyor.

"Boğazın mı?" Konuşamayacak kadar acıdığını varsayarak soruyorum. "Bir şey aldın mı?"

Kaşları çatıldı.

"Bu bir hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Akşam yemeği yedin mi?"

İfadesi değişmeyen Hans, başını yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettirir. "Tamam, beş dakika içinde dönerim. Belki on. Sadece"-Elimi sallıyorum

"Kapıyı açık bırak." O beni reddedemeden,

aceleyle uzaklaştım.

Hans'ın beni hasta etmesinden endişelenmiyorum. Yani, dün dilini ağzıma soktu. Yani hasta olacaksam, ben olacağım.

Ama insanları beslemek benim sevgi dilim.

Hırsız ya da değil, Hans'ın biraz sevgiye ihtiyacı var gibi görünüyor.

BÖLÜM 18

Hans

TAVANA BIR DAKIKA BOYUNCA BAKIYORUM VE SONRA TEKRAR MASAYA DÖNÜYORUM.

Kanepe.

Cassandra, takıntım, tanıdığım en kötü fırıncı, beni daha iyi hissettirmek için *kim bilir ne* ile geri gelecek çünkü hasta olduğumu düşünüyor.

Hasta değilim. Sadece konuşmakta zorlanıyorum çünkü dün gece öldürmek üzere olduğum bir adam tarafından gırtlağımdan vuruldum.

Mektuplarını hiç açmamalıydım.

Kanepenin ucundaki her zamanki yerime yerleşip oturma odasının penceresinden Cassandra'nın evinden çıkışını, dışarıda birkaç adım atmasını, geri dönmesini, içeri girmesini, tekrar dışarı çıkmasını, bu sefer anahtarlarıyla kapısını kilitlemek için duraklamasını ve sonra aceleyle benim evime doğru geri dönmesini izliyorum.

Rahat giyinmiş. Ama eğer daracık taytların şortlardan daha az kışkırtıcı olduğunu düşünüyorsa, baştan çıkarıcı olduğu kadar yanılıyor da.

Dişlerimi sıkıp sessizce sikime sakin olmasını
söylüyorum. Pantolonumu çekiştirerek burada
oturamam.

Evime girmesine bile izin vermemeliydim.

Ona yakınlaşmanın yanlış olması için pek çok neden var.

Ayağa fırlayıp kapımı kilitlemem için o kadar çok sebep var ki. Ona benden uzak durmasını söyle. Evini satmasını ve ülkenin öbür ucuna taşınmasını söyle.

Ama onu geri çeviremem.

Çünkü onun duygularını incitmek
istemiyorum. Ve aslında gitmesini de
istemiyorum.

Onun kalmasını istiyorum.

Cassandra basamaklarımı zıplayarak çıkıyor ve kolu çevirmeden önce kapıyı bir kez çalıyor.

İstediği gibi, kilidi açık bıraktım.

Kapı bir santim aralandıktan sonra içeri girmesine izin verecek şekilde sallanır.

"Selam," Cassandra beni utangaç bir şekilde selamlıyor. Bu neredeyse gülünç çünkü az önce buradaydı ve geceme cesurca dahil olduğu için geri döndü.

Kapıyı kapatır ve elini kilidin yanında durdurur.

Kapısını kilitlemek için anahtarlarını almak üzere evine geri dönmesini izlemek tatmin ediciydi. Çünkü onun güvenliği her şeyden önemlidir. Ama kendini benim evime kilitleyip kilitlememesi gerektiğine karar vermesini izlemek eğlenceli.

Başını hafifçe sallayarak kararını verir ve kapıyı kilitlemeden bırakır, ardından kapının yanında sandaletlerini çıkarır.

"Tamam." Oturma odasını geçip bana doğru geliyor ve şu anda ayaklarımı dayadığım düz sehpanın diğer tarafında duruyor. "Birkaç şey getirdim."

Cassandra sehpanın üzerine gerçek bir piknik sepeti koyar. Hasırdan yapılmış, iki kemerli kulpu, bir kapağı ve sepetin üst kenarına katlanan kırmızı beyaz kareli bir astarı var.

Kaşımı kaldırıyorum.

Yanakları pembenin yumuşak bir tonuna dönüşüyor.

"Büyükannemindi." Cassandra kulpları aşağı katlıyor ve kapağı açıyor.

"Özel bir yerden aldığını bilmiyorum ama büyükbabamın küllerini uzun süre içinde sakladı." Bana bir bakış fırlattığı anda ikinci kaşımı kaldırıyorum. "Sepetteki gibi değil. Bir vazodaydı. Külleri..." Elleri durur gibi bir hareketle havaya kalkıyor ve nefes alıyor. "Bunu sana söylemediğimi farz et."

Yüz hatlarımı sabit tutmak ve ona başımı sallayarak onay verirken gülümsememek için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Yani." Elini sepete uzatıyor ve ben de gömleğinin açıklığına bakıyorum. "Zencefilli gazozum, öksürük damlalarım, bir bardak suya koyabileceğiniz gazlı tabletlerim var-" Adlarını sayarken eşyaları masanın üzerine bırakıyor. "En sevdiğim çayı, sıcak bir toddy yapmak için bir şeyler ve çorba getirdim."

Bakışlarımı göğüslerinden ayırdığımda viski şişesinin yanına buzlu bir şey koyduğunu görüyorum.

"Çorba hâlâ donmuş," diye geveliyor. "Ama mutfağınızda bulunmamın

bir sakıncası yoksa, sizin için ısıtabilirim."

Öne eğilip soğuk plastiği elime alıyorum. "Ne tür?" Kelimeleri kazıyarak söylüyorum.

"İtalyan düğünü. Ev yapımı. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben yemek yapmayı severim." Bana o kadar kırılgan ve mutlu bir gülümseme veriyor ki, ağzımın kenarlarının en ufak bir şekilde yukarı kalkmasına izin veriyorum.

"Fark ettim."

Sesim çatlıyor ve gülümsemesi yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bu kadar konuşma yeter." Ellerimden çorbayı alıyor, sonra kolları dolana kadar viski, limon ve balı kaşıklıyor. "Ben çorbayı hazırlayayım. Sen dinlen."

Onu gerçekten durdurmalıyım.

Onun hatırı için. Damak tadım için.

Ama bunun yerine, zencefilli gazoz kutusunu açtım ve kendimi ilginç bir Cumartesi gecesine hazırladım.

BÖLÜM 19

Cassie

ÇIĞLIK ATMAMAK IÇIN YANAĞIMI ISIRIYORUM.

Hans'ın mutfağındayım.

Oturma odası gibi burası da gösterişli değil. Tezgahlar odanın yola en yakın tarafı boyunca bir U oluşturuyor ve mutfağın arka tarafında, arka bahçeyi gösteren bir pencerenin altında küçük bir yemek masası var.

Oldukça temiz. Masanın üzerinde bir yığın posta bile yok. Ve ilk defa Hans'ın orduda olup olmadığını merak ediyorum. Ya da öyleydi.

Zamanı değil, Cassie. Odaklan.

Bir an düşündüm ama çorbayı ısıtmak için en iyi yolun ocak olduğuna karar verdim. Hepsini mikrodalgada yapmayı deneyebilirdim ama çorba donmuş durumda ve ocak daha kolay görünüyor. O zaman mikrodalgayı içkiler için su ısıtmak için kullanabilirim. Çünkü ben de içeceğim.

Ocağın yanındaki dolapta kapaklı bir tencere bulmak uzun sürmüyor. Tupperware'in dışından sıcak su geçirmem gerekiyor ama sonra donmuş çorba bloğunu tencereye kaydırmak için sadece biraz sallamak ve sıkmak gerekiyor.

Kapağı yerine oturtup ocağı orta ateşe getirdikten sonra dikkatimi içeceklere veriyorum.

Tencerelerin yanında büyük bir cam ölçü kabı vardı, ben de onu birkaç bardak suyla doldurup mikrodalgaya koydum.

Cihaz çalışmaya başladı ve ben de mutfak eşyaları aramaya başladım.

Açtığım ilk çekmecede el havluları var. Diğerinde paket servis menüleri ve mini soya sosu ve acı hardal paketleri var. Yemek siparişi verdiğini hiç görmedim ama görünüşe göre Hans Çin yemeğini seviyor. Bu bir keşif değil. Kim sevmez ki?

Bir sonraki çekmeceyi açıyorum ve duruyorum.

Bıçaklarla dolu. Muhtemelen bir düzine kadar, hepsi de köpük tabakasının içine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş.

Daha önce gördüğüm bıçak setlerine benzemiyorlar. İnsanların balık dilimlemek için kullandıkları gibi daha ince ve donuk siyah renkteler ama pahalı görünüyorlar.

Belki Hans da bir şeftir.

En küçük olanı çıkarıp limonu dilimlemek için ona ihtiyaç duyuyorum, sonra bir sonraki çekmeceye geçiyorum ve sonunda aradığımı buluyorum.

Çorba ısınırken sıcak suyu mikrodalgadan çıkarıp üst dolapta bulduğum iki bardağa boşaltıyorum.

Kupalar, set olarak bir araya getirildiği belli olan uyumlu beyaz tabak ve kaselerin yanındaydı. Bekâr hayatının bir başka vazgeçilmezi.

Çözünmesi için önce balı sıcak suya ekliyorum, ardından viskiyi, bir sıkım limonu ve bir çalkalama tarçını ekliyorum.

Kupalardan birinden bir yudum alıyorum ve onayımı mırıldanıyorum.

Sıcak içkiler lezzetlidir ve sadece boğaz ağrıları için değildir. Sıcak komşunuzun evindeyken size cesaret vermek için de iyidirler.

Bakışlarımın tekrar mutfakta gezinmesine izin verdim.

Burayı kiralık bir ev ya da kulübe gibi hissettiren bir şeyler var. Kimsenin tam zamanlı yaşamadığı bir yerin enerjisine sahip. Tek bir tabak takımı. Dağınıklık, sanat eseri ya da dekorasyon eksikliği.

Ama Hans'ın burada yaşadığını biliyorum. Bazen günlerce yokmuş gibi görünüyor, ama burası onun birincil ikametgahından başka bir şey olacak kadar gitmiş değil. Muhtemelen iş için seyahat ediyordur. Ve şimdi varlığımı kabul ettiğine göre, muhtemelen ona ne iş yaptığını sormalıyım.

Elimdeki kupanın sıcaklığı bana onun iyi hissetmediğini hatırlatıyor.

Başka zaman sorarım.

Burnum seğirdiğinde bir yudum daha alıyorum.

Paslanmaz çelik tencereye bakıyorum ve kapağın etrafından duman dalları sızıyor.

"Ahh!" Birkaç metre koşarak sobaya gidiyorum.

Parmaklarım bir an için kapağın sapına dokunuyor ama geri çekiliyorum çünkü metal saplı, tamamen metal bir kapak ve kavurucu derecede sıcak.

"Kahretsin," diye tıslıyorum elimi uzatırken.

Bu çekmecelerden birinde sıcak pedler gördüğümü biliyorum.

Diğer odadan bir ses geliyor ve Hans'ın araştırmak için koltuktan kalkışını hayal edebiliyorum.

"Her şey yolunda!" Bağırıyorum. "Orada kal!"

Çekmeceleri çekiştirerek açıyorum, el havlularını buluyorum ve bir tanesini kapağı açmak için kullanıyorum.

Tencereden bir duman çıkar.

"*Nasıl*?" Evreni olabildiğince sessiz bir şekilde sorguluyorum.

Kapağı kenara koyuyorum ve dumanı havalandırmak için havluyu kullanıyorum. Duman dağılıyor ve neyse ki herhangi bir alarm çalmıyor.

Tencereye bakınca suçluyu gördüm.

Hayal kırıklığıyla, yan tarafa yapışmış mini köfteye kaşlarımı çatıyorum.

Sadece ben donmuş çorbayı yakardım.

Demek istediğimi kanıtlamak için, büyük bir parça donmuş et suyu hala tencerede yüzüyor.

Ve tam olarak ne olduğunu biliyorum. Tencere ısındı, buz bloğu yan tarafa doğru devrildi ve köfte buzdan eriyip aşağıdaki et suyuna düşmek yerine kendini metale yapıştırmaya karar verdi.

Kaşıklardan birini kullanarak yanmış köfteyi sıyırıyorum. "Neden uslu durmuyorsun?"

Sonunda kurtulup aşağıdaki çorbaya düştüğünde, muhtemelen yanmış parçaları çıkarmaya çalışmam gerektiğini fark ediyorum.

Her neyse, artık çok geç.

Dudağımı ısırıyorum, kapağa bakıyorum ama bırakmaya karar veriyorum.

Çorbayı erimesi ve ısınması için bırakıp kupaları alıyorum ve oturma odasına gidiyorum.

Hans'ın bakışları çoktan üzerimde.

"Çorba neredeyse hazır," diyerek odayı geçiyorum ve bu odada da duman kokusu olduğunu fark ediyorum.

Hans'ın gülümsememeye çalıştığını da fark ettim.

BÖLÜM 20

Hans

BENI YAKALAYANIN BIR DÜŞMAN OLMAYACAĞINI BILMELIYDIM,
Küçük tatlı Cassandra evimi içten içe yakıyor.

Kaşığı dudaklarıma götürüyorum ve Cassandra'nın orada durup bana baktığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

Yanık et kokusu çorbanın yayabileceği diğer hoş aromaları bastırıyor ama ilk tat dilime çarptığında yüz hatlarımı rahat tutuyorum.

İkinci bir ısırık alıyorum, sonra Cassandra'ya acıyorum ve ona doğru bakıyorum.

"Tamam mı?" Yüzündeki umut dolu ifade göğsümde bir şeyleri çarpıtıyor. "Evet." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Ağzı parlak bir gülümsemeye dönüşüyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Oh, güzel." Boş bardağımı işaret ediyor. "Bir tane daha ister misin?"

Başımı sallıyorum ve mutfağa geri dönerken o lanet taytın içindeki kıçını izliyorum.

Yemek yiyip yemediğimi sorduğunda ona yalan söyledim. İki jambonlu sandviç yedim. Zerre kadar aç değilim. Ama onun yemeğini geri çeviremem.

Bir ısırık daha alırken parmaklarım kaşığın etrafında esniyor.

İyi olmayacağını varsaysam bile, onun yaptığı bir şeyi tüketme şansını geri çeviremezdim.

Elinde iki fincanla oturma odasına geri dönerken, ondan benim için bir post-it'e İtalyan düğün çorbası yazmasını istemenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Bu yemeğin de diğerleri gibi belgelenmemiş olması yanlış geliyor.

Ama sonra Cassandra yanımdaki kanepeye oturuyor ve bu yemeğin diğerleri gibi olmadığını kabul ediyorum. Bu, mutfakta durup boğulan ben değilim.

Ön basamağıma bıraktığı şeyi indirdim. Bu, onun muhteşem yumuşak bedeninden iki adım ötede oturan benim.

Hiçbir şey değişmedi. Hala onu burada yanımda tutmamalıyım. Yakınımda olmasına izin vermemeliyim. Ama gitmesini sağlayacak gücü kendimde bulamıyorum. Çünkü içten içe kalmasını istiyorum.

"Ben de bir saniye alayım dedim." Benimkini sehpanın üzerine koyarken kendi kupasını bana doğru uzatıyor. "Ne de olsa hafta sonu." Sonra tekrar koltuğa yerleşiyor, içkisi elinde. "Ne izliyorsun?" Kıvırcık perçeminin altındaki kaşları çatılıyor.

Saçlarını yana taramak ve o ifadeyi takındığında alnında oluşan sevimli kırışıklıkların üzerinde parmağımı gezdirmek istiyorum.

"Bu hangi dil?" Ne...?

Beynim kendini toparlıyor ve televizyona dönüyorum.

Oops.

Bu bir İsveç filmi. İsveççe.

Genelde böyle bir hata yapmam, birine kazara kendimle ilgili bir şey göstermem. İsveççe konuştuğumu bilmesine ihtiyacım yok. Ya da İtalyanca. Ya da İspanyolca.

Onu yanlış duymuşum gibi davranarak filmden çıkmak için kumandayı elime alıyorum, sonra da Cassandra'ya uzatıyorum.

"Oh, demek istemedim..." Bana geri vermeye çalışıyor ama ben kaşığımı geri alıp boğazımı işaret ediyorum.

Eğer bu soğuk algınlığı numarası yapmak ve onun vücuduyla ziyafet çekmek yerine yanmış et çorbası içmek zorunda kalırsam, bunun bana sağladığı birkaç avantajı kullanacağım.

İç geçirerek, mevcut başlıklar arasında geziniyor ve gizli topluluklar hakkında bir belgeselde duruyor.

Nasıl hissettiğime dair bir işaret için beni izlediğini hissedebiliyorum, ama ben bir şey söylemediğimde, o seçiyor.

Cassandra kumandayı sehpanın üzerine koyuyor, sonra ayaklarını sehpanın yanına uzatarak benim pozisyonumu taklit ediyor. "Ben de bunu izlemek istiyordum. Ve eğer beğenmezsen..." İçkisinden bir yudum alır. "Çok yazık. İtiraz etmek için yeterince fırsatın vardı."

Bir sonraki yanık çorba ısırığımın etrafında sırıtıyorum. Kelebeğin bir omurgası var.

BÖLÜM 21

Cassie

HANS ÇORBASINI BITIRIR. SONRA IKINCISI, ÇORBANIN GERI KALANINI YIYOR.
ne getirdiğimi. Ama kabını yıkamak için ayağa kalktığımda bana oturmaya devam etmemi işaret etti.

Ben de öyle yaptım.

İkinci viskimi de bitirdikten sonra kendimi tekrar koltuğuna bıraktım.

Mobilyanın görünüşü pek hoş değil ama inanılmaz derecede rahat. Hiç de ucuz bir elden düşme değil.

Vücudumu yan tarafım kanepenin arkasına gelecek şekilde çeviriyorum, sonra ayaklarımı aramızdaki koltuğun üzerine kaldırıyorum.

Gösterinin sonuna kadar kalacağım. Sonra eve gidip Hans'ın dinlenmesine izin vereceğim.

Belgeselin sunucusu kurbanın Avrupa'ya seyahatinden bahsederken, Hans'ın izlediği filmi düşünüyorum ve hangi dilde olduğunu merak ediyorum.

Ve sonra göz kapaklarım düşmeye başlıyor.

BÖLÜM 22

Hans

SEHPADAN TABAKLARI TOPLUYORUM, ONLARCA YILLIK EĞITIM
hareketlerimi sessiz tutarak.

Onları lavaboya, çorba tenceresinin yanına koydum, sonra evin içinde dolaştım, ön kapıyı emniyete aldım ve diğer erişim noktalarını iki kez kontrol ettim.

Sonunda, açık kalan tek ışık yatağımın yanındaki lamba olduğunda, oturma odasına dönüyorum ve Cassandra'nın uyuyan halini kollarıma almak için eğiliyorum.

BÖLÜM 23

Cassie

SICAKLIK ETRAFIMI SARIYOR VE BAŞIM YANA DÜŞÜYOR.

Açmaya çalıştığımda gözlerim ağırlaşıyor.

"Sus." Hans'ın derin sesi bedenimde titreşiyor. "Uyumaya devam et."

BÖLÜM 24

Hans

CASSANDRA'YI GÖĞSÜME YASLAYARAK YATAĞIMIN YANINDA DURUYORUM.

Kanepeden buraya gelmem on iki saniye sürerken tekrar uykuya daldı ve ben onu bırakmak istemiyorum. Kollarımdaki ağırlığını kaybetmek istemiyorum.

Ona bu kadar yakın olmak.

Damarlarımda ısı kaynıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Buna karşılık Cassandra öyle memnun bir iç çekiyor ki bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Onu yere bırak. Yatağa tırmanabilir ve birkaç dakika içinde onu tekrar kollarınıza alabilirsiniz.

Mecbur olduğumu kabul ederek onu yatağa yatırıyorum.

Cassandra yumuşak bir ses çıkarır, sonra yan tarafına döner.

Elleri hiçbir şeyi yoklamıyor, ben de onu kucağıma almadan önce ters çevirdiğim yorganı alıp omuzlarına doluyorum.

Parmakları kumaşı yüzüne doğru çekip ağzına bastırıyor. Sonra sakinleşiyor.

Yatağımda kıvrılmış, evindeymiş gibi görünüyor.

Bu mükemmel bir işkence türü. Çünkü artık nasıl olabileceğini biliyorum.

Tıpkı ağzının tadının nasıl olduğunu bilmek gibi. Ya da heyecanlandığında sıcak küçük amından ne kadar ısı yayıldığını bilmek gibi.

Artık onu battaniyemin altında görmeyi biliyorum. Biliyorum ve bunu asla unutamayacağım.

Kalbim sıkışıyor ve yapabileceğim tek mantıklı şeyi yapıyorum. Telefonumla fotoğrafını çektim, boxer külotuma kadar soyundum, televizyonu kapattım.

ve arkasından yatağa tırman.

Rol yapma zahmetine girmiyorum, bekleme zahmetine girmiyorum. Doğruca ona doğru ilerliyorum ve önümü sırtına dayayarak vücudunu kendiminkiyle kaşıklıyorum.

Cassandra derin bir nefes veriyor ve içimde eriyor. Göğsümdeki baskı artıyor.

Onun nesi var?

Kadınlarla birlikte oldum. Bir sürü kadınla. Bazıları büyüleyiciydi. Bazıları tatlıydı. Bazıları muhtemelen harika partnerler olma potansiyeline sahipti. Ama ben ilgilenmedim. Somut sınırlarımı esnetmek ya da emekliliği düşünmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Emeklilik.

Kolumu Cassandra'nın beline doluyorum, ön kolumu karnına dayıyorum ve elimi yumuşak vücudu ile yatağın arasına sokuyorum.

Diğer kolumu yastığın altına sokuyorum. Bu çok doğru hissettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o kelimeyi tekrar düşünüyorum. Emeklilik.

Tamamen emekli olacağımı hiç sanmıyorum. Bu hayatı gerçekten terk edemezsiniz, kalbiniz hala atarken değil.

Ve yalan söyleyip nefret ediyormuşum gibi davranmayacağım. İçimde bir şey onu sevmiyormuş gibi davranmayacağım. Şiddetten zevk almıyormuş gibi. Ama Karmine'nin bana gönderdiği her vuruşu yapmak zorunda değilim. Benim yaptığımı yapabilecek bir sürü kızı var. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, adalet ve bağışlanma arıyorum, o kadar uzun zamandır *ki*, artık *olan* oldu.

Ama şimdi... İç çekiyorum.

Şu anda hiçbir şey değişmedi. İnsanlar hâlâ peşimde. Her zaman da peşimde olabilirler. Ve ben etrafımdakilerin güvenliğini garanti edene kadar hiçbir şey değişmeyecek.

Onu tutamam.

O benim değil.

Öfke kafatasımın tabanını tırmalıyor, her şeyin farklı olmasını diliyor. Keşke ben farklı olsaydım.

Sadece bu gece, burnumu saçlarına bastırırken kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Sadece bu gece için.

BÖLÜM 25

Cassie

SEVDIĞIM O BAŞ DÖNDÜRÜCÜ ÇAM KOKUSU DUYULARIMI DOLDURUYOR VE ZIHNIMI uykunun geri kalanını.

Hans.

Yanımdaki ağır kol bana ait değil. Sırtımdaki sıcaklık, saçlarımdaki nefes, popomdaki sertlik... Hepsi Hans.

Yavaşça nefes alıyorum ve bedenimi sabit tutmaya çalışarak gözlerimi açıyorum.

Hans'la yataktayım.

Hans'la birlikte bir

yataktayım. Yavaşça bir

nefes daha alıyorum.

Kollarının beni sardığı belli belirsiz bir anı beynimde dans ediyor ve beni buraya onun taşıdığını varsaymak zorundayım. Birincisi, bunun için uyanık olmayı çok isterdim ve ikincisi, muhtemelen beni karşı karşıya olduğum duvara monte ettiği ikinci kılıç kadar endişelendirmeli.

Ama öyle değil.

Hans'ın dekorasyon becerilerinin biraz yardıma ihtiyacı olabilir, ancak bu yatak şimdiye kadar üzerinde yattığım en rahat şey.

Yapabildiğim en küçük hareketlerle yüzümü yastığa gömüyorum.

Bu yastık kılıfı en yumuşak pamuktan yapılmıştır ve yastığın kalınlığı mükemmel miktarda destek sağlar.

Kanepesi ve bıçakları gibi. Ve şimdi düşündüm de, kamyoneti. Hepsi güzel. Hepsine iyi bakılmış.

Geçen gün evime geldiğinde ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Tüm bu renkleri ve dekoru sevdi mi, yoksa nefret mi etti? O mu

minimalist bir yaşam tarzını mı tercih ediyorsunuz?

Etrafına bakmak için fazla zaman

harcamadı. Kıçıma bastırdığı uzunluk

seğiriyor. Donup kaldım.

Birdenbire, arkamdaki adam uyanmadan önce buradan çıkmamın zorunlu olduğunu hissettim.

Oturma odamda yaptığımız şey çok sıcaktı. Süper ateşli. Ama aynı zamanda *anlık* bir şeydi. Ama uyandığımda koca siki kıçımda seğiriyordu... Bu konuda nasıl sakin olacağımı bilmiyorum.

Adamın hasta olduğundan bahsetmiyorum bile. Vücudunun iyileşebilmesi için uyuması gerekiyor.

Onun elinden dikkatlice kurtulmaya başladım.

Buradan sıvışıp ikimizi de birlikte uyanmak gibi rahatsız edici bir deneyimden kurtaracağım.

BÖLÜM 26

Hans

NEFES ALIŞ VERIŞI DEĞIŞIYOR VE UYANIK OLDUĞUNU ANLIYORUM.

Bedenimi onunkine karşı rahat tutuyorum. Son otuz dakikadır burada yatıp onu uyurken izlediğimi belli ederek onu tuhaf hissettirmek istemiyorum.

Yüzünü yastığa yaslıyor ve hemen uykuya dalıp dalmayacağını merak ediyorum.

Ama sonra tüm vücudu bir tür titreme yapıyor. Ve kıçı, uyandığımdan beri sahip olduğum ereksiyona karşı kıpırdıyor.

Başının üstünden bakıyorum, duvara odaklanıyorum ve kendimi rahat olmaya zorluyorum.

Sonunda ona bastırdığım sikimi fark ettiğinde, Cassandra sertleşiyor.

Yavaşça yataktan çıkmaya başlıyor, sanki sinsi olmaya ya da beni uyandırmamaya çalışıyormuş gibi, ama yanlışlıkla battaniyeyi omuzlarımdan çekiyor. Sonra yatağın çerçevesine vurarak onu sallıyor.

Odadan parmak uçlarında çıkarken omuzlarını kamburlaştırıyor.

Gözlerim açık, başım ona dönük ama o dönüp bakmıyor.

Piknik sepetini toplarken daha fazla gürültü çıkarmak için ön kapıya giderken evdeki her gıcırdayan döşeme tahtasına basmak zorundadır.

Başımı sallayarak, yataktan çıkıp onun adımlarını takip etmeden önce ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar bekliyorum.

Neden kaçtığını bilmiyorum.

Ve nasıl sessiz olduğunu düşünebildiğini bilmiyorum.

Onun çıkışı beni komadan uyandırabilirdi.

Ama sebepleri ne olursa olsun, gitmesine izin vermeliyim.

En iyisi bu.

BÖLÜM 27

Cassie

NEFESIMI ÜFLEYEREK HANS'IN EVININ ÖNÜNE BAKIYORUM.

Bu sabah yatağından sıvıştığımdan beri gittiğini görmediğim için evde olduğundan oldukça eminim. Ve onu rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum. Bunu yeterince yaptım zaten. Ama...

Arabama dönüp bakıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

BÖLÜM 28

Hans

BEN IZLERKEN BIÇAĞIM BILEME BLOĞUNA DOĞRU YAVAŞLAYARAK DURDU.
Cassandra biraz önce arabasına binmiş olmasına rağmen arabasından çıktı.

Sorun ne, Kelebek?

Ellerini kalçalarına koyar, kararsızlığı vücut dilinde belirgindir.
Evime baktı, arabasına baktı, sonra tekrar evime döndü.

Dişleri o dolgun alt dudağına bastırıyor ve ben bunu taşaklarımda hissediyorum.

Şimdi daha kötü. Artık ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onu bana karşı hissetmenin. Çünkü şimdi, onu ekranda böyle gördüğümde, daha da uzak hissediyorum. Gerçeklikten daha da uzak.

Ama sonra araba yolundan aşağı bir adım atıyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki karşıdan karşıya geçene kadar.

Bıçağımı tezgâha bırakıp ayağa kalkıyorum.

Kapımı çalmasını hep görmezden geldim. Her zaman.

Dün geceye kadar.

Ve bugün evden çıkmadığına göre, muhtemelen benim de çıkmadığımı biliyordur.

Ve dün gece onu eve göndermek için uyandırmak yerine yatağıma taşıdığımdan, onu gerçekten görmezden gelemem. Bu kabalık olurdu.

Bahaneler.

Uzun adımlarla güvenli odamdan çıkıyorum, kapıyı emniyete alırken gözetimi ve mantıklı sesimi arkamda bırakıyorum.

Cassandra ilk kez kapıyı çalmadan önce sahte duvardan geçip merdivenleri çıktım.

Ve ikinci kez çaldığında kapıyı açıyorum.

Parlak sarı güneş elbisesi içinde bir tür yaz perisine benziyor.
Ve şahsen daha da güzel.

"Arabanı ödünç alabilir miyim?" Cassandra soruyu sorarken biraz öne eğiliyor, sanki soru beklenmedik bir anda ağzından çıkıvermiş gibi.

Ona göz kırpıyorum.

Kamyonetimi ödünç alır mısın?

Kamyonetimi düşünüyorum. Torpido gözündeki sahte kayıt defteri. Arka koltuğun altındaki gizli bölme. Yatakta gizlenmiş düzinelerce silah ve patlayıcı.

"Hayır." Sesim dün olduğundan daha güçlü, yaram çoktan iyileşti.

"Um." Bana göz kırpıyor. "Lütfen?"

"Seninkinin nesi var?" Karşı çıkıyorum.

"Çalışmıyor." Bir omzunu kaldırıyor. "Farklı uygulamalardan araç çağırmayı denedim ama bu tarafta kimse yok." Yüzünü buruşturuyor. "Ve önümüzdeki birkaç dakika içinde yola çıkmazsam geç kalacağım."

Yaşadığımız kasaba küçük değil, ancak yeterince küçük ve büyük banliyölerden yeterince uzakta, farklı taksi hizmetleri burada nadiren çalışıyor ve toplu taşıma yok.

Bu iyi bir şey, çünkü onu bir yabancının arabasına binerken görseydim, siz daha psikopat demeden keskin nişancı tüfeğimi çıkarır ve sürücünün kafasının arkasına nişan alırdım.

Ağırlığını küçük beyaz tenis ayakkabılarına veriyor.

Onu tekrar gözümün önüne getiriyorum. Rahat ayakkabılar, dizlerinin birkaç santim üzerinde duran güzel bir elbise, omzuna asılmış büyük deri çanta, kıvırcık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış saçlar, parlak dudaklar...

"Seni ben götüreceğim."

Yüzü aydınlanıyor. "Yapacak mısın?" Başımı sallıyorum. Çünkü görünüşe göre, yapacağım.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." İki kez zıplıyor ve ben yüzümü göğüslerine gömmek istiyorum.

Ama yapmadım. Sadece başımı sallayarak teşekkürünü kabul ediyorum, sonra da geri çekilmesini işaret ediyorum. "Hadi gidelim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı, ne bileyim, bir şey alman gerekiyor mu?" Cassandra aşağıya baktı ve ayakkabılarımı giymiş olduğumu fark etti. Daha doğrusu taktik botlarımı.

Ben de kendime bakıyorum.

Siyah pantolonum botlarımın üstünden biraz kıvrılıyor ve bu, siyah naylon kemerim ve siyah tişörtümle birleşince beni lanet bir paralı asker gibi gösteriyor.

Pratik yapmak kıpırdanmamı engelliyor. Ve şu anda üzerimi değiştirmem sadece şu anda giydiğim şeye dikkat çekecek ve evden bu şekilde çıkmak istemiyorsam neden giydiğime dair sorular sorulmasına neden olacak.

Bu gece bir görevim yok. Pantolonumdaki tüm cepleri kullanma planım yok. Ama hazırlıklı olmayı severim. Ve ne zaman alt kattaki odamda oturup monitörlerimi izlesem ve bıçaklarımı bilesem, ihtiyaç halinde gitmeye hazır olduğumdan emin olurum.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum ve cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum.

Cassandra arkasını döndü ve önümden garajımın önüne doğru yürüdü.

Üst kapıyı açmak için anahtarlığımdaki bir düğmeye basıyorum ve kendi kapılarımıza gitmeden önce gürültüyle açılmasını bekliyoruz.

Kamyonetime binene kadar "Seni nereye götürüyorum?" diye sormak aklıma gelmedi.

Cassandra kapısını kapatır ve emniyet kemerine uzanırken cevap verir. "Ailemin evinde akşam yemeği."

BÖLÜM 29

Cassie

HANS YAVAŞÇA BAŞINI ÇEVIRIP BANA BAKARKEN, KAMYONET ONUN
araba yolu.

Dudağımı ısırıyorum, ona bakmayı reddediyorum, bakarsam kamyoneti park edip inmemi isteyeceğinden endişeleniyorum.

Beni kovmak için göz temasına ihtiyacı olduğundan değil.

"Ailen mi?" Sesi düne göre çok daha iyi olsa da hâlâ biraz cızırtılı, bu da zaten ciddi olan sesinin daha da ciddi çıkmasına neden oluyor.

"Evet," diye ciyakladım. "Ama beni kesinlikle bırakabilirsin. St. Paul'deler ve biliyorum biraz uzun bir yol, ama bu zahmet için sana ödeme yaparım ve eminim beni bu tarafa geri getirecek bir araç bulabilirim."

Pazar akşamı olduğu için fazla trafik olmayacak ve oraya otuz dakika gibi bir sürede varacağız ama zamanının karşılığını ödeyemeyeceğimi düşünmesini istemiyorum. Beni götürmeyi teklif etmesini hiç beklemiyordum.

Yine de, şimdi düşününce, kamyonunu tek başıma almama izin verdiğini de hayal edemiyorum.

Hans iç geçiriyor ve tam garaj yolundan dönüp gaza bastığı sırada ona bir bakış atıyorum. "Bana ödeme yapmayacaksın."

Sesi heyecanlı gelmiyor ama ben yine de rahatlıyorum. Beni kovacak olsaydı, çoktan kovardı.

İptal etmek zorunda kalsaydım ailem kızmazdı ama endişelenirlerdi. Ve bu endişe telefonlara, sorulara ve dinlemek istemediğim önerilere dönüşür.

"Sana ödeme yapacağım," diye ısrar ediyorum ve o itiraz edemeden konuşmaya devam ediyorum. "Giderken size yol tarif etmemi ya da adreslerini yazmamı ister misiniz?

GPS'in?"

BÖLÜM 30

Hans

"SADECE SÖYLE," DIYE KESTIRIP ATIYORUM, O BENIM EKRANIMA UZANAMADAN ÖNCE.

Gösterge paneli.

Aslında bana nereye gideceğimi söylemesine ihtiyacım yok; ailesinin tam olarak nerede yaşadığını biliyorum. Ama adresi kamyonumun GPS'ine yazmaya başlarsa, o yerin zaten CP olarak etiketlendiğini görebilir. Ve o kadar zeki bir kız ki bunun Cassandra'nın ailesi anlamına geldiğini anlayabilir. Bunun onun hoşuna gideceğinden şüpheliyim.

Konuyu adreslerden değiştirerek, "Ödeme olarak kitabın bende kalmasına izin verebilirsiniz" diye ekliyorum.

Göz ucuyla kollarını kavuşturduğunu görüyorum. "Hayır dersem?"

Ona bir bakış atıyorum. "Yine de alacağım."

"Hans."

"Cassandra," diye taklit ediyorum onun sert ses tonunu, sanki ortaokuldaymışım gibi.

Ona tekrar bakıyorum ve gözlerini kısıyor. "Neden bana öyle diyorsun?"

"Bu senin adın." Aptal rolü yapıyorum.

"Evet, ama bu benim tam adım. Herkes bana Cassie der."

"O zaman kendini Cassandra olarak tanıtmamalıydın," diye yalan söylüyorum. Yüzü düşünürken yaptığı o sevimli buruşma hareketini yapıyor.

"Ben mi yaptım?"

Dikkatimi tekrar yola vermeye zorluyorum. "Sen yaptın," diye tekrar yalan söyledim.

"Ama ben hiç..." Sözünü kesiyor.

"Belki kendi adını bulsaydın, postaların doğru adreslenirdi ve o seks kitabı doğru eve teslim edilirdi."

"Seks kitabı mı?" Cassandra bir kahkaha atar. "Onlar zevkli boudoir fotoğrafları."

"Bunlar bir şeyin tadı," diye homurdanıyorum.

"Neydi o?" Sorarken bana doğru dönüyor ve elbisesinin eteği kalçalarına kadar iniyor.

"St. Paul'un hangi bölgesine gidiyoruz?" İkimizin de dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Bilim müzesinin yanında. Hiç gittin mi?"

Kafamı sallıyorum, kendimi müzeye götürdüğüm bir senaryoyu hayal etmeye çalışıyorum... Yani, herhangi bir nedenle.

Ve işte böyle, bodrumuma kilitlemeye çalıştığım o küçük ses bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatıyor. Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu.

"Kesinlikle yapmalısın," diye söze başlıyor ve sonraki on dakikasını bana oradaki sergileri ve ailesinin onu çocukken ne kadar sık götürdüğünü anlatarak geçiriyor.

Anıları kulağa çok hoş geliyor ve ben de kendi çocukluğumu düşünmeden edemiyorum. Ailem bizi bir yerlere götürürdü. Hayvanat bahçesini çok sevdiğimi hatırlıyorum. Ama Cassandra'nın tasvirlerine dayanarak, kız kardeşimin beni bir vücut parçaları sergisinde iğrendirmeye çalışmaktan ne kadar hoşlanacağını hayal edebiliyorum.

Kız kardeşim her zaman doktor ya da veteriner olmak arasında gidip gelirdi. Kesikler ve sıyrıklar konusunda hassas değildi. Potansiyel vahşetten asla çekinmezdi. Kan ve bağırsaklar bana göre değildi.

Öyle olana kadar.

"Muhtemelen ailem de bu yüzden oraya yakın bir yere taşınmayı tercih etti."

Cassandra'nın söylediklerinin son kısmını kaçırdım ama yine de onaylar gibi bir ses çıkardım.

"Ne kadar zamandır orada yaşıyorlar?" Sesim cızırtılı geliyor ama bunun suçunu özlem dolu anılara değil, iyileşmekte olan boğazıma atıyorum.

Yolculuğun geri kalanı Cassandra'nın anne ve babasının bir emekliler topluluğuna taşınmaya nasıl karar verdiklerini anlatmasıyla geçiyor. Onlarla birlikte nasıl turlara çıktığını, lastiği patlayan bir nakliye kamyonunun aksiliklerini ve ailesinin doksan yaşındaki komşusu Harold'ın oraya her gittiğinde ona nasıl asıldığını anlatıyor.

Ben ve Harold bir sorun yaşayacağız.

Cassandra'nın elleri havaya kalktı. "Buraya dön!"

Sinyal lambamı yakmak için elimi kaldırdığımdan hareketlerindeki panik yersizdi ama tabii ki bunu fark etmedi. Bu da iyi bir şey.

Binalar, otoparklar ve bakımlı çimenlerden oluşan büyük kompleks boyunca onun yönlendirmelerini takip ediyorum.

Araştırdığımda, buranın normal dairelerden tam hemşirelik bakımına kadar her şeye sahip olduğunu biliyorum, böylece sakinler yaşlandıkça binaları taşıyabilirler.

Güzelmiş. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan.

Bu yeni *emeklilik* muhabbetine rağmen kendimi doksan yaşına kadar yaşayacak gibi görmüyorum. Bu gidişle elliye ulaşırsam şanslı sayılırım.

Cassandra beni ailesinin binasının yanında ziyaretçiler için ayrılmış bir yere çektirdi.

"Cidden, bıraktığın için çok teşekkür ederim.

Gerçekten-" Motoru kapatıyorum.

Cassandra kemerini çözerken duraksıyor. "Ne yapıyorsun?"

Gerçekten de onu bırakacağımı ve eve dönmek için kendi başının çaresine bakmasına izin vereceğimi düşündü.

Güzel bir kız. Ama aptalın

teki. "Bekleyeceğim," dedim

ona.

"Sen... Sen akşam yemeğine kalacak mısın?" Sesi şok ve umut karışımı.

"Hayır, bekleyeceğim." Koltuğuma geri yerleştim. "Git ailenle ye, Cassandra."

Kamyonu kapatmadan önce camı açmalıydım, ama o gittikten sonra yaparım.

Boğazından küçük bir boğulma sesi çıkar. "Arabanda öylece oturamazsın."

Nefesimi tutarak döndüm ve onunla yüzleştim. "Bir yabancının seni eve bırakmasına izin vermeyeceksin Kelebek. Bu çok tehlikeli. Şimdi kamyondan in ve içeri gir. Ben burada olacağım."

Başını sallamadan önce *kelebek kelimesini* ağzına alıyor. "Benimle geliyorsun."

"Hayır-"

Sözümü kesti. "Sen burada fırında patates gibi kızarırken ben gidip keyfime bakamam."

"Patates?" Kendime bakıyorum. Kıyafetimin modaya uygun olmadığını biliyorum ve yirmili yaşlarımdaki kadar biçimli olmayabilirim ama *patates*?

Omzumu itti. "Öyle göründüğünü kastetmedim. Sadece yemek benzetmelerini seviyorum." Yüzünü yelpazeliyor. "Cidden, burada zaten pişiyorum. Hadi gidelim."

Bununla birlikte, emniyet kemerini çözdü, kapıyı açtı ve kamyonetimden dışarı kaydı.

Evet, tabii, hadi gidip saplantımın ailesiyle yemek yiyelim. Karmine beni şimdi görebilseydi.

Cassandra ile toplum içinde görünmemeliyim.

Gözlerimi dikiz aynasına çevirip şüpheli birini arıyorum.

Ama kimsenin beni takip ettiğine de inanmıyorum. Peşimdeki adamlar öyle değil. Kalıplarımı öğrenmek için beni izlemeyecekler. Beni bulduklarında, beni gördüklerinde, benim için gelecekler. Zor. Ve sonra ya ben ya onlar olacak. Arada bir şey yok.

Cassandra kaldırımda durmuş beni bekliyor.

Kollarımda onunla uyanma hissini hatırladıkça özlem mantığımla savaşıyor.

Kamyonetimin kapısını açtım.

BÖLÜM 31

Cassie

DUDAKLARIMI ARALAYIP SESSIZ BIR YUDUM HAVA ÇEKMEYE ÇALIŞIYORUM. BEN GIDIYORUM

Gümbür gümbür atan kalbimin suçunu yanımdaki Hans'a değil, sıcağa ve merdivenlere atıyordum.

Hans, komşum, benimle sadece bu hafta sonu konuşmaya başladı. Saçlarımı çeken ve büyük elleriyle bacaklarımın arasını kavrayan. Çorbamı yiyen. Doğum günü kitabımı çalan. Vücudunu benimkine bastırarak uyuyan.

Çizmeli ayakları altımızdaki koridorun endüstriyel halısında neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

Ona gizlice bakmaya çalışıyorum.

Bedenini hissettim, kavradım ama yine de onu bu şekilde görmek neredeyse... sarsıcı.

Kısa kollu tişörtünü dolduran pazuları ve tişörtünün kumaşını geren göğüs kaslarıyla çok güçlü görünüyor.

Uzun saçlı erkeklerle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gittiğine karar verdim. Hem de çok.

Saçlarını düşünerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ona bakıyorum.

Saçlarını her zaman yaptığı gibi alçak, dağınık bir topuz haline getirmiş ve ben onu serbest bırakmak istiyorum. Onun benim saçımı çekiştirdiği gibi ben de onun saçını çekiştirmek istiyorum.

Gözlerimi yüzüne çeviriyorum ve onun da bana baktığını görüyorum.

Yakalandı.

"Gerçekten çok yakışıklısın." Bariz olanı kabul ediyorum.

Dudakları ayrılıyor. Ama cevap vermiyor. Sadece şaşkın görünüyor. Bu da beni bakarken yakaladığı için biraz daha az utanmamı sağlıyor.

"Hazır mısın?" Ailemin evinin önünde durup sordum.

Başını iki yana sallar. "Muhtemelen hayır."
Cevabına sırıtıyorum ve çantamdan kapılarının anahtarını çıkarıyorum.

BÖLÜM 32

Hans

CASSANDRA ANAHTARI KILIDINI AÇACAKMIŞ GIBI KALDIRDIĞINDA

Bir karar verdim ve uzanıp kapıyı çaldım.

Anahtar havadayken duraklıyor. "Ama ben-"

"Ailenin bir misafir beklediğinden şüpheliyim. Öylece içeri girerek onları şaşırtmak istemem." Bu şekilde hissetmenin ironik olduğunun farkındayım ama umurumda değil.

Cassandra güzel gözlerini bana çeviriyor. "Aman Tanrım. Her şey yoluna girecek."

Daha iyi düşünemeden elimi yukarı kaldırıp at kuyruğunu kavrıyorum. Ağzı bir anda açıldı.

"Tavrına dikkat et, kızım." Emri sessizce veriyorum ama ses tonumda bir yanlışlık yok.

"Yoksa ne olur?" diye nefes alır. "Geçen sefer cezanın işe yaradığını sanmıyorum."

"Hayır mı?" Sikim kalınlaşmaya başladı. "Eminim senin sınırını bulabiliriz." Bana doğru eğiliyor ve saçlarına olan çekimimi artırıyor.

Ellerini göğsüme bastırıyor. "Söz mü?"

Kaburgalarımın arkasından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Cassandra."

Bana bakarken gözlerini kocaman açıyor. "Tekrar üçe kadar saymak ister misin?"

Yüzümü onunkine doğru eğiyorum, sonra bir kilit sesi duyuyorum. Atkuyruğunu bırakıp doğruluyorum ve kapıya bakıyorum.

Annesi kapıyı açtığında Cassandra hâlâ bana doğru dönmüştü.

"Tanrım, yine anahtarlarını mı kaybettin?" Bayan Cantrell kızına sorar.

I İzle benim komşunun kızardı yanaklar karartmak daha fazla annesiyle yüzleşmek için kayarken utanç içindeydi.

"Anahtarlarımı kaybetmedim, çok teşekkür ederim." Sesindeki küstahlığa bayıldım. Umarım bu ses tonunu yakında benim üzerimde de dener.

"O zaman nesin sen?" Bayan Cantrell beni fark edince elini göğsüne götürdü.

"Anne!" Cassandra'nın sesi gücenmiş gibi çıkıyor ve yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Annesi sesini kızına alçaltmadan önce gözlerini formumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Başın belada mı?"

Cassandra başını geriye atar ve başını sallar.

"Ne?" Annesi varsayımını savunuyor. "Güvenliğe benziyor."

"Biri güvenliği mi aradı?" diyor yaşlı bir erkek sesi Bayan'ın arkasından. Cantrell.

"Hayır, tatlım, ben Cassie."

Yaşlı bir adam karısının yanına yaklaşarak kapının geri kalanını doldurur.

Bu ikisini yan yana koysanız Cassandra'nın anne ve babası dışında kimseyle karıştırmazsınız. Üçü de aynı boyda. Cassandra'nın saçları annesiyle aynı olsa da göz rengini babasından almış.

"Başın belada mı Cassie?" diye sorar.

Cassandra ellerini kaldırır. "Aman Tanrım, kimsenin başı dertte değil."

Konuşmasını daha yeni bitirmişti ki babası Cassandra'yı kucaklamak için öne çıktı. Ama Cassandra'nın elleri hâlâ havada olduğu için kolları iki elin arasında sıkışır.

"Merhaba baba," diye homurdanıyor iyi huylu bir şekilde.

"Gördüğüme sevindim-" Tıpkı karısı gibi Bay Cantrell de beni nihayet fark ettiğinde sarsılarak tepki veriyor. "Oh, Tanrım!" Cassandra'dan uzaklaştı ve elini göğsüne götürdü.

Bayan Cantrell onun koluna hafifçe vurur. "Ben de ondan bahsediyordum." Bay Cantrell bana bakıyor. "Her neyse, eminim o yapmıştır."

"Baba!" Cassandra elini yan tarafıma bastırarak beni hareket ettirmeye çalışıyor. "Biliyor musun? Sanırım sonunda akıllarını kaybettiler. Hadi eve dönelim."

"Ev mi?" diye soluk soluğa kalıyor annesi. "Onunla mı yaşıyorsun?"

Cassandra bana bakıyor ve "Yardım edin" diye fısıldıyor. "Ama sen işini çok iyi yapıyorsun," diye fısıldıyorum. Ağzının kenarı seğiriyor.

Sonra koridorun karşısındaki kapı açılır.

"Bu benim Cassie'm mi?" Yaşlı bir adam koridora adım attı.

"Hey, Harold." Cassandra elini kaldırıp el sallar.

Cantrell'lerin aksine, Harold beni hemen fark etti. "Vay, vay, vay." Sıska kollarını göğsünde kavuşturdu. "Rakibim sensin o zaman?"

Çenemi eğiyorum.

"Onun için savaşmaya hazır mısın?" Gözlerini kısıyor, gür kaşlarını alnında birleştiriyor.

Sağ elimi yumruk şeklinde sıkarak bir gösteri yapıyorum. "Hiç yaşlı birine yumruk atmadım ama buna kesinlikle karşı değilim."

Harold genişçe sırıtıyor. "Senden hoşlandım." Cassandra'nın ailesine bakmak için yana d o ğ r u eğilir. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Bayan Cantrell, "Biz de onu seviyoruz," diye cevap veriyor, kim olduğumu biliyorlarmış gibi davranarak.

am.

Cassandra snorts, ve sonra bir şey başlar içinBip içeride ve Daire.

"Tamam, tamam, herkes içeri." Bay Cantrell kapıdan geri çekildi ve bizi dairelerine buyur e t t i . "İşte yumurta fırını."

Bayan Cantrell aceleyle mutfağa doğru giderken omzunun üzerinden, "Buldum," diye sesleniyor.

"Pekâlâ çocuklar, ayakkabılarınızı ç ı k a r ı n , sonra da yemeğe gelin." Cassandra'nın babası karısının peşinden gidiyor ve aynı kırmızı terlikleri giydiklerini fark ediyorum.

Vücudum son işten dolayı hala biraz ağrıyor, bu yüzden bir dizime inip ilk botumu çözmeye başlarken inlememek için biraz çaba sarf etmem gerekiyor.

Cassandra çantasını yere bırakır, ardından tenis ayakkabılarını çözmek için eğilir.

"İyi görünüyorlar." Kendime engel olamıyorum.

Bu şekilde neredeyse göz hizasındayız, bu yüzden "Deli gibi görünüyorlar" derken bana verdiği ifadeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"O da var." Sırıtıyorum, sonra diğer dizime geçmek için yer değiştiriyorum.

Cassandra başını sallıyor ve diğer ayakkabısını çözmek için harekete geçiyor. Ama bunu yaparken bana daha fazla sırtını dönüyor.

Belinden bükülmüş, eteğinin arkası o kadar yukarı kalkmış ki dantelli beyaz iç çamaşırının alt yarısını görebiliyorum.

"Bu *bir*, Kelebek."

Cassandra alçak sesle söylediğim sözler üzerine başını bana doğru çeviriyor ve nereye baktığımı görüyor.

Ayağa kalkıyor ve eteğini düzeltiyor. "Özür dilerim."

Parmaklarım çıplak kalçasının arkasından yukarı kaymak için kaşınıyor. O danteli elimin altında hissetmek için. Ama şu anda yapamam. Çünkü ailesi bir metre ötemde.

Ayağa kalkıyorum ve botlarımı onun tenis ayakkabılarının yanına bırakıyorum, aramızdaki boyut farkı boy farkımız kadar aşırı.

O benden uzaklaşamadan, bir parmağımı elbisesinin ön kısmına sokup onu sabit tutuyorum. Göğüs dekoltesinin sıcaklığı vücuduma yayılıyor.

"Yemin ederim, eğer bu elbiseyi evin dışında giyersen ve o tatlı kıçını başka birine böyle gösterirsen..."

Cassandra başını sallar. "Hayır. Asla."

Derin bir nefesle göğsü yükseliyor ve kendimi geri adım atmaya zorluyorum.

Babası kısa koridorun sonunda kafasını uzatıp acele etmemizi söylemeden hemen önce parmağımı elbisesinden çekiyorum.

BÖLÜM 33

Cassie

HANS AVUCUNU B E L I M E BASTIRARAK BENI ÖNDEN YÜRÜMEYE ZORLUYOR. Onu.

Her adım bizi aileme daha da yaklaştırıyor ve Hans'ın benimle buraya gelmesine izin vermemin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ediyorum. Çok fazla soru soracaklar ve çok fazla şey varsayacaklar ve bu bir felaket olacak.

Yavaşlıyorum ve Hans'ın sırtıma daha fazla baskı uygulamasına neden oluyorum.

"Ne oldu, Kelebek?" Sesi alçak ama yine de tüylerimi diken diken ediyor.

Bu lakap zihnimi stresin sınırından uzaklaştırmaya yetiyor. "Neden bana öyle diyorsun?"

Hans başparmağını omurgamda gezdiriyor. "Sonra sorarsın."

Başımı salladım. "Tamam." Sonra omuzlarımı dikleştirip ailemin mutfağına giriyorum.

Onu doğru düzgün tanıştırmaya çalışamadan annem araya giriyor ve yuvarlak masanın ortasına dumanı tüten bir tabak koyuyor. "Umarım akşam yemeği için kahvaltı seversiniz. Cassie bize yanında bir *arkadaşını* getireceğini söylemedi, yoksa yemek tercihlerini sorardık." Arkadaş derken gözlerini bana dikiyor. Ve ben de ona erkek arkadaşım demek yerine bunu söylemesinin bir mucize olduğunu kabul ediyorum.

"Ben her şeyi yerim." Hans'ın sert sesi odayı dolduruyor. Gözlerimin geri kaymasını engellemek zorundayım.

Ben her şeyi yerim.

İsa direksiyona geçsin.

"Güzel." Annemin yüzü aydınlandı. "Cassie'nin babası da aynı şekilde." Bir sürahi portakal suyu ve bir sürahi kahve yerleştiren babama gülümsüyor.

Masanın üzerinde kahve. "İlk kez bu şekilde dikkatini çektim. Kurabiyelerimle."

Hans homurtuya benzeyen bir ses çıkarıyor.

"Doğru değil." Babam sırıtıyor. "Pantolonunun koltuğunu doldurma şeklin öyleydi."

"Baba!" Çığlık atıyorum.

Annem fırın eldiveniyle ona vuruyor. "Oh, kes şunu."

Babam sadece omuz silkiyor. "Cassie artık gerçeği bilecek kadar büyüdü."

"Şimdi mi? Otuz yaşında olduğumu hatırlatırım, ama hayatımın geri kalanını bunu bilmeden geçirebilirdim." Hans'ın iyiliği için yaşımı da ekliyorum. Onun için çok genç olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Peki sen kaç yaşındasın, genç adam?" Babam dikkatini sakince Hans'a çevirir, sanki ona son baktığında hiç sıçramamış gibidir.

"Otuz dokuz yaşındayım efendim," diye
resmi bir şekilde cevap veriyor Hans. Babam
başını sallıyor. "İyi bir yaş."

Otuz dokuz. Bilgileri ezberliyorum.

"Adın?" Babam soruyor.

"Hans," diye yanıtlıyor komşum, elini uzatarak. Babam
elini sıkıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ. Biz yemek yerken çocuğu ızgara yapabilirsin." Annem masayı işaret ediyor. "Herkes otursun."

Annemin, hayattan daha büyük bir adam olan Hans'tan bir çocuk olarak bahsetmesine kıs kıs gülüyorum.

Söz konusu adam başparmağını gizlice kolumun arkasına doğru kaydırıyor ve bunun gülüşümü duyduğuna dair beni uyarma şekli olduğunu biliyorum.

Annemle babamın her zaman hangi sandalyelerde oturduğunu bildiğim için diğer ikisinden birine geçip Hans'ı son sandalyeye yönlendiriyorum.

Annem hemen Hans'tan başlayarak herkesin tabağına yemek koymaya başladı.

İşi bittiğinde herkese bir kare peynirli sosisli yumurta, iki dilim çıtır domuz pastırması ve tuzlu yadigâr domates dilimleri verilir.

"Yumulun," diye emrediyor babam, çoktan ağzına bir çatal dolusu
tıkıştırmış. Hans bir ısırık, sonra ikinci ve üçüncü ısırığı alırken
sessiz kalır.

Bu durumdan rahatsızlık duyuyor mu bilmiyorum ama iştahını kesmiyor.

Hans duraksıyor ve tabağından başını kaldırıp bakıyor, çatalının ucundaki domates ağzının yarısına kadar gelmiş. "Bu çok lezzetli," diyor anneme

Bana bakmadan önce. "Yemek yapma aşkını buradan mı alıyorsun?"

Başımı salladığımda göğsüme sıcaklık doluyor. "Daha tezgâha ulaşamadan annem ona yardım etmemi istedi. Bir kutunun üzerinde durmak zorunda kaldım."

"Tahta bir sandıktı." Annem Hans'a gülümsemeden önce beni düzeltiyor. "Demek Cassie'miz senin için yemek yaptı? Kendi yemek blogu olduğunu biliyor muydun?"

Konuşurken durması için gözlerimi büyütmeye çalışıyorum ama ipucunu almıyor.

Ona ve Hans'a, neredeyse kimsenin takip etmediği bloguma atıfta bulunarak, "Sadece eğlence için," diyorum.

"Bu işi çok iyi yapıyorsun," diye ısrar ediyor annem.

Hans'a bakarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum, umarım benim bir blogum olduğu fikrine gülmemiştir. Ama bakışlarıyla karşılaştığımda bana ciddiyetle bakıyor.

"Bana göstermeni

istiyorum."

Yutkunuyorum. "Tamam."

Neden bu kadar tatlı ve kirli bir ses?

"Siz ikiniz nerede tanıştınız?" Babam kirli düşüncelerimi böldü.

"Şey, Hans aslında benim komşum." Bu gerçek neden yanaklarımı kıpkırmızı yapıyor bilmiyorum ama yapıyor.

"Gerçekten mi?" Annem kupasını kaldırıyor ve onun yakınımdaki evlerin neye benzediğini hatırlamaya çalıştığını görebiliyorum. "Sokağın sonundakini mi aldın?" diye soruyor Hans'a, boş evi kastederek.

"Cassandra'nın evinin tam karşısındaki evdeyim." Hans her zaman yaptığı gibi tam adımı kullanıyor ve annemin gözlerini açmasını kaçırmıyorum.

Ama babam sadece başını sallar. "Mantıklı."

Bekle, ne?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Evden çalışıyorsun ve insanlarla tanışmak için dışarı çıkmıyorsun, bu yüzden birinin kucağına düşmesi gerçekten bunun gerçekleşmesinin tek yoluydu."

İnledim. "Çok teşekkür ederim. Ama ortada gerçekleşecek bir şey yok. Çıktığımız falan yok." Aptal kızarıklığım geri döndü. "Sadece arabam çalışmadı ve Hans'a kamyonetini ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda beni götürmeyi teklif etti."

Babam sırıtıyor. "Ben de kamyonetimi kullanmana izin vermezdim."

"Yani-" Yaşlı adamla konuşuyorum. "Teşekkür etmek için onu yemeğe davet ettim. Lütfen bunu işkenceye dönüştürme."

"Arabanın nesi var?" Annem konuşmaya geri döndü.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir. Bir yolunu bulacağım. Sadece bugün akşam yemeğini iptal etmeden bunu yapacak zamanım olmadı."

"Yarın havaalanına nasıl gideceksin?"

Onun sorusu üzerine Hans'ın dikkatini bana çevirdiğini hissedebiliyorum.

"Bir yolunu b u l a c a ğ ı m ." Neden sesimi alçaltmaya çalıştığımı bilmiyorum, belli ki herkes beni dinliyor.

Babam yardımsever bir şekilde, "Eminim Hans seni götürmenin bir sakıncası olmaz," diye araya giriyor. "Hayır, öyle değil-"

"Seni ben götüreceğim." Hans sözümü kesti. Gözlerimi onunkilere diktim. "Sen-"

Yine sözümü kesti. "Seni ben götüreceğim."

Bakışlarındaki sert ifade bana tartışmanın hata olacağını söylüyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Annem boğazını temizliyor. "Toplandın mı?" Başımı sallıyorum. "Henüz değil."

"Nereye gidiyorsun?" Hans dikkatini benden başka yöne çevirmedi.

"Um, Meksika." Gülümsemeye çalışıyorum. "İş için."

"Meksika'da nerede?" Hans'ın sesi sertleşti, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

BÖLÜM 34

Hans

ŞEHRIN ADINI SÖYLEDIĞINDE, NEREDEYSE ONU ÜZERIME ÇEKECEKTIM.
Diz.

Taşraya yabancı değilim. Çok güzel bir yer. İnsanlar nazik. Yemekleri dünyada en sevdiklerimden. Ancak bu şehir, özellikle de bu şehir, son üç yıldır dünyanın en tehlikeli şehri olarak gösteriliyor. Özellikle de kartel şiddeti ve fidye için adam kaçırma olaylarından dolayı. O şehir Kelebeğimin gitmesini istediğim bir yer değil. Asla. Ve kesinlikle bensiz değil.

Ancak bu gerçekler ortalama bir insanın bileceği şeyler değil. Ve eğer güzel komşuma olan *hayranlığım* olmasaydı, ben de bilmezdim. Ama Cassandra hakkında *araştırma* yaptığımda, çalıştığı şirket hakkında da araştırma yaptım. Dünyanın her yerinde şubeleri var ama en büyük ve en yeni üretim tesisleri bu şehirde.

İnsan kaynaklarında çalışan biri olarak, oraya gitmek zorunda kalması gibi bir tehdit olacağını düşünmemiştim. Bu, ürün geliştirme çalışanları için, belki de eğitim için satış elemanları için.

Ama görünüşe göre, oyunumu geliştirmem gerekiyor. Telefonunu dinle.

E-postalarını hackle.

Bunu bir günden daha fazla bir süre önceden bilseydim, gidemeyeceğinden emin olmanın bir yolunu bulabilirdim. Ama şimdi.

"Peki nerede çalışıyorsun, Hans?" Bayan Cantrell soruyor.

Hâlâ Cassandra'nın profiline baktığım için yavaşça bana dönmesini izliyorum. Belli ki cevabımı merak ediyor ama bilmediğini de itiraf edemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de ona işi hakkında hiç soru sormadım. Sadece cevabı biliyorum çünkü... şey, çünkü.

"Ben bir sağlık müfettişiyim." Bu yalan yıllardır hazırladığım bir yalandı.

Gerçek mesleğim dışındaki insanlarla çok fazla iletişim kurmadığım için bunu sık sık kullanmam gerekmiyor, ancak Bayan Cantrell'in veya herhangi birinin sorabileceği herhangi bir soruyu yanıtlamak için müfettiş dünyası hakkında fazlasıyla bilgim var.

Bay Cantrell bir lokma pastırma yerken, "Eminim ilginç yerlere gidiyorsunuzdur," diyor. "Kıyafetleri açıklıyor."

Cassandra, "Baba, kıyafetlerinde hiçbir sorun yok," diye karşı çıkıyor. Cassandra beni savunduğu için içimde bir sıcaklık hissediyorum.

Bay Cantrell ellerini havaya kaldırarak son lokmayı ağzına attı. "Öyle olduğunu söylemedim. Ama böyle bir kıyafet genellikle asker ya da inşaatçı anlamına gelir. Sağlık müfettişliği tam olarak inşaat değil, ama mutfaklarda, bodrumlarda ve başka her yerde olduğunuz için muhtemelen kolay temizlenen dayanıklı kıyafetlere ihtiyacınız vardır."

Kaşlarımı kaldırdım. Düşündüğümden daha fazla dikkat ediyordu. "Asker misin?"

"Ordu iletişim. Liseden hemen sonra görev yaptım, senin yaşlarındayken emekli oldum, böylece karım ve ben buraya geri dönüp bir aile kurabildik." Kızına bakarken yüzünde yumuşak bir ifade var.

Yetmişli yaşlarında, eskiden orduda görev yapmış bir adam gözümü korkutmuyor ama onun gözlem yeteneklerini hafife almamam gerektiğinin de farkındayım.

"Küçük mucize bebeğimiz." Bayan Cantrell Cassandra'ya gülümsüyor.

"Evet, evet." Komşum başını sallıyor. Metal spatulaya uzanıyor ve tabağıma doğru eliyle işaret ediyor. "Bir dilim daha ister misiniz?"

Aşağı bakıyorum ve her lokmayı bitirdiğimi görüyorum.

Cassandra'nın yemek sevgisini annesinden öğrendiğine inanıyorum. Ama bunu mezara kadar götüreceğim, annesinin yemekleri zar zor yenebilir olmaktan ziyade lezzetli, bu yüzden başımı sallıyorum.

Tabağıma büyük bir dilim yumurtalı ekmek kondu ve hiç vakit kaybetmeden kazmaya başladım.

içinde.

"Peki ya aileniz?" Bayan Cantrell soruyor. "Sizinkiler yaşıyor mu Buralarda mı?"

Doğruyu söylemeden önce içimde bir acı hissi beni hazırlıksız yakalıyor. "Onlar vefat etti. Uzun zaman önce."

Cassandra'nın soluk soluğa kalması bu acıyı biraz olsun dindiriyor.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Bayan Cantrell'in sesi şefkat doluydu.

Çenemi eğiyorum, Cassandra'ya bakmak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Büyük hisleri olduğunu biliyorum. Ve bir nefes çekişi, yüzünde onu kucaklamak istememe neden olacak bir ifade olacağını söylemeye yetiyor. Tam burada. Ailesiyle birlikte masada.

Bana sormadıkları sürece-

"Kardeşin var mı?" Bayan Cantrell cevaplamak istemediğim tek soruyu soruyor.

Yalan söylemek çok kolay olurdu. Yalan söylemeliyim.

"Bir kız kardeşim vardı. Onu da uzun zaman önce kaybettik." Çatalımı yere bıraktım, bir an sessizliğe ihtiyacım vardı.

Cassandra yanımda bir iniltiyi bastırmaya çalışıyor.

Bayan Cantrell parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdiriyor. "Hepsi bir kaza mı geçirdi?"

Neredeyse gülümseyeceğim. Hayatım bu kadar basit olsaydı ne kadar farklı olurdu.

"Anne," diye tıslıyor Cassandra.

"Kaza değil." Artık bu işin içindeyim. Ve bir parçam şu anda dürüst olmayı aileme borçlu olduğumu hissediyor. "Ailem zatürreden öldü."

"Aman Tanrım," Bayan Cantrell elini kalbinin üzerine bastırmak için indirdi. "Aynı anda mı?"

"Aman Tanrım, anne! Bunu soramazsın."

Elimi uzatıp Cassandra'nın elinin üstüne koyuyorum, elim masada tabaklarımızın arasında duruyor. "Sorun yok." Sonunda komşumun gözleriyle karşılaştım ve onlar da tahmin ettiğim gibi duygu doluydular. "Yirmi yıl önceydi." Annesine doğru dönüyorum. "Bir hafta arayla."

Cassandra'nın eli benimkinin altında geriliyor, ben de parmaklarımı onunkilerin etrafında büküyorum.

Bayan Cantrell yanağını siler. "Oh, Hans. Çok özür dilerim. Sormamalıydım."

Ben ona sorun olmadığını söyleyemeden ve Cassandra ona sormamasını söylediğini hatırlatamadan Bay Cantrell öne doğru eğildi.

"Kız kardeşine ne oldu?"

"Baba!" Cassandra boştaki elini tabağının diğer tarafına vuruyor.

Yaşlı adamın gözleriyle karşılaştığımda, onun sadece iletişim kurmadığına dair içimi kemiren bir şüpheye kapıldım.

"Öldürüldü." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Söylemediğim şey, ailem yaşamaktan vazgeçmeden iki ay önce onun cesedini bulduğumuz. Ve ondan önceki dört uzun hafta boyunca nerede olduğunu bilmediğimizi. Ne onu ne de onu çalanları bulabildik.

Masadaki iki kadın da sıkıntılı sesler çıkarıyor.

Cassandra'ya dönüyorum. "Sorun yok."

Başını sallıyor ve kirpiklerinden bir damla gözyaşının, sonra diğerinin süzülüşünü izliyorum. "Bu iyi değil." Babasına bakıyor, o büyük duygularla titriyor. "İnsanlara böyle şeyler soramazsın."

"Ben iyiyim." Ona yalan söyledim.

Bana bakıyor, duymuyor. "Çok üzgünüm Hans. Yapmamalıydık-"

"Cassandra." Ses tonum sert, sonunda onun telaşlı sözlerini durdurdum. "Sorun yok."

Alt dudağının titremesini izliyorum.

"Ben iyiyim." Bu gerçeğe daha yakın.

Cassandra burnunu çekiyor ve yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor, sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor. "Bir dakikaya geliyoruz," diyor ailesine, sonra elimi tutuyor ve beni geldiğimiz yöne, köşeyi dönüp kısa koridordan ön kapıya doğru çekiyor.

"Gerek yok-" Ama kollarını belime dolayarak beni durduruyor ve sıkıca sarılıyor.

Vücudum sertleşiyor. Tüm kaslarım hareketsiz, kollarımı iki yana açmışım. Sonra göğsünün benimkine yaslandığını hissediyorum ve eski içgüdülerimin devreye girmesine izin veriyorum.

Ben de ona sarılıyorum.

Kollarımı ona dolayarak yüzümü başının üstüne indiriyor ve nefes alıyorum.

Kadınsı kokusu ciğerlerimi dolduruyor. "Ben iyiyim." Bu sefer fısıldıyorum.

Çünkü gerçekten öyle olmadığımı fark etmeye başladım. Yirmi yıl önce ailemi kaybetmenin acısı hâlâ taze. Hatıralarım bile.

Ölümleri aklıma gelmeden hiçbirini düşünemiyorum.

Nasıl öldüklerini. Nasıl kurtaramadığımı... hiçbirini kurtaramadığımı.

Gözlerimi kapatıyorum ve Cassandra'ya daha sıkı sarılıyorum.

En son babama sarılmıştım. Hastalığın onu almasına izin vermeden önceki gece.

Böyle bir kucaklaşma değildi.

Kırılgandı. Titrekti.

Ve yatağının kenarındaki oymalı ahşap kutuyu işaret etmesiyle sona erdi.

Ölmek üzere olan bir adamın dileği.

"Çok özür dilerim." Cassandra'nın sesi göğsümde mırıldanıyor.

Şefkatini içimde çekiyorum, içimdeki boş köşelere sızmasına izin veriyorum. Elimi onun yanında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını bana doğru sallıyor ve sırtı tutuşuma karşı geriliyor. "Onları durdurmalıydım."

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Sus, Kelebek." Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Lütfen ağlamayı kes."

Kokluyor.

"Sana neden böyle seslendiğimi söylememi ister misin?" Ona soruyorum. Cassandra başını sallıyor.

"Çünkü bana birini hatırlatıyorsun. Güzel. Büyüleyici. Bu korkunç dünya için fazla kırılgan." Bir elimi boynunun arkasını avuçlamak için yukarı kaydırıyorum. "Yardım edemediğim ama korumak istediğim küçük, güzel bir kelebek."

Tekrar kokluyor, sonra başını kaldırıp bana bakabilecek kadar geriye yaslanıyor. "Gerçekten bu yüzden mi?"

Başımı sallıyorum. Onu ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm.

"Bu gerçekten çok hoş." Islak kirpikleri parıldıyor. "Yine de kırılgan değilim."

Başparmağımı yanağında gezdirip bir damla gözyaşı yakalıyorum. "Cam gibi olmuşsun."

Ağzının kenarı yukarı çekiliyor. Onunla dalga geçtiğimi sanıyor ama geçmiyorum.

O benim için en değerli şey.

Cassandra gömleğimi fırçalıyor. "Üstüne ağladığım için özür dilerim." "Sorun değil."

Eli hâlâ göğsümde duruyor. "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir." Elimi onunkinin üzerine koydum. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"Adı neydi?"

Gözlerimi kapatıyorum.

Çok uzun zaman oldu... Onun adını söylemeyeli inanılmaz uzun zaman oldu. "Freya." O kadar sessiz söylüyorum ki, sesimdeki aksaklık zar zor duyuluyor.

Boğazım yanıyor ve bir nefes daha alabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

Cassandra alnını göğüs kafesime dayıyor ve eminim atan kalbimi duyabiliyor.

"Freya," diye tekrarlıyor. "Güzel bir isim."

Cassandra bana bakmasa da başımla onaylıyorum. Başka birinin kız kardeşimin adını söylediğini duymak... Ciğerlerimi tekrar dolduruyorum. Bu katartik. Başka birinin söylemesi onu gerçek kılıyor. Sanki her parçası gitmemiş gibi.

BÖLÜM 35

Cassie

MUTFAKTA BIR ZAMANLAYICI ÖTÜYOR VE KENDIMI GERI ADIM ATMAYA ZORLUYORUM.

Hans'tan.

"Özür dilerim." Tekrar özür diliyorum, elimi tişörtündeki nemli noktanın üzerinde gezdiriyorum, neyse ki siyah kumaş üzerinde çok belirgin değil.

"Lütfen özür dilemeyi bırak." Hans ellerinin bedenimden uzaklaşmasına izin veriyor.

Kendimi tutamadan otomatik olarak "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. Sonra parmak uçlarımla gözlerimin altında biriken yaşları siliyorum.

Neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum. Aşırı bir tepki gibi geliyor ama öyle olduğundan emin değilim. Bir yıldır aşık olduğum ve son birkaç gündür çok yakınlaştığım adam az önce bana tüm ailesinin öldüğünü söyledi. Ve tek kardeşini en kötü yollardan biriyle kaybetmiş.

Zorba davranışları şimdi daha anlamlı geliyor. Kontrol etme dürtüsü.

Bu korkunç dünya için fazla kırılgan.

Kalbim onun açıklamasıyla daha da acıyor.

Hans uzanıyor ve nemli yanağıma yapışmış gevşek bir bukleyi geri fırçalıyor.

"Burası birden tarçınlı çörek gibi kokmaya başladı." Sesi nazikti ve nihayet ona baktığımda yüz ifadesi de aynı şekildeydi.

Son bir kez kokladım. "Akşam yemeği için kahvaltı yaptığımızda annem her zaman tatlı olarak yapar."

Gevşek saç telini nazikçe çekiştiriyor. "Muhtemelen bunu bana ikinci porsiyonu yedirmeden önce söyleyebilirdin."

Gözlerimi tekrar fırçalıyorum. "Belki de kendim için daha fazla tarçınlı çörek istemişimdir."

Hans gözlerini bana dikiyor ve etrafımızdaki hüznün dağılmaya başladığını hissediyorum.

Öne doğru bir adım atarak vücudunu benimkine çarptı. "Sandalyene geri dön, kızım."

İçten bir gülümseme ağzımı çekiştiriyor. "Yoksa ne olur?"

Hans bana uzandığında geri sıçrayıp mutfağa koşuyorum.

BÖLÜM 36

Hans

CASSANDRA VE ANNESI HALA VEDALAŞIYORLARDI.

İkinci botumun bağcıklarını bağlamayı bitiriyorum, annesi yarın Meksika'ya giderken ana bagajının kaybolması ihtimaline karşı el çantasına ne koyması gerektiği konusunda tavsiyeler veriyor.

Koridordaki küçük sohbetimizden sonra gecenin geri kalanı hafif konularla ve benim kazandığım şaşırtıcı derecede eğlenceli bir Scrabble oyunuyla geçti.

Cassandra beni hile yapmakla suçladı, ama ikinci oyunu da kazandığımda, bana sevimli sahte pis bakışlar atmakla yetindi.

Scrabble. Seksi komşum ve onun ailesiyle. Hayatım ne hale geldi?

Tam boyuma geldiğimde dizlerimi fırçalıyorum ve Cassandra'nın babasının beni izlediğini görüyorum.

Bana bir şey sormak istediğini anlayabiliyorum.

Kadınlara bakıyor, sonra sesini alçaltarak bana yaklaşıyor. "Kız kardeşine zarar verenleri yakaladılar mı?"

Çenesi gergin ve bunu gözlerinde görebiliyorum... eminim her ebeveynin göğsünün derinliklerinde taşıdığı korkuyu. Ne *olabileceği* endişesi.

Sorumlu olan adamları düşünüyorum.

Bükülmüş uzuvlar. Kesik boğazlar. Bağırsaklar yerde iz bırakıyor.

Bakışlarını tutuyorum ve gerçeği söyleyerek cevap veriyorum. "Hak ettiklerini buldular."

Bir kez başını sallıyor. "Güzel." Sonra güzel kızına bakar. "Ona göz kulak ol, tamam mı?"

Gülümsemek için uygunsuz bir dürtüyü bastırıyorum ama bir kez daha gerçekle cevap veriyorum. "Evet."

Annesine son bir kez sarılan Cassandra bana döndü. "Sonunda gitmeye hazır mısın?" Kapıyı açıp onu koridora çıkarırken yaptığı şakaya gülüyor.

Adımları zıplıyor, bu onun normal yürüyüş şekli, bu yüzden ikinci kez yanıma çarptığında, elimin çantasına kaydığını fark etmiyor.

Ellerini kullanarak bana annesinin bavulunun bagaj karuselinde patladığı zamanı anlatırken, dikkatimin aşağıya ve yanıma doğru çekildiğini fark edemeyecek kadar hareketli.

O hikayesini bitirirken, ben de telefonuna konum izleme yazılımımı yüklüyorum.

Binadan çıkarken elimi sırtına koyuyorum ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi bana doğru sallanıyor.

Gökyüzü tam karanlığın sınırında, bu yüzden vücudumun diğer tarafına uzanıp telefonu aramızdaki çantasına geri koyduğumda, renkli kılıf neredeyse hiç görünmüyor.

BÖLÜM 37

Cassie

"YANI..." OTOYOL AŞAĞIDA UĞULDARKEN PARMAKLARIMI DIZLERIME VURUYORUM.

Bize. "Kız arkadaşın var mı?"

Kamyonun içi karanlık ama Hans'ın profiline baktığımda kaşlarının kalktığını görebiliyorum.

"Elimi senin küçük ateşli amına koymamın neresi sana bir kız arkadaşım olabileceğini düşündürüyor?" Ses tonu kuru.

Seçtiği kelimeler karşısında yüzüm alev alev yanıyor ve koltuğumda kayıyorum.

Ama o açık sözlü olacaksa ben de olacağım. "Muhtemelen bir sürü mesaj aldığın, beni kanepenin arkasına bıraktığın ve aceleyle evimden çıktığın kısımdı."

Bir süre bekler. "Oh."

Ellerimi kalçalarımın arasına bastırıyorum. "Sana mesaj atan bir kadın mıydı?" "Evet."

Cevabı göğsümü delip geçiyor ve sorduğuma pişman oluyorum.

"Şimdi bana bunun kişisel mi yoksa iş için mi olduğunu sor." Sesinin tonu bana cevabı söylüyor ve o mızrak buharlaşıyor.

"Oh." Daha önce verdiği yanıtı tekrarlıyorum. "O kadın senin patronun mu?" Hans nefes nefese kaldı. "Bazen öyle hissediyorum."

Yavaşlıyoruz ve Hans küçük kasabamızın çıkışına gidiyor.

Sağlık müfettişlerinin genellikle Cuma geceleri şantiyelere çağrılıp çağrılmadığını sormak istiyorum ama ağzımdan başka bir soru çıkıyor. "Onunla yattın mı?"

Bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi başını bana doğru salladı.

"Hayır." Dudaklarımı birleştiriyorum. "Emin misin?"

"Kiminle yattığımı hatırlama eğilimindeyim. İlişkimiz tamamen profesyonel."

Mahallemize yaklaştıkça kamyonun içinde flaşörün sesi yükseliyor.

Sessizliği bozmam sadece bir dakika sürüyor. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim. Beni ilgilendirmez."

Yani, kız arkadaşı olup olmaması beni ilgilendirir çünkü diğer kadın olmak istemem. Ama ben ona inanıyorum.

Hans önce bir şey söylemiyor ama direksiyonun onun tutuşu altında gıcırdadığını duyuyorum. "Meksika'ya giden adamlardan herhangi biriyle yattın mı?"

"İş arkadaşlarım mı?" Yüzüm iğrenmiş bir ifadeye bürünüyor ve Hans'ın onu yakalamak için bana baktığını görüyorum. "Hayır."

"Emin misin?"

Baş belası olmaya çalışıyor, ben de sesimi alçaltıp onun en iyi taklidini yapıyorum. "Tavrına dikkat et, Boz Ayı." Hans'ın yüzündeki ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yani vermeyi biliyorsun ama almayı beceremiyor musun?"

Bizim sokağa dönerken başını sallıyor. "Boz ayı mı?"

"Tüm bu hayvan olayını sen başlattın." Omuz silkiyorum. "Ve eğer etrafta huysuz ve öfkeli bir şekilde dolaşacaksan..."

"Huysuz ve kızgın," diye yavaşça tekrarlıyor.

"Ayı gibi," diye onaylıyorum. "Ama sanırım çok tatlı davrandığında daha çok bir oyuncak ayı gibi oluyorsun."

Arabalarımızın yolla buluştuğu noktaya geldiğimizde Hans neredeyse duracak kadar yavaşlıyor. Neredeyse beni bırakmak için önce benim garaj yoluma gireceğini düşüneceğim, ama sonra kendi yoluna döndü.

Tamam, yani ön kapı servisi yok.

Gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor ve önümüzdeki garaj kapısı açılmaya başlıyor, ancak kamyonu garaja çekmek yerine garaj yoluna park ediyor.

Hans motoru kapatırken emniyet kemerimi çözüyorum. "Bıraktığın için tekrar teşekkür ederim. Ve aileme katlandığınız için." Hans bana doğru dönüyor ama bir şey söylemiyor. "Eğer beni yarın havaalanına götürme konusunda ciddiysen, beş buçuk gibi yola çıkmam gerekiyor." Gülümsemem duraksıyor. Erken kalkmaktan nefret ediyorum. "Ama istemiyorsan, sorun değil. Bir yolunu bulabilirim."

"Cassandra," diyor o sert ses tonuyla.

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Beni sen götüreceksin."

Ne doğrulayan ne de reddeden Hans arabasının kapısını açar ve dışarı çıkmaya başlar.

Tamam o zaman.

Sabahın beşinde uyandığından emin olmak için kapısını çalmaya başladığımda ona şaka yapıyor.

Kapıma dönüp koluna uzandım.

Sonra iri eller beni koltuk altlarımdan kavrayıp uzun bankta geriye doğru çekerken çığlık atıyorum.

"Hans!"

Popom tam koltuğun kenarına geldiğinde ve bacaklarım önümde düz bir şekilde uzandığında durur.

"İki etti," diyor kulağıma karşı.

Nefeslerim artık daha hızlı geliyor.

Hans ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor, sonra karnıma doğru dolaştırıyor ve sırtım onun önüne gelecek şekilde bana sarılıyor.

"Bir velet olmanın sonuçları olduğunu ne zaman öğreneceksin?" Boynumdaki sesi tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Umarım hemen şimdi."

Dişler kulağımı sıyırıyor, sonra Hans beni kamyonun dışına kadar sürüklüyor.

Topuklarım otomatik olarak koltuğa gömülüyor, düşüşümü durdurmaya çalışıyorum. Ama düşmüyorum. Çünkü Hans beni tutuyor.

Bacaklarım önüme düşüyor ama ayakkabılarımın yere ulaşamayacağı kadar yüksekteyim.

Heyecan içimde alevleniyor.

Bahsettiğim huysuzluk buydu. Sadece ona ne kadar sevdiğimi söylemedim.

"Üç etti, Cassandra." Beni önüne yapıştıran Hans bizi garajına doğru götürüyor.

Ve sonra hissediyorum.

Her adımda ona çarparken sert uzunluğu kıçıma baskı yapıyor.

İnlememi ya da kollarını kavramamı

engelleyemiyorum. Buna karşılık Hans beni daha da

sıkı tutuyor.

Eşikten geçip garaja giriyoruz ve karanlık beni yutuyor. Tepe lambasının yanmadığını fark etmemiştim. Hiçbir şey parlamıyor.

Yolda giderken gökyüzü o kadar da karanlık değildi ama gözlerimin önündeki karanlığı hafifletecek hiçbir şey yoktu.

"Bütün gece," diye homurdandı Hans. "Bu lanet elbiseyle benimle alay ediyorsun."

Evin girişine doğru dönmek yerine, dümdüz geri gitmeye devam ediyor.

"Bana o lanet beyaz külotu göster."

Adım atarken kalçalarını oynatıyor ve aletini bana doğru daha sert itiyor. "O memeleri bütün gece yüzümde tutabileceğini ve görmezden geleceğimi mi sanıyorsun?

o."

"İsteyerek yapmadım." Uyarılma ve lezzetli panik içimde dönüyor.

Çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.

Hans'ın attığı kahkaha hiç de eğlendirici değildi. Ellerimi uzatıyorum. "Hans."

Arka duvara ulaşmaya yakın olmalıyız.

Bir kolum belimi bırakıyor. Gözlerimi daha geniş açıp görmeye çalışıyorum ama

Bir sonraki hissettiğim şey, o kolun benimkinin üstüne bastırması.

Hans kolunu göğsümün etrafına doluyor, kollarımı aşağıda tutuyor, böylece uzanamıyorum. Böylece arka duvara çarpmadan önce bizi durduramayacağım.

"Bekle!"

"Güven bana," diye gürlüyor.

Ona karşı koymuyorum. Ve iki adım daha atıyor. Sonra durdu.

Ve etrafımdaki kollar gevşedi.

Düşerken dudaklarımdan bir çığlık daha çıkıyor. Ama iri bedeni hala arkamda ve tenis ayakkabılarım sert beton zemin yerine bir tür kauçuk paspasa düşmeden önce sadece birkaç santim düşüyorum.

Hans'la yüzleşmek için dönmeye çalışıyorum, ama dönmeye çalıştığımda kalçam bir şeye çarpıyor.

Zifiri karanlıkta Hans bizi birkaç santim ötede durdurdu.

"Sana bana güvenmeni söylemiştim." Bileklerimi kavrıyor ve ellerimi zorla önümdeki yüzeye koyuyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Bir çeşit tezgah. Normal bir mutfak tezgahından biraz daha yüksek ve pürüzsüz, soğuk metalden yapılmış.

"Kımıldama."

"Yapma-" Ben daha soramadan, Hans uzaklaşırken sırtımdaki sıcaklık kayboluyor.

Ama fazla uzağa gitmiyor.

Eller elbisemi yukarı çekiyor, belimde bir çeşit düğüm atarak alt yarımı ortaya çıkarıyor.

Bir avuç içi çıplak etime değmeden önce nefesimi tutmak için bir saniyem var.

"Ah!" Vücudum sarsılıyor ve ellerim tezgahın kenarını kavrayarak hareket ediyor.

El hala orada, kıç yanağımı yarı yarıya örten dantelli kumaşın üzerinde bir daire çiziyor. Az önce kıçımı tokatladığı yerde.

Güzel bir his. Acıyı yatıştırıyor. Hisset-

Diğer eli diğer tarafa vurduğunda tekrar inliyorum.

"Bu güzel kıçı o kadar acıtmalıyım ki yarın o uçakta kıpırdamadan oturamayacaksın." İlk avucunu tekrar yere vuruyor. "Bütün hafta boyunca her oturduğunda beni düşünmeni sağlamalıyım."

İlk defa şaplak yiyorum. İlk defa biri buna yakın bir şey deniyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bayıldım.

Ona yaslanıp adını inliyorum.

"Benim kirli küçük Kelebeğim." Parmakları kıçımı kavrıyor, sıkıyor.

Kollarını tutmaya çalışarak geri uzandım. Onun bir parçasını yakalamaya çalışıyorum.

Ona dokunmaya da ihtiyacım var.

Hans vücudunu öne doğru iterek beni kendisiyle bank arasında sıkıca sıkıştırdı. "Sana hareket etmemeni söylemiştim."

Ellerimi geri koyamadan, onları yakaladı.

"Ne kadar yaramaz bir kız." Göğsü benimkinin arkasında yükselip alçalarak etkilenmediğini gösteriyor. Sonra tekrar geri adım atıyor, ama bu sefer ellerimi omurgamda buluşacak şekilde geriye çekiyor. "Eğer kendi başına sabit duramıyorsan, sana yardım edeceğim."

Tanrım, bu da yeni.

Tutuşuna karşı çekiyorum. Kurtulmak için değil, ne kadar güç kullanacağını görmek için.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Debelenmeyi bırak ve bacaklarını aç." Dizlerimin bağı çözülmek üzere ama dediğini yapıyorum.

Tutuşu değişiyor, böylece ellerimi tek eliyle tutuyor.

"Aferin kızıma." Dudakları boynumun yan tarafına bastırırken, boştaki eli vücudumun ön tarafına uzanıp seksimi avuçluyor.

Vücudum geriliyor, sonra eriyor.

İniltisi bedenimde yankılanırken parmakları dantele bastırıp sürtünüyor.

"Kahretsin, Kelebek. O tertemiz küçük külotun sırılsıklam olmuş. Muhtemelen onları çıkarmalıyım."

"Aman Tanrım." Kollarım onun tutuşuna karşı gerildi. "Hans. Lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordun." Parmaklarını göbeğimden uzaklaştırıyor.

Vücudunun sıcaklığı sırtımı terk ediyor, ama o kadar kızarmışım ki artık serin gece havasını bile hissetmiyorum.

"Kımıldama." Bileklerimi arkamda tutan elim esniyor. "Bu sefer dinlemeni bekliyorum kızım."

Karanlıkta başımı sallıyorum.

Sonra bileklerimi bırakıyor ve parmaklarını kalçalarımdaki iç çamaşırımın üst bandının altından geçiriyor.

Sallanıyorum ama parmaklarımı birbirine dolayarak kollarımı onun bıraktığı yerde tutuyorum.

"İşte benim kızım."

Hans külotumu aşağı çekiyor, her seferinde bir santim.

Dantel tenimi sıyırıyor, elastik kalçalarımın en geniş kısmından çekilirken geriliyor. Sonra daha da aşağı. Bacaklarımın arasındaki nemden sıyrılıyor. Ve daha aşağı.

Sıcak nefesi nemli tenime değiyor ve arkamda çömelmiş olduğunu fark ediyorum.

Gözümü kırpıyorum ama tek görebildiğim siyah.

Hans iç çamaşırım dizlerime geldiğinde duruyor, istediği geniş duruş onu iç çamaşırımı tamamen çıkarmaktan alıkoyuyor.

Ellerini bacaklarımın dışına doğru kaydırıyor, pürüzlü deri yumuşak uyluklarıma karşı çok çökmüş hissediyor.

"Mükemmel." Kıçımı tekrar avuçluyor, ancak bu sefer yüzü kıçımla aynı hizada ve aniden karanlık için çok minnettarım.

Ama sonra parmakları etime giriyor, iyice kavrıyor ve beni ayırıyor.

Şurada.

"Ne yapıyorsun?" Nefesini en mahrem yerlerimde hissederken bile soluk soluğa kalıyorum.

"Bir ayının yemek yemesi gerekir," diye homurdanıyor.

Ağzım açılıyor ama Hans'ın yüzünü bana bastırdığını hissettiğimde nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

Dili arkamdan girişime yaslanmadan önce neler olduğunu anlayacak zamanım yok.

Beni daha uzağa yayıyor, beni yalıyor, benimle ziyafet çekiyor.

Ellerim birbirini bırakıyor ve öne doğru uzanıp tezgahın kenarını kavrıyorum. "Oh, lanet olsun."

Hans bir ses çıkarıyor, ama ben ona odaklanamıyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Çünkü dilini benimkinin arasında gezdiriyor.

"Oh, kahretsin," diye tekrar nefes alıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, o yukarı ve aşağı yaladıkça kıçımı yüzüne doğru daha da itiyorum... *aman tanrım*.

Hans geri çekiliyor, elleri ve ağzı aynı anda beni terk ediyor ve ben inlememi durduramıyorum.

"Eğer uslu durmayacaksan..." Sözlerini metalik bir ses takip ediyor.

Dizlerimin etrafındaki kumaşta bir çekilme oluyor, sonra tamamen düşüyor.

Az önce külotumu mu kesti?

"Eller." Tek kelimelik bir komut ve sesine bakarak hala arkamda alçalmış olduğunu söyleyebilirim.

Ne planladığını bilmiyorum ama şu anda başladığı işi bitirmesi için her şeyi yaparım, bu yüzden doğruldum ve ellerimi arkama koydum.

Dantelli kumaş önce bir bileğin, sonra diğerinin etrafından dolanarak onları birbirine bağlıyor.

Seksi komşum iç çamaşırımı kesti ve beni bağlamak için ip gibi kullanıyor.

"Bu daha iyi," diye iç geçiriyor Hans. Sonra tekrar kıçıma şaplak atıyor.

Sarsılıyorum, kalçalarım önümdeki dolaplara bastırılana kadar bir santim ilerliyorum.

Eli acıyı dindiriyor ve tezgahın beni tutmasına izin veriyorum.

Hans hiç uyarmadan yanaklarımı tekrar araladı ve...

Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı kaçıyor.

O... Tanrım, o benim... benim...

"Ne kadar güzel bir göt deliği." Hans bu sözleri söyleyecek kadar geri çekiliyor, sonra dili tekrar arka girişime sürtünüyor.

Ellerim arkamda sıkışmış, ağırlığımı öne doğru

veriyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor.

O hala...

Lanet olsun, neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Nefeslerim zor geliyor.

Beni açmaya devam ederken, başparmaklarını yarığımın iki yanına gelene kadar aşağı kaydırıyor ve kayganlığımın içinden kaydıklarını hissedebiliyorum.

"Benim kirli Kelebeğim." Bir yalama daha. "Bu küçük deliği yaladığımda çok ıslanıyorum." Dilini bir kez daha geçirdi. "Bahse girerim onu becerdiğimde sırılsıklam olacaksın."

"Ohmygod." Ellerim dantele karşı bükülüyor.

Hiç düşünmemiştim...

Ben hiç...

"Hans." Çığlığım boş garajda yankılanıyor.

Bir eli kayıyor ve başparmağı göbeğimin içine giriyor.

Amım onun etrafında kenetlenirken ikimiz de inliyoruz.

Klitorisime dokunmuyor. Yalamaları asla o kadar ileriye ulaşmıyor. Ama dili daireler çizerken boşalmama saniyeler kaldı.

Başparmağını tekrar sıkıyorum. "Hans, lütfen."

Başparmağını içimden çekip ağzının olduğu yere doğru kaydırıyor.

"Lütfen ne, Cassandra?" Başparmağı kas halkasına bastırıyor. "Bana ne için yalvarıyorsun?"

Hans daha fazla baskı uyguluyor ve başparmağının ucu içime giriyor. Daha önce hiçbir şeyin olmadığı yerde.

İnledim.

"Sakin ol," diye emrediyor.

Ve deniyorum. Vücudum zonklarken deniyorum.

Arkamdan bir hareket sesi geliyor ve onun tekrar ayağa kalktığını hissedebiliyorum. Pozisyon değişikliği başparmağını büküyor ve ben geriliyorum.

"O tatlı kıçını gevşet." Serbest eli yanağıma çarptı.

İrkiliyorum ama sonra dediğini yapıyorum. Ve başparmağını yarım santim daha içeri kaydırdı.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

Fermuarının sesi boş odada o kadar yüksek ki, sanki tenimde hissedebiliyorum.

"Kelimelerini kullan, Kelebek. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Başım dönüyor.

Patlamaya çok hazırım.

"İçimde." Kelimeler boğazımda düğümlenecekmiş gibi hissediyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

Başparmağını çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Zaten kıçına gömülü bir parmağım var." Parmağını daha da derine itiyor ve parmağımın içinde ışık noktaları parlamaya başlıyor.

vizyon. "Başka ne istiyorsun?"

Utanç şehvetimin üstesinden gelmeye çalışıyor ama ona söylüyorum. Ona bir sonraki nefesimden daha çok neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. "Sikine ihtiyacım var, Hans. Lütfen."

Vücudu benimkine yaklaşıyor ve jean giymiş bacaklarını çıplak bacaklarımın arkasında hissediyorum.

"Nereden istiyorsun? Buraya mı?" Başparmağını kıçımda oynatıyor ve klitorisim zonklamaya başlıyor. "Yoksa burası mı?" Sıcak ve sert bir şey göbeğime tokat gibi çarpıyor.

Başımı salladım.

"Kelimeler." Aletini ikinci kez amıma vuruyor. "İşte."

Artık neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "İçime sok onu."

Sikinin başını bir kez yarığıma sürtüyor, damlayan uyarılmam anında onu kaplıyor.

Sonra içeri itmeye başladı.

O çok kalın. Alınacak çok şey var.

Omuzlarım öne doğru eğiliyor ve nefes almaya odaklanıyorum.

Hans başparmağını kıçıma sokup çıkarırken, sadece ucu içimde, hareketsiz duruyor.

Yapamam.

Bu çok fazla.

Her yerim gerildi.

Dayanamıyorum.

"Çok sıkı," diye homurdanıyor Hans.

Sonra ileri doğru itiyor, sikinin her santimini içime batırıyor.

BÖLÜM 38

Hans

CASSANDRA'NIN ATTIĞI ÇIĞLIK BIR ÇIĞLIK OLABILIR, AMA BEN
Kanımın akışından onu zor duyuyorum.

Amı çok ıslak. Çok sıkı. Duramıyorum.

Yavaşlayamıyorum.

İstemiyorum.

Parmaklarımı etine bastırarak, başparmağımı onun daracık göt deliğine girebileceği kadar derine gömüyorum ve kalçalarımı ona çarpıyorum.

Islak tokat sesleri etrafımızdaki boşluğu dolduruyor ve keşke tepedeki ışıklar açık olsaydı da her lanet olası kıpırtıyı görebilseydim.

Bir sürü ses çıkarıyor.

İnlemeler, sızlanmalar ve anlaşılmaz kelimeler.

Ama ben çok ileri gittim.

"İşte bu kadar." Çekiyorum ve tekrar sokuyorum. "İşte benim iyi kızım."

Sızlanıyor. Sonra onu başparmağımla becerdim. Aletimle aynı hızda küçük deliğine s o k u p çıkarıyorum.

"Hans. Hans." Adımı haykırıyor.

Ve lanet olsun, keşke burada bir ses kayıt cihazım olsaydı. Onu her gece böyle dinlemek isterdim.

Ona sahip olmak istiyorum.

Onu her şekilde tüketmek istiyorum.

Kalçalarımı gidebildikleri kadar ileri itiyorum, sonra daha da sert bastırıyorum, başparmağımı son boğuma kadar gömüyorum.

Her deliğe ihtiyacım var.

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı b o ğ a z ı n d a n yukarı, çenesinin üzerinden kaydırıyorum ve ilk iki parmağımı açık ağzına bastırıyorum.

Cassandra dudaklarını parmaklarımın etrafında mühürlüyor. Ve içinde Be bir şey tıkırdıyor
n.

O benim.

Taşaklarımdaki gerginliğe karşı savaşıyorum. Onu doldurma ihtiyacıyla savaş
tohumlarımın her damlasını.

Henüz değil.

Dili parmaklarımın etrafında dönüyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum, başparmağımı yarıya kadar çekiyorum, parmaklarımı ağzından kaydırıyorum, sonra içeri itiyorum. Her yerini.

Sıcak. Saf sıcaklık içimi dolduruyor.

Cassandra'nın amcığı uzunluğumun etrafında çırpınmaya başladı. Ve neredeyse orada olduğunu biliyorum.

Alnımı omzuna bastırıyorum. "Boşalmaya hazır mısın, Kelebek?"

Başını sallıyor ve parmaklarımın etrafında inliyor.

Elimi ağzından çekiyorum. "Söyle
bana," diyorum.

"Evet," diye ağlıyor. "Ben çok-"

Elimi son bir kez kıçına vuruyorum. Ve vücudu tepki olarak sıkılaştığında, olabildiğince derine itiyorum, horozum içlerini şişiriyor.

Şaplağı yatıştırmak yerine uzanıp klitorisini çimdikliyorum. Tepkisi anında oldu.

Vücutlarımızın arasında sıkışan elleri karnımı pençeliyor.

Kukusu kasılıyor.

Kıçı başparmağımı sıkıyor. Ve
boşalıyor.

O kadar sert boşalıyor ki, onu kenardan takip etmekten başka çarem kalmıyor, salıverilmem sikimden dışarı pompalanıyor ve kanalını dolduruyor.

Homurdanarak kalçalarımı geri çekiyorum, sonra öne doğru itiyorum, başparmağımı sallıyorum ve diğer elimle klitorisini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, orgazmını benimkiyle eşleşecek şekilde sürüklüyorum.

"Hans. Oh. Siktir." Cassandra'nın küçük çığlıkları hayatımda duyduğum en tatlı şeydi.

Dizleri sallanmaya başladığında başparmağımı yavaşça kurtarıyorum, sonra kolumu beline doluyorum. Ve vücudu şiddetli bir seğirme gösterdiğinde, elimi amından yumuşak karnına doğru kaydırıyorum ve onu dik tutmaya yardım ediyorum.

Açık ağzımı boynunun kenarına bastırıyorum. "Siktir."

Boğulmakla gülmek arası bir ses çıkarıyor ve amını son bir kez sikimin etrafında sıkarak içimdeki son damlaları da çekiyor.

"Bu..." Cassandra başını sallar. "Bu inanılmazdı."

Dudaklarım tenine karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle olacağını biliyordum." "Biliyor muydun?" Göğsü hâlâ benimki gibi kabarıyor.

"Seni ilk gördüğüm andan beri." Daha iyi düşünemeden gerçeği itiraf ediyorum.

Kalçaları bana karşı kıpırdıyor. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

Dokunuşumla ne kadar kolay eridiği göz önüne alındığında, tepkisi o kadar da sürpriz olmamalı.

Geçen yıl boyunca bu şekilde sevişmiş olabileceğimiz düşüncesi aklımdan geçiyor. Ama arkasından, bunu bile yapmamamız için tüm nedenler aklıma geliyor. Ailesinin evine gitmemem için aynı nedenler. Ya da postada o kitabı bulduğumda kapısını çalmamam için.

Ama burada dururken, sikim hâlâ Cassandra'nın tatlı sıcaklığına gömülüyken, içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum.

Çünkü o benim.

BÖLÜM 39

Cassie

HANS DUDAKLARINI YUMUŞAK BIR ÖPÜCÜKLE BOYNUMA BASTIRIYOR, SONRA GERI ÇEKIYOR,

Kollarını belimden çözdü ve boyunun içimden kaymasına izin verdi.

Hâlâ alet sandığına yaslanmaktan fazlasını yapamayacak kadar dengesizim. Ama serbest kalışının içimden damladığını hissettiğimde, bacaklarımı birbirine sürüyorum.

Bu... muhtemelen kötü bir fikirdi. Ama kolumda bir implant şeklinde uzun süreli doğum kontrolü sağladığım için, bebek sahibi olmak dışındaki tüm tıbbi nedenler için kötü bir fikir.

Ellerim bileklerimin etrafına bağlanmış tahrip olmuş iç çamaşırını çekiştiriyor ve bir an sonra kumaş kayıyor.

Serbest kaldığımda ellerimi önüme getiriyorum, nefesimin geri kalanını yakalarken daha dik durabilmek için kendimi destekliyorum.

Ellerinden birini kalçam boyunca kaydırıyor, sanki beni yerimde tutmaya yardım ediyormuş gibi, sonra diğeriyle, hala harap külotu kavrıyor, bacaklarımın arasına uzanırken beni korkutuyor, bir hamlede amıma doğru sürüklüyor, pisliğin bir kısmını siliyor.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardım ama Hans sadece susmakla yetindi.

Gariplik etrafımda dolaşmaya çalışıyor ama henüz bu konuda çok fazla endişelenemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Hans elbisemi bağlamak için her ne yaptıysa çözüyor, böylece etek aşağı düşüyor ve beni örtüyor.

Dikkatlice, bacaklarımın arasındaki acıyı ve arkamdaki yabancı bir acıyı test ederek Hans'a dönüyorum.

Hâlâ çok karanlık, ama garaj kapısı arkasından açık olduğundan, dışarıdaki hafif aydınlık gecede dış hatlarını seçebiliyorum.

Elleri, bağlı oldukları bileklerimin etrafını nazikçe sarıyor ve ayıların karanlıkta görüp göremediğini merak ediyorum.

Parmakları hassas tenimde geziniyor.

"Çok mu sıkı bağlamışım?" Ses tonu endişe dolu ve birkaç dakika önce beni bu kadar dolduran adamla büyük bir tezat oluşturuyor.

Cevap vermek için dudaklarımı ıslatmak zorunda kaldım. "Hayır, bu...

Hoşuma gitti."

Göğsünün altından bir ses çıkarır ve az önce olanların tamamı nihayet kafasına dank eder.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Az önce seksi komşumla garajında seks yaptığıma inanamıyorum.

"İyi ki bu sokakta başka kimse yaşamıyor," diye şaka yapıyorum, ne kadar gürültü yaptığımı ve sesin ne kadar uzağa gittiğini merak ediyorum.

Hans'ın silueti garajdan dışarı bakmak için döner. "Bir dahaki sefere kapıyı kapatırız."

Bir dahaki sefere.

BÖLÜM 40

Hans

BIR DAHAKI SEFERE.

Ne kadar aptalca ya da tehlikeli o l u r s a olsun, bir dahaki sefere olacağını biliyorum. Kendimi durduramayacağım.

Ellerini yavaşça bırakıyorum. "Biraz uyu, Kelebek. Sabah erken kalkacağız."

Çekingen bir adım atıyor, sonra bir adım daha.

Garajın ağzına doğru ilerlerken düzensiz yürüyüşünü izlerken göğsüm sıcak bir şeyle doluyor.

Cassandra durdu ve karanlığın içinden bana baktı. "İyi geceler, Boz Ayı."

Kendimi durduramayarak, alçak sesle hırladım.

Ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu beni tam kalbimden vuruyor. Sonra aceleyle uzaklaşıyor, çantasını almak için kamyonetime hızlıca uğruyor.

BÖLÜM 41

Cassie

ÖN KAPIDAN IÇERI ADIMIMI ATARKEN, GÜNEŞ ŞEKLINDEKI

Küçük çalışma masamın üstündeki duvarda asılı duran saate bakıp iç geçirdim. Akşam yemeğine çıkmadan önce valizimi hazırlamalıydım, ama özümde bir erteleyici olduğum için bunu yapmamış olmam şaşırtıcı değil. Şimdi yatağıma düşmeden ve az önce olan her şeyi yeniden yaşamadan önce toplanmam gerekiyor.

Merdivenleri çıkarken kaslarım sızlıyor.

Biriyle yatmayalı biraz oldu ama yattım. Bakire değilim. Ama bu -son birkaç adımı aceleyle atarken pelvik taban kaslarımı sıkmak için elimden geleni yapıyorum- şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Dönüp doğruca banyoya gidiyorum.

Duş bir su tıslamasıyla açılıyor ve giysilerimden geriye kalanları çıkarırken ısınmasına izin veriyorum.

Banyo kapısından dışarı, yatak odama, Hans'ın evine bakan pencerelere doğru bakıyorum.

Şu anda beni vücudundan arındırıyor mu? Yoksa çoktan o rahat yatağında uykuya mı daldı?

BÖLÜM 42

Hans

SENSÖR AVUCUMU OKUYOR VE GÜVENLI ODAMIN KAPISI AÇILIYOR.

Monitörleri görmezden geliyorum, ateşli silah duvarının yanından geçiyorum ve odanın arkasındaki dolabı açıyorum.

Bulmam bir saniyemi aldı ama sahte dizüstü bilgisayar bıraktığım yerdeydi.

İnce seramik bıçaklar tam olarak bıraktığım yerde, içlerinde saklı.

Eğer ortalık karışırsa, birinden silah alabilirim. Ama kendi silahlarımın hazır olmasını seviyorum.

BÖLÜM 43

Cassie

ÖN PENCEREMDEN DIŞARI BAKTIĞIMDA KOMŞUMUN EVINI GÖRÜYORUM. hayatla yanıyor.

Alarmım saat dörtte çaldığında beni uyuklamaktan alıkoyan tek şey güne Hans'la başlayacak olmamdı.

İş markalı sırt çantamı omuzlarıma alarak oturma odasına bakıyorum. "Tamam, güle güle! Cuma günü döneceğim," dedikten sonra ışığı kapatıp ön kapıyı açıyorum.

Ve sonra çığlık atıyorum çünkü bir adam ön basamağımda duruyor.

"Kiminle konuşuyordun?" Hans'ın derin sesi sabahın erken saatlerindeki sessizlikte yüksekti. Ama dürüst olmak gerekirse, benim çığlığım muhtemelen daha yüksekti.

İki elimle kalbimin üzerine bastırıyorum. "Ne oluyor Hans?" Bir adım daha yaklaşıyor.

Ben hâlâ kapıyı kapatıyorum ama o başımın üzerinden evime bakıyor. "Kiminle konuşuyordun Cassandra?"

"Ne-" Veda ettiğimi duymuş olmalı.

Ona gerçekten cevap vermek istemiyorum ama sanırım Hans'ı *bu işin peşini bırakmayacağını* bilecek kadar iyi tanımaya başladım.

Ellerim hâlâ kalbimin üzerinde, "Evimle konuşuyordum," diye itiraf ediyorum. Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğiyor. "Pardon?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Senin evin." Söylediklerimi yavaşça tekrarlayarak beni duyduğunu kanıtladı. "Evet." Ellerimi indiriyorum. "O kadar da garip değil."

"Tabii ki değil." Hans daha uzağa eğilir.

Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ve gözlerimi kapatmaya başlıyorum, ama sonra yanımdan geçip bavulumu alıyor.

Utanç verici hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

Dün gecenin bizim *için ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim, ama görünüşe göre birbirlerini gördüklerinde öpüşen insanlar olduğumuz anlamına gelmiyormuş.*

Hans bavulu kaldırırken kaşlarını kaldırır ve ne kadar ağır olduğunu fark eder. Ve bu adil. Ağırlık limitini kesinlikle aştım.

"Pekâlâ." Ön basamağa çıkıyorum ve ön kapımı çekip arkamdan kilitliyorum. "Ben hazırım."

Bavulumun alt kısmında tekerlekler ve sürüklemeyi kolaylaştırmak için üst kısmından dışarı doğru uzanan bir sapı var. Ama Hans bu iki özelliği de kullanmıyor. Sadece üst sapından tutarak garaj yolumdan aşağıya, yolun karşısına ve kamyonetine kadar taşıyor.

Kolaymış gibi gösteriyor. Oysa ben sadece sırt çantamı taşımaktan terlemeye başladım bile. Ki o da ağzına kadar dolu.

Ben aşırı paketleyiciyim. Ben böyleyim işte.

Hans'ın kamyoneti hâlâ garaj yolunda park halindeydi ve arka yolcu kapısında durup kapıyı açtı.

Arka koltuk küçüktür, öndeki gibi bir bank tarzıdır ve az miktarda bacak mesafesi vardır.

Bavulumu koltuğa bıraktıktan sonra dönüyor ve sırt çantamı almak için elini uzatıyor.

Bir omzumdan kaydırıyorum ve ikinci omzuma indiremeden Hans kayışı tutup üzerimden kaldırıyor.

Bu çok... samimi hissettiriyor. Kapalı garaj kapısına bakıp dün gece ne yaptığımızı düşününce garip geliyor.

Ama şimdi, güneş ufukta belirip bizi zifiri karanlık yerine ışıkla çevrelediğinde, bu çok ilişkisel hissettiriyor.

"Kalk." Hans'ın sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor ve kapımı benim için çoktan açmış olduğunu görüyorum.

Hans bizi mahalleden çıkarırken, seyahat etme konusundaki endişelerim beni vurmaya başladı.

Çok kötü bir uçak yolcusu değilim. Uçaklardan nefret etmiyorum ama uçağa binmek için de sabırsızlanmıyorum. Ülkeden tek başıma ayrılmak da ayrı bir stres katıyor. İndiğimde iş arkadaşlarımla buluşacağımı biliyorum, ancak yine de gümrükte tek başıma gezinmem gerekecek ve bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım.

Ciğerlerimi sürekli dolmaya zorluyorum ve sessizlik içinde yol alırken dünyanın pencereden geçişini izliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu yolculuk konusunda oldukça gergin olduğumu itiraf etmeliyim.

Hazırlıklı olmayı severim, bu yüzden şirketim bu satış toplantısını ve nerede yapılacağını duyurduğunda internette bir araştırma yaptım. Çoğunlukla nasıl giyineceğimi bilmek için hava durumunu kontrol etmek için, ama aynı zamanda bir yerin neyle ünlü olduğunu görmeyi de severim. Belki belli bir yemek türü. Ya da bir dönüm noktası. Her zaman bir şeyler vardır.

Ve buranın neyi ile ünlü olduğunu bulmak beş saniyeden fazla sürmedi.

Şiddet.

Bu şehir korkunç şiddet olaylarıyla

ünlüdür. Yutkunuyorum.

Endişelerimi paylaşabileceğim birileri olsun diye aileme söylemeyi çok istiyordum ama bunu yaparsam paniğe kapılacaklardı. Ve ben yokken paniklemelerine ihtiyacım yok.

Ayrıca, gitmeyi reddedemem. Bu zorunlu bir gezi. Ve ben orada insan kaynaklarını temsil ediyorum. İK müdürü korktuğu için gitmezse ama herkesin gitmesine izin verirse bu ne kadar kötü görünür?

Şimdi annemi hayal edebiliyorum... *"Herkes köprüden atlasa, sen de atlar mısın?"*

Evet, öyle. İşsizlik kuyruğuna girmekle bunun arasında kalırsam, yapabilirim.

Nefesimi üflüyorum.

Gerçekten tehlikeli olsaydı şirketimin herkesi oraya göndermesine imkan yoktu. O haberler muhtemelen abartılıydı.

Dizimdeki bir ipliği fırçalıyorum, sonra ellerimi kalçalarımın arasına bastırıyorum.

İnsanların ne kadar şık giyineceğinden emin olamadığım için her gün için iki kıyafet hazırladım -biri günlük iş kıyafeti, diğeri şık iş kıyafeti- ki bu da valizin ağır olmasının bir başka nedeni.

Bugün için ikisinin arasında bir şey seçtim-siyah pantolon, siyah babet, siyah ipek gömlek. Kurumsal hayatın evrensel olarak kabul gören tamamen siyah kıyafeti.

Büyük bir el kalçama yerleşiyor. "İyi misin?"

"Evet!" diye cevap veriyorum çok hızlı, çok parlak bir sesle.

Ellerim hâlâ bacaklarımın arasındayken Hans serçe parmağının ucuyla bileğimin etrafındaki deriye hafifçe dokunuyor. Hassas ama çoğu insanın fark etmeyeceği kadar hafif pembe.

"Seni incittim mi?" Soru o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum.

Dikkatimi Hans'a çeviriyorum. "Hayır." Ellerimi kaldırıyorum, bileklerimi her tarafını gösterecek şekilde çeviriyorum. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Dün gece derim biraz acıydı ama üzerine biraz aloe sürdüm ve şimdi on iki saatten daha kısa bir süre önce kendi iç çamaşırımla bağlandığımı bile bilemezsiniz.

Hans bizi havaalanına götürecek otoyola girerken uğultulu bir ses çıkarıyor.

Dikkatimi dağıtmak için söyleyecek bir şeyler arıyorum. "Ee... işte önemli bir haftan var mı?"

Başını sallıyor ve kendi sorusunu soruyor. "Hiç İspanyolca biliyor musun?"

Dört yıl önce yaptığım üç aylık çevrimiçi dersleri düşünüyorum. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Kalçamdaki el biraz sıkıyor.

"Tamam, hiç de değil. Banyo kelimesini söyleyebilirim. Ve bira. Bu da beni bir pislik gibi gösteriyor." Hans'ın ağzı seğiriyor ve gülümsememeye mi yoksa kaşlarını çatmamaya mı çalıştığını bilmiyorum. "Birkaç yıl önce ailem bana doğum günümde insanların yeni bir dil öğrenmek için kullandıkları o pahalı yazılımı aldı ama ben devam etmedim." Omuzlarım çöktü. "Bu biraz benim olayım."

"Dil öğrenmek mi?"

Başımı salladım. "Hayır. İstifa ediyorum." "Açıkla."

Kendimi mahcup hissederek ellerimi bacaklarımın arasına geri itiyorum, bu sırada Hans'ın eline dokunmamaya dikkat ediyorum. "Benim... yeni hobilere başlama ama devamını getirmeme gibi bir eğilimim var." İç çekiyorum. "İspanyolca gibi. Ve Almanca. Ve örgü örmek. Ve hedef atıcılığı. Ve çömlekçilik."

Bu iç karartıcı bir liste ve bunlardan çok daha uzun ama sanırım meramımı anlatabildim.

Bir parmak elimin arkasına vuruyor ve bakışlarımı kucağımdan kaldırıp Hans'a bakıyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Peki ya yemek blogun?"

Beklenmedik duygular gözlerimin arkasına baskı yapıyor.

Annem dün akşam yemekte blogumdan bahsetti ama Hans'ın hatırlayacağını düşünmemiştim. Ya da tekrar soracağını. Ona göstermemi istediğini söyledi ama ben sadece kibarlık yaptığını düşündüm.

Elimi yukarı kaldırıyorum, Hans'ınkine değince duruyorum. "Buna takılıp kaldım."

"Neden başladın?"

Elimi kaydırıyorum, böylece serçe parmağım onunkini kapatıyor. Bulanıklaştığında benimkinin altındaki büyük eline bakıyorum.

Elim içgüdüsel olarak geri çekiliyor ama Hans ben bir santim bile kıpırdayamadan yakalıyor.

O kadar hızlı hareket etti ki takip bile edemedim. Ama şimdi eli tamamen benimkinin üstündeydi ve benimkini kalçamla avucunun arasına hapsetmişti.

"Çok hızlısın."

Eli esniyor. "Blogunu açmana ne sebep oldu Kelebek?" diye tekrar soruyor.

"Yemeği her zaman sevmişimdir. Yani, ailemle tanıştın. Bir şeyler yapma konusunda harikalar. Ben de fırıncılığın bıkmayacağım bir şey olduğunu düşündüm." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Birkaç yıldır blog yazmayı düşünüyordum. Sadece tetiği hiç çekmedim."

"Ne değişti?"

BÖLÜM 44

Hans

SOKAĞIN KARŞISINA TAŞINDIKTAN HEMEN SONRA NEDEN BLOG AÇTIN?
Benden mi?

Cassandra kayıtsızca "Sen," diyor ama cevap göğsüme çarpıyor.

BÖLÜM 45

Cassie

BUNU ITIRAF ETTIĞIME INANAMAYARAK DUDAĞIMIN KENARINI ISIRDIM. "Ben mi?"

Hans o kadar şaşırmış görünüyor ki, bir sonraki bölümü paylaşırken egomdan biraz olsun sıyrılmama değiyor. "Evet, hep blog açmak istemiştim ama yaptığım şeyleri ziyan etmek istemedim. Tek bir kurabiye yapabileceğimden de değil. Tarifler bundan daha büyük. Ve fotoğraflar için iyi bir tane olduğundan emin olmak için fazladan ihtiyacım var. Anlıyor musun?"

Hans yavaşça başını sallar.

"Şey..." İç çektim. "İyi olmadığım için utanıyordum ve önceki komşularıma bir şey isteyip istemediklerini sormaya cesaret edemedim. Ve son birkaç yıldır, bilmiyorum, evden çalışıyordum, bu yüzden onları getirebileceğim bir ofisim ya da başka bir şeyim yoktu."

"Paylaşacağın biri yoktu," diyor Hans, her şeyi bir araya getirerek. Gözleri yolda olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Tanışmamızdan sonraki hafta sonu ilk gönderimi yaptım. Belki yalnız yaşayan bir adam arada sırada fazladan yemek yemeyi sorun etmez diye düşündüm." Dudağımı ısırıyorum. "Bilmiyorum eğer hatırla-"

BÖLÜM 46

Hans

MUZLU ÇÖREKLER.

"Muzlu çörek yaptım."

Sanki blogunun tüm geçmişini ezberlememişim gibi söylüyor.

Sanki her şeyi baştan sona sayısız kez okumamışım gibi.

Sanki ne zaman uyumakta zorlansam onun blogunu açmıyormuşum gibi. Sanki unutmuş olabilirim.

Başımı eğiyorum. "Hatırlıyorum."

BÖLÜM 47

Cassie

"ÖYLE MI?" HEYECANIMI BASTIRMAYA ÇALIŞIYORUM. "YANI, SANIRIM SEN olur. Sokağın karşısındaki yabancının ön basamağınıza bir kap yemek bıraktığı ilk an muhtemelen unutulmazdır."

"İyiydiler."

Hans'ın elinin altında parmaklarımı oynatıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Uh-huh."

"Bana gerçeği söyleyecek misin?"

Hans bana bir bakış attı. "Belki."

Derin bir nefes alıyorum ve soruyorum: "Senin için bıraktığım şeyleri yiyor musun, yoksa atıyor musun?"

BÖLÜM 48

Hans

ORTASI ÇIĞ OLAN MUZLU ÇÖREKLERI DÜŞÜNÜYORUM VE

Dışı kömürleşmiş. Tuzlu olan melek yiyeceği kekini düşünüyorum. Lavabonun üzerinde içime çektiğim ıslak kabaklı kurabiyeleri düşünüyorum.

"Hepsini yiyorum." Cassandra'nın elini bastırmaya devam ediyorum ve avucumu amından yayılan sıcaklığı hissedene kadar uyluğundan yukarı kaydırırken benimkiyle birlikte hareket ediyor.

Orada durmak odaklanmayı gerektirir. Daha fazlasını yapmak istiyorum.

Onu *orada* tutmak istiyorum.

Bir yılı aşkın süredir *odaklandığım* kadın, blogunu benim yüzümden açtığını itiraf etti. O yemeği benim *için* yaptı.

Ve bunun için onu yiyip bitirmek istiyorum.

Üzerindeki her giysiyi çıkarıp atmak ve ona benim için ne kadar değerli olduğunu söylemek istiyorum. Onun etiyle ziyafet çekmek ve bana yaptığı her şeyi yiyeceğimi söylemek istiyorum.

Ama havaalanına girmek üzereyiz. Her ne kadar hayatımı kolaylaştıracak olsa da Cassandra'nın uçağını kaçırmasına izin veremem.

BÖLÜM 49

Cassie

"ÖYLE MI?" SESIM NEFES NEFESE.

Hans benim yemeğimi yiyor.

Ve eli benimkinin üzerinde çok sıcak. Ve bana dokunmaya çok yakın. Bunu yapmasını istiyorum ama yapmadığı için memnunum. Çünkü TSA'dan nemli bir külotla geçmek istemiyorum.

"Her zaman." Sesi çok dürüst.

Yavaşlamaya başladık ve ön camdan dışarı baktığımda çoktan vardığımızı gördüm.

Yavaşlayıp kamyonetini gidiş şeridindeki kaldırıma çekerken profilini izliyorum.

"Döndüğümde sana bir şeyler pişireceğim."

Kamyonu park etti ve bana baktı. "Bu hoşuma giderdi."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Hans kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı.

Ve böylece, daha önce yaşadığım tüm seyahat stresi yeniden alevleniyor. Ama Hans'a beni eve götürmesi için yalvarmak yerine, onu kamyondan dışarı kadar takip ediyorum.

Bavulumu çoktan kaldırıma koymuş, sırt çantamı da ceket gibi giymem için uzatıyor.

Hans'la tekrar yüzleşmek için dönmeden önce bir kolumu ilk kayıştan geçiriyorum, sonra diğerini.

Ellerini omuzlarıma götürüp sırt çantamı ayarlıyor.

"Cuma öğleden sonra döneceğim ama babam beni almayı planlıyor." Hans başını sallar, kayışları tekrar ayarlar.

"Bu sabah beni bıraktığın için teşekkür ederim." Dudaklarımı ıslattım.

"Gerçekten-"

Hans parmaklarını kayışların altına sokuyor ve beni öne doğru çekiyor, göğsüm onunkine çarpıyor. "Dikkatli ol, Cassandra."

"Ne?"

Zaten dokunuyor olmamıza rağmen beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. "Akıllı ol amına koyayım. Grubunla kal. Tek başına bir yere gitme." Eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Söz ver bana, Kelebek."

İçimi büyük bir rahatlık duygusu kaplıyor, onun endişesi tüm endişelerim için bir merhem görevi görüyor. "Söz veriyorum, Boz Ayı."

Gözlerini kısar. "Tam bir velet."

Sonra ağzı benimkinde. Benimkine sahip çıkıyor. Benimkini işgal ediyor.

Yanlarını kavrıyorum. Tişörtü vücudunu ısıtıyor. Sert kasları kumaşın altında esniyor.

Geri çekiliyor.

"Hans." Parmak uçlarıma basmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Kayışlarımdaki tutuşu değişiyor ve ona ulaşmak için uzanmama yardım ediyor.

Dilim dudaklarına değiyor, o da dudaklarını ayırıyor.

Bu sefer benim. Onu sahiplenen benim. Kollarımı sırtına dolayan benim. Onun tadına bakan benim.

Yolun ilerisinde bir araba kornası çalıyor ve bizi öpüşmeyi kesmeye zorluyor. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Hans beni bir adım geri atmak için tutuşunu kullanıyor. "Sözünü unutma."

Ellerini omuzlarımdan indiriyor ve bavuluma uzandıktan sonra benim için teleskopik sapını çıkarıyor.

Kolu gerektiğinden daha sıkı tutuyorum. "Hoşça kal, Hans." "Kendine gel, kızım."

BÖLÜM 50

Hans

CASSANDRA'NIN CAM KAPIDAN GEÇIŞINI IZLERKEN ÇENEMI ESNETIYORUM. havaalanına.

Onu yakalayıp kamyonuma geri götürmeyi çok istiyorum. Ama bunu yapmadım. Onun yerine direksiyona geçiyorum.

Yolcularını bıraktıktan sonra yavaşça hareket eden arabaların arasına karıştığımda Cassandra çoktan gözden kaybolmuştu.

Kalkış alanından çıkan trafiği takip
ediyorum. Hızımı herkesle birlikte sabit
tutuyorum.

Hepimiz havaalanı çıkışına doğru ilerlerken ben uzak
şeritte kalıyorum. Sinyal lambamı yakıyorum.

Terminale dönmek isteyen trafiği yönlendiren tabelayı takip ediyorum.

Tekrar havaalanına giden arabalara katılana kadar dolambaçlı yolu takip ediyorum.

Ancak kalkış şeridini kullanmak yerine park işaretlerini takip ediyorum.

Rampalar kalabalık ama diğer iki kamyonetin arasında bir yer buluyorum.

Motoru kapattıktan sonra kemerimi çözüyorum, sonra dönüyorum ve koltuğumun arkasındaki gizli bir düğmeye basıyorum.

Arka koltuk sessizce açılır ve minimum çabayla tüm koltuk bir menteşe üzerinde kalkarak içindeki bölmeyi ortaya çıkarır.

Sıradan siyah sırt çantamı dışarı sürüklüyorum, sonra katlanmış takım elbise ceketime uzanıyorum.

Ceketimi silkeleyip giymek için kamyondan çıkana kadar bekliyorum.

Siyah deri botlar, koyu renk kot pantolon, gri tişört, siyah takım elbise ceketi ve sıkıcı siyah sırt çantası. Bir haftalık satış toplantılarına giden diğer üst düzey yöneticiler gibi görünüyorum.

Havaalanında ortama uyum sağlamayı çok kolaylaştırıyor. Kimse beni sorgulamıyor.

Kimse sadece sırt çantasıyla uçan bir adama iki kez bile bakmaz. Tecrübeli gezginler bavul hazırlamayı bir bilim haline getirmişlerdir.

Üç parça kıyafet. Minimal tuvalet malzemeleri.

Dört fırlatma bıçağı içeren bir dizüstü bilgisayar.

Adı Hans Eklund olmayan ama *tıpkı* bana benzeyen bir adam için pasaport ve uçak bileti. Ve TSA PreCheck'e sahip, yani ben ya da bu adam her kimse, güvenlikten geçmek için ayakkabılarımı çıkarmam bile gerekmiyor.

X-ray cihazından sorunsuz bir şekilde geçtikten sonra sırt çantamı alıp gördüğüm ilk dükkânda duruyorum.

Biletimi dün gece aldığım için, gideceğimiz yere vardığımda ne yapacağıma dair pek bir planım yok. En azından *Cassandra'*yı *takip etmekten* başka bir planım yok.

Dört paket kurutulmuş et, bir paket fıstık, bir şişe su, iki paket Skittles ve arabalarla ilgili bir dergi alıyorum, ya kapak ya da ateş yakıcı olarak işe yarayacak. Hangisi daha kullanışlı olursa.

BÖLÜM 51

Cassie

PILOT GAZA BASAR, YA DA UÇAKTA HER NE DENIYORSA, VE BIZ
pistte hızlanmaya başlar.

İtişip kakışmanın normal olduğunu biliyorum ama yine de bundan nefret ediyorum.

Başımı çevirip yanımdaki pencereden dışarı bakmak yerine, gözlerimi kapatıp Hans'ı ve paylaştığımız o öpücüğü düşünüyorum.

Birbirlerini gördüklerinde öpüşen insanlar olmayabiliriz, ama yollarını ayırdıklarında öpüşen insanlar olduğumuz ortaya çıktı.

Hans çoktan eve dönmüş olurdu. Acaba tekrar uyumaya mı gitti yoksa kendi iş gününe başlamak için ayakta mı kaldı?

BÖLÜM 52

Hans

UÇAĞIM TAKSI POZISYONUNA GEÇIYOR, PILOTUMUZ SIRANIN BIZDE OLDUĞUNU BILDIRIYOR.

Havalanmak için.

Saçımı bağından kurtarıyorum ve başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Cantrel'lerle yaptığım konuşma zihnimde tazeyken, her şeyin nasıl başladığını düşünüyorum.

BÖLÜM 53

Hans

(19 YAŞ)

"BUNUN GERÇEKTEN IŞE YARAYACAĞINI MI DÜŞÜNÜYORSUN?"

Kız kardeşim bana gözlerini deviriyor. "Burası bir dans kulübü. CIA'e girmeye çalışmıyorum ki."

"Neden on sekiz yaş üstü bir yere gitmiyorsun?" Geçen ay, mezun olduktan birkaç gün sonra on sekiz yaşına girmişti, böylece gerçek kimliğiyle bu tür yerlere girebiliyordu.

"Çünkü o yerler berbat yerler. Benimle dışarı çıksaydın bunu bilirdin."

"Hayır, teşekkürler."

Partilere ayıracak vaktim yok. Sınıf arkadaşlarımdan daha erken mezun olabilmek ve istediğim hayata başlayabilmek için yaz dersleri almakla meşgulüm.

"İnek," diye iç geçiriyor ama bunu kastetmediğini biliyorum.

"Sana benzemiyor bile." Ehliyeti tutuyorum.

Freya dönüyor, kısa gümüş elbisesi dışarı fırlıyor, sarı saçları omuzlarının etrafında parlıyor. "O kadar yakından bakmayacaklar."

"Annem ve babam öğrenirlerse seni öldürürler." Bariz olanı belirtiyorum. "Bu yüzden onlara Kay'in evinde kalacağımı söyleyeceğim.

bu gece." Kimliği elimden kaptığı gibi çantasına tıkıştırıyor. "Ve öyleyim." Çantayı şifonyerinin üzerine koyuyor, sonra yerden bir eşofman altı kapıp giyiyor, bol kumaş elbisesinin eteğini örtüyor. "Önce dışarı çıkacağız." Ardından en sevdiği tişörtünü giyiyor, batik deseni göğsünde bir çiçek oluşturuyor.

Başımı salladım. "İyi şanslar."

Freya'nın ailemizin yanından yalan söyleyerek geçmesine tanık olmak istemediğim için odama gidiyorum.

Kanunla başının derde girmesinin Minnesota Üniversitesi'nde veterinerlik okuluna gitme planlarını bozabileceğinden bahsetmeye zahmet etmiyorum. Onu tanıyorum, üniversiteden atılsa bile yine de kuzeye taşınır. Sahip oldukları gölleri duyduğundan beri başka bir şey konuşmuyor, çölde yaşamaktan bıktığını söylüyor.

Yatak odamın kapısını kapattım ve iç çektim.

Kampüste yaşamaya alıştıktan sonra buraya dönmek biraz garip. Ama Pazartesi günü dersimiz yok, o yüzden hafta sonunu evde geçirmeye karar verdim.

Ücretsiz yemek ve ücretsiz çamaşırhaneyi geri çevirmek zordur.

Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, tekrar ailemin yanında olmak güzel.

Yatağıma bakıyorum.

Yatakta uzanıp boktan bir televizyon seyredebilmek için ders çalışmayı biraz ertelemek istiyorum. Ama yapmıyorum.

Odanın köşesindeki masa sandalyesine çökerek *Sağlık Hukuku ve Politikası* kitabımı açıyorum.

Hep avukat olmak istemişimdir. Muhtemelen büyürken çok fazla film izledim. Ama yanlışları düzeltmek, iyi adam olmak, sonunda kendi işimin patronu olmak... Bir erkek daha ne isteyebilir ki?

GÖZLERIMI OVUŞTURUYORUM VE KOMODININ ÜZERINDEKI SAATE BAKIYORUM. HEMEN SONRA

Altıda yattım ve ikiyi geçene kadar yatmadım.

Tekrar uyumak niyetiyle dönmeye başlıyorum ama annemin sesi her zamankinden daha tiz bir şekilde kapalı kapımdan odama süzülüyor.

Annemle babam erken kalkarlar ama pazar günleri değil. Ve annem asla sesini yükseltmez.

Battaniyelerimi üzerimden atarken midemde bir çukur oluşuyor. Pijamalarımla odamdan çıkıyorum.

Merdivenlerin başına geldiğimde babamın sesi anneminkinden daha yüksek çıkıyor. "Onu geri arayacağımızı söyle. Polisi aramamız gerek."

İçimdeki çukur korkuya dönüşüyor ve çıplak ayaklarım halının üzerinde sessiz bir şekilde merdivenlerden iniyorum.

"Onu duydunuz. Evet, duydum. Tamam."

Annemin telefonu kapattığını görmek için tam zamanında köşeyi dönüp mutfağa giriyorum.

"Buraya ver." Babam elini uzatır ve annem ahizeyi ona verir.

Üç numara çeviriyor, sonra telefonu kulağına götürüyor, boştaki eli annemin omzuna yerleşiyor.

Beni henüz görmediler, ben de olduğum yerde kalıp dinliyorum.

"Evet. Rapor vermem gerekiyor-" Babamın sesi titriyor ve annem ellerini ağzına bastırıyor. "Kayıp bir kişiyi bildirmem gerekiyor."

Kayıp bir kişi.

"... Eklund... Kızım..."

Kız kardeşim.

"En son görüldüğü yer..."

Freya kayıp.

Bir adım geri çekiliyorum.

"Comet, evet, kulüp." Annemin omuzları titriyor ve babamın parmak eklemleri telefonun etrafında beyazlaşıyor. "Onun gideceğini bilmiyorduk..."

Yaptım.

Biliyordum.

"Arkadaşı on dakika önce eve geldi. Ailesi kızların yatakta olduğunu sanıyordu." Babanın başı öne eğik. "Kay onlara ilaç verildiğini düşünüyor. Başka bir arkadaşının evine nasıl gittiğini hatırlamıyor. Ama Freya, benim kızım, onunla birlikte değildi."

Freya ayrıldı.

"Yirmi dört saat olmadığını biliyorum." Babamın sesi değişir. "Belediye başkanını arayacağım-"

Onu durdurmalıydım.

Annem sızlanarak babamdan uzaklaşıyor ve beni fark ediyor.

Babamın söylediklerinin geri kalanını duymuyorum çünkü annem bana doğru koşuyor ve kollarını bana dolayarak daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarılıyor.

POLIS KAPIDAN ÇIKMADAN ÖNCE BIZE SON BIR KEZ BAKIYOR,
arkasından kapattı.

Burada olmasının tek sebebi babamın parası olması.

Polis sorular sordu ve cevaplarımızı yazdı ama kızın kayıp olduğuna ve sadece parti yapmadığına gerçekten inandığını sanmıyorum.

Hiç haber yok.

Freya'dan iz yok.

Dün sabahtan beri kayıp.

YUMRUĞUM KILITLI ARKA KAPIYA ÇARPIYOR.

Comet kapalı, birkaç saat daha açılmayacak ama arabalar çalışanların otoparkına park edilmiş durumda. Polisler bize cevap vermeyecekse, ben vereceğim.

Yumruğumu tekrar vuruyorum. Sonunda açıldı.

"Anahtarınızı mı unuttunuz?" diye soruyor adam, daha çalışanlardan biri olmadığımı anlamadan.

Kapıyı suratıma çarpmadan önce ayağımı dışarı uzatarak kapıyı açık tutuyorum. "Biriyle konuşmam gerek."

"Bak evlat, eğer bir şey kaybettiysen, biz açılana kadar beklemelisin. Sonra kayıp eşya bölümünü kontrol edebilirsin."

Annemin endişeli sesini ilk duyduğumdan beri içimde fokurdayan karanlık genişliyor. Ruhumu daha çok dolduruyor.

Adamı geri ittim.

Onu hareket ettirebilmemin tek nedeni şaşkınlık. Benden 50 kilo ve 20 yaş fazla ama yine de tökezliyor.

Sonra kendini düzeltti ve beni göğsümden itti. "Senin işini bitireceğim, seni küçük pislik. Siktir git."

Ellerini itiyorum. "Biriyle konuşana kadar gitmiyorum."

Adam benim alanıma girdi. "Siz zengin puştlar her istediğinizi yapabileceğinizi sanıyorsunuz." Bu kez beni iterken sertçe itiyor ve omzumu kapının yanındaki raf ünitesinin kenarına sıkıştırıyorum.

Muhtemelen arabamı kapının önünde park halinde görmüştür. Lüks modeli gördü ve burada olduğumu anladı çünkü ben de onun istediği gibi davranmaya çalışan şımarık bir pisliğim.

"Kız kardeşim
kaçırıldı!"

Bağırıyorum.

İçimdeki tüm öfke, endişe ve ıstırapla bağırıyorum. "Burada biri
görmüş!" Gözlerime sıcaklık doluyor.

Ama umurumda değil. Beni ağlarken görmesi umurumda değil. Bana yumruk atsa bile umurumda değil. Bütün kemiklerimi kırsa bile. Hiçbir şey beni Freya'yı bulmaktan alıkoyamaz.

Adam donup kalıyor, gözleri açılıp kapanıyor, sonra da titreyerek geri
dönüyor.

Bir şeyler biliyor.

"Kim?" Tıslayarak onun alanına giriyorum. "Kimin elinde?"

Ben daha sorumu bitirmeden kafası sallanmaya başladı. "Hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yalan söylüyor.

Gömleğine uzanıyorum ama ellerimi savuruyor.

"Söyle bana!" Sesim kesiliyor. "O sadece on sekiz
yaşında."

"Polislere de söylediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesini yükseltiyor ve bir şeyler ters gidiyor. Sanki bunu benim için değil de başkası için yapıyormuş gibi. "Gitmen gerek."

Nefeslerim artık daha ağır geliyor.

"Kim?" Fısıldıyorum.

"Dışarı. Şimdi." Hâlâ yüksek sesle konuşuyor ve beni kapıya doğru itiyor. Sonra sesi tıpkı benimki gibi fısıltıya dönüşüyor. "Marcoux."

Gün ışığına çıkıyorum ve kapı önümde çarparak kapanıyor.

"BABA?" SESIMI ALÇALTIYORUM, UYANIK OLUP OLMADIĞINDAN EMIN DEĞILIM.

O zamandan beri hiçbirimiz uyuyamadık.

Başını masasına dayadığı yerden kaldırdı.

Gözlerinin odaklanması bir an alıyor. "Hans? İçeri
gel." Eşikten içeri adımımı attım. "Benim... Benim bir
adım var."

saçları kadar sahte görünüyor.

"Yani..." Yirmi saniye önce ne söylediğimi hatırlamıyormuş gibi not defterine bakıyor. "Kimseye söylemeden Comet'e gittin ve sonra bir çalışana sana bu *ismi* vermesi için zorbalık yaptın." Ona verdiğim ismin Fransız değil de uzaylı olduğunu söylüyor.

"Ona zorbalık etmedim," diye çıkıştım. "Ve ben on dokuz yaşındayım. İnsanlara nereye gittiğimi söylememe gerek yok."

"Bir polis soruşturmasına müdahale ettiğinde yaparsınız."

"Ne soruşturması?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen hiçbir şey yapmadın!"

Babam elini bacağıma koydu. Rahatlatmak için mi yoksa polise saldırmamı engellemek için mi bilmiyorum.

"Bunun zor bir zaman olduğunu anlıyorum." Siktiğimin piçi artık umursuyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyor. "Ama işimizi yapmamıza izin vermelisiniz. Dedikoduların peşinden koşmak" -sözde ismi yazdığı not defterini kaldırıyor- "yardımcı olmuyor."

O diğer koltuktan kalkarken çenemi sıkmaya devam ediyorum.

"İrtibatta olacağız." Başını diğer tarafımda oturan anneme doğru eğiyor, sonra kendini dışarı atıyor.

Annem onu kabul etmiyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Polis bu ismin bir söylenti olduğunu söyledi. Ama babam Marcoux ismini daha önce duymuştu.

Bu lanet bir söylenti değil.

On beş yıl önce, ben henüz dört, Freya ise üç yaşındayken İsveç'ten buraya taşındık. Babam madencilik deneyimini kullanabileceği bir yatırım fırsatı yakalayınca şirketini sattı ve biz de ABD'ye geldik. Arizona'yı tanımak için her gün yerel gazeteleri baştan sona okumaya başladı. Hiç durmadı.

Geçtiğimiz yıl Phoenix bölgesindeki çete faaliyetlerindeki artıştan da bu şekilde haberdar olmuş. Ve Marcoux'yu hatırlıyor. Özellikle hatırlıyor çünkü hemen ertesi gün gazetede Marcoux ismini reddeden bir makale yayınlanmıştı. Bunu hatırlıyordu çünkü yolsuzluk çığlıkları atıyordu.

Babamın ofisinde bir yığının içinde sakladığı makaleyi bulması uzun sürmedi. Buldu ve bize okudu.

Açıklamada, önceki haberin editoryal bir hata olduğu ve ismin son şiddet olayları, uyuşturucu kullanımı ya da insan kaçakçılığı ile ilişkili *olmadığı* iddia *edildi*.

Annemi yıkan o son kısım, o son iki kelimeydi. O zamandan beri konuşmadı.

YILDIRIM ÇATIRTILAR KARŞISINDA VE GECE GÖKYÜZÜ, VE VE CEVAP VERMEK

Gök gürültüsü arabamın kapısının kapanma sesini örtüyor.

Korkacağımı sanmıştım. Ellerimin titreyeceğini düşündüm. Ama Freya bir hafta önce kaybolduğundan beri içimdeki boşluk büyüdü.

Yedi gün.

Yedi korkunç

gün.

Annem katatonik oldu.

Babam yemek yemiyor.

Kimse uyumuyor.

Yurda geri dönmedim. Derslerime gitmedim. Önemli olan tek şey Freya'yı bulmak.

Ve bu bardaki adamlar onun nerede olduğunu biliyorlar. Bilmek zorundalar.

Porsche'mun anahtarlarını cebime sokuyorum ve çatlak asfaltta barın önüne doğru yürüyorum.

Fedai yok. Kimse kimlik kontrolü yapmıyor. Şehrin boktan bir yerinde, boktan insanlarla dolu boktan bir bar. Oraya ait olmayan birinin içeri girmesi için deli olması gerekir.

Deli. Ya da çaresiz.

Ön kapı açık duruyor ve ben sigara dumanı ve bayat bira kokusuyla dolu alçak tavanlı alana adım atıyorum.

Düz bir tişört, kirli bir çift yürüyüş botu ve en eski kot pantolonumu giydim, uyum sağlamayı umuyordum ama yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Dönüp kaçma içgüdümü görmezden gelerek başımı dik tutuyor ve bara doğru ilerliyorum.

Kesinlikle sert bir kalabalık var, ancak düz bir çete mekânı gibi görünmüyor. Müşteriler arasında, hepsinin Korsika mafyasının bir parçası olması için çok fazla çeşitlilik var. Belki de aldığım istihbarat düşündüğüm kadar iyi değildi. Ya da belki öyledir. Yakında öğreneceğim.

Attığım her adımda havada bir gerilim oluşuyor.

Solumda bilardo masaları, sağımda alçak masalar, boşluk olan yerlerde ayakta duran insan grupları ve barda daha fazla ayakta duran insan var.

Birkaç kişi omuzlarıma çarpıyor ama onlara tepki vermiyorum. Sadece ilerlemeye devam ediyorum.

Nasıl savaşacağımı bilmiyorum. Ve bu adamların ne tür silahları olabileceğini de bilmiyorum. Cebimde sadece kamyoncudan aldığım bir sustalı var.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Bara ulaştığımda barmen çoktan bana bakmaya başlamıştı.

Onun durduğu yerin karşısındaki yaralı tepenin önünde

duruyorum. "Kayıp mı oldun evlat?" diye soruyor yaşlı adam.

"Kaybolmadım. Sadece bilgiye

ihtiyacım var." Huffs. "Bilgi

bedava değildir."

Cebimden her zamankinden daha şişman olan cüzdanımı çıkardım, içinden bir yüzlük çıkardım ve barın üstüne koydum. "Comet'ten kız almayı kimin sevdiğini bilmem gerekiyor."

Barmen yüzlüğü barın öbür ucuna kaydırıp önlüğünün içine sokarken kaşlarını kaldırıyor.

"Eee?" Soruyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Comet'i hiç

duymadım." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Gece kulübü."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Pek bana göre değil."

"Marcoux'ya ne dersin? Bu ismi daha önce duydun mu?" Sesimi sohbet havasında tutuyorum ama birkaç sandalyenin aynı anda yere sürtündüğünü duyduğumda hedefime ulaştığımı anlıyorum.

Dönüp sırtımı bara verdiğimde, önümde durmak için hareket eden dört adamla yüzleşirken içimdeki boşluk yayılıyor.

"Buradan defolup gitmek için tek şansınız var." Grubun önündeki adam burnunun ucuyla bana bakabilmek için başını geriye doğru eğiyor.

Geçen yaz 1.80'i geçtim. O zamandan beri birkaç santim daha uzadım. Yani bu adamların boyu benden uzun değil. Ama kasları var. Ben sadece ders çalışmak için çok fazla zaman harcayan ya da doğru beslenemeyen sıska bir ineğim.

Ama şimdi işler farklı. Artık
kaybedecek bir şeyim yok.
Ve çok açım.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Comet'ten kızları kimin çaldığını söylemek için tek bir şansın var."

Arkadaki üç adam kıs kıs gülüyor ama ilk konuşan kıs kıs gülmüyor. "Kendini güçlü mü sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama kız kardeşimi
bulmam gerek." Kıs kıs gülüşmeler kesildi.
"Eğer kız kardeşin gittiyse, bunu kabul et ve kendin
git." Yutkunuyorum.
Bu adam bana hiçbir şey söylemeyecek.

Cüzdanım hâlâ sol elimde. Kimseyi ürkütmemek için yavaşça kaldırıyorum ve elimde kalan on dokuz yüz dolarlık banknotu çıkarıyorum.

Rüşvet işe yaramaz. Ama bu adamlar kıçımı tekmelemeden önce en azından bir iyi vuruş yapabilmem için dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım var.

"Bedava para!" Bağırıyorum, sonra banknotları havaya fırlatıyorum.

Etkileşimi izleyen en yakınımdaki insanlar değerli kağıt parçalarına doğru hamle yaparak benimle kötü adamlardan bazılarının arasına giriyorlar. Ama kimse lideri engellemiyor ve o da bana doğru hamle yapıyor.

İlk darbesinden kaçarak yana atlıyorum.

O tekrar saldıramadan, ben olabildiğince sert bir tekme atıyorum.

Mazlum olarak, her türlü avantajı kullanırım. Kirli dövüşmek de dahil.

Tekmem umduğum gibi dizine isabet etmiyor ama ağır botumun çelik burnu kaval kemiğine değiyor.

Dengesini bulması için ona bir saniye bile vermedim. Bu sefer hamle yapan ben olacağım.

Kulaklarımdaki adrenalin vızıltısını bağırışlar bölüyor, bu yüzden başka bir kavga çıkmış olabileceğini düşünüyorum, ama bu yeterli değil.

Omzum göt herifin karnına değecek şekilde eğildim ve tüm ağırlığımı ve momentumumu kullanarak onu geriye doğru ittim.

Tam da bilardo oyununda atış yapmak üzere olan deri yelekli, iri yarı, dövmeli bir adama çarptı.

Yere düştüğüm için masayı göremiyorum. Ama Yelekli Adam'ın dönme şekline bakılırsa, atışını mahvettik. Tam da umduğum gibi.

Yelekli Adam dev yumruğunu ona ittiğim pisliğin suratına indirdi.

Ve bir anda herkes kavga etmeye başladı.

Zaten yerdeydim, bilardo masasının altına yuvarlandım ve diğer taraftan sürünerek çıktım.

Gitmek için en iyi şansım bu. Zarar görmeden sıvışmak. Ama bir ipucuna ihtiyacım var. Peşinden gidebileceğim bir şey, biri lazım.

Ayağa kalkıyorum ve beni korkutmak için yanıma gelen diğer üç adamdan birini görene kadar cesetlerden kaçıyorum.

Aradaki mesafeyi açtım ve kolumu boğazına dolayarak sırtına vurdum. "Marcoux'yu nasıl bulabilirim?" Kalabalığın gürültüsü arasında kulağına bağırdım.

Bana kafa atmaya çalışıyor, ama kafamı boynuna sıkıştıracak kadar film izledim, bu yüzden beni yerinden oynatacak kadar sert vuracak menzili yok.

Boynuna sıkıca sarıldım. "Anlat bana."

Başka bedenlere, masalara çarpıyoruz, birlikte tökezliyoruz.

"Konuşabilirsin ya da seni boğabilirim." Dirseklerinden biri beni yakaladığında homurdansam bile daha sert sıkıyorum.

Ellerinden biri ön koluma dokunuyor. Daha önceki gibi beni pençelemeye çalışmıyor ama konuşmaya hazır gibi.

Kolumu nefes almasına yetecek kadar gevşetiyorum ama onu bırakacak kadar değil.

"Nerede o?"

"O-" Adam öksürür. "Para onda. Yerdeki adamlar onu yakalarlardı."

Söylediklerinin ne kadarına güvenebileceğimi bilmiyorum ama mantıklı geliyor. "Onları nerede bulabilirim?" Midemde asit yuvarlanıyor.

"Onları nerede
kızları tutabilir misin?"

İnsan kaçakçılığı yaptıklarını inkar etmiyor.

"Siktir git!" Patlaması, yan tarafımdaki keskin bir acıdan bir kalp atışı önce geldi.

Geri sıçrıyorum, kollarımı boynundan kurtarıyorum ve elinde tuttuğu bıçağı görüyorum.

Bana doğru dönüyor, yüzü oksijensizlikten hâlâ kıpkırmızı. "Bunu ödeyeceksin." Bıçağını havaya kaldırdı, ucu kanımla kıpkırmızı olmuştu bile. "Ve lanet kız kardeşini asla bulamayacaksın." Bir adım daha atıyor ve ben arkamdaki masaya çarpıyorum. "Eğer henüz ölmediyse, ölmüş olmayı dileyecek."

Kolunu geri çekti. Ve ben

ileri atılıyorum.

Elimdeki sustalı bıçak karnının yumuşak etine batıyor.

Yüzüme o kadar odaklanmıştı ki, acının yüz hatlarımı doldurmasını beklerken ellerimi izlemeyi unuttu.

Bıçağını düşürüyor, elleri benimkinin kabzasını kavrıyor. Ama bara çarpana kadar ilerlemeye, onu geri yürütmeye devam ediyorum.

"Benim adım Hans. Ve Freya için geliyorum."

Tutuşumu bırakarak hızlıca bir adım geri atıyorum, sonra çılgınlığın içinde eriyip kapıya giden yolu buluyorum.

Onu bulacağım.

Onu bulmak zorundayım.

BAŞKA BIR HAFTA.

Başka bir çıkmaz sokak.

Dikiş atmam gereken bir kavga daha.

ÜÇÜNCÜ BIR HAFTA.

Her saat geçtikçe annemin eriyip gittiğini görebiliyorum.

Babam kendini toparlamaya çalışıyor. Her gün telefonla konuşuyor. Ama kimsenin haberi yok.

Dün geceden kalma kırık bir kaburgam var. Ve ailemin fark edemeyeceği kadar uzakta olan mor bir gözüm.

Comet kuyruğuna yaklaşırken ayaklarım kaldırımda sürtünüyor.

Kaybetmeye devam ettiğim kavgaları başlatmadığım her gece buradaydım.

Burada olmayacağını biliyorum ama ruhumdan geriye kalan tek şey ona yakın olmak istiyor. Bilinen son konumuna yakın.

Hat ilerliyor ve ben o geceyi düşünüyorum.

Birbirimize ne söylediğimizi düşünüyorum.

Bana doğrudan onunla gitmemi söylemedi ama davet oradaydı. Ve ben gitmedim.

Gidebilirdim.

Keşke gitmiş

olsaydım. Ama

gitmedim.

Freya ile gitmedim ve ona söylediğim son sözler *iyi şanslar* oldu.

Fedai beni görünce iç çekti ama bu rutini daha önce de yapmıştık. Ona birkaç yüz dolar uzattım ve beni içeri aldı.

Bardan bir içki almaya çalışacak değilim. Her zaman yaptığım şeyi yapacağım - duvara yaslanıp kalabalığa bakacağım, içimdeki karanlığın biraz daha dayanmasını dileyeceğim. Onu bulmama yetecek kadar uzun bir süre.

ANNEMIN ÇIĞLIKLARI BENI UYANDIRDI.

Bitmek bilmezler.

Acı veriyorlar.

Ve biliyorum.

Kız kardeşimi bulduklarını

biliyorum. Ve onun öldüğünü

de biliyorum.

Yataktan fırladım ama bacaklarım beni tutmadı.

Yere çakıldım.

Nefes alamıyorum.

Ciğerlerim

dolmuyor.

Dolduramıyorum.

Acı, keder ve en ağır başarısızlık duygusu üzerime çöktü. Ona ulaşamadım.

Onu ben kurtarmadım.

Annemin feryatları evin içinde kıvrılmaya devam

ediyor. Yüzüm buruşmuş gibi hissediyorum.

Ağzım açık ama hiç ses çıkmıyor.

Freya.

Küçük kız
kardeşim. O
öldü.
Asla eve gelmeyecek.

BUGÜN KIZ KARDEŞIMIN CENAZESI VARDI. VE BU AILEMI ÖLDÜRDÜ.

Benim de bir parçamı öldürdü.

Burada, ayın ışıltısı altında, Freya'nın yeni doldurulmuş mezarının yanında tek başıma dururken, asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Asla planladığım gibi bir adam
olamayacağım. Sonunda başka biri
olacağım. Daha karanlık biri.

İKI AY SONRA, AYNI YERDE DURUYORUM VE
Annesinin mezarı, kızının yanına gömülmüş.

Babam yanımda duruyor, sessiz hıçkırıklar arasında öksürüyor.

Freya'nın cesedi Vegas'ta, istismar edilmiş ve atılmış halde bulunduktan ve ölüm nedeni aşırı dozda uyuşturucu olarak belirlendikten sonra annem pes etti.

Doktorlar zatürre olduğunu söylediler, belki de öyleydi ama yaşama isteğini kaybetmişti.

Freya'ya olanların gerçekliği, son haftalarında, günlerinde, saatlerinde nasıl acı çektiği... bu çok fazlaydı.

Benim babam da hasta. Geceleri evimizin boş koridorlarında yürürken nefes almakta zorlandığını **d u y a b i l i y o r u m** .

Tedavi olmayacak. Olmayacağını bilmek için ona sormama gerek yok.

Ve yine burada durmuş, ikimiz için de dünyalara bedel olan kadınlara bakarken, onu suçlamıyorum.

Onu burada tutmak için yeterli olmadığımı kişisel olarak
algılamıyorum. Nadir bir yağmur damlası toprağa düşer.

Ben de bu dünyada kalmak istediğimden emin değilim.

"HANS." BABAMIN SESI KIRILGAN AMA ODASININ ÖNÜNDEN GEÇERKEN DUYUYORUM.

Adımlarımı durdurup elimi kapısına götürüyorum ve kapı açılıyor.

Babam yatağında, yüzü solgun, yanakları çökmüş bir şekilde öksürük kriziyle mücadele ediyor.

Annemin son nefesini vermesinin üzerinden tam bir hafta geçti ve o kendi nefesi için hazır görünüyor.

Elini kaldırıyor, küçük bir hareketle beni içeri davet ediyor.

Hiç konuşmadık. Birbirimizle değil. Söyleyecek bir şey yok.

Birileri kapımıza gelip başsağlığı dilediğinde, yemek getirdiğinde ilk birkaç kez cevap verdim. Yüzümde pasif bir ifade vardı. Ama sonra artık yapamadım.

İçimi dolduran öfkeyi saklayamadım.

Teşekkür edemedim.

Ve sonra insanlar kapıyı çalmayı bıraktı.

Ayaklarım zemini kaplayan kalın halının üzerinde sessiz. Kırmızının tonları. Her şekil ve boyutta işlemeli çiçekler. Annem seçmişti. Tam *ona* göreydi.

Yatağın ayak ucunda duruyorum.

Eğer bu bizim vedamız olacaksa...

Yutkunuyorum.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Kalbim ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Ama babama baktığımda, onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Elimi ayağının üstündeki battaniyeye koyuyorum. "Sorun yok baba." Çenesi titriyor ve göğsü aldığı nefeslerle sarsılıyor.

"Buraya gel." Bir kolunu kaldırıyor.

Yavaşça yatağın kenarına d o ğ r u ilerliyorum, sonra eğilip nazikçe omuzlarına sarılıyorum.

Bir el sırtıma dayanıyor.

Burası o zaman.

Geri çekildiğimde gözleri komodine kayıyor.

Bakışlarını takip ediyorum.

Annemle düğün günlerinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarının yanında süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir kutu duruyor.

Tanıdım. Büyükbabamındı, babama verilmişti. Ve şimdi

Be

n. Önünde duruyorum.

Mandal kilitlenmiyor ve menteşe yağlanmış, bu yüzden açılıyor sorunsuz.

Tepedeki ışık kısılmış ama yine de kutunun içindeki bıçaklardan parlıyor.

Düello

bıçakları.

Antikalar.

Ama çok keskin.

Kapağı kapatıyorum ve mandalı sıfırlıyorum.

Kutuyu kollarıma alıp babama dönüyorum.

Bakışlarımı tutuyor, gözleri her şeyin değiştiği sabahtan beri gördüğümden daha fazla hayat gösteriyor.

Ağzı açılır. Kapanır. Tekrar açılır.

Sonra ondan duyacağım son sözleri söyledi.

"Bunu onlara ödet, Hans." İçine çektiği nefes cızırtılı. "Acı çektir onlara."

BABAM IÇIN BIR CENAZE TÖRENI YAPMADIM AMA ONU BABAMIN YANINA GÖMDÜM.

Karım.

Evrak işleri bittiğinde ve çantalarımı toplayıp arabamın bagajına koyduğumda, evin içinde bir kez daha yürüyorum.

Burada sefalet ve kederden başka bir şey kalmadı.

Kız kardeşimin yatak odasının önünde duruyorum, kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Odaya girmiyorum.

Onun hiçbir şeyini almıyorum.

Ben artık öyle biri değilim. Ama

ona sessiz bir söz veriyorum.

Sorumluların hepsi ölene kadar durmayacağıma dair ona yemin ediyorum.

Sonra dönüp koridordan aşağı iniyorum. Alt kata. Mutfağa. Ocağı duvardan çekiyorum ve gaz hattını gevşetmeyi bitiriyorum. Son bir hamleyle hattı kesiyorum.

Sigorta parasına ihtiyacım yok. Eklund maden servetinden hayatta kalan tek kişi olarak, yaşadığım sürece bir kuruşa daha ihtiyacım yok. Ama kimsenin kundakçılıktan peşime düşmesine de ihtiyacım yok. Bu yüzden mümkün olduğunca hatalı bir gaz hattına yakın görünmesini sağlıyorum. İnsanlar şüphelenecek ama ben çoktan gitmiş olacağım.

Kız kardeşim odasına gelmeyecekse kimse gelmeyecek demektir.

Ön kapının yanında Freya'nın geçen Anneler Günü'nde annemiz için seçtiği üç fitilli mum duruyor. Annem onu hiç yakmadı, en sevdiği koku olduğunu iddia etti ve sonsuza kadar ona sahip olmak istedi.

Comet'ten aldığım kibrit kitabını cebimden çıkarıyorum. Alev çıtırdayarak canlanırken, her bir fitili dikkatlice yakıyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapattığımda annemin en sevdiği sıcak vanilya kokusu oturma odasını doldurmaya başlıyor.

O gece, alevler söndükten ve ev harap olduktan çok sonra, ilk kez bir adam öldürdüm.

On dokuz yaşındaydım, ellerim kan içindeydi ve tüm ailem gitmişti, yaşamak için geriye kalan tek şey intikamdı.

Parmaklarımı antika bıçağın kabzasında gezdiriyorum.

Beni öldürmeyen şey güçlendirir sözünü hep duymuşumdur.

Peki ya her ikisi de doğruysa?

Gerçek ben kız kardeşimle birlikte öldü. Ama ben hâlâ buradayım. Hala hayattayım. Hala nefes alıyorum.

Ben artık başka biriyim.

Savaş açacak araçlara sahip biri.

BÖLÜM 54

Hans

GÖZLERIM BIR NEFESLE AÇILIYOR.

Bu sadece başlangıçtı.

Yüzlerce kişinin ilk cinayeti.

Son yirmi yılın ilk günü.

Emniyet kemeri ışığı yanıyor ve uçuş ekibi iniş için hazırlanmamızı söylüyor.

Kendime hissetme izni vermeyeli yirmi yıl oldu.

Sağ elim vücuduma uzanarak ilk kavgadan kalan silik bir yara izinin olduğu yeri sıyırıyor. Ben onu boğarken bir yumruk atan adam.

Birçoğunun ilk yarasıydı, ama artık neredeyse görünmüyor bile.

Ama o? Onun için geri döndüm.

Öldürdüğüm ilk adamdı.

Phoenix'te birçoğunun ilki.

Sonra Vegas'ta daha fazlası.

Sonra daha

fazlası Los

Angeles'ta.

Eğitim aldım.

Bana öldürmenin en hızlı yolunu gösterecek öğretmenler

buldum. İhtiyacım olanı bana satacak başkalarını buldum.

Yurtdışına çıktım. Fransa'ya gittim. Daha çok adam öldürdüm. İpleri elinde tutanları.

O kadar çok kişiyi öldürdüm ki, yarım düzine ülkeden başıma ödül kondu. Marcoux'yu hiç bulamadım.

Ben organizasyonun tepesine çıkmadan önce gelip gitmişti. O para adamıydı. Bir yatırımcı. Bir işadamı.

insan satışı.

Onu bulamadım. Ama ilk adını buldum. Gabriel. O ölene kadar rahat edemem.

Ama -küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor- o da yapamıyor.

BÖLÜM 55

Cassie

PASAPORTUMU GÜMRÜĞE UZATIRKEN ELLERIM BIRAZ TITRIYOR.

Ajan.

Keşke hâlâ bu kadar gergin olmasaydım. İndim. Bagajımı aldım. Zamanında geldim. Birkaç dakika içinde iş arkadaşlarımı bulacağım.

Ama vücudum bunu kabul edecek gibi görünmüyor. Ve sırtımdan akan ter miktarına bakılırsa, şüpheli bir hareketten dolayı gözaltına alınırsam hiç şaşırmayacağım.

"Sizi Meksika'ya getiren nedir?" diye soruyor masanın arkasındaki adam. "İş," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, önce fotoğrafa sonra da bana bakabilmek için pasaportumu havaya kaldırıyor.

Bunu birkaç saniye yapıyor.

Basınç çok fazla.

Ellerimi kaldırıp yüzümü yelpazeliyorum, yaz sıcağı içeriye nüfuz ediyor. "Özür dilerim." Kendimi yelpazelemeye devam ediyorum. "Yalnız uçmayı sevmiyorum, stresliyim ve sıcaktan bunaldım ama söz veriyorum sadece iş için buradayım."

Adam sırıtmadan ve pasaportu bana geri vermeden önce bir süre daha bana bakıyor. "Çok iyisiniz Bayan Cantrell. Meksika'ya hoş geldiniz."

Tüm vücudum rahatlayarak sarkıyor ve adamın gülümsemesi sırıtmaya dönüşüyor.

Koca penisli komşuma bu kadar takıntılı olmasaydım, bu adamdan numarasını isteyebilirdim.

"Teşekkür ederim." Pasaportu sırt çantamın iç cebine koyuyorum, sonra fermuarını kapatıyorum, düşmesine ya da becerikli parmaklara sahip birinin kaldırmasına imkân vermediğimden emin oluyorum. Tekrar "Teşekkür ederim," diyorum ve bavulumu -sırt çantam sapına bağlıyken- sürükleyerek götürüyorum.

Ulaşım tabelasının yanında duran tanıdığım bir grup insanı görmem uzun sürmüyor. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor ama bir yanım Hans'ın da benimle gelmesini istiyor. Onu hala çok az tanıyorum, ama *benimle uğraşma* tavrı kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Onu yakında göreceğim. Gerçeklerle yüzleşme zamanı.

BÖLÜM 56

Hans

CASSANDRA'NIN OTELINI GÖRDÜĞÜMDE IÇ ÇEKMEYE BILE ZAHMET ETMIYORUM.

Şirket onu burada tutuyor.

Otobüs araziye açılan *açık kapıdan* içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum.

Kelebeğimi otobüsün yan camlarından birinden gördüm, bu yüzden beni gerçekçi bir şekilde görebileceği tek yer olan arka koltukta değil, ortada olduğunu biliyorum.

Şirketi bir otobüs bile tutmamış. Kiralık bir okul otobüsündeler. Renkli camları yok. Sadece şeffaf cam ve birinin onları kaçırması için yalvaran bir ön ve arka giriş.

Kapı görevlisi bana başını sallıyor, ben de geçerken ona başımı sallıyorum ama asıl yapmak istediğim çantamdan bıçaklarımdan birini çıkarıp onun göz çukuruna fırlatmak. Ya da en azından camımı açıp bağırmak

¡Haz tu trabajo, maldito idiota! Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Çünkü aptalın teki *olduğu* çok açık. Ama aynı zamanda, onun işini yapmaması benim işimi kolaylaştırıyor.

Kiraladığım arabayı küçük park yerinin ortasındaki bir noktaya çekiyorum.

Burada çok fazla araç yok, bu yüzden umarım boş yerleri vardır. Eğer yoksa, bir tane yaratacak kadar param var.

Cassandra'nın iş arkadaşlarının bavullarını otobüsten indirmelerini ön camdan izliyorum.

Sırada Cassandra var. Onu görmeden önce kırmızı bavulunu görebiliyorum.

Bir adam ağır çantayı ondan almak için uzanıyor ve ben de kapımı iterek açıyorum.

Ona gülümsüyor ve ben de bir ayağımı dışarı atıyorum.

O da ona sırıtıyor ve ben dizüstü bilgisayarıma uzanıyorum. Kendimi durduruyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Kızım ona dokunmasına izin vermeyecek. Çantasıyla boğuşmak zorunda kalmasını istemiyorum. Oraya öylece gidip bir haftalık toplantılarına katılamam.

Ayağım arabamın dışındaki asfaltta sabit duruyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Kızıma yardım eden adamın yüzünü ezberliyorum.

Onu sırf bu yüzden öldürmeyeceğim, ama bu onun ilk cezası. Ve eğer üçe ulaşırsa, cezası Cassandra'nınkinden çok daha farklı olacak.

Skittles paketlerinden birini yırtıp açıyorum ve ağzıma bir avuç atıyorum.

Yavaşça çiğniyorum ve herkes içeri girene kadar bekliyorum. Otobüs otoparkın bir köşesine park edene kadar bekliyorum.

Otobüs şoförünün sigarasını bitirmesini ve otele girmesini bekliyorum.

Sonra iniyorum, otobüse doğru yürüyorum, arka tekerlek yuvasına manyetik bir takip cihazı yerleştiriyorum ve nihayet otele girip otopark manzaralı bir oda talep ediyorum.

BÖLÜM 57

Cassie

"PEKALA MILLET, IŞ RESMEN BITTI!" SATIŞ MÜDÜR YARDIMCIMIZ kollarını otobüsün önüne uzattı.

Tezahürat çoğunlukla coşkulu, ancak bu yolculuğu tamamen bitiren tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

İnsanları aştım. Hava çok sıcak. Deodorantım pazartesi günü indiğimizden beri fazla mesai yapıyor. Bugün perşembe öğleden sonra. Yarın sabah havaalanına gidiyoruz ve tek yapmak istediğim soğuk bir duş almak, sonra da otel yatağımda çıplak uzanmak.

"Sadece yerleşin ve birazdan içki fabrikasında olacağız..." Saatine bakar. "Bir saatten biraz fazla."

Boğazımdan çıkmaya çalışan iniltiyle savaşıyorum.

Bu otobüste klima yok. Ya da varsa bile çalışmıyor. Bu da önümüzdeki bir saat boyunca kalçalarım altımdaki koltuğa yapışmış bir şekilde oturmam gerektiği anlamına geliyor. *Harika*.

En azından bizim grubumuz herkesin kendi küçük bank koltuğuna sahip olabileceği kadar küçük. Eğer iş arkadaşlarımdan biriyle omuz omuza oturup vücut ısılarını emmek zorunda kalsaydım, tavandaki acil durum kapağından sürünerek çıkar ve her şeye son verirdim.

Kamburumu çıkararak dizlerimi önümdeki koltuğun arkasına dayıyorum. Diz hizasındaki eteğim altımda açılıyor ve çıplak bacaklarıma değen az miktardaki hava akımı, koridorun karşısındaki Suzanne'ın iç çamaşırımı görme riskine değiyor.

Otobüs, her gün eğitim seminerleri için bulunduğumuz üretim tesisinden gürültüyle uzaklaşıyor ve

ve otelimizden. Ama umutsuzca gitmek istediğim yöne, otele doğru dönmek yerine, diğer yöne dönüyoruz.

Son gecemiz için eğlenceli bir şeyler yapmaya çalıştıklarını anlıyorum, ama bir içki fabrikası... Sabah altıdaki uçuşlarımızdan önceki gece bol miktarda sert içkinin iyi bir fikir olduğunu kim düşünebilir?

Akşamdan kalma bir şekilde uçağa binme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

İçkiye karşı değilim. Canım istediğinde içmekten zevk alırım.
Ama bugün katılmayacağım.

Bu son gece. Eve gitmeden önce son bir gece. Hans'ı tekrar görene kadar bir gece daha.

Asık suratımı bir kenara itmek için çaba sarf ederek pencerenin ötesindeki manzarayı izliyorum.

Bu hafta Hans'ı düşünmek için ne kadar zaman harcadığım konusunda biraz utanıyorum. Özellikle de beni görmezden gelmeye devam etme ihtimali varken.

Otobüs sarsılarak durduğunda neredeyse şehrin dışına çıkmıştık, bu da koltuğumda daha da aşağı kaymama neden oldu.

Birkaç kişi sarsıntıdan dolayı hoşnutsuzluk sesleri çıkarıyor ve ben kendimi düzeltmek için bir an mücadele ediyorum.

Otobüsün yarısına kadar geldim, her gün oturduğum yerde oturuyorum ama büyük ön camdan otobüsün önündeki minibüsün üstünü görebiliyorum. Kırmızı ışıkta aniden durmuş olmalılar, şoförümüzü frene basmaya zorladılar.

Kötü sürücüler gerçekten her yerde.

Koltuğumda geriye yaslanmaya başlamıştım ki ön tarafta biri
çığlık attı. *Çığlık* gibi.

Sonra daha çok insan çığlık atar.

Bir bağırış duyuyorum ve ardından otobüs minibüsün arkasına doğru yalpalayarak onu birkaç metre ileri itiyor.

"Ne-" Havada bir patlama sesi duyulunca sözlerim yarıda kesildi.

Çığlıklar daha da yükseliyor. Ve otobüs şoförümüz koltuğunda kamburlaşıyor. Ayağını gazdan çekmiş olmalı çünkü minibüsü kavşağa doğru itmeyi bıraktık.

Kalbim küt küt
atıyor. Az önce ne
oldu-

Çığlıkların arasında, bir yabancı otobüsün önündeki basamakları tırmanmadan önce kırılan camın belirgin sesini duyuyorum. Elinde bir silah vardı.

Ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

İkinci bir adam onu otobüse kadar takip eder.

Aman Tanrım!

"Olduğun yerde kal!" diye bağırıyor ilk adam. Aksanı sert ama talebinde hata yok.

İkinci adam otobüs şoförüne uzanıyor.

Ellerimi ağzıma daha sert bastırıyorum.

Onu koltuğundan sürükleyecek, böylece bizi götürebilecek. Çünkü o ilk patlama bir silah sesiydi. Şoförü öldürdüler.

Kaçırılıyoruz.

İlk adam silahını daha yukarı kaldırdı ve ön taraftaki iş arkadaşlarımdan birine bir şeyler fırlattı.

Bu benim korkumdu. Ve şimdi gerçekleşiyor.

Silahlı adam hâlâ birine bağırıyor, ama sonra kafasını çevirip oturduğum yerin ötesine bakıyor.

Otobüsün arkasına doğru.

Ateş edecekmiş gibi silahının kolunu düzeltiyor.

Otobüsü daha fazla çığlık doldururken gözlerimi sıkıca kapatıp gürültüye hazırlanıyorum.

Ama silah sesi yok.

Gözlerimi açıyorum.

O zaman genişlet.

Adam yüzüne doğru uzanırken silah elinden düşer. Parmakları göz çukurundan çıkıntı yapan bıçağın ince kabzasını kavrıyor.

Ellerimin altında, ağzım yüzümü buruşturuyor.

Adam dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da gözden kayboluyor. "Ne oluyor lan?" Avuçlarımın içine fısıldıyorum.

Ellerim hâlâ ağzımda, başımı çeviriyorum ve başka bir adamın, yeni bir adamın açık arka kapıdan otobüsün koridoruna doğru yürüdüğünü görüyorum.

İri yarı. Uzun boylu, geniş omuzları siyah uzun kollu bir gömlekle sarılmış.

Yüzü, onu uğursuz g ö s t e r e n siyah örgü bir kar maskesiyle kaplı, ancak kalın malzeme belirgin çene çizgisini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Bir bulanıklık içinde ellerinden biri öne doğru savrulur ve içinden bir şey uçar.

Daha fazla bağırış var. Daha fazla korku çığlığı. Ama başka kimseye

odaklanamıyorum. Ve yeni adamdan başka bir yere bakamıyorum. Çünkü etrafı gözetlemek

Maskesinin altında saç var. Uzun koyu sarı saçlar.

Hâlâ ilerleyen adam oturduğum yere yaklaşıyor. Ve bana ulaştığında, koltuğumun yanından geçerken başını bana doğru çeviriyor.

Sadece bir kalp
atışı için. Bir anlık.

Ama gözlerimiz birleşiyor.

Benim sersemlemiş olanlarım onun yoğun
karanlık olanlarına. Kalbim yerinden fırlıyor.

"Hans?" İsmi parmaklarıma doğru
soluyorum. Ama adam durmuyor.

Beni tanımıyor. Sadece yürümeye devam ediyor.

Başım onu takip etmek için dönüyor.

İçimden bir ses beni onun peşinden gitmeye zorluyor. Ona yakın
olmak için. Ama... O olamaz.

Olabilir mi?

Ellerindeki eldivenleri koridorun her iki yanındaki iki koltuğun arkasına koyup öne doğru sallanana kadar fark etmemiştim.

Ayağa kalktım, görmek istiyorum.

Maskeli adam, bıçağı gözüne saplanmış halde yerde yatan adamın üzerine doğru savruldu.

Anatomiden pek anlamam ama adam yüzüstü yatıyor ve yüzünün etrafında kan birikiyor.

Başaracağını sanmıyorum.

Bir homurtu duydum ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım.

Sürücüyü koltuktan sürükleyen ikinci adam boynundan bir bıçak çıkarıyor.

Kar maskeli adam, kahramanımız, anasını siktiğim komşum olabilir, o bıçağı da atmış olmalı.

İkinci Adam boştaki elini boynundaki kanayan yaranın üzerine bastırır, ardından önce bıçakla Kar Maskesi'ne doğru hamle yapar.

Bu sefer çığlık atan benim.

Takip edebileceğimden daha hızlı olan Kar Maskesi, aşağı ve sağa doğru kaçarak vahşi vuruştan kaçınıyor.

İkinci Adam hâlâ kolunu uzatmış durumda.

Kar Maskesi sağ koluyla sola ve yukarı doğru hamle yaparak ikisinin arasını keser ve bıçağı İkinci Adam'dan geri alır.

Baktığım için -başımı çeviremediğim için- bıçağın Kar Maskesi'nin elinde döndüğünü ve keskin tarafının İkinci Adam'a doğru döndüğünü görüyorum.

Kolunu tekrar aşağı indiren Ski Mask, bıçağı İkinci Adam'ın göğsüne saplarken öne doğru bir adım atar.

İkinci Adam geriye doğru tökezleyerek otobüsün ön tarafındaki kontrollere çarpar.

Durmayan Kar Maskesi, avucunu bıçağın kabzasına doğru vurarak bıçağı İkinci Adam'a daha da batırır.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Ağzım açık kaldı. Ön tarafta

biri kustu.

Ve Ski Mask durmuyor.

Ağzım açık bir şekilde, gevşemiş olan İkinci Adam'ın gömleğini kavrayıp onu otobüsün merdivenlerinden aşağı atmasını izliyorum. Merdivenlerin altındaki kapı, kötü adamların kırdığı kapıdan beri hâlâ açık.

Otobüsün dışından yeni bağırışlar duyulur.

Daha fazla kötü adam.

Ski Mask yere eğilir ve yerden bir şey alır.

Bir an için bir silah görüyorum, sonra İkinci Adam'ın cesedini takip ederek merdivenlerden iniyor ve otobüsten çıkıyor.

Dışarıda silah sesleri patlıyor ve herkes koltuklarında çömelirken ben parmak uçlarımda ilerliyorum.

Görmem gerek.

Bilmem gerek.

BÖLÜM 58

Hans

SIKTIĞIMIN SALAKLARI.

Tetiği tekrar çekiyorum, bu kurşun minibüsün direksiyonundaki adamın kafatasına saplanıyor.

Hepsi lanet olası aptallar.

İnsanlarla dolu bir otobüsü çalmaya çalışan

moronlar. Bu aptalca geziyi organize eden

moronlar.

Arka koltuktan bir adam inliyor ve ben de gövdenin içine bir kurşun daha sıkmak için nişan alıyorum. İlk ikisi yeterince hızlı çalışmadı.

Otobüste iki ölü. Kaldırımda vurduğum iki kişi daha. Ve bu ikisi, kaçmaya çalışıyorlar.

Şoförü kenara iterek minibüse uzandım ve vitesi boşa aldım.

Boş tabancayı döşeme tahtasına fırlatıyorum ve şoförün kucağına bıraktığı saldırı tüfeğini alıyorum.

Koşarak otobüse geri dönüyorum. Otobüsten ineli sadece otuz saniye oldu ve bu yer ekibi öldü ama daha fazlası da gelebilir.

Kan lekeli merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Cassandra ile göz göze geliyorum. Kambur durmak yerine ayakta duran tek kişi.

Lanet silah seslerini duymadı mı?

Otobüsün önünden parmağımla onu işaret ettim. "Otur.

Aşağı." Ses tonumu öfkeli ve gergin hale getirmek için

uğraşmama gerek yok.

Kızgınım.

Şiddete bu kadar yakın olduğu için çok kızgınım.

Kaçırılmaya bu kadar yakındı.

Öfke içimde kaynıyor.

Onu bu otobüsten sürükleyip çıkarmak ve diğer herkesi kendi kaderleriyle baş başa bırakmak istiyorum. Ama muhtemelen bundan hoşlanmayacaktır. Ve durumu kızıştırdığım için,

Bitireceğim.

Koridoru boşaltmam gerektiğinden, ölü pisliği ayaklarından tutup merdivenlerin başına kadar sürüklüyorum, sonra onu aşağı itiyorum, vücudu ölü pislik arkadaşının üstüne düşüyor.

Göz ucuyla, şirket züppelerinden birinin koltukların arasında yerde duran bir tabancaya uzandığını görüyorum.

Üçüncü fırlatma bıçağımı kemerimden çıkarıp fırlatıyorum ve adamın uzanmış parmaklarıyla silahın arasına, yere gömülmesini sağlıyorum.

"Aptal olma," diye çıkışıyorum ona ve o da koltuğuna geri siniyor.

Şimdi herkesi güvenli bir yere götürelim.

Otobüs şoförü öldü ve onu yere itmemden daha fazlasını hak ediyor ama bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şey bu.

Cesedinin üzerinden geçerek sürücü koltuğuna tırmandım.

Otobüs hâlâ hareket halinde ve önümüzdeki minibüs boştayken gaza basıp onu yoldan itebiliyorum.

Silah sesleri kesildi, insanlar etrafta toplanmaya başladı. Ve muhtemelen birileri bu boku canlı yayınlamaya başlamadan önce yaklaşık iki saniyem daha var.

Işıklardan sağa sert bir dönüş yapıyorum ve frene basmadan önce bir düzine metre kadar hızlanıyorum.

Arkamdaki koltuklarda oturanlar telaşla bağırıyor ama bu hareket arka kapıyı çarparak kapanmaya zorluyor.

Bu boktan otobüsün hiçbir yanı kurşun geçirmez değil ama belaya davetiye çıkaran açık bir arka kapıya da ihtiyacım yok.

Ayağım tekrar gaza gidiyor ve birkaç blok gittikten sonra tekrar dönüyorum.

ABD Konsolosluğu'na doğru.

BÖLÜM 59

Cassie

SUZANNE KARŞIMDAKI KOLTUĞUNDA YÜKSEK SESLE AĞLIYOR.

Muhtemelen onu ya da önümdeki koltukta sallanıp ağlayan Bob'u rahatlatmaya çalışmalıyım. Ama gözümü otobüsümüzü süren adamdan ayıramıyorum.

Kafası ve yüzü hâlâ kar maskesiyle kaplı, ama ona baktıkça, büyük dikiz aynasından gözlerini bir kez daha görmeye çalıştıkça, az önce *birkaç* kişiyi öldüren adamın Hans olduğuna daha çok ikna oluyorum.

Yutkunuyorum.

Ama bu nasıl mümkün olabilir ki?

Tamam, kaslarını hissettim. Onu çevreleyen tehlikenin sınırını hissettim. Belki *nasıl olduğuna* inanabilirim.

Ama neden?

Neden burada olsun ki? Meksika'da. Özellikle de tam olarak
Ben.

Otobüs bir virajda sallanıyor ve bir araba kornası çalıyor, ama arkadaki
adam
direksiyon kontrolünü asla kaybetmez. Sadece sürmeye devam eder.

Daha fazla
bekleyemem. Bilmek
istiyorum.
Ve hareket etmem
gerek. Çok sıcak
hissediyorum.
Çok... telaşlı.
To-
Tanrım, şu an tahrik mi oldum?

Ayağa kalkmaya başlıyorum, niyetim ön tarafa doğru yürümek, ama otobüs savruluyor ve beni tekrar oturtacak kadar sert sallanmama neden oluyor.

Kafamı kaldırdığımda, yemin ederim maskenin altındaki adamın aynadan bana baktığını görebiliyorum.

Gözlerimi kısıyorum, rengi tekrar seçmeye çalışıyorum. Ama çok uzaktayım.

Bir dönüş daha yapıyoruz, ama bu sefer geniş ve caddede ters yönden gidiyoruz.

Birkaç kişi çığlık attı ve ben de onlara gözlerimi devirmek istedim. Belli ki bu adam iyi biri ya da en azından bizi kurtardığı için iyi biri. Bunu bir sürü insanı öldürerek yapmış olsa bile. Bizi kaçıranlardan kaçırmıyor; bizi kurtarıyor.

Tekerleklerden ikisi kaldırıma çarpıyor ve sonra büyük bir çitle çevrili büyük bir binanın önünde duruyoruz - penceremden dışarı bakıyorum - kapı ile bina arasındaki avluda büyük bir Amerikan bayrağı dalgalanıyor.

Otobüs tamamen durduğu anda direksiyon başındaki adam ayağa kalkıyor. "Çitin içine girin." Ön koltukta oturan başkan yardımcısıyla konuşuyor. "Onlara kim olduğunu söyle."

Meslektaşım cevap vermeyince kar maskeli adam ona doğru eğilip "Şimdi!" diye bağırıyor.

Başkan Yardımcısı başını salladığında, maskeli adam koridorda ilerliyor. "İçeri girin," diye geri kalanımıza emrediyor.

Sesi derin. Niyetle dolu.

Kulağıma fısıldananla tam olarak aynı değil ama...

Adam yanımdan geçerken durmuyor. Bana bakmadı bile. Sadece aceleyle geçti, arka kapıyı tekmeleyerek açtı ve dışarı atladı.

Bağrışmalar devam ediyor, ama bu sefer dışarıdan geliyor. Önüne park ettiğimiz kapıya doğru koşturan silahlı Amerikan askerlerinden ve adamın bizi mümkün olduğunca yaklaştırmak için bu şekilde park ettiğini anlıyorum. Bizi bir an önce ABD Konsolosluğu'na, güvenli bir yere sokmak için.

Ayağa kalkıyorum.

Şimdi herkes hareket ediyor, otobüsün önüne doğru sendeliyor, ellerini kaldırarak iniyor ve kapıya doğru koşuyor.

Ama Suzanne ayağa kalkar kalkmaz koridoru geçip onun koltuğuna tırmanıyorum.

Yüzümü onun penceresine dayadım. Görmem lazım.

Çok fazla sokak trafiği var. Çok fazla araba ve insan var.

Ben...

Sonra onu gördüm.

Siyahlar giymiş, sırtı bana dönük, dört şeritli yolun karşısında, dar bir sokağa doğru ilerleyen bir adam var.

Kalbim kaburgalarımın arkasında gümbür gümbür atarken ve kanım bacaklarımın arasında zonklarken, onun uzanıp kar maskesini kafasından çıkarmasını izliyorum.

Ve tanıdık uzun saçların serbest kalışını izliyorum.

BÖLÜM 60

Cassie

FIRIN ZAMANLAYICISI BIP SESINI KESER KESMEZ TELEFONUM ÇALMAYA BAŞLADI.

Giydiğim sıcak eldivenleri yere atıp tezgahın üzerindeki telefonuma uzanıyorum.

Arayanın annem olduğunu görünce neredeyse cevap vermeyecektim. Beni havaalanından aldıktan sonra tüm günü benimle geçirdikten sonra bir saat önce buradan ayrıldılar.

"Merhaba anne." Kızgınlığımı saklamıyorum.

"Biliyorum, biliyorum, az önce oradaydık." Az önce aklımdan geçenleri tekrarlıyor ve arka planda babamın iç çektiğini duyabiliyorum. "Sadece kontrol etmek istedim, belki fikrini değiştirmişsindir diye."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Söz veriyorum iyiyim."

Bütün günü, geceyi, yarın geceyi ve muhtemelen hayatımın geri kalanını onlarla birlikte küçük dairelerinde geçirmem için beni ikna etmeye çalışarak geçirdi.

Açıkçası reddettim.

Bugün Cumartesi. Dün Meksika'dan eve uçmam gerekiyordu ama Perşembe günü yaşanan *otobüs kaçırma* olayından sonra yetkililer ifade vermemiz için bir gün daha kalmamızı istediler.

Garipti, stresliydi, uzundu ve... kafa karıştırıcıydı.

"Eğer gelmek istersen kapımız sana her zaman açık," diye hatırlatıyor annem.

"Biliyorum anne. Ama ben sadece normale dönmeye çalışmak istiyorum." "Eğer eminsen."

"Öyleyim," diye iç geçirdim. "Korkunçtu." Üç adamın öldüğünü görmek ve daha fazlasının vurulduğunu duymak ürkütücü olmaktan daha fazlası olmalı... ama bu müdahaleci bir endişe

düşünceleri daha sonra. "Ama bu kişisel olarak hedef alındığım anlamına gelmiyor. Kimse peşimden gelmiyor. Ve bize saldıran adamlar beni çalmak için Minnesota'ya kadar gitmek istemiş olsalar bile, ya da planları her neyse, hepsi öldü," diye akıl yürütmeye çalışıyorum.

"Maskeli adam hariç," diye karşılık veriyor annem.

Oturma odamdaki büyük pencereden Hans'ın evine bakıyorum. "Bize yardım etti, anne."

İfadelerimizi verirken yalan söyledim. Polis memurlarına maskeli adamın mavi gözleri ve boynunun görünen kısmında dövmeleri olduğunu söyledim. Ve maskenin göz deliklerinde görebildiğim küçük saç parçalarının siyah olduğunu söyledim.

Aileme de aynı tarifi verdim. Neden

yalan söylediğimi bilmiyorum.

Hayır, bu da başka bir yalan.

Yalan söyledim çünkü bir parçam maskeli adamın Hans olduğuna

inanıyor.

Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamış değilim. Sadece ne gördüğümü ve onu gördüğümde ne hissettiğimi biliyorum. Ve eğer oysa... O aptal, terli otobüste hayatımızı kurtaran adamın Hans olma ihtimali bile varsa, bunun için başının belaya girmesine izin verememem.

İş arkadaşlarımın hepsi oldukça sarsılmıştı, bu yüzden herhangi birinin uzun saçını veya göz rengini fark edip etmediğini bile bilmiyorum, ancak çelişkili görgü tanığım, kimsenin komşumu aramaya gelmeyeceği kadar meseleleri karıştırmalı.

Annem nefes verir. "Biliyorum. Sadece o evde yalnız olman beni endişelendiriyor."

"İyi olacağım." Dudaklarımı yuvarlıyorum, sonra ekliyorum: "Bir şeye ihtiyacım olursa, Hans hemen sokağın karşısında."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Peki, tamam. Gitmene izin

vereceğim." "Teşekkürler. Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Tamam. İyi geceler Cassie. Seni

seviyorum." Babam telefonda sevgisini

haykırıyor. "İkinizi de seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonumu tekrar tezgâhın üzerine koydum.

Sık sık kardeşlerimin olmasının ailemi hayatıma daha az dahil edip etmeyeceğini merak ediyorum, ama bunun önemli olacağını sanmıyorum. Onlar oldukları gibiler. Ve sinir bozucu olsun ya da olmasın, umursayan insanların olması güzel.

Gözlerim tekrar ön pencerelere kaydı.

Hans'ta o yok.

Açıkçası geçmişi hakkında hala bilmediğim çok şey var, çoğunu, gerçekten, ama ailesinin öldüğünü biliyorum. Kız kardeşinin öldüğünü biliyorum. Öldürüldüğünü.

Dudağımı ısırdım.

Eğer Meksika'daki gerçekten oysa, eğer Hans gerçekten bizi bu kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde kurtaran adamsa, bunun nedeni geçmişi mi?

Hoş olmayan bir koku burnuma çarptığında burnum seğiriyor.

"Oh kahretsin!" Fırının kapağını açmadan önce arkamı dönüp sıcak eldivenleri tezgâhtan aldım.

Dışarı buhar ve duman karışımı bir madde yayılıyor ve eldiveni kullanarak bunu havalandırıyorum.

"Lanet olsun." Tepsiyi kaldırdığımda, çok düz kurabiyelerin etrafındaki kararmış kenarları görebiliyorum.

"Hayır!" Onları yaktığımı bilerek sızlanıyorum.

Fırının kapağını kapattıktan sonra kapatıyorum ve tepsiyi ocağın üstüne koyuyorum.

Kurabiyelerin içinden çıkan tatlı mısır parçalarından birkaçı alev aldı. Şu anda alev yok, sadece yanmış küçük parçalardan duman çıkıyor.

Hans için doldurduğum post-it notuna bakıyorum - kelimeler benimle alay ediyor. Kömürleşmiş tatlı mısır kurabiyeleri gerçekten de. Kömürleşmenin sadece taze tatlı mısırı kızartırken olması gerekiyordu. Şeker tatlılığına küçük bir umami tadı notu. Kömürleşmemişti.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve mutfağın ne kadar puslu olduğunu fark ediyorum. İnledim. İhtiyacım olan son şey duman dedektörümün çalması.

Lavaboya uzanıyorum ve arkasındaki pencereyi açıyorum.

Hava.

Gece çökmüş olmasına rağmen dışarısı hâlâ sıcak. Ama küçük bir esinti ve pus azalmaya başlar.

Hâlâ burada durup fırın eldivenlerini sallayarak daha fazla temiz hava almaya çalışıyorum.

Dışarısı karanlık ve içerideki ışıklar açık olduğu için pencereden arka bahçeyi göremiyorum ama evim ormana baktığı için şükrediyorum. Evimden kaç kez duman sallamak zorunda kaldığım biraz utanç verici ve kimsenin beni görememesine seviniyorum.

Ocağın arkasındaki saat, kurabiyeleri fırından çıkarmamın üzerinden iki dakika geçtiğini gösteriyor, ancak tarifte soğutma raflarına aktarmadan önce beş dakika bekletilmesi gerektiği yazıyor.

Bu noktada, onlarla ne yaptığım gerçekten önemli değil, ama yine de tarife sadık kalacağım.

Hayal kırıklığımla nefes alırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Pişirme becerilerimi geliştirmenin yanı sıra gelecek ay ne yapacağıma da karar vermem gerekiyor.

Şirketim o otobüste bulunan herkese önümüzdeki iki hafta boyunca tüm masrafları karşılanarak izin veriyor, ancak bu işin nasıl bir pislik yığınına dönüşeceğini anlamak için avukat olmaya gerek yok.

İsimlerimizin gizli tutulması gerekiyordu, ancak sosyal medya ve iş ağı siteleri sayesinde haber kaynaklarının olaya karışan kişileri tespit etmesi uzun sürmedi.

Olanlar hakkında medyaya konuşmak gibi bir isteğim yok, ancak bu fırsatı kaçırmayacak en az dört kişi aklıma geliyor.

Şirket skandaldan kurtulabilse bile, bununla uğraşmak istediğimden emin değilim.

Nefes verirken yanaklarım şişiyor ve Pazartesi günü yeni bir iş aramaya başlamam gerektiğini kabul ediyorum.

Biraz birikmiş param var ama bir ya da iki aydan fazla işsiz kalmaya yetecek kadar değil. Ve işe alım sürecinin ne kadar uzun sürebileceğini çok iyi biliyorum.

Dışarıdan bir çatlak sesi geliyor ve gözlerim hızla açılıyor.

Hiç kıpırdamadan durup dinliyorum ama başka bir şey

duymuyorum. Sinirle, yavaşça açık pencereden uzaklaşıyorum.

Önemli bir şey değil.

Seni almaya gelen kesinlikle Meksika karteli değil.

Sadece sakin olun.

Mutfağı geçip dışarı açılan kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

Daha çok evde yaşayan bir kız olduğum için arka taraftaki küçük verandama pek çıkmıyorum ama mutfağın arkasında hiç kullanmadığım ızgara için yeterli büyüklükte küçük bir beton kütlem var.

Bakışlarım tekrar pencereye kayıyor.

"Önemli bir şey değil." Bunu söylerken ayağımı yere vuruyorum.

Ölü olduğu için ağaçtan bir dal düşmüş ya da bir tavşan, belki de bir çakal, bir çubuğa basmıştır. Gürültü kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeydi.

Ama kontrol etmezsem, uyuyamayacağımı biliyorum.

Nefes nefese, kapının yanında duran depolama tezgahına doğru ilerledim ve çekerek açtım.

Dışarı pek çıkmıyor olabilirim ama her şeyimi burada tutuyorum. Bir yığın örme kışlık şapka - son başarısız hobim. Kollarımı çok sıkan bir yağmur ceketi. İki buçuk çift parmak arası terlik. Büyük boy ızgara maşası. Ve... Hepsinin üstünde duran acemi yaylı tüfeği elime alıyorum. Sonra onu orada dolu bir şekilde bıraktığım gerçeğini düşünüp irkiliyorum, ok çoktan yerine oturmuş.

Ağır hizmet tipi değil, sadece atış talimi için, avlanmak için değil. Ama ona bağlı yüksek güçlü bir el feneri var. Ve onu tutmak arka kapıyı açarken kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Kısa bir av tüfeği şeklinde, tabanca tipi bir kabzası ve uzunluğunun ortasında tetiği var. Dipçiği omzuma koyup sağ elimle tutuyorum, işaret parmağım tetiğin yanında duruyor, sonra sol elimle kapıyı açıyorum.

Karanlık.

Kapıyı açmadan önce el feneri özelliğini açmayı unutmuşum.

Açık mutfak penceresinden çimlerin üzerinde küçük bir ışık havuzu var ama bu gece hiç ay yok gibi görünüyor.

Sol elim yayın yan tarafındaki küçük düğmeyi arıyor, sonra buluyorum.

Ve açıyorum.

Görüşümde bir parlaklık beliriyor ve gözümü kırpıştırarak çimenlikte bana doğru koşan bir adam görüyorum.

Bir yabancı.

Geriye doğru
tökezledim. Ve tetiği
çektim. İsteyerek bile
yapmadım. Nişan
bile almadım.
Sadece tepki verdim.

Ama çığlığımı ciğerlerimden atamadan okun inişini izliyorum. Tam boğazının ortasına. Yumuşak deriye saplanıyor.

Bir sonraki adımında düşer ve dizlerinin üzerine çöker.

Kapıyı çarparak kapatıp kilitlerken şok ve korku içimde yer kapmak için savaşıyor.

Bu öylece olmadı.

Boş arbaleti bırakıp pencereye koşuyorum ve onu da kapatıyorum. Pencereden bakmaya çalışıyorum ama sonra çok karanlık olduğunu hatırlıyorum.

Aceleyle kapıya geri dönüyorum ve iki dakika önce tamamen unuttuğum dış ışığın düğmesini açıyorum, sonra lavabonun üzerindeki pencereye geri dönüyorum.

Belki de gerçekten hiçbir şey olmadı.

Avluyu aydınlatan ışık adamı da aydınlatıyor. "Um." Ellerimi birbirine bastırıyorum.

Bahçemin ortasında, arka kapımdan yaklaşık yirmi metre uzakta, boynundan çıkan oku pençeleyen yabancı duruyor.

"Umm!" Biraz daha yüksek sesle söyledim. Sonra öne doğru atılıyor.

"Umm!" Sesim bir oktav yükseliyor.

Işığı kapattım.

Ohmygod, ohmygod, ohmygod...

Manzaradan uzaklaşıp evimin ön kapısına doğru koşuyorum.

Üzerimde bir çift kısa uyku şortu ve ince bir atlet var ve her yere sıçramalarını önlemek için bir elimi göğüslerimin üzerine bastırmak zorunda kalıyorum, ama hiçbir şey için koşmayı bırakmıyorum.

Ayakkabılarım değil. Anahtarlarım değil. Ne de başka bir şey. Sadece ön kapımı açtım ve ön bahçemden Hans'ın evine doğru koştum.

BÖLÜM 61

Hans

DUŞUMU ALMAK IÇIN PERDEYI ITIP AÇTIĞIMDA DUŞ PERDESI BANA SU SIÇRATTI. Duvardaki askıdan havlu.

Otobüsün arka kapısından atladıktan sonra mesafemi korudum ama onu korumam olmadan orada bırakmamın imkanı yoktu. Ben de fazladan bir gün kaldım.

Eve dönüş uçağım Cassandra'nınkinden yirmi dakika sonra kalktı, ama yanımda bagaj olmaması ve araba kullanma hızım sayesinde, Cassandra'nın ailesi kızlarıyla birlikte komşumun evine gelmeden sekiz dakika önce - kamyonu park etmiş, garaj kapısını kapatmış- eve varabildim.

Kendimi, kız arkadaşımın bir açıklama isteyerek hemen oraya gitmesi için hazırladım. Ama öyle bir şey olmadı.

Belki de ailesi bütün günü onun evinde geçirdiği içindir.

Belki de otobüste nefes nefese adımı söylediğini hayal

ettim. Belki de bir araya getiremedi.

Bir şey duyduğumda havluyu başıma geçirmiş, saçımdaki suyu sıkıyordum.

Havluyu indiriyorum ve bir süre hareketsiz duruyorum.

Sonra tekrar duyuyorum. Adımın bağırılma sesini. Kapı

çalınmaya başladığında iki adım atmıştım.

"Hans!" Cassandra'nın sesi panik içindeydi.

Korkmuş. Oturma odasını kestirmeden geçtim.

"Ha-" Kapıyı açtığımda çığlığı kesildi.

BÖLÜM 62

Cassie

"HA-HAY ANASINI!"

Bakışlarım önümdeki çıplak teni tarıyor, Hans'ın kalçalarına sarılmış havluya kadar iniyor.

Hans kapıyı neredeyse çıplak açtı ve ben ne yapacağımı bilemedim.

İri bir eli koluma dolanıyor ve beni evine çekip kapıyı arkamdan çarpıyor. Ama onun vücudundan başka bir yere bakamıyorum.

Ve tüm yara izleri.

"Cassandra," diye tersledi. "Ne oldu?"

Gözlerimi zorla onunkilere dikiyorum ve yutkunuyorum. "Sanırım birini öldürdüm." İrkilmedi bile. "Açıkla."

Tutunacak başka bir şey bulamayınca parmaklarımı gömleğimin eteğine geçiriyorum. "Pencereyi açtıktan sonra arka bahçede bir şey duydum. Ve sonra-"

Hans sıcak elleriyle yüzümü çerçeveliyor. "Nefes al, Kelebek."

Koyu renk bakışlarına bakıyorum, nemli saçlarını ve bir parçasının alnından sarkmasını takdir ediyorum. Bu onu normal hissettiriyor.

Nefes alıyorum.

"Görmek için arka kapıyı açtım." Çenesi çalışıyor ama sessiz kalıyor. "Elimde yaylı tüfeğim vardı. Ve ışığı açtığımda, orada
-" Kalp atışlarım hızlandı. "Bana doğru koşan bir adam vardı."

"Hangi adam?" Sesi eşit.

"Onu tanıyamadım. Hans..." Uzanıp bileklerini tuttum. "Onu ben vurdum. Bir kazaydı. Tetiği çekmek istememiştim. Ama beni korkuttu ve tökezledim. Ve ben..."

"O şimdi nerede?" Başparmakları yanaklarımı okşuyor.

"Arka bahçemde," diye fısıldıyorum. "Sanırım öldü."

"Birini aradın mı?"

Başımı salladım. "Ben... Ben bunu düşünmedim bile. Sadece buraya koştum."

"Aferin kızıma." Hans eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra geri çekiliyor. "Bana güveniyor musun?" Başımı salladım. Çünkü güveniyorum.

Alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Güzel. Benimle gel."

Hans ellerimden birini tutmak için yanaklarımı bırakıyor, sonra da beni kendisiyle birlikte bodruma açılan kapıya doğru çekiyor.

Kapıyı açıyor ve aşağı iniyoruz.

Buraya kadar koştuğum ve karşıdan karşıya geçerken birkaç çakıl taşı yakaladığım için çıplak ayaklarım biraz ağrıyor ama merdivenlerin dibine ulaştığımızda serin beton zemin tabanlarımı rahatlatıyor.

Hans havlusunu tekrar tutabilmek için elimi bırakıyor ama yürümeyi bırakmıyor, ben de onu bitmemiş bodrum katında bir duvara kadar takip ediyorum.

Dudaklarım büzülüyor, *ne* kelimesini oluşturmaya başlıyorum, ama sonra elini duvara bastırıyor ve kapı büyüklüğünde bir panel dışarı doğru açılıyor.

Gizli kapının arkasında, bir bombadan kurtulabilecek kadar sağlam görünen metalden yapılmış gizli bir kapı var.

Hans sağ elini kaldırır ve kapının yanındaki duvara gömülü siyah dikdörtgen bir ekranın üzerine koyar.

Çenem düştü.

Bu lanet bir el falcısı mı?

Ağır bir ses duyulur ve ardından kalın metal kapı içeriye doğru açılır.

Vay canına.

Hans beni zifiri karanlık odaya doğru yönlendiriyor ve ben içeri adımımı atar atmaz, ışıklar otomatik olarak üzerimde yanıyor ve geniş odayı eşit bir parlaklıkla dolduruyor.

Ekstra vay canına.

Ağzım daha da açıldı.

Oda büyük. Üst kattaki evin büyüklüğüne göre olması gerekenden daha büyük.

Duvarların betondan mı yoksa metalden mi yapıldığını anlayamıyorum. Ama bir duvarın tamamı kancalı bir tür raf sistemiyle kaplı. Ve asılı

Bu kancaların arasında silahlar var. Bir duvar dolusu silah. Ve bunlar el bombası mı?

Kapı Hans'ın arkasından kapanıyor ve pervanelerin sessiz dönüşünü duyuyorum.

üzerinde.

"Yaşam destek sistemleri, bir ceset bir gemiye girdiğinde otomatik olarak devreye girer.

oda." Önce tavana, sonra Hans'a bakıyorum. Yanımdan geçerken başını yana eğiyor, sanki söylediği şeyi düşünüyormuş gibi. "Canlı bir beden."

"Burada cansız bir beden var mıydı?"

Muhtemelen bunu sormamalıyım. Eğer bu bir film olsaydı, kıza arkasını dönüp korkunç sığınaktan kaçması için bağırırdım.

Ama bu bir film değil. Bu benim hayatım. Ve bu da beni Kelebek diye çağıran ve havaalanına götüren komşum. Ve şimdi yüzde doksan dokuz eminim ki Meksika'da otobüsteki adamdı.

"Bu evde değil."

İçinde değil... Oh, doğru. Ölü bedenler.

Hans uzak duvardaki dört kapıdan birini açıp bir dolap ortaya çıkarırken gözlerim onu takip ediyor.

Sırtında daha fazla yara izi var, özellikle de omurgasından iki inç uzakta uzun bir kabarık et çizgisi var.

"Başka evleriniz var mı?" Sorum nefes nefese geliyor.

"Birkaç tane," diye yanıtlıyor Hans, sonra havlusunu bırakıyor.

Ve *kutsal kıç yanakları*, bu adam bir Viking tanrısı gibi inşa edilmiş. Savaş izleri ve hepsi.

Dilini, parmaklarını ve sikini içime almış olmama rağmen onu çıplak görmedim. Gömleksiz bile. Şu ana kadar.

Bir çift siyah boxer külotu çekmek için eğildiğinde, bacaklarının arasından aşağı sarkan taşaklarını görüyorum ve elimi duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Tanrım, neden bu kadar sıcak?

Annemlerde akşam yemeğinde giydiği gibi siyah bir pantolon çekmeye başladığında, gözlerimi odanın geri kalanına bakmak için uzaklaştırıyorum.

Silah duvarının karşısında sadece monitör duvarı olarak tanımlayabileceğim bir şey var. Jason Bourne filmlerinden fırlamış gibi. Sıra sıra ekranlar, hepsi şu anda kapalı, duvar boyunca uzanan bir tezgahın üzerine monte edilmiş.

"Bekle, birkaç evim var mı dedin?" Monitörlerin önünde duran tekerlekli ofis koltuğunun arkasında durmak için yürürken soruyorum.

"Bunu sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Hans'ın botlarını bağladığını, siyah tişörtünü çoktan giydiğini görmek için tam zamanında geri dönüyorum. "Sonra mı?"

Kendini toparlayan Hans silah duvarına doğru ilerler.

Bir kancadan omuz kılıfını çıkarıp omuz silkiyor.

Birbirine uyan iki tabancayı seçmesini, filmlerde insanların şarjörleri kontrol etmek için yaptığı şeyi yapmasını ve sonra onları kılıfın üzerindeki noktalara yerleştirmesini hayranlıkla izliyorum. Sonra kumaş bir kılıf içinde uzun bir bıçak alıyor ve hepsini kemerine takıyor.

"Batman gibisin," diye fısıldıyorum. Sadece pelerini ve maskesi eksik.

Hans başını sallıyor. "Hayır. Ailem madencilikle zengin oldu."

Sesi kuru ve şaka yapıyormuş gibi geliyor. Ama sanırım Batman efsanesini o kadar iyi bilmiyorum çünkü şakayı anlamadım.

"Bekle." Birden ne yaptığını anladım. "Oraya gidiyorsun."

Hans başını sallıyor, sonra sandalyeyi çekebilmesi için bana hareket etmemi işaret ediyor. Yaptım ve sonra işaret etti. "Otur."

Uyuyorum.

Hans sandalyenin arkasını kavrıyor ve beni monitörlere bakacak şekilde çeviriyor.

Onları açmanın bir yolunu göremiyorum, ama sonra Hans tezgahtaki gizli bir paneli çeviriyor ve önümde bir klavye beliriyor.

Birkaç tuşa dokunuyor ve ekranlar canlanıyor.

Öne doğru eğilerek daha yakından bakmaya çalışıyorum, çünkü ekranların çoğu dört çeyreğe bölünmüş durumda.

"Ne..." O zaman ne gördüğümü anlıyorum.

Hans'ın ön kapısından bir görünüm, göz hizasında. Sokaktan bir görünüm. Hans'ın bahçesinden birkaç görüntü daha. Benim evim.

Evimin bir sürü manzarası var.

Hans, "Bu odaya dışarıdan girebilen tek kişi benim, ama siz istediğiniz zaman odadan çıkabilirsiniz" diyor.

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Bana kafayı mı taktın?"

Hans yavaşça bir kez göz kırpar. "Cassandra, beni dinlemeni istiyorum." *Aman Tanrım, sanırım öyle.* "Burada kapana kısılmadın, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama hâlâ bana takıntılı olduğu gerçeğini düşünüyorum.

Hans monitörleri işaret ediyor. "Beni bunlardan izleyebilirsin, böylece ne zaman döneceğimi görebilirsin. Eğer bir şey olursa ve geri dönmezsem-" Hans önüme bir telefon koyuyor. "A3 numarasını ara."

Sözleri tenimde bir kova buzlu su gibi. "Ne demek geri dönmeyeceğim?"

"Sadece bir önlem." Telefonu işaret ediyor. "Şimdi bana kimi arayacağımı söyle." "A3," diye tekrarlıyorum. "Kimmiş o?"

"Adı Dom. Bana borcu var. Cevap vermezse A2 ya da A1'i deneyin." Duraklıyor. "Bu sırayla."

Uzaklaşmaya başladığında ona uzandım. "Lütfen gitme." Elimi avuçlarının içinde tutuyor. "Hemen döneceğim, Kelebek. Burada kal." Ve sonra gitti.

Ağır kapı arkasından kapanır ve kilitler bir gümbürtüyle yerine oturur.

Oh Tanrım.

Kilitli olmadığından emin olmak için telefona dokunuyorum. Çünkü eğer *geri dönmezse* ve arama yapmanın bir yolunu bulamazsam, sonunda çıldırmaya başlayacağım.

Ama telefon kilitli değil.

Ve ana ekranı görebiliyorum. Ve arka plan olarak kaydedilen fotoğraf benim. Onun yatağında uyurken.

Dudağımı ısırdım.

Bana kafayı takmış durumda.

BÖLÜM 63

Hans

CEVAPLANMASINI ISTEDIĞIM TEK BIR SORU VAR. BU ADAM
Cassandra için mi yoksa benim için mi geliyordu?

Her iki durumda da, eğer ölmediyse, onu öldüreceğim.

64. BÖLÜM

Cassie

GÖZLERIM EKRANDAN EKRANA SIÇRIYOR AMA HANS'I BULAMIYORUM. VE BEN hiçbir şey duyamıyorum, bu yüzden hala evde olup olmadığını bilmiyorum.

Ona ön kapımın kilitli olmadığını söylemeliydim.

Evimin içinden geçmesi gerekmiyor; cesede ulaşmak için etrafından dolaşabilir.

Sağ elimle uzanıyorum ve sol kolumdaki küçük kıllardan birini çekiyorum. Sonra acıyınca yüzümü buruşturuyorum.

Tamam, yani hala bir şeyler hissedebiliyorum. O zaman neden birini öldürmek için stres yapmıyorum?

Yanlışlıkla okla vurduğum adamın öldüğünden neredeyse eminim. Ve neredeyse eminim ki bir erime yaşıyor olmalıydım. Ahlakımı sorgulamalıyım. Yukarıdaki bir tanrıdan af dilemeliyim. Ama yalvarmıyorum.

Ve orada olmamalıydı.

Bir adamın karanlıkta arka bahçemde bana doğru koşması için tek bir masum neden düşünemiyorum.

Kollarımda bir ürperti hissediyorum.

Korku filmlerini hiç sevmemişimdir. Ve o an -ışığın yanması ve onu göstermesi- geceleri beni uyandıracak.

Kollarımı kendime sarıyorum -bu oda şok edici derecede soğuk- ve Hans için ekranları tekrar tarıyorum.

Hiçbir şey.

Şimdiye kadar caddeyi geçmiş olmalıydı.

Dikkatim çoğunlukla siyah bir ekrana takılıyor.

Şurada.

Karanlık bir arka planda karanlık hareketleri ayırt etmek zor, ama öyle görünüyor ki ekrana yaklaşıyorum ve tezgahın kenarının karnıma batmasına neden oluyorum. Hans koşuyor. Arka bahçesinden ormana doğru. Tam anlamıyla evimin aksi yönünde.

"Ne oluyor be?"

Ortadan

kayboldu.

Diğer ekranlara bakıp onu tekrar bulmaya çalışıyorum.

Hans gitmiyor. Beni buraya getirip, sonra da ormana doğru kaçmak için silahlarla doldurmaz.

Oldukça eminim.

Avuç içlerim tezgâhta, kendimi yukarı itiyorum, sonra ana kapıya geçiyorum.

Ekranlardan biri kapının ardındaki boş bodrumu gösteriyor, bu yüzden orada kimsenin gizlenmediğini biliyorum, ama bilmem gerek...

Kolu tutuyorum ve basıyorum.

Hareket ediyor ve kilitlerin çözülürken çıkardığı ağır sesi duyabiliyorum.

Kilitli değil.

Kapıyı birkaç santim çekip açıyorum, sonra kapatıyorum ve kilitler yine otomatik hareketlerini yapıyor.

"Tamam." Nefesimi üfledim. "Sürece güven."

Bir gözüm monitörlerde, odanın arka tarafına geçiyorum ve arka duvardaki ilk kapıyı açıyorum. Hans'ın kıyafetlerini koyduğu dolap.

Raflar giysi yığınlarıyla dolu. Hepsi siyah ve gri tonlarında.

Siyah kapüşonlu bir sweatshirt alıyorum. Hans'ın vücudunda fazla yağ yok, ama uzun boylu ve yapılı, bu yüzden giysiyi üzerime çektiğimde, tombul bedenim için yeterince geniş. Ayrıca o kadar uzun ki şortumla aynı uzunlukta.

Bir çift çorap alıp kapüşonun cebine koyuyorum, sonra da dolabı kapatıyorum.

Monitörlere bakıp duruyorum ama zaten ayakta olduğum için kendimi diğer kapıları kontrol etmekten alıkoyamıyorum.

İkinci kapı, spor çantaları ve elektronik eşya kutularıyla dolu bir dolabı ortaya çıkarıyor.

Üçüncü kapı, bozulmayan yiyeceklerle dolu bir dolabı ortaya çıkarıyor. Çoğunlukla yumuşak görünümlü şeyler, kamp mağazalarında gördüğüm şeylerin paketleri. Ama yarısı dolu bir Skittles kutusu da var, parlak renkli ambalajı diğer her şeyin yanında sarsıcı.

Bir paket alıyorum.

Son kapıya doğru ilerleyerek onu açıyorum ve o ürpertinin yeniden tenimde dolaştığını hissediyorum.

Dördüncü kapının arkasında başka bir kapı var. Ağır metal bir kapı, tıpkı buraya girerken kullandığımız gibi. Ama bu diğer tarafa açılıyor. Arka bahçeye doğru. Başka hiçbir şeyin olmaması gereken yere.

Dolabın kapısını çarparak kapattım ve aceleyle sandalyeye geri döndüm.

Büyük boy çorapları ayağıma geçirirken tekerlekler biraz kayıyor.

Ekrandaki görüntülerin bir kısmı küçük çıkmaz sokağımızın sonundaki harap eve ait ama o görüntülere bakarak zaman harcamıyorum. Oraya neden kamera yerleştirdiğini bilmiyorum ama oraya gitmiyor. Benim evime gidiyor.

Kamera açılarının çoğunda yer alan evim.

Uzanıp geniş oturma odamın pencerelerini gösteren ekrana dokunuyorum.

Dışarısı karanlık ve evimin içindeki ışıklar açık olduğu için içeriyi görmek çok kolay. Kanepemi, çalışma masamın bir kısmını ve mutfağıma açılan kapının bir kısmını görebiliyorum.

Hans tam buraya oturdu -koltuğun kolçaklarını kavrıyorum- ve evime baktı.

Karnımda ısı dönüyor.

Hans'a karşı tepkim her zaman *daha fazla* olmuştur.

Onunla olması gerekenden daha fazla ilgileniyorum.

Ona odaklandım. Onu merak ettim. Onun hakkında fanteziler kurdum. Beni görebileceği umuduyla yatak odamın penceresinde soyunmayı düşündüm. Ve beni ister.

Hiç yapmadım ama yapmak istedim.

Ve *bu*... O beni izliyor. Ya da bu her neyse. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ve bu konuda bu kadar iyi hissetmemin de doğru olmadığını biliyorum.

Ama bununla mücadele etmek istemiyorum. Kim olduğumu biliyorum. Ve ben çok şeyim.

Dağınık dikkat sürem. Anneminki kadar iyi olmadığını bildiğim yemek pişirme girişimlerim. Değiştirmeye hiç niyetim olmayan ultra kıvrımlı vücudum.

Tüm ilişkilerim sadece yüzeyseldi. Sürdükleri sürece eğlenceliydi ama özel bir şey değildi.

Ailem beni özsaygım yüksek olacak şekilde yetiştirdi. Çoğunlukla da öyleyim. Ama bir parçam *sonsuza dek bekar* kadınlardan biri olacağımı varsaydı. Ve bununla bir sorunum yoktu. Bunu kabullendim.

Yatak odamı görüp göremediğini merak ederek diğer ekranlara bakıyorum.

Bunu düşünmek bile karın kaslarımı geriyor.

Kendime dokunduğumu görebilir miydi?

Burada oturup, o koca sikini kavrayıp, o izlerken otuz bir çeker miydi?

Yatak odamın penceresini ararken gözlerim etrafta geziniyor ama iyi bir manzara göremiyorum.

Dikkatimi tekrar oturma odama veriyorum ve ciyaklıyorum. Çünkü Hans oradaydı.

Evimin içinde.

BÖLÜM 65

Hans

CASSANDRA'NIN OTURMA ODASINI GEÇIP ÖN KAPISININ SÜRGÜSÜNÜ ÇEVIRIYORUM. Kapı.

Beni izlediğini ve güvenli odamdan çıkarak itaatsizlik etmediğini varsayarak, resimli pencerenin önünde duruyorum ve beş dakika içinde döneceğimi bildirmek için parmaklarımı açarak elimi kaldırıyorum.

Sonra dönüp evinin arkasına doğru ilerliyorum.

Dışarıdaki adam kesinlikle ölmüştü.

Benim güzel Kelebeğim onu adem elmasından vurdu. Bunun bir kaza olduğuna inanıyorum, ama yine de çok iyi bir atıştı.

Gitmem gerektiği halde mutfağa giriyorum. Burada benim için bir şey var.

Tezgâhın üzerinde, yanmış kurabiye tepsisinin bulunduğu ocağın yanında bir Post-it notu var. Tıpkı komodinimde yığılı olan diğerleri gibi. Ve onu bana vereceğini biliyordum.

Kelimeleri okudum.

Kömürleşmiş Tatlı Mısır Kurabiyeleri.

"Ah, Tanrım." Başımı salladım. "Neden, Kelebek?"

Birini dürtüyorum ve tavanın üzerinde kayıyor. En azından sıkışmamışlar.

Kuru hissediyorum ve elime aldığımda küçük parçalar düşüyor. Ama son partideki gibi ıslak kurabiyeler yerine ufalanmış kurabiyelerimi tercih ederim.

Genişçe açıp, hepsini ağzıma tıkıyorum.

Boğazım istemsizce kapanıyor, yoğun kamp ateşi tadı duyularımı bastırıyor. Ama çiğniyorum.

Biraz yardıma ihtiyacım var, lavaboya gidip musluğu açıyorum. Eğilip ağzımı akıntının altına sokuyorum ve biraz su yudumluyorum.

Sonra ağzıma bir kurabiye daha attım.

Benim neyim var böyle?

Cassandra'nın kaplarından birini kirletmek istemediğimden ve onları geride bırakmak istemediğimden, kurabiyeleri taşımayı kolaylaştırmak için üst üste koyuyorum.

Ben elimde sekiz tane tutabilirim ama o tam bir düzine yaptı.

Yanmış mısırı yutmaya çalışıyorum, sonra iki kurabiye daha tıkıştırıyorum.

Cassandra'yı kaynağında tattım. Artık onun berbat yemekleriyle yetinmek zorunda değilim. Ama bu önemli değil. Eğer biri onun benim için yaptıklarını yemeyi aklından geçirirse, midesini vücudundan ayırırım.

Ağzımı musluğun altına geri sokuyorum.

Su, püre haline getirilmiş kurabiyelerin ağzımda çözülmesine yardımcı oluyor ve sonunda onları mideye indirebiliyorum.

Bir elimde sekiz kurabiye, ön kapıya doğru ilerliyorum ve Cassandra'nın tenis ayakkabılarından bir çift alıyorum. Bu onun en sevdiği çift. Ayak işleri için evden çıkarken her zaman giydiği ayakkabılar, o yüzden rahat olduklarını biliyorum.

Onları burnuma götürmeyi düşünürken bir an tereddüt ediyorum, ama sonra pencereden izliyor olabileceğini hatırlıyorum, bu yüzden onları kolumun altına sokuyorum.

Ona zaten elimi çok fazla gösterdim.

gözetim şeyi. Listeye ayakkabı koklayıcısını eklememe gerek yok. Arka bahçenin ışığını kapatarak arka kapıdan çıkıyorum.

Arka bahçesinde kamera açıları olmaması açıkça lanet bir çaylak hatasıydı, ama bunu şimdi kullanıyorum, böylece Cassandra evini kilitlemek için kendi anahtarlarımı kullandığımı göremez.

Yine de, şu anda güvenli odamda oturup evinin tüm canlı yayınlarına bakıyor olması, muhtemelen mahremiyetini ihlal ettiğim gerçeğini ona bildirmiştir.

Bana kafayı mı taktın?

Zifiri karanlıkta, evinin her santimetrekaresini ezberlemiş bir halde evinin arkasından dolanırken ayaklarım çimenlerde sessiz.

Evet, Cassandra Lynn Cantrell. Sana kafayı taktım.

Garaj yoluna vardığımda, evime olan mesafeyi koşarak kat ediyorum.

Ne olduğunu ilk kontrol ettiğimde, ormanda daire çizdim. Çünkü adamın yalnız mı yoksa bir gücün parçası mı olduğunu bilmem gerekiyordu.

ve Cassandra yanlış zamanda yanlış şeyi duydu.

Ama adam tek başınaymış gibi göründüğüne göre, şimdi konu hız. Çünkü bunun Cassandra ile ilgili olduğundan şüpheliyim. Bu adamın yerimi teyit etmeye geldiğinden eminim.

Basamakları atlayarak ön kapıma çıkıyorum ve boştaki elimle kapının kilidini açıyorum. İçeri girince doğruca mutfağa gidiyorum.

Bir Ziploc poşeti kapıp kurabiyeleri içine tıkıştırmam, ardından evi geçip odama gitmem, Post-it'i diğerlerinin yanına koymam, dolabımdan iki sırt çantası çıkarmam, kurabiyeleri birine tıkıştırmam ve tekrar aşağıya inmem saniyelerimi alıyor.

BÖLÜM 66

Cassie

HANS'IN EKRANDA GÖRÜNDÜĞÜ AN GERI KALAN

Bodrum katında sandalyeden fırlayıp kapıya koşuyorum.

Hans dış kapıyı açarken ben de kapıyı çekip açtım. Ve onu gördüğümde hâlâ ayaktayım.

Saçları hâlâ dağınık, şimdi daha kuru ve hafif dalgalı ve her iki omzunda da birer sırt çantası var.

Arkasındaki parlak bodrum ışıklarıyla neredeyse uhrevi bir görünüme sahip.

Gözleri vücudumda geziniyor.

Benim görünüşüm daha az *uhrevi* ve daha çok *sweatshirt'ünü çaldım*.

Gözlerini ellerime ve elimde tuttuğum yarısı yenmiş Skittles paketine indiriyor.

Doğru ya, şekerini de çaldım.

Hans bana geri adım atmam için zaman tanımadı. Elini boynumun arkasına doladı ve dilini dudaklarımın arasından geçirerek ağzını ağzıma yapıştırdı.

İnliyor.

İnler gibi.

Boynumdaki parmakları esniyor ve diğer eliyle başımın arkasını kavrıyor.

Bana sadece o m u z l a r ı m ı n üstünden dokunuyor ama sanki beni tüketiyormuş gibi hissediyorum.

Ellerimi onun sert yanlarına sokuyorum.

İçimi yalıyor. "Siktir." Beni daha yakına çekiyor. "Lanet olası Skittles." Ağzı benimkini yutuyor. "Lanet olası baştan çıkarıcı."

Beni kavrayışı sıkılaşıyor, sonra geri
çekiliyor. "Gitmemiz gerek."

Başımı sallıyorum. Sonra o ana geri dönüyorum. "Bekle, nereye gideceksin?"

Hans sırt çantalarından birini omzundan indiriyor ve yan cebinden en sevdiğim tenis ayakkabılarımı çıkarıyor.

Otomatik olarak onları yere bırakıyorum ve ayaklarımı içine sokmaya başlıyorum.

İkinci topuğum ayakkabının içine girer girmez Hans elimi tutuyor ve beni garip gözetleme odasından dışarı çekiyor.

Küçük bir parçam Hans'ın beni burada tutmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu, bu yüzden beni odadan çıkarması iyiye işaretti. Ama sonra geçen hafta sonu garajda kıçımı nasıl yediğini hatırladım, bu yüzden Hans'ın beni kilitlemesi ve küçük seks hayvanı olarak tutması kötü bir şey olmayabilir.

Hans iki kapının da arkamızdan kapandığından emin olmak için duraklıyor, sonra tekrar hareket e d i y o r u z .

Onu merdivenlerden yukarı, mutfağa ve garaja kadar takip ediyorum.

Geçen seferki gibi garaj zifiri karanlık, ama Hans elimi tutmaya devam ediyor ve beni kamyonete doğru yönlendiriyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ama ışık
yanmıyor. "Atla."

"Göremiyorum."

"Ah, doğru." Hans sanki burada hiç ışık olmadığını fark etmemiş gibi söylüyor.

Eli elimden ayrılıyor ve yerde ayak seslerini duyuyorum, sonra garaj kapısı açılmaya başlıyor.

Dışarısı da karanlık ama önümdeki kamyonu aydınlatmaya yetecek kadar ortam ışığı var.

İçeri giriyorum ve tam Hans kendi kapısını açarken ben de kendi kapımı kapatıyorum.

İki sırt çantasını arka koltuğa atıyor, sonra kendisi biniyor. "Yani..." O kamyonu çalıştırırken ben de başlıyorum. "Karanlıkta görebiliyor musun?"

Hans yüzünü bana çevirdi. "Ne?"

"Ben daha elimi yüzümün önünde göremezken sen her şeyi görebiliyormuş gibi ortalıkta dolaşıyorsun."

Omuz silkiyor ve kamyonu geri vitese takıyor. "Sadece ezberlediğim şeyler var."

Ezberledim.

Hans kendi garajından çıkıp benim garajıma girdi ve arka tamponu benimkinden birkaç metre ötede durdu.

Ah evet, çalışmayan arabam.

Hans bana "Burada kal," diyor ve motoru çalışır halde bırakarak dışarı atlıyor.

Kamyonun arkasında dönüp durmasını izlerken, nereye gittiğimizi sorduğumda hiç cevap alamadığımı fark ediyorum.

Hans bagaj kapağını indiriyor ve ben de onun yan duvarda olduğunu bilmediğim bir paneli açmasını izliyorum.

Bir şeyi çekip çıkarıyor, sonra paneli çarparak kapatıyor ve garajın köşesinden koşarak uzaklaşıyor.

Gözlerim

açıldı.

Bu...?

Karanlıkta kaybolmadan hemen önce plastiği sallıyor ve ancak ceset torbası olarak tanımlanabilecek bir şeye dönüşüyor.

Tamamen uygunsuz olan gülme isteğimi bastırıyorum.

Bodrum katı silahlarla dolu ve evimin kamera açıları olan, ayrıca kamyonetinde ceset torbaları bulunduran bir adam kırmızı bayrak olmalı. Değil mi?

Koltuğumda dönüp duruyorum, gözlerim Hans'ı en son gördüğüm yere yapışmış.

Eğer *bununla* arka bahçeye koşuyorsa, adam ölmüş olmalı.

Tam bu sırada Hans, omzuna astığı adam boyunda bir çantayla yeniden ortaya çıkar.

Bir dakika bile olmadı.

Ceset torbalama konusunda iyi olmalı.

Hans kamyonun arkasında durur ve omzunu öne doğru eğerek cesedin kamyonun kasasına çarpmasına neden olur.

Çarpma sesi aracın içinde yankılanıyor ve ağzım kaşlarımı çatıyor.

Ew.

Hans bagaj kapağını yerine kapatır, ardından kamyon kasasının üst kısmına geri çekilebilir bir örtü çekerek içeride ne olduğunu kimsenin görmesini engeller.

Kapısını açıyor ama kamyona geri binmeden önce kapısındaki cepten küçük bir şişe el dezenfektanı çıkarıyor ve ellerini bununla sıvıyor.

"Önce güvenlik," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Hans şişeyi cebine geri koyar, sonra da içeri girer. "Asla çok dikkatli olamazsın."

"Sahip olduğun yara izlerinin sayısına bakılırsa, bunu zor yoldan öğrendiğini tahmin ediyorum." Ağzımı kapatıyorum ama Hans sadece bir omuzunu kaldırıyor.

"Zor dersler genellikle daha çok kulak verdiğiniz

derslerdir." Bunu düşünüyorum ve katılıyorum.

Hans bizi sokağımızdan, küçük mahallemizden g e ç i r i p ana yola doğru götürüyor.

"Yani..." Kelimeyi uzatıyorum. "Cesedi gezintiye çıkarmamızın bir nedeni var mı? Polisler cinayet kurbanlarına servis yapmayı sever mi?"

"Polisleri karıştırmayacağız."

Sözleri beni bu kadar rahatlatmamalı ama yanlışlıkla birini öldürdüğüm için hayatımı hapiste geçirmek istemiyorum.

"Ama ya insanlar sorarsa-"

Ben sözümü bitirmeden Hans başını sallıyor. "Soracakları bir şey olmadı."

"Ama-"

"Hiçbir şey olmadı, Cassandra. Senin bahçende kimse ölmedi. Bu konuda konuşmak istiyorsan, konuşabiliriz. Ama sadece benimle konuş, tamam mı?"

Dudaklarımı birleştiriyorum, sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

"Dünyayı ilgilendiren tek şey, senin bana gelmen ve gece için bir otele gitmeye karar vermemizdi."

"Otel mi?"

Hans bizi otoyoldan çıkarıp bir yan yola soktu. "Holly Court'tan biraz uzaklaşmamız gerek."

Bu yoldan geçtiğimi hiç sanmıyorum ve görünüşe bakılırsa burada pek bir şey yok.

"Başka evleriniz olduğunu söylediğinizde..."

"Yerel değil," diye cevaplıyor Hans. "Şehir merkezinde, kulübümün üstünde bir dairem vardı ama müdür ve ailesi şimdi orada yaşıyor." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Birkaç ay önce mülkiyeti denizaşırı bir eğlence şirketine geçti, bu yüzden kimse oraya bakmaya gitmemeli. Arayan olursa da iyi bir güvenliğim var."

İlk kısmı kendime tekrar ediyorum. "Bir kulübün mü

var?" "Sadece sahibiyim. İşletmiyorum."

"Gece kulübü gibi mi?" Buna neden bu kadar takıldığımı

bilmiyorum. "Daha çok bir mekan. Konserler falan."

Bu Hans'ın hoşlanacağı türden bir şeye benzemiyor. "Neden?"

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Böyle bir yere her türlü insan gelip gidiyor. Zamanın yarısında kimin kim olduğu zor anlaşılır."

Cevabı gizemli. Ve bunun kamyonunun arkasında ceset torbaları bulundurmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.

Kamyonun arkasında zıplayan cesedi düşünerek yutkunuyorum. "Öldürdüğüm adam... Kötü bir adamdı, değil mi?"

Hans'ın bunun cevabını bilmesini neden beklediğimi bilmiyorum ama kendimi kötü hissetmediğim için daha iyi hissetmek istiyorum.

"İyi değildi," diye yanıtlıyor Hans. "Ama biraz daha bilgi almam gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Cebinden telefonunu çıkarır. "Birkaç arama yapmam lazım."

Kapüşonumun cebini yokluyorum, bodrumdayken telefonu oraya koyduğumu biliyorum.

O nasıl...?

Telefon çalmaya başlıyor ve bir saniyeliğine ona baktığını görüyorum, sanki bir şeye karar veriyormuş gibi, sonra kulağına götürüyor.

Hoparlörü açacaktı da sonra vazgeçti mi?

Ses telefondan gitse de, hala kamyona bağlı olduğundan, gösterge panelindeki ekran aramanın K adında biriyle yapıldığını gösteriyor.

"Karmine," diye selamlıyor Hans. "Bir sorunum var."

K, Karmine için.

Sonra hattın diğer ucundan bir kadın sesi duyuyorum.

Hissettiğim kıskançlık o kadar anlık ki, yapana kadar ne yaptığımı fark edecek zamanım bile olmuyor.

Parmağım gösterge panelindeki ekrana basıyor ve sesi kamyona aktarıyor.

Hattın diğer ucundan gelen sessizlikle hoparlörler uğulduyor.

"Hans?" diye sorar kadınsı ses.

Kollarımı kavuşturdum ve Hans'ın profiline dik dik baktım.

Bana bakıyor ve yüz ifadesinden neler olduğunu anlamadığını söyleyebilirim.

Hans, "Bana bir saniye verin," der ve sessiz düğmesine uzanır.

"Beni sen aradın!" Kadın bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, sanki birbirlerini iyi tanıyorlarmış gibi. Sanki Hans'ın bu tür davranışlarıyla daha önce de karşılaşmış gibi.

Telefonunu gösterge panelindeki küçük bölmeye bırakıyor. "Sorun nedir?"

"Kim o?" Kollarım çapraz duruyor.

"Karmine. O bir... iş arkadaşım."

Ona daha sert bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Sağlık teftişinde."

Bu sefer gözleri bana kayınca uzanıp ön kolumu kavradı. "Kes şunu." Çekerek çapraz kollarımı çözdü. "Bana kızma." Elini aşağı doğru kaydırarak elimi avucunun içine aldı. "Karmine ve ben birlikte çalışıyoruz... iyi insanlara yardım edip kötü insanlara zarar veriyoruz."

"Onunla yattın mı?" Şak diye söyledim.

Ona bunu sormaya hakkım yok. Bir kez yattığım bir adama karşı bu kadar sahiplenici hissetmeye hakkım yok. Ama bana takıntılıysa, *sadece* bana takıntılı olsa iyi olur.

Hans elimi bıraktığında nefesimi içime çektim.

Onunla yattığını itiraf ederken bana dokunmayı kesecekse, ona vuracağım.

"Bu lanet olası bir," diye homurdanıyor Hans.

Emniyet kemerimi açmak için düğmeye basıyor.

Ne yaptığından emin olmadığım için elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama parmaklarımı yakalıyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Bu iki oldu."

Ellerimi bırakıyor ve sol eliyle direksiyonu tutarak vücuduma uzanabilmek için eğiliyor. Elini belimin ön kısmına doluyor ve sonra beni bank koltuğunun üzerinden kendisine doğru sürüklüyor.

"Emniyet kemerini tak," diye ısırıyor Hans, sanki az önce kemerimi çözen o değilmiş gibi davranarak.

Ama kalbim hızlanmaya başladı ve göğsüm sıcak hissediyor, bu yüzden söylediği gibi yapıyorum ve kayışı kucağımda bağlıyorum.

Bitirdiğimde, Hans kalçamın en dış kısmını kavrıyor, parmak uçları yumuşak, çıplak ete batıyor. Ve ben buna bayılıyorum.

"Karmine ile hiç yatmadım." Bana bakıyor, farlar önümüzde uzanan düz yolu aydınlatıyor. "Sen sokağın karşısına taşındığından beri başka bir kadına dokunmadım. Anladın mı?"

Yoğunluğu sarhoş edici.

"Anladım," diye fısıldıyorum.

"Kıskançlığın hoşuma gidiyor, Küçük Kız. Ama bu gereksiz." Beni daha sıkı kavradı. "Şimdi, telefonun sesini aç."

Memnuniyet göğsümde çiçek açıyor.

Konuşmayı benden saklamaya çalışmıyor. Ve kendi sesini açacak kadar uzun süre beni bırakmak istemiyor.

Ona inanıyorum.

Öne eğilip ekrana dokunuyorum.

Kadın değişikliği duymuş olmalı ki hemen konuşuyor. "Sorun nedir?"

"Muhtemelen az. Muhtemelen kavrulmuş toprak."

"Açıkla." Kadının ses tonu tamamen işle ilgili.

BÖLÜM 67

Hans

PARMAKLARIMI CASSANDRA'NIN BACAĞINA BASTIRIYORUM. HOŞUNA GITMEYECEK

Bunu paylaşıyorum ama tamamen şeffaf olabileceğim biri varsa o da Karmine'dir. "Tanımlanmasını istediğim bir bedenim var."

"Eve döndün mü?"

Cassandra Karmine'nin sorusu karşısında gerildi, muhtemelen şehir dışında olduğumu bilmesinden hoşlanmamıştı.

"Evet." Gülümseme dürtüsüne direniyorum. Her zaman Kelebeğimin ona dokunmama izin verdiği bir dünyanın hayalini kurdum. Onun beni sahiplenmesini hayal etmek hiç aklıma gelmedi.

Ve buna bayıldım.

Elimi bacağının üstünden kaydırıyorum, sonra çıplak kalçalarının arasına sokuyorum.

Sözsüz emrime uyuyor ve bacaklarını birbirine bastırarak avucumu sıcak etlerinin arasına sıkıştırıyor.

Karmine mırıldanır gibi bir ses çıkarır. "Sandra, New Mexico'da Kurtarma Ekibiyle birlikte bir iş üzerinde." Sandra kimlik bulmak için başvurduğu kişidir ve eğer Kurtarma Ekibiyle çalışıyorsa, bu büyük bir olaya müdahale ettikleri anlamına gelir. "Ben de K Ekibiyle Utah'ta bir iş üzerindeyim."

Onayımı homurdanıyorum. Ölüm Timi'nin iş başında olması insanlık için her zaman iyidir.

"Onu buzda tutabilir misin?" diye soruyor.

"Hayır. Bekleyemez." İç çektim. "The Alliance Kill House'a gidiyorum."

Cassandra'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama şimdi dikkatimi yola vermem gerekiyor. Yaklaştığımızı biliyorum.

"Sana haber veriyorum çünkü sanırım beni uyardığın şey bu olabilir." Karmine'nin insanların beni aradığına dair uyarısına atıfta bulunuyorum.

"Kahretsin, dostum. Senin evinde

miydi?" "Tam olarak değil.

Komşumdaydı."

Karmine alçak sesle ıslık çalıyor. "Takip ettiğin kız mı?"

Gözlerimi ileri dikiyorum. "Onu takip etmiyorum."

"Uh-huh." Gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Yulaf lapana dokunamadan adamı yakaladın mı?"

"Yulaf lapası mı?" Cassandra fısıldıyor ama yeterince sessiz değil.

"Ben Goldilocks falan değilim," diye homurdanıyorum i k i s i n e de. "Odaklanabilir miyiz?"

Bir süre sessizlik olur, sonra Karmine kıs kıs güler. "O seninle mi?"

Cassandra'ya bakıyorum, masum rolü yaparak dudağını ısırıyor. İçimi

çektim. "Evet, o burada."

Karmine'in kahkahası bu sefer daha çok homurdanma şeklinde. "Seni ifşa etmemi istemiyorsan, beni hoparlöre almamalıydın."

"O bendim." Cassandra ciyaklayarak itiraf etti. "Mahremiyet ihlali için özür dilerim."

Başımı sallıyorum. Bu durumda sadece o özür dilerdi.

"Hayır Endişeler. Sadece bir soru." Karmine o konuşmak doğrudan Şimdi Cassandra'ya. "Kendi isteğinle mi Hans'la birliktesin?"

"Um, evet?" diyor sanki bir s o r u y m u ş gibi. "Pardon, beni kaçırıp kaçırmadığını mı soruyorsun?"

"Evet." Karmine sözlerini sakınmıyor.

"Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Ama ben Hans'tan memnunum."

Parmaklarımı en yakın uyluğunun altından geçirene kadar elimi bacaklarının arasına doğru itiyorum.

Onu yeterince

yaklaştıramıyorum. Ona

yeterince dokunamıyorum.

"Tamam o zaman." Karmine onun cevabını kabul eder. "Peki, ne oldu? Ölmeden önce ona bir şey söyletebildin mi?"

"Ben yapmadım-"

"O da bendim," diye sözümü kesiyor Cassandra. "O bir kazaydı."

"Bu iş gittikçe daha da ilginçleşiyor."

Eğildim ve Cassandra'nın saçlarına bir öpücük kondurdum. "Detayları sonra anlatırım ama adam Cassandra'nın arka bahçesindeydi ve tam bir yırtıcı hayvan gibi davranıyordu. Ne olduğunu anlatmak için yanıma

geldiğinde

Evlerimizin etrafındaki ormanda. Başka kimseden iz yoktu, o yüzden izci olduğunu düşünüyorum. Ama üzerinde kimlik yoktu. Ve kimin için çalıştığını bilmem gerekiyor."

"Çok fazla düşmanın var," diye ekliyor Karmine yardımsever bir şekilde.

"Üzerinde bir telefon vardı. Devre dışı bıraktım ama bir şey bildirmiş mi diye bakacağım."

"Her iki durumda da, eğer senin sokağındalarsa, seni bulmuşlar demektir." Zaten bildiğim bir şeyi söylüyor, ama içimde bir şeyleri çarpıtıyor.

Kelebeğimi yeni aldım. Sonunda ona dokunabildim. Onu ellerimde tuttum. Ama beni buldularsa, o sessiz çıkmaz sokakta yaşadığım hayat sona erdi demektir. Ve...

Ciğerlerim aksıyor.

O da orada yaşayamaz.

Onu tehlikeye attım.

Hiç yapmak istemediğim bir şeyi yaptım.

Küçük eller ön koluma dolandı.

Aşağıya bakıyorum ve tek görebildiğim, şiddet dolu bedenime karşı kırılgan parmakları.

Ve onu bu işe bulaştırdığım için kendimden

nefret ediyorum. Niyetim asla bu değildi.

Ama gerçekte, sokağın karşısındaki eve taşındığı an, onun için her şey bitmişti.

Hiç takıntılı olmasam bile. Bana tek bir şey bile pişirmemiş olsa bile. Yine de sokağın karşısında olacaktı. Ve o adam bu gece onun bahçesinde olacaktı.

Görüşüme kırmızı lekeler damlıyor.

Eğer bu gece olmuş olsaydı ve aramızda bu bağı kurmamış olsaydık, o zaman ne olurdu?

O 1304 Holly Court'u aldıktan sonra taşınmış olabilirsin.

Sonra Meksika'yı hatırladım.

Birkaç gün önce onu neredeyse kaybediyordum.

Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını. Ve eğer orada olmasaydım.

"Hans." Elleri kolumda aşağı yukarı kayarken Cassandra'nın sesi sessiz.

Göğsüm kabarıyor.

Eğer orada olmasaydım.

Ne kadar korktuğumu anlayamayacak kadar bu duruma kızgındım. Cassandra Cantrell'in ışığı sönmüş olsaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

Çok yakındı.

Elimden kayıp gitmesine çok az kalmıştı.

"Hans, bebeğim." Ellerinden biri göğsüme bastırmak için kayıyor. Hızla atan kalbimin üzerine bastırarak. "Her şey yolunda.

Ben buradayım." Başka bir duygu dalgası bedenimi dolduruyor.

Bebeğim.

Hiç kimse bana bir sevgi sözcüğüyle hitap etmedi.

Bana boz ayı diyen Cassandra dışında kimse. Kimsenin buna hakkı yoktu.

Bunu duymak istediğim kimse yoktu.

Bana doğru dönerken dizini kalçama bastırıyor ve aramızda uzanmayan kolu benimkine dolanıyor, parmaklarım kalçasına girerken bile kolumu vücuduna sarıyor.

Şimdiye kadar.

Ciğerlerimi dolmaya zorluyorum, genişleyen göğsüm avucuna baskı yapıyor. "Bana bir daha öyle de," diye törpülüyorum.

Eli küçük bir daire çiziyor. "Bebek mi?"

Başımı sallıyorum.

"Sorun yok, bebeğim." Cassandra omzuma bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım. Güvendeyim."

Tatlı nefesi tadabileceğim kadar yakınımda.

En sevdiğim şeker gibi aromalı bir ağzı olan en sevdiğim kız.

Nefesim sert ama bir sonraki nefesim pürüzsüz.

Eli kalbimin üzerinde bir daire daha çiziyor. "İşte bu kadar. İyisin, bebeğim."

Omzumu tekrar öpüyor, sonra şakağını omzuma dayıyor.

Kaslarım gevşemeye başladı.

Bir nefes daha alıyorum.

Daha önce hiç kimsenin önünde sinir krizi geçirmemiştim. Ama onlarca yıldır dünyayı kötülükten kurtarmak için çalışmak bana bir şey öğrettiyse, o da iyiliği kucaklamaktır.

Pek iyiliğim olmadı. Ama yanımdaki kadın, o benim bu dünyadaki iyiliğim.

Ve onu kaybetmek beni mahveder.

Bir süre sonra Karmine sessizliği bozar. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Tekrar konuştuğumda sesim sabit. "İstihbarata ihtiyacım olacak. Kimin için çalıştığını öğrendiğimizde, gelen sevkiyatlardaki isimlerle karşılaştırabiliriz."

"Sizi bekliyor olabilirler," diye belirtiyor Karmine. "Eğer takip edilecek ekmek kırıntıları varsa, bunun bir tuzak olduğunu varsaymak zorundayız."

"Eğer buna hazırsak, o zaman o kadar da iyi bir tuzak

değil." Ofluyor ama karşı çıkmıyor.

Kendimi bir düzeneğin içine atmak istemiyorum. Ama hayatımın geri kalanını saklanarak geçirmek de istemiyorum.

Dışarıda beni öldürmek isteyen onca farklı insan varken bunu nasıl mümkün kılacağımdan tam olarak emin değilim. Ama yanımdaki kadından vazgeçemem. Bana hissettirdiklerinden vazgeçemem.

"Pekala, Kuzey Amerika'da yapılacak herhangi bir anlaşma için elimize geçeni sana göndereceğim. Ölü adamla ilgili ayrıntıları öğrenir öğrenmez bana yollayın."

"Yapacağım."

"Cesedi ne zaman bırakacaksın?"

Aradığım kilometre işareti farlarımda yanıp sönüyor. Ayağımı gazdan çekip frene basmaya başladım. "Şimdi."

"Restoranda küçük bir ateşkes ya da her ne haltsa yaptığınızı biliyorum. Ama belki de acele etmelisiniz."

Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Oyalanmayı planlamıyorum."

Karmine aramayı sonlandırıyor ve sağımızda dar, çakıllı bir yol belirdiğinde o yola sapıyorum.

Tekerlekler patikada gıcırdarken sessizce oturuyoruz. Hiçbir işaret yok, burada önemli bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Ama var. Arazinin içinden geçebilseydik, hurdalıkta görmeyi beklediğimiz ezilmiş arabaları, bok yığınlarını görürdük. Ve bir bina. En az geri kalanı kadar harap görünen mütevazi bir bina.

Ama yıkık dökük

değil. Bu bir kapak.

Ve İttifak'a ait.

Üç acımasız adam tarafından yönetilen bir örgüt. Nero, yıllardır İttifak'ın bilinen lideri olan dengesiz şeytan. King, mafyaya dönüşen zengin adam. Ve Dom, geçen sonbaharda evlenerek bu dengesiz aileye katılan Chicago mafyasının başı.

İyi adamlar değiller. Ama tam olarak kötü de değiller. En azından benim standartlarıma göre.

Bununla birlikte, bir yıl kadar bir süreyi insan kaçakçılığındaki son artışın arkasında *benim* olduğum izlenimi altında geçirdiler.

Dürüst bir hataydı. İsmim etrafta çok dolaşıyor.

Ancak *işlemlerle* ilgili olarak adımın geçmesinin nedeni, kadınları satmaktan sorumlu olduğum için değil, ortaya çıkıp tüm erkekleri öldürdüğüm içindi.

Genelde karışıklığa aldırmazdım.

Karışıklık iyidir. İçinde kaybolmak kolaydır.

Ancak İttifak'ın adamlarının kendi bölgelerinde işler sarpa sararken boş boş oturmayacakları belliydi. Yaşlılıktan ölmeyi beklemiyorum ama yanlış bilgilendirme yüzünden içlerinden birinin beynime bir kurşun sıkmasını da istemedim.

Geçen Noel'de bir suikast için Chicago'ya gittiğimde, mafya lideri ve yeni karısı için planlanan bir pusudan da haberdar oldum. O sırada Karmine de en yakın arkadaşlarıyla birlikte şehirdeydi.

Pusuyu önlemek için zamanında yetişemedik ama saldırganları öldürmek için zamanında yetiştik. Karmine'nin ordusu muhalifleri yok ederken, kendimi Dominic Gonzalez'in hayatını kurtaran küçük bir saha triyajı yaparken buldum.

Tabii ki, orada olduğumu bile bilmeyecek kadar ölüme yakındı, bu yüzden iyileştiğinde, Alliance erkekleri ve eşlerinin küçük bir restoranda verdikleri akşam yemeğine girmenin yolunu buldum.

El bombaları sadece bir önlemdi. Ben sadece bir mesaj iletmek istedim.

Ve bu mesaj basitti. Aradıkları adam ben değildim.

O geceden bu yana yedi aydan fazla zaman geçti. Ve onlardan hiçbir fısıltı duymadım. Ne bana inandıklarını ne de hala beni aradıklarını. Bu yüzden işe yarayıp yaramadığından emin değilim.

Ben *işe* yaradığına inanıyorum. Ama hayatım üzerine bahse girmeye pek istekli değilim.

o.

Henüz değil.

Cassandra başını omzumdan kaldırıyor ve benimle aynı şeyi görüyor.

Kapısı asma kilitle kapatılmış bir çit.

BÖLÜM 68

Cassie

HANS KAMYONU YOLUN SAĞINA ÇEKERKEN YAVAŞLIYOR, SONRA direksiyonu çevirir ve kamyonu kapıya kadar geri sürmeden önce bir U dönüşü yapar.

Kamyonu park etti, sonra bana döndü.

Gözleri benimkilere dikildi. Gecenin karanlığı rengi gizliyor ama yoğunluğu gizlemiyor.

Bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama onun yerine yüzümü kavrıyor ve dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor.

"Beş saniye sonra
geliyorum." Sonra
kamyondan çıktı.

Dönerek bagaj kapağına doğru birkaç adım koşmasını ve kapağı indirmesini izliyorum. Göremediğim bir şeye tokat atıyor ve yatağın üzerindeki örtü geri çekiliyor, hızla yuvarlanıp başka bir gizli bölmede kayboluyor.

Hans ceset torbasının ucundan tutup kendisine doğru çeker, sonra da sanki koca bir adam değil de evcil hayvan maması torbasıymış gibi omzuna kaldırır.

Hans tören yapmadan döner ve cesedi neredeyse kilitli kapıdan aşağı atar. Sonra bagaj kapağını çarparak kapatır ve aceleyle sürücü koltuğuna geri döner.

Buradaki sürüşün aksine, Hans sakin bir hızda sürmüyor. Çakıllı yolda hızla geri dönüyor ve toz bulutlarının bizi takip etmesine neden oluyor.

Ana yola ulaştığımızda neredeyse hiç yavaşlamıyor, ama dönüşte kontrolü kaybetmiyor ve lastikler pürüzsüz kaldırıma takıldığında gaza basıyor.

BÖLÜM 69

Hans

TELEFONUMU ELIME ALDIM VE REHBERIMI AÇTIM.

Burada bir şey yok.

A1'e bastım.

Kelebeğimin aramasını isteyeceğim listedeki en son adam ama aynı zamanda bu gece için ilk tercihim. Çünkü hemen harekete geçecek ve düşünmeyi sonraya bırakacak birine benziyor.

Zil sesi kabini doldururken, elimi Cassandra'nın kucağına koyuyorum ve o da iki eliyle birden tutuyor.

BÖLÜM 70

Nero

YATAĞIMIN BAŞUCUNA OTURUP, TELEFONUMDAKI BILDIRIME BAKIYORUM.

Telefon.

Ne oluyor lan?

Sonra ekran değişir ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir aramayı gösterir.

Ekstra ne lan. Bu mümkün olmamalı.

Sarı yorganı bacaklarımdan sıyırıp yataktan çıkarken çenem geriliyor.

Bu aramanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Payton'ı bir saat önce yordum ve onu uyandırmayacağım.

Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatana kadar ekranda *bilinmeyen* benimle alay ediyor.

O zaman aramayı kabul ediyorum.

Ama ben bir şey söylemem. Tahmin oyunu oynamayacağım.

"Nero." Hattan gelen ses... tanıdık. "Ben Hans."

Artık beni şaşırtan pek bir şey yok ama duyduklarımı kabullenmem tam bir kalp atışı sürüyor.

"Hurdalık'ta sensörlerimin bozulmasının sebebi sen misin?" Koridorda adım adım ilerleyerek ofisime doğru ilerliyorum.

"Evet." Bir aracın içinde olduğunu duyabiliyorum. "Benim için bir şeye b a k m a n ı istiyorum."

"Bu doğru mu?" Ben deadpan. "Neden buralarda takılmıyorsun? Adamlarım geldiğinde onlarla sohbet edersin?"

"Komik, ama nasıl bir tepki alacağımdan emin değildim. Bana inandığınızı pek söylemediniz."

"Bilmiyorum, patlayıcılar genellikle oldukça ikna edicidir." El bombalarıyla kaplı karımdan bir metre uzakta durduğu için hala biraz tuzluyum.

"Onları kullanmak zorunda kalmayacağımı biliyordum. Siz üçünüz *çoğunlukla* medeni görünüyorsunuz." Gülümsemeye meyilli olmaktan nefret ediyorum. "Bu yüzden mi şimdi sana yardım edeceğimi düşünüyorsun?

Çünkü ben *çoğunlukla* medeniyim."

Merdivenlerden ana kata ikişer ikişer iniyorum.

"Bana yardım edeceğinizi düşünüyorum çünkü İttifak kendi bölgelerinde insan kaçakçılığına izin vermediklerini kanıtladı. Ve bana yaklaşan her kimse bunu yapıyor çünkü anlaşmalarını bozmaya devam ediyorum."

Her zaman Hans'ın yeni kaçakçılık çetesinin arkasında olduğunu düşünüyorduk, ancak geçen Aralık ayında öğrendiklerimizle birlikte daha fazla araştırma yaptık. Ve görünüşe göre doğruyu söylüyor.

En azından bir şey kesindir: Gittiği her yerde insanlar

ölmektedir. "Çitimin üzerinden ne düşürdün?" diye sordum.

"Bir ceset. Kimliğinin tespit edilmesi gerekiyor ve her zamanki

adamlarım şehir dışında." "Adamlar," diye homurdandım.

Dom'un karısı bize Hans'ın onları öldürmek üzere olan suikast timini ortadan kaldırmak için ortaya çıkan kadın ordusunu anlattı.

Sonra söylediklerini değerlendiriyorum ve ofisimin eşiğinde duruyorum.

Şehir dışında.

"Burada mı yaşıyorsun lan sen?" Şokumu gizleme zahmetine bile girmedim.

Hans'ın adını tüm Orta Batı'da duyduk ama Güney'de tanıdıklarımızdan da duyduk. Ve batıda. Ve Doğu Yakası'nda. *Burada* yaşıyor olabileceği hiç aklıma *gelmemişti*. Twin Cities'de.

Hans uğultulu bir ses çıkarır. "Muhtemelen benim evimden sizin eve varmam otuz beş dakika sürer. Ama mesele şu ki, artık orada kalamam. Çünkü bu adam benim evimdeydi."

Tavana bakıyorum.

Otuz beş dakika.

Dom bununla bir gün geçirecek.

"Ve ne?" diye sordum. "Senin küçük sorununla ilgilenmemizi mi istiyorsun? Dışarıda boğaz kesen o kadar çok düşman edindiniz ki artık hepsini tek başınıza öldüremiyor musunuz?"

İç çekişini duyabiliyorum. Ve bu sinir bozucu.

"Kiralık bir milise ihtiyacım yok. Sadece bu adamın kimliğinin hemen tespit edilmesini istiyorum. Dom'un bana bir iyilik borcu var. Dom İttifak'tan. Sen de Alliance'sın..." Sözünü kesiyor.

"Yani sana bir iyilik borcum mu var?"

Telefonda homurdanıyorum. "İşler biraz böyle yürüyor."

Hans'tan nefret etmeye geri dönebilirim.

"Bak," diye başlıyor yatıştırıcı bir ses tonuyla ama bu benim kızgınlığımı gidermek için hiçbir şey yapmıyor. "Eğer Chicago'ya gidip cesedi Dom'un özel asansörüne atacak vaktim olsaydı, bunu yapardım. Ama biraz acelem var. Belki arkadaş olabiliriz diye düşünmüştüm."

Dom'un çatı katının nasıl düzenlendiğini bildiğinden bahsetme şeklini kaçırmadan, yüksek sesle bir inilti çıkardım ve cevap vermeden önce birkaç saniye sürmesini sağladım. "Peki, sik kafalı. Ama yarın seni arayıp bilgi vermemi istiyorsan, bana lanet numaranı göndermen gerekecek."

Bana numarasını söylemeye çalışmasına fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Bu lanet bir casus filmi değil. Bunu yaparsa bir bok hatırlamam ve istediğini asla elde edemez.

Ve biz de yapmayacağız.

Bir nefes alıp başka bir numara çevirdim.

"Ne?" Dom üçüncü çalışta cevap verdi.

"Kıçını kaldır da Minnesota'ya git."

BÖLÜM 71

Cassie

BAŞPARMAKLARIMI HANS'IN ELININ ÜZERINDE ILERI GERI GEZDIRIYORUM.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını kabul edebilirim, ancak kendimi *bir şeylerin* ortasında bulduğum açık.

Uzaktan Minneapolis şehir merkezinin soluk ışıklarına doğru hızla ilerlerken kulak misafiri olduğum her şey zihnimde dönüp duruyor.

İstesem de az önce bulunduğumuz yere geri dönüş yolunu bulamazdım. Ama Hans'ın oraya ölüm evi dediğini ve Karmine denen kadının Hans'a oradan hemen uzaklaşmasını söylediğini düşünürsek, muhtemelen en iyisi bu.

Karmine'nin Hans'ın eve dönmesiyle ilgili yorumunu da düşünüyorum. Sadece sormaya karar verdim. "Meksika'daki sendin, değil mi?"

Başımı kaldırıyorum ve Hans'ın iç geçirmeden önce bir süre çenesini çalıştırmasını izliyorum. "O bendim."

"Ve sen de tesadüfen orada mıydın? Benimle aynı şehirde. Otobüsümüzün hemen arkasında. Beni havaalanına bıraktığında böyle bir yolculuğa çıkacağından hiç bahsetmemiş olmana rağmen mi?"

Parmakları benimkilerin etrafında esniyor. "Evet, sana dikkatli olmanı söylemiştim."

"Ben mi?!" Öfke göğsümü dolduruyor. "Daha ne kadar dikkatli olabilirdim ki? Otobüste oturuyordum."

"Dünyanın en tehlikeli şehirlerinden birinde bir otobüste oturuyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu-"

"Yapma," diye tersliyor Hans.

Onunla tartıştığım için bana bağırdığını düşünüyorum ama eli benimkini tutmak için yukarı kalkıyor. Sonra avucumu zorla kalçasına bastırdı. Beni ona dokunmaya zorladı.

Yapmadı çünkü elini bıraktım.

Tanrım, o gerçekten deli.

Kalçasını sıkıyorum.

Belki ben de biraz deliyimdir.

"O iş içindi," diye tekrar deniyorum, sakin bir şekilde söylüyorum.

"Gitmemeliydin." Sesi hâlâ çok üzgün geliyor.

"Seçme şansım yoktu. Zorunlu bir toplantıydı." "Her zaman bir seçenek vardır, Cassandra."

"Oh?" Kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum ama Hans hâlâ ona en yakın olan elimi kalçasına sıkıştırmış durumda. "Peki senin seçimin neydi? O otobüsteki adamları kolayca öldürdün."

"Zaten ikideydin. Beni zorlama."

Daha önce beni koltuğun üzerinde sürüklediğini hatırladığımda içimdeki sıcaklık artıyor.

Onun cezaları ceza değil. Bu yüzden zorlamaya devam ediyorum. "Kendi ceset torbalarınız var. Bu normal değil, Hans." "Asla normalmişim gibi davranmadım."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Aileme sağlık müfettişi olduğunu söylemişsin."

Hans bana baktı. "Sağlık müfettişleri normal *değildir*."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Çok ciddiyim."

Hans başka bir otoyola girdiğinde flaşörün sesi arabayı dolduruyor. Artık gerçek trafiğe geri döndük, Minneapolis önümüzde beliriyor.

Hans elimi sıktı, sonra bıraktı. "Arka koltuktan sırt çantalarını alır mısın?"

Dönüp onlara ulaşmak için emniyet kemerimi açmam gerekiyor. Ve kemer açılır açılmaz Hans kolunu belime doluyor. Sanki şimdi bir kaza yapsak, beni sadece iradesiyle yerinde tutacakmış gibi.

Sırt çantaları neredeyse aynı görünüyor. Tek fark, birinin üst sapına küçük turuncu bir etiket iliştirilmiş olması.

İkisini de yanımdaki koltuğa koydum ve etiketsiz olanı işaret etti.

Ona vermek yerine fermuarını açıyorum. "Neye ihtiyacın var?" "Gömleğim."

Ona ve giydiği siyah tişörte dönüp bakıyorum, bir şekilde unuttuğum iki silahın bulunduğu omuz kılıfını fark ediyorum.

"Gömleğin kirli mi?" Soruyorum, belki *ölü* bir *adamın eşyalarını* almıştır diye düşünüyorum.

üzerinde.

Ağzım kaşlarımı çatıyor. Bu iğrenç olurdu.

"Hayır, sadece kostüm değiştirmem gerek."

"Kostüm mü?"

Hans cevap vermek yerine, bir dizini direksiyonun alt tarafına bastırıp yerinde tutana kadar kaldırır, sonra iki eliyle omuz kılıfını çıkarır.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun? Bırak yardım edeyim."

Hans kılıfı, silahlarla birlikte kucağıma koydu. Ardından kalçasından kınlı bıçağı çıkardı.

Sonra, boş *olmayan* bir otoyolda ilerlerken kamyonu hala diziyle sürüyor, arkasına uzanıyor, tişörtünün yakasını kavrıyor ve başının üzerinden yukarı çekiyor.

"Hans!" Direksiyona uzanıyorum ama buna gerek yok. Çizgilerin içinde çok fazla savrulmuyoruz.

Ve sonra gömleksiz. Ve

nutkum tutuldu.

O çok mükemmel. Hem de hiç mükemmel olmayarak.

Yara izleri. Kaslar. Yüzümü sokmak istediğim göğüs kılları.

Sıcak kumaş yüzüme çarpıyor ve gömleğini elime düşerken yakalıyorum.

kuc

ak. "Kaba." Malzemeyi toparlıyorum.

"Bakmak kabalıktır."

Hans'ı geçip yanımızdaki şeritte giden SUV'ye bakıyorum. Ve yola değil de üstsüz erkeğime bakan bir kadın.

Hans'a doğru eğilerek orta parmağımı cama bastırıyorum.

"Cassandra."

Azarlanmış bir şekilde koltuğuma geri yaslanıyorum ama kadın hızlanıyor, ben de bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Sonra kafamı kaldırıyorum ve Hans'ın ağzındaki çarpık

gülümsemeyi görüyorum. "Bakıyordu," diye savunuyorum.

Başını sallıyor, dağınık saçları tamamen kurumuş ve sokak lambalarının loş ışığında parlıyor. "Sen bir tehditsin."

Omuz silkiyorum, sonra sırt çantasını kucağıma çekiyorum. "Ne gömleği?" Koyu renk kıyafet yığınını itiyorum.

"İşte," diyor, sırt çantasına uzanıyor ve dokunarak bir eşya çıkarıyor.

Diziyle dümen tutmaya devam ediyor, gömleği silkeliyor.

Gri düğmeli bir gömlek ve şaşırtıcı bir şekilde kırışmamış.

Bir köşesini koparıp parmaklarımın arasında ovuyorum. Süper yumuşak ve biraz esnek. Kesinlikle bir çeşit kırışıklık önleyici malzeme. Kamyonetinde çanta dolusu kıyafetle dolaşan insanlar için harika.

Hans onu çekmeye başlar.

"En azından senin için dümen tutabilir miyim?" diye sordum.

"Düğmelerimi yapabilirsin."

Gömleği omuzlarına doğru oturtmak için kollarını gerdiğinde yoldan çekiliyorum.

İstediği gibi olduğunda, Hans sol eliyle direksiyonu kavrıyor ve sağ kolunu arkamdaki koltuğun arkasına doluyor.

Ona doğru dönerek bir elimle bir düğmeyi, diğer elimle de gömleğin diğer tarafını kavrıyorum ve başlıyorum.

Parmaklarımın Hans'ın teninde gezinmesine izin veriyorum. Ve her düğme için bir yara izi bırakıyorum, ona bu şekilde dokunabilmenin özgürlüğünü seviyorum.

Üstteki iki düğmeyi açık bırakıyorum.

Kahretsin, çok ateşli.

Elimi göğsüne bastırarak düğme sırasını düzeltiyorum. Ama gözlerim aşağıya kaymaya devam ediyor. Pantolonunun önündeki belirgin şişkinliğe.

"Teşekkür ederim." Hans'ın sesi her zamankinden daha sert çıkıyor. Sonra diğer sırt çantasına başını sallıyor. "Sıra sende."

Turuncu etiketli olan bana en yakın olacak şekilde çantaları değiştiriyorum. "Ne için benim sıram?"

"Kıyafetlerinizi değiştirin."

Kendime bakıyorum. Çıplak bacaklarıma, benden büyük birinden çaldığım belli olan kapüşonlu tişörtün altında saklı şortuma. "Nereye gidiyoruz?"

"The Syndicate." Güzel bir otelin adını söylüyor ve ben birdenbire böyle bir aptal gibi görünmekten rahatsız oluyorum.

"Neden bu kadar süslü?"

"Oda servisini seviyorum."

İçimde bir öfke patlaması oldu. "Oraya çok kadın mı götürüyorsun?"

"Cassandra." Azarlayıcı tonuna geri dönmüştü ama ben mantığımı bir kenara bırakmıştım.

"Bunun içinde ne var?" İkinci sırt çantasının fermuarını açıyorum ve kesinlikle Hans'a ait olmayan kıyafetler görüyorum. "Senin o iğrenç kıyafetlerini giymeyeceğim."

Kafasını çevirip bana baktı.

Bu korkunç kıskançlık dalgalarına alışık değilim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Her şeyi tüketiyor.

Ne yapacağımı bildiğimden daha

fazla. "Yapamam-"

Başkasının kıyafetlerini giymek konusunda mantıklı olamayacağımı söyleyecektim ama koltuğun arkasındaki kol omuzlarıma dolanıyor ve Hans elini ağzıma bastırıyor.

"Bu cümleyi bitirmeden önce beni bir saniye dinleyeceksin. Sırt çantası *senin kıyafetlerinle* dolu, Cassandra Lynn. *Gerçek* kıyafetlerin." Gözlerim büyüdü. "Ben hasta bir pisliğim. Konu sen olunca bazı büyük sınırları aştım. Başka türlü davranmayacağım. Seni hayatımdaki bu karmaşanın içine sürüklemeyi hiç istemedim ama yine de sana sahip olmak istedim." Beni kendi tarafına çekmek için tutuşunu kullanıyor. "Seninle tanıştığım andan itibaren sana sahip olmak istedim Kelebek. Ve bu geceki gibi bir şey olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmam gerekiyordu. Bu yüzden, evet, birkaç eşyanı aldım. Ama artık ihtiyacın olan şeylere sahipsin." Derin bir nefes alır ve bırakır. "Şimdi benim için iyi bir kız ol ve giyecek bir şeyler bul. Ya da bulma." Bana karşı omuz silkiyor. "Sen güzel bir kadınsın. İnsanlar ne giydiğini sorgulamaz. Ama ben ürkütücü bir adamım. Taktik siyahı giyip senin gibi bir kızı arkamda sürükleyerek ortaya çıkarsam, insanlar benim hayatımı öldürmeye adadığım kaçakçı pisliklerden biri olduğumu düşünür."

Uzanıyorum ve ağzımın üzerindeki ele hafifçe dokunuyorum.

Hans derin bir nefes daha alır. "Lütfen bana *yapamayacağını* söyleme."

Ona doğru dönerek elini bırakıyorum ve kollarımı vücuduna doluyorum. Birine sarılmak için garip bir yol. Ama bunu yapmak zorundayım.

Lütfen bana yapamayacağını söyleme.

Onunla birlikte olamayacağımı söyleyeceğimi sandı. Kalamayacağımı. Bunu yapamayacağımı.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Yapamayacağım tek şey ondan vazgeçmek.

Bir yıldır, onun ilgisine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Ve görünüşe göre hepsine sahibim.

Artık daha azına razı olamam.

Hans kolunu sırtıma bastırıyor, beni kendisine bağlıyor.

"Ürkütücü değilsin." Yan tarafını kokluyorum. "Beni takip ediyor olsan bile."

"Pek de sinsice değildi." Eğildi ve başıma bir öpücük kondurdu.

"Az önce o sırt çantasının benim kıyafetlerimle dolu olduğunu söyledin." Ona bakmaya çalışıyorum.

Hans elini başımın arkasına bastırıp vücuduna yaslıyor. "Daha çok seni izlemek gibiydi."

"Hı-hı, tabii."

"Kaç kez arka kapınızı kilitlemeden çıktığınız hakkında bir fikriniz var mı? Ya da zemin kattaki pencereleriniz açıkken uyuya kaldınız?"

Dudağımı ısırdım, bunu yaptığımı sandığım ama sonra uyandığımda her şeyin kilitli olduğunu gördüğüm zamanları düşündüm. Sadece hafızamı kaybettiğimi düşündüm. "O sen miydin?"

"Ya da saç şeyini takılı halde işe gittiğin zamanlar."

"Saç şeyi mi?" Başımı tekrar kaldırmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. "Fön makinem mi?"

"Evet, o." O çıkarken bedenlerimiz birbirine geçiyor. "Yetişkinliğe ulaşmış olman bir mucize."

"Hey!"

"Annenle babanın saçları ağarmış, eminim hepsi sendendir." "O kadar da kötü değilim." Öfkelendim.

"Öylesin," diyor.

Yan tarafını çimdiklemeye çalışıyorum ama vücudu çok sert.

Eli başımdan ayrılıyor, sonra kıçıma bir şaplak iniyor, yanağım büküldüğüm için açıkta kalıyor.

Gıcırtılı bir ses çıkardım.

Hans'ın eli oturmamı engelleyecek kadar hızlı bir şekilde tekrar başıma gidiyor. "Saçlarımdaki beyazların da senin yüzünden olduğuna eminim," diye yakınıyor.

"Bunlar muhtemelen çok yaşlı olduğun içindir," diye homurdanıyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissediyorum.

Kıçıma bir tokat daha.

"Hans!"

Çok hızlı, beni sıkıştırmaya devam
ediyor. Ama nasıl kirli
oynanacağını biliyorum.

Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışacakmışım gibi elimi kaldırıyorum ama onun yerine tam aletinin üzerine indiriyorum.

BÖLÜM 72

Hans

ELININ SICAKLIĞIYLA AVUCUNUN BASKISI BIRBIRINE KARIŞTI.
horoz yolun geri kalanında sertleşiyor.

"Kahretsin, Kelebek." Direksiyonu tutmak için dizimi kaldırıyorum, sonra sol elimi onunkinin üstüne bastırıyorum.

Daha fazla baskıya ihtiyacım var. Onun her şeyine ihtiyacım var.

Yanıma sokuluyor. "Gerçekten evime zorla mı girdin?"

Anahtarınız varken içeri mi giriyorsunuz?

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Cevap vermek yerine soruyorum, gerçeği zaten itiraf etmiş olmama rağmen.

Cassandra başını sallıyor ama hareketi yavaşlıyor. "Bazen kokunu alabildiğime yemin edebilirim." Elini benimkinin altında gezdiriyor, boyuma masaj yapıyor.

Kalçalarımı oynatıyorum. "Kokla beni?"

"Evet." Başını bedenime çeviriyor ve içine çekiyor. Ve bu beni yakıyor.

Nasıl koktuğumu biliyordu.

Dönüş yapmak için elimi direksiyona doğru kaldırmam gerekiyor.

Otele yaklaştık. Çok yaklaştık. Ama oraya yeterince hızlı gidemiyorum.

"Nasıl kokuyorum ben?" Yola bakıp altıma kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum, bu yüzden sesim gergin çıkıyor.

"Çam ağaçları gibi." Beni tekrar içine çekiyor. "Ve
erkek." Homurdanıyorum, ilerideki otelin tabelasını
görüyorum.

Elimi Cassandra'nın sırtından aşağı kaydırıp kıçını okşuyorum. "İşte geldik."

Parmakları son bir kez pantolonumun üzerinden beni sıkıyor, sonra oturuyor.

Ve buna izin veriyorum.

Cassandra kıyafetleriyle dolu sırt çantasına bakar. "Üstümü değiştirmeyi unuttum." Seçtiğim kıyafetleri karıştırmaya başlıyor, sonra yavaşça bana dönüp pembe dantel bir tanga ve ona uygun bir sütyen çıkarıyor. "Bunları ne kadar uzun süre aradığımı biliyor musun? Bir kere falan giydim ve sonra puf diye kayboldular. Delirdiğimi sandım."

Bir omzumu kaldırdım. "Oops."

"Oops?" Bir homurtu çıkarır. "Sevimli olman iyi bir şey."

Şirin mi?

İç çamaşırlarını çantaya geri koyuyor ve fermuarını

kapatıyor. "Sanırım ben de deliyim," diye mırıldanıyor.

"Sen deli değilsin." Kendisi hakkında bunu söylediğini duyunca kendimi mantıksız bir şekilde kızgın hissediyorum.

Sinyal lambamı yakarak otelin hemen önündeki park alanına dönüyorum. Vale park yerleri var ama başkalarının kamyonetimi kullanmasına izin vermiyorum.

Cassandra bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Bu gece bir adam öldürdüm." Parmaklarıyla işaret ediyor. "Bodrumunda silahlarla dolu bir odan ve evime doğrultulmuş kameraların var. Issız bir yerde bir cesedi çitin üzerinden atarken seni izledim. Beni takip ettiğini itiraf ettin. Beni Meksika'ya kadar takip ettin, orada iki adam öldürdüğünü gördüm, ama daha fazlasını öldürdüğünü biliyorum. Öfkeli kıskançlık beni bu gece birden fazla kadınla dövüşmeye hazır hale getirdi. Ve şimdi o oku ilk attığımda muhtemelen yapmam gerektiği gibi polisi aramak yerine mutlu bir şekilde seninle gece için bir otele gidiyorum." Bu listeyi sevmedim. "Oh, ve Meksika polisine sahte bir tanık ifadesi verdim."

Park etmiş arabaların arasından geçerken ona bakıyorum. "Sahte tanıklık mı?"

Parmakları sırt çantasının askısıyla oynuyor. "Mavi gözlerin ve siyah saçların olduğunu söyledim."

Boş bir yere geri dönüyorum, sonra dönüp ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Kanımı kaynatan bir şekilde dudağını ısırıyor. "Sen olduğundan emin değildim ama oldukça emindim. Ve... Seni bulmalarını istemedim."

Motoru kapattım ve ona baktım.

Birini sevmeyeli 20 yıl oldu.

Ama bu duyguyu tanıyorum.

Yıllar yıllar sonra bir şarkıyı ilk kez duymak ama başladığı anda her sözünü hatırlamak gibi.

Bu ağır bir rahatlık. Ama aynı zamanda beni
korkutuyor. Emniyet kemerimi çözüyorum.

Cassandra benim takıntımdı.

Benim Kelebek'im uzaktan sevmek için.

Camın diğer tarafında güzel bir yaratık. Beni
tanımasını hiç istemedim.

Deneme riskini hiç almak istemedim.

Çünkü onun reddetmesi beni mahvederdi.

Bu kadarını biliyordum. Benden korkarsa, bunun hala sahip olduğum son insanlık kırıntısını da boğacağını biliyordum.

Uzaktan, rol yapabilirdim. Hayal kurabilirdim. Hayal kurabilir ve hazırlanabilirdim. Ama bunların hiçbirinin gerçek olabileceğine inanmazdım. Ona dokunacak kadar yakın olabileceğimi hiç düşünmedim.

Asla dokunacak kadar yaklaşmamaya özen gösterdim.

Cassandra uzandı ve parmaklarını çenemde gezdirdi. Bir
kez olsun, asla, *bana* uzanacağını düşünmemiştim.

Ve şimdi onun tamamından daha azına razı olmayacağım.

BÖLÜM 73

Cassie

GÖZLERININ ARKASINDA BIR ŞEYLER OLUYOR. YOĞUN BIR ŞEY.

Ve onun ifadelerini ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanımadığım için sinirliyim.

Ama Hans hiçbir şey söylemiyor, sadece sırt çantalarını almak için yanımdan uzanıyor, onları kolayca yukarı ve üzerime kaldırıyor.

O kapısını açarken ben de vites değiştirip arkasından dışarı kayıyorum.

Tabii ki yere düşmeme izin vermiyor, beni belimden yakalıyor ve yavaşça indiriyor.

Otele doğru yürümeye başlamasını bekliyorum ama Hans arka kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor.

Kapının diğer tarafındayım, o yüzden kapıyı çarpıp kapatana kadar ne yaptığını göremiyorum.

Ve sonra çenem gevşiyor.

Çünkü üzerinde yıpranmış bir deri ceket var. Botları, uzun saçları ve düğmeleri sonuna kadar iliklenmemiş gömleğiyle birlikte tam anlamıyla bir rock yıldızı gibi görünüyor.

Zonklayan libidomun farkında olmayan Hans, her iki omzuna da bir sırt çantası asıyor - her nasılsa yersiz görünmüyor, sonra gitmemi işaret ediyor.

Kamyonun önünde durdum ve Hans'a elimi uzattım.

Gözleri elime kayıyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla kavramadan önce yutkunmasını izliyorum.

Elimi sıkı sıkı tutuyor, sanki *şaka* yapıyorum deyip elimi geri çekeceğimden endişeleniyor.

Profiline bakıyorum.

Gerçekten aptalca yakışıklı. Ve kanunsuz katil olsun olmasın, hayatında bir kadın olmadığına inanamıyorum.

Ama şükürler olsun ki yapmadı. Eğer bir kız arkadaşının onun evine girip çıktığına şahit olsaydım, muhtemelen taşınırdım.

Birlikte park rampasından inip kaldırıma çıkıyoruz.

Tarihi otel sadece bir düzine metre ötede ve işte o zaman ne giydiğimi hatırlıyorum.

Hans'ı da yanıma çekerek duruyorum.

Bana bakıyor ama ben sadece parmağımı kaldırıyorum.

Bir ayakkabının burnunu kullanarak diğerini çıkarıyorum, sonra ayağımı kaldırıp Hans'ın bodrum sığınağından çaldığım büyük boy çorabı çıkarıyorum. Çıplak ayağımı tekrar tenis ayakkabımın içine sokarak işlemi diğeriyle tekrarlıyorum.

İki çorabımı da çıkarıp kapüşonlu sweatshirt'ün cebine sokuyorum ve kapüşonlu sweatshirt'ün yanlarını daha da aşağı çekerek uyku şortumu tamamen örtmesini sağlıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Elini bırakmadan, görmesi için geri çekiliyorum. "Bu gece için sarhoş takılacağın kişiyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ha?"

"Beni *kulübünden* aldın." Sırıttım. "Ama topuklu ayakkabılarım beni öldürüyordu, ben de bunları giydim." Ayaklarımı gösteriyorum. Ayakkabılarımın üstündeki hantal çoraplar olmadan çok daha az *hatırlanabilir* görünüyorum. "Ve dar kıyafetimle çok üşüdüm, sen de bana kapüşonunu verdin. Çünkü sen bir beyefendisin." Gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Çünkü ben bir beyefendiyim," diye tekrarlıyor Hans.

"Evet." Onu da yanıma çekerek yürümeye başladım. "Odaya varana kadar tabii ki. Sonra beni bir velet gibi becereceksin."

BÖLÜM 74

Hans

O ZAMAN BENI BIR VELET GIBI BECERECEKSIN.

Kaldırımın ortasında Cassandra'nın elini bırakıp ensesinden tutarak onu durmaya zorluyorum.

Bana bakıyor ve ben onu aynen böyle görmek istiyorum -gözleri fal taşı gibi açılmış ve yaramazlıklarla dolu- sikim boğazına kadar girmişken.

Cassandra bir elini göğsüme bastırıyor ve bana doğru sallanıyor. "Kızım." Çenem o kadar gergin ki kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum.

Duruşu yumuşuyor ve ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Evet, baba?"

Sikeyim. Ben.

Sikim zonkluyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Onu daha yakına çekiyorum ve elimi at kuyruğunu kavrayana kadar başının arkasına doğru kaydırıyorum. "Üç oldu."

Göz kapakları iniyor ve bu sefer sarhoş gibi görünmeye çalıştığını sanmıyorum.

O mükemmel.

Sonra diğer eli kapüşonunun cebinden çıkıyor ve avucunda üç küçük küre beliriyor. Kırmızı, sarı ve turuncu.

Elini kaldırıp Skittles'ı ağzına atarken tutuşum sıkılaşıyor.

"Cass-"

Ağzını açıyor, dilini dışarı çıkarıyor. Şekerler orada duruyor. Benim için.

"Sen lanet olası bir veletsin." Ağzımı onunkine kapatıyorum.

Dili ağzımın içine giriyor ve ben de dilimi onunkinin üstünde gezdiriyorum.

Skittles dilinden kayıyor, tat alma duyularımı ateşliyor.

Öpücük çok tatlı. Ve pis. Ve nostaljik.

Cassandra ceketimi çekiştiriyor.

"Hans," diye bağırıyor.

Saçlarını tutmaya devam ediyorum, geri çekerken onu sabit tutuyorum. Sonra yutmadan önce dilimin üzerindeki Skittles'ı görmesine izin veriyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve aletim fermuarıma doğru geriliyor.

"Gel," diyorum, onu da peşimden sürükleyerek otele doğru yürümeye başladığımda bile.

Benimkine ayak uydurmak için hızlı adımlar atması gerekiyor. Ama otelin ön kapısına yaklaştığımızda yavaşlıyorum.

Binaya girerken elimi tekrar boynuna, sonra da omuzlarına doğru kaydırıyorum.

Cassandra anında *sarhoş kulüp kızı* rutinine giriyor ve ağırlığını yanıma veriyor.

Ayak seslerimiz siyah ve altın rengi lobide yankılanıyor ve o, tepesinde çalan sessiz caz müziğiyle sallanıyor.

Cassandra omzunu yanıma doğru kaydırıyor ve sonra elini cebime sokuyor. Kahrolası bir kıkırdamayla.

Resepsiyonda çalışan benim yaşlarımda bir adam var ve gözleri Cassandra'nın çıplak bacaklarına kilitlenmiş. Ve eğer bu pislik kadınıma bakmayı kesmezse, bu gece ikinci bir ceset torbasına ihtiyacım olacak.

Boğazımı yüksek sesle temizliyorum ve elimi Cassandra'nın omzundan ensesine doğru kaydırarak bariz bir şekilde sahiplenici bir hareket yapıyorum.

Adam sonunda bana bakıyor ve hayvani içgüdülerinin doğru tepki vermesiyle küçük bir adım geri çekilmesinden küçük bir memnuniyet duyuyorum.

"İyi akşamlar." Adam işini hatırlıyor. Hoşbeşi

geçiyorum. "Bir odaya ihtiyacımız var."

"Sorun değil." Adam bilgisayarına odaklanıyor. "Kaç gece?" "Beş gece,"

diye kestirip atıyorum.

Cassandra bana doğru dönüyor ve elini karnıma koyuyor. "Sadece beş mi?" diye alay ediyor.

Dalga geçiyor.

Eli aşağıya doğru inmeye başlıyor, ben de boştaki elimi onunkinin üzerine koyup sabit tutuyorum.

Adam klavyesini tıklıyor, ama gözlerinin iki klavye arasında gidip geldiğini fark etmiyorum.

Biz.

"Cüzdanımı al, küçük kız." Bakışlarımı adamdan ayırmıyorum ama tüm dikkat Cassandra için.

O bu oyunu oynamak istiyor, ben de oynayacağım.

Eli karnıma doğru seğiriyor ve benimki onunkinin üzerinde olmasaydı, gömleğimi kavrayacağını biliyorum.

Cüzdanım cebimde, diğer elinin olduğu yerde. Hissedebileceğini biliyorum. Çaba harcamadan çıkarabileceğini de biliyorum. Ama parmaklarını cebimde daha derine kaydırıyor, tırnaklarını üst baldırımda gezdiriyor, aletime doğru ilerliyor, sonra deriyi kavrayıp cüzdanı çekip çıkarıyor.

Parmaklarımı boynunda sıkıyorum. Adam bize toplamı söylüyor.

Hareketi kontrol ederek diğer elimle avucunu karnımdan kemer tokama doğru kaydırıyorum.

Bir kez olsun uslu durarak parmaklarını metalin etrafına doluyor ve orada tutuyor. Kendini ait olduğu yerde tutuyor.

Cüzdanımı tutmak için kolunu aramızda oynatması gerekiyor. Bana vermek yerine başparmağıyla katlanmış deriyi çevirerek açıyor ve benim için sabit tutuyor.

Elimi boynuna koyarak takdirimi gösteriyorum ve boştaki elimle bir kredi kartı çıkarıyorum.

Tüm belgelerim gibi, bu da benim adım değil. Ama kredi kartındaki isimle bu cüzdandaki ehliyetteki isim aynı.

Kredi kartını koşması için adama uzattım.

Oda anahtarlarıyla birlikte bana geri verdi ve ben daha fazlasını beklemedim.

Buraya daha önce gelmiştim. Asansörleri nasıl bulacağımı biliyorum ve oda numaramız küçük kağıt kartlıkta yazılı. Ve eğer onu bir daha benim kıza bakarken yakalarsam, patlarım.

Asansöre doğru yürürken Cassandra bana doğru sallanıyor. Beklerken onu tutmaya devam ediyorum.

İki kat yukarı çıkarken tutmaya devam ediyorum.

Koridorda yürürken onu tutmaya devam ediyorum.

Odaya girip kapı arkamızdan kapanıp kilitlenene kadar elimi bırakmıyorum.

Sonra bıraktım.

BÖLÜM 75

Cassie

HANS BENI BIRAKTIĞINDA, KENDIMI YAKALAYAMADAN GERÇEKTEN TÖKEZLEDIM.

Dengeyi sağla ve onunla yüzleş.

Arkamdaki odada bir yerde bir lamba yanıyor ve Hans'ın yüzüne gölgeler düşürüyor.

Bana doğru adım atıyor. Ben de bir adım geri atıyorum. İkinci adımında ceketini çıkardı. Ben de geri adım attım.

Bir adım daha, saçlarını arkadan bağlıyor. Tenim karıncalanıyor ve geri çekiliyorum.

Bir adım daha atınca gömleğinin düğmelerini açıyor. Ondan korkmuyorum.

Bu tam olarak istediğim şey.

Ama öyle bir adam, sanki ruhunuzu vajinanızdan bedeninizden çekip çıkaracakmış gibi göründüğünde, geri çekilirsiniz.

Hans son düğmeyi çözdü ve ben yatağa çarptım.

Gömleği yere çarptı ve durdu.

Gözlerini benimkilere diken Hans, kemerini çözerken ayakkabılarını tekmeliyor.

Ayakkabılarını çıkarıyor. Ve pantolonunu kalçalarına doğru itiyor.

Ayaklarının dibinde toplanırlar ve o onlardan çıkar. Yaklaşıyor. Üzerinde gergin boxer külotundan başka bir şey yok.

Ağzım kurudu, tüm nem kalçalarımın arasında birikti. Hans eşofmanımın altından tuttu. "Kollar yukarı."

Dediğini yapıyorum.

Karnıma serin hava vurduğunda, atletimin de çıkarıldığını anlıyorum.

Kapüşon başımın üzerinden geçiyor. Ve ben sadece küçük uyku şortumla kalıyorum. İç çamaşırı yok.

Kendimi çok açıkta hissediyorum. Ona karşı hiç olmadığım kadar.

O beni izlerken bile.

"Beni çıplak gördün mü?" Ona soruyorum, sesim törpüleniyor.

"Yapamadım." Elleri göğüs kafesime yaklaştı. "O çizgiyi geçemezdim."

Titreyen bacaklarımı sabitlemek için kollarını tutuyorum. "Yapamadın mı?"

Ellerini yukarı kaldırdı ve başparmaklarını alt tarafımda gezdirdi. Me
me Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor.
ler. "Sana asla dokunmayacaktım." Ellerini benimkileri kavrayacak şekilde hareket ettirdi.
Başparmakları meme uçlarımın üzerinde
geziniyordu. "Asla mı?" Parmak uçlarımı
kollarına gömüyorum. Bunun hiç
olmayacağını hayal bile edemiyorum.

Dünyanın bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum.

"En iyi hayatı hak ediyorsun, Kelebek." Bir tepe noktasını ağzına almak için ağzını indiriyor.

Ellerim otomatik o l a r a k saçlarına gidiyor, parmaklarımı saç tellerine geçirdiğimde nihayet ipeksi dokuyu hissediyorum.

Diğer tarafa geçerek meme ucunu dudaklarının arasına alıyor.

"Hans!" Sesleniyorum.

Göğüslerimi serbest bırakıyor. "Bu gece bana başka bir şey diyeceksin."

Başka bir şey mi?

Sonra hatırladım.

Ciğerlerim
sıkışıyor.

Hoşuna mı gitti?

Hans beni bırakıyor, sonra şortumu indiriyor ve altına bir şey giymediğimi görünce bir inilti çıkarıyor.

Kemerine uzandım.

Bileğimi havada yakaladı.

Parmaklarımı uzatarak ona doğru eğildim. "Dokunmak istiyorum baba." Göz kapakları iniyor ve içime bir güç dalgası çarpıyor.

"Bakabilirsin." Dilini alt dudağının üzerinde kaydırıyor. "Yatağa geç."

Geri çekiliyorum.

Normalde kendimi en mahcup hissettiğim an bu andır. Işığın altında tamamen çıplak.

Büyük bir kız olduğumu biliyorum. Bu bir sır değil. Ve Hans'ın vücudu dövüşmek için yapılmış olabilir, üzerinde bir santim bile yumuşaklık yok. Ama bana olan takıntısının gözlerinde parladığını görebiliyorum.

Belki bu seviyede bir saplantı tehlikeli, ama tam da ihtiyacım olan şey. Çünkü beni arzuladığını biliyorum. Biliyorum, çünkü kabaran göğsünde görebiliyorum, dirseklerimin üzerinde geriye yaslandığımda karnımın görünüşünü seviyor.

Ben onun bağımlılığıyım.

Ve hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Yatağın ayak ucunda duran Hans, üzerindeki son giysiyi de indirmeye başlar.

Aletinin tabanı ilk ortaya çıkan şeydir.

Kalın, altın sarısı saçlarla çevrili, parmaklarımı etrafına dolamak istiyorum.

Hans tam da benim yapmak istediğim şeyi yaparak boxer külotunun içine uzanıyor ve onun uzunluğunu kavrıyor.

Kendini bir kez okşamasını izliyorum, sonra boxer'ını sonuna kadar çıkarıyor.

Onun her şeyini içime çekerken nefes alışım hızlanıyor.

O kadar yakışıklı ki kendimi bir porno filmde gibi

hissediyorum. Eli sikinin dibini sıkıyor.

Bunu içimde taşıdığımı biliyorum. Ama nasıl olduğundan emin değilim.

Hans sikini okşuyor. Uzun, yavaş hareketler ve parlamaya başladığında ucundan başka bir yere bakamıyorum.

Bir dizini yatağın üzerine kaldırıyor, sonra diğerini, ta ki ayaklarımın dibinde diz çökene kadar. Ama eli hiç durmuyor.

"Bacaklarını aç, küçük kız."

Gözlerim neredeyse geri

yuvarlanıyordu.

Tanrım bana yardım et.

Lobide bana öyle dediğinden beri ıslağım.

Ben yeterince hızlı hareket etmeyince Hans öne doğru eğildi.

"Şimdi." Dizlerimi açıyorum.

Hans öne doğru eğilirken bir gümbürtü çıkarıyor. Elleri kalçalarımın iki yanındaki şiltenin üzerine iniyor, sonra yüzünü eğiyor ve dilini tüm yarığım boyunca sürüklüyor.

Sırt üstü düştüm ve inledim.

Kalçalarım bu hissi takip ederek kalkıyor ama o çoktan vücudumda gezinmeye başlamıştı.

"Veletler yenmez." Hans dizlerini kullanarak bacaklarımı daha geniş açıyor. Uzanıp omuzlarına yapışıyorum. "Ne alıyorlar?"

Aramıza uzanıyor ve sikinin başının girişime doğru itildiğini hissediyorum. "Beceriliyorlar. Sertçe."

Hans kalçalarını ileri atarak sikini içime soktu.

BÖLÜM 76

Hans

CASSANDRA ETRAFIMDA GERINIRKEN HAYKIRIYOR.

Amı o kadar ıslak ki taşaklarıma damlıyor.

Parmakları sırtımı tırmalıyor.

Ve onun muhtaç iniltileri tenimde sıçrıyor.

Sol dirseğimin üzerine alçalıyorum, ön kolumu boynunun altından geçiriyorum ve karşı omzunu kavrayarak onu yerinde tutuyorum.

Kalçalarımı geri çekiyorum, sonra ileri itiyorum. Ona tüm uzunluğumu veriyorum.

Sağ kolumla aşağı uzanıyorum ve dizini dirseğimin üzerinden geçirerek onu iyice açıyorum.

Bir hamle daha yapıyorum ve daha da derine indiğimde nefesini tutarak arkasını dönüyor. Ağızlarımız buluşuyor ve ben hâlâ dilindeki şekerin tadını alabiliyorum.

Dudaklarının arasını yalarken kalçalarımı döndürüyorum.

Ne zaman sikimi içine soksam ses çıkarıyor.
İzinsiz giriş karşısında inliyor ve miyavlıyor.

"Şimdi anladın mı?" Mükemmel vücudu altımda zıplarken homurdanıyorum. "Tek gördüğüm sensin, Cassandra."

Kalçalarını benimkilerle buluşmak için döndürüyor.

"İstediğim tek kadın." Her itişte daha
da ıslanıyor.

Omzundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve kalçalarımı daha derine sallıyorum. "İşte böyle, küçük kız. Bırak gireyim."

Vücudu geriliyor.

"Hoşuna gitti mi?" Neredeyse nefes nefese kaldım. Kalbim deli gibi atıyor. Cassandra'm burada, ışığın içinde.

Kollarını boynuma doluyor. "Senin küçük kızın olmayı seviyorum."

"Siktir." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Nefeslerimiz birleşiyor. "Çok iyisin." Ağzını yalıyorum. "Çok mükemmel. Benim Cassandra'm."

Geri çekildiğimde bana bakıyor. Gözleri parlıyordu. "Hans'ım."

Sikim sızmaya başladı.

"Benim her şeyim."

Bacağını bırakıyorum ve elimi vücutlarımızın arasında kaydırıyorum.

"Sadece benim için ıslanıyorsun." Parmaklarım klitorisinin üzerinde kayıyor. "Sana dokunabilen tek kişi benim."

Aletimin etrafındaki ısı sıkılaşmaya başladı.

"İşte böyle, küçük kız." Kalçalarım daha sert iterken daha hızlı daireler çiziyorum. "Bana duymak istediklerimi söyle, sonra gelebilirsin."

"Sadece sen." Ellerini saçlarımın arasına sokup çekiştiriyor ve başımı kendine yakın tutuyor.

İnledim.

"Bana sadece sen dokunabilirsin," diye söz veriyor.

Tam oradayım. Neredeyse uçurumun kenarındayım. Ama gerisini onun söylemesine ihtiyacım var. "Ve?"

Cassandra bir elini aramıza indiriyor ve parmaklarını benimkinin yanında hissediyorum, kayganlığında geziniyor, aletimin tabanına sürtünüyor.

"Ve." Parmaklarını dudaklarıma götürüyor. "Sadece babam için ıslanıyorum."

Parmak uçlarını ağzıma alıyorum, amının tadı dilimi kaplıyor. Ve boşalmaya başlıyorum.

Sikim şişiyor ve taşaklarım yukarı kalkıyor, parmaklarının etrafında inlerken küçük Kelebeğimi dolduruyorum.

BÖLÜM 77

Cassie

HAN'IN NABZI IÇIMDE ATIYOR.

Onun büyüklüğü, onun gerginliği. Parmaklarının klitorisime yaptığı baskı. Ve parmaklarımı yalayarak temizlerken ağzının sıcaklığı başa çıkabileceğimden daha fazla.

Orgazm bana çarpıyor ve çığlığımı bastırmak için ağzımı Hans'ın omzuna bastırmak zorunda kalıyorum.

BÖLÜM 78

Cassie

NIHAYET ADIMIMI ATTIĞIMDA SAAT GEÇ OLMUŞTU, DAHA DOĞRUSU SABAHIN ÇOK ERKEN SAATLERIYDI.

Banyodan yeni duş almış ve Hans'ın evimden çalıp benim için hazırladığı sırt çantasına koyduğu pijamaları giymiş olarak çıktım.

Hans vücudumu profesyonel bir müzisyen gibi çaldıktan sonra, yatağın üzerinde yarı çıplak oturarak oda servisindeki hamburgerleri yedik.

Hala yemeğim üzerinde çalıştığım ve daha uzun süreceğimi bildiğim için Hans'ın önce duş alması konusunda ısrar ettim. Ve şimdi yine kendim gibi hissediyorum.

Hans'ı yatakta oturmuş, üzerinde boxer külottan başka bir şey yokken, battaniyeyi beline dolamış bir şekilde telefonda gezinirken buluyorum.

Diğer tarafa tırmanıyorum ve ona bakacak şekilde yan yatıyorum.

Hans telefonu kapatırken iç geçirir. "Bu telefona girmek istiyorsam yarın eve geri dönmem gerekecek."

Sanırım ölü adamdan aldığı bu olmalı.

Hans onu siyah bir keseye koyup komodinin üzerine bırakıyor.

Ben de yüzümü buruşturdum. "O da ne?"

Benim baktığım yere bakıyor. "Oh, bu bir faraday çantası. Telefondaki önemli tüm özellikleri devre dışı bıraktım, ama bu kimsenin onu burada takip edememesini sağlayacak."

"Yani, havalı casusluk olayı," diyorum tüm bunlar normalmiş gibi soğukkanlılıkla. "Havalı casusluk," diye katılıyor Hans.

Sırt üstü yatabilmek için yatağı aşağı doğru kaydırıyor. Ama lambaya uzandığında, bir elimi onun yanına koyuyorum ve boynumu yukarı doğru uzatarak ona bakıyorum. "Peki bu ne?"

Komodinin üzerinde, telefon çantasının yanında duran, içi kırıntılarla dolu boş Ziploc poşetini gösteriyorum.

Hans çantaya bakar. "Bu... kurabiyeydi." "Ne kurabiyesi?"

"Benim için yaptığın kurabiyeler." Hans önce çantaya, sonra bana baktı. "Özür dilerim, önce birkaç fotoğraf çekmene izin vermeliydim."

"Resimler...? Bekle, onlar mısırlı kurabiyeler miydi?" Başını sallıyor.

Çantaya dönüp bakıyorum. "Onları yanında mı getirdin?" Hans yine başını sallıyor. "Onları bırakmayacaktım." "Ama... Hepsini mi?"

Bu sefer başını daha yavaş sallıyor.

"Ve sen hepsini yedin," diye açıklıyorum. "On ikisini de."

Hans bana doğru dönüyor ve lambayı arkasında açık bırakıyor. "Onları benim için yaptın. Post-it'i gördüm." Ses tonu savunmacı.

Kolumu yastığımın altına sokuyorum. "Şey, evet. Onları yediğin için kızgın değilim. Sadece onları *bitirmene* şaşırdım. Yandılar."

"Onları benim için yapıyorsun. Onları hep ben bitiririm." Hans basitçe söylüyor.

Daha önce bana her zaman getirdiklerimi yediğini söylediğini biliyorum. Yalan söylediğini düşünmüyordum ama bunun kanıtını görmek bambaşka bir şey.

"Teşekkür ederim." Elimi göğsüne koyuyorum ve o da kolumu vücuduna sarabilmek için daha da yaklaşıyor, ön kolum göğsüne yaslanıyor. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz..."

Derin bir nefesle göğsü genişliyor. "Bana her zaman her şeyi sorabilirsin, Kelebek. Her zaman cevap veririm."

Bakışlarımdaki gerçeği görebilmesini umarak gözlerini tutuyorum. Sadece bilmek istediğimi. Onu yargılamayacağımı.

"Sen bir suikastçı mısın?"

Bir süre sessiz kaldı. "İnsanları öldürmek için para almıyorum. İstediğim için yapıyorum."

BÖLÜM 79

Hans

CASSANDRA'YA HER ŞEYI ANLATIRIM.

Ona Freya'yı anlattım. O sabahı ve sonraki her korkunç haftayı.

O ağlarken ben Kelebeğimi tutuyorum; benim için, hiç tanımadığı kız kardeşim için.

Ona ailemden bahsediyorum. Cenazelerini. Ve ailemin benim için kalması gerektiğini söylediğinde sorun olmadığını söylüyorum. Benim için savaşmaları gerektiğini söylediğinde ona sarılıyorum.

Ona ailemin evini yaktığımı anlattım. Bana miras kalan gerçek servetten bahsederim. Ona yaptığım yatırımlardan ve sahip olduğum tüm mülklerden bahsederim.

Ona Freya'nın ölümüyle ilgili her adamı avladığımı anlattım.
Kıtaları nasıl gezdim. Seviyeli bileşikler.

Ona Gabriel Marcoux'yu anlattım. Onu nasıl bulamadığımı. Ve elini yan tarafıma koyarak ilk yara izimden geriye kalanları hissetmesine izin verdim.

Ona Karmine ile ilk tanıştığım zamanı anlattım. Ve sonraki her seferinde. Ona diğer kadınlardan, Karmine'nin ordusuna katılanlardan bahsediyorum. Onlarla nasıl çalıştığımı. Kaçakçılık çetelerini teker teker nasıl yok ettiğimizi.

Ona Minnesota'ya Freya için taşındığımı söyledim. Üniversiteye burada gideceğini ve gölleri ve mevsimleri olan bir yerde yaşamanın onun hayali olduğunu. Ve ona bunu yaptığım için ne kadar mutlu olduğumu söyledim.

Cassie ile Cul-de-sac Culinary adlı blogunu okuduğumu söylediğimde parmaklarımı Cassandra'nınkilere geçiriyorum. Sonuna kadar onlarca kez okuduğumu.

O zaman beni öpmesine izin verdim. Şaşkın gülümsemesi ve yanaklarındaki gözyaşlarıyla.

Sonra ona İttifak'tan bahsederim. Dom'un bana neden iyilik borçlu olduğunu anlattım. Ve Nero yardım edeceğini söylese de, onların hala tehlikeli adamlar olduğunu.

Ona bir sürü düşmanım olduğunu söyledim. Ve beni bulmak için adam gönderenlerden herhangi biri olabileceğini. Kapısını açmasının sadece kötü şans olduğunu. Ama açmasaydı, adam beni teşhis edebilirdi. Ve eğer bu olsaydı, geri döndüğünde yalnız olmayacaktı.

Ona gerçeği söyledim. Yaptığım işte iyi olduğumu. Ama beklemediğim bir anda, yeterince adamla evime saldırsalardı ölebilirdim.

Ona bu gece hayatımı kurtarmış olabileceğini
söyledim. Ve onu güvende tutmak için kendi
hayatımı feda edebileceğimi.
Ve bunu ona söylemek iyi hissettiriyor.
Hikayemi paylaşmak iyi hissettiriyor.
Birine tekrar güvenmek iyi hissettiriyor.

BÖLÜM 80

Cassie

ELIMI YANAĞINA GÖTÜREREK ÖNE DOĞRU EĞILDIM VE HAFIFÇE YANAĞIMA BASTIRDIM.

dudaklarını onunkilere değdirdi. "Sen iyi bir adamsın Hans."

Başını sallıyor, ama ben onu tekrar öpüyorum.

"Bunu alışılmadık yollarla yapıyor olabilirsiniz ama dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz."

Karanlık gözleri benimkilere bakıyor. "Ben çok insan öldürdüm, Cassandra." "Bu gece birini öldürdüm." Başımı yastığıma yaslayıp omuz silkiyorum.

"Bazı insanlar ölmeyi hak ediyor."

Hans beni izliyor. *Gerçekten* izliyor.

Ben banliyöden gelen ayrıcalıklı bir kızım. Bu geceden önce hiç kimseyi fiziksel olarak incitmedim. Hiç yumruk atmadım. Birine tokat bile atmadım. Ve açık tabutlu bir cenaze dışında hiç ceset görmedim.

Ama yeterince belgesel izledim. Haberleri dinledim. Bu dünyada gerçekten korkunç şeyler yapan bazı korkunç insanlar olduğunu biliyorum. Ve *biliyorum* ki *Hans* o insanlardan biri değil. O kötü biri değil.

Elbette, kibar topluma göre, tüm bunlardan çok daha fazla endişe duymalıyım. İstediği için öldürdüğünü itiraf eden biriyle aynı yatakta yattığım gerçeğinden. Bu gece bir adamın hayatını aldım. Yakın gelecekte tehlikede ve kaçıyor olabilirim.

Ama gerçekten, tüm bunların nesi kötü?

Bildiğimiz kadarıyla sadece bir kez yaşıyoruz ve ben hayatımla ilgili hiçbir şey yapmıyordum.

Kimseyi kurtarmıyordum. Suçlulara adalet getirmiyordum.

Mutsuz değildim ama başarılı da değildim. Sadece var oluyordum. Tutkumu arıyordum. Bana ilham verecek bir şey.

Ailem beni, eylemlerimizin sonuçları olduğunu, yanlış bir şey yaptığımızda yüzleşmemiz gereken yansımalar olduğunu anlamam için yetiştirdi. Ve Hans'ın öldürdüğü adamlar... Onların hataları affedilemez. Cezalarını hak ettiler.

Hans onların cezası. Ve

Hans benim tutkum.

Yan yana yatarken, birbirimize bakarken, bir doğruluk hissi duyuyorum. Sanki ait olduğum yer burasıymış gibi.

Hans bana geçmişiyle, ailesiyle ilgili detayları anlattığında kalbim kırıldı.

Bunu onun için düzeltemem, kimse onları geri getiremez ama şimdi onun yanında olabilirim.

"Sen iyi bir adamsın," diyorum tekrar.

Hans'ın boğazı yutkunmak için çalışıyor, sonra omuzlarımı kavrıyor ve beni ondan uzaklaşmaya zorluyor.

Karşı koymuyorum, çünkü benimle birlikte hareket ettiğini hissedebiliyorum. Ve ben diğer tarafa bakar bakmaz, vücudunu benimkine bastırıyor. Önü sırtıma. "Kelebeğim." Hans başımın arkasına bir öpücük konduruyor. "Benim kızım." Kolunu belime doluyor. "Benim ışığım." Sözleri

kalbime sızıyor.

"Benim Boz Ayım." Koluna sarıldım. "Benim erkeğim." Onun bedeninde eriyorum. "Benim sapığım." Gülümsüyorum.

Hans iki kelime daha fısıldadığında uyku nihayet beni almaya başlıyor, günün ağırlığı beni altına çekiyor.

"Aşkım."

BÖLÜM 81

Hans

"KENDIMI BIRAKIYORUM," DIYE INLIYOR CASSANDRA, SIRTINI TABANA YASLAYARAK

Sandalye.

Öğleden sonra uyuduk ve bir tur daha oda servisi sipariş ettik. Ama bu sefer yatak yerine köşedeki masada yedik. Ben duvara yaslanırken Cassandra'ya sandalyeyi kullandırdım.

Dün gece bizi içeri alan çalışandan nefret etmekle meşgul olmasaydım, bir süit isteyecektim.

Cassandra zaten benimle sadece ucuz, köhne bir evi karşılayabileceğimi düşündüğünde ilgileniyordu. Yani onu süslü otel odalarıyla etkilemem gerekmediğini biliyorum. Ama dünden sonra ona özel bir şey vermek güzel olurdu.

Sandviçinden kalanlara bakıyorum. "Bitirmeyecek misin?" Ellerini karnına bastırıyor. "Çok büyüktü. Çok tokum."

Çok büyüktü. Çok doydum.

Kanım kaynıyor ve bakışlarımı tabağından yüzüne doğru sürüklüyorum. "Bu bir, Kelebek."

Ağzı kızgın bir ifadeyle düşer. "Ne? Ben bile yapmadım -" Sonra dudakları birbirine yapışıyor ve gözlerini deviriyor. "Ben sandviçten bahsediyordum."

"Fark etmez. Yine de söyledin."

Sinirlenmiş gibi davranıyor ama yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum. "Saçmalıyorsun."

"Muhtemelen." Bir omzumu kaldırıyorum. "Bitirebilir miyim?"

Kalanları gösteriyorum. Sırıtıyor. "Hepsi senin, bebeğim."

Uzanıp yemeği alırken taşaklarım geriliyor. "Bir buçuk."

Cassandra dolu dolu bir kahkaha atıyor ve ben de sandviçinin son lokmasını ağzıma atarken sırıtıyorum.

Tadı olması gerekenden daha güzel. Ama bu onun olduğu için. Elleri üzerindeydi. Ağzı üzerinde.

Parmağımın ucundaki mayonez lekesini yaladım.

Paylaştığımız birkaç öğünden sonra, onun yemeklerini tüketme takıntımın sadece onun ev yemekleri için değil, aynı zamanda kendi yediği her şey için de geçerli olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

Gözlerim tabağındaki kırıntılara kayıyor.

Cassandra kötü davranışlarımın çoğunu görmezden geliyor ama bir otel tabağındaki sandviç kırıntılarını yalamak çok fazla olabilir.

Telefonum çaldığında hala bunu düşünüyordum.

Ben.

Cebimden çıkardım ve aramızdaki masanın üzerine koydum. A1-Alliance One, Nero'nun tanımı-ekranımı

dolduruyor. Cevap veriyorum ve hoparlörü

açıyorum. "Hızlı iş."

"En iyi adamlarımla çalıştım," diye cevaplıyor Nero. Acaba kendisi ve King'den mi bahsediyor diye merak ediyorum. "Ölü adam, bu arada güzel atıştı."

Cassandra otomatik olarak "Teşekkürler," diye cevap verir ve sonra elini ağzına götürür.

Nero tekrar konuşmadan önce bir süre bekler. "Bu iş daha da ilginçleşti. Dom ve Val'i kurtaran suikast ekibinin bir parçası mısın?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum

Cassandra'dan önce. Nero mırıldanıyor.

"O zaman kimsin sen?"

Sorusunu hâlâ Cassandra'ya yöneltiyor ama ben yine de cevap

veriyorum. "Hayır." "Pekâlâ, bu konuya geri dönebiliriz." Nero'nun

klavyeye dokunduğunu duyabiliyorum.

"Yani, ölen adamımızın Korsika mafyasının bir koluyla bağlantısı var." Dehşet içimi kemiriyor. "Söylentilere göre bir sürü parası olan Fransız bir puşt oyuna geri dönmüş ve seni ortadan kaldırmak için bir ekip kiralamış. Ben şahsen onun adını daha önce hiç duymadım-"

"Gabriel Marcoux." Her gün aklıma gelen ismi söylüyorum. Nero

duraksıyor. "İşte o. Onu tanıyor musun?"

Masaya bakıyorum. "Emrindeki adamların çoğunu öldürdüm."

"Ne zaman?"

"Yirmi yıl önce."

"Neden?" Nero'nun ses tonu fazla meraklı.

"Bunu bilmene gerek yok," diye homurdanıyorum ve yumuşak bir el masanın üzerinde yumruk yaptığım elin üzerine yerleşiyor.

"Olmayabilir. Ama bildiğin gibi, öğrenebilirim. Eğer burada güven inşa ediyorsak..." Nero sözünü kesiyor.

Parmaklarımı gevşetiyorum ve Cassandra hemen parmaklarını birbirine geçiriyor.

Bir nefes verdim. "Adamları kız kardeşimi kaçırdı ve öldürdü. O sırada perde arkasında yetkiliydi. Ama ben ona ulaşamadan ortadan kayboldu."

Nero bu itirafım üzerine alçak sesle öfkeli bir ses çıkardı ve ekledi: "Ve şimdi geri döndü."

"Şimdi geri döndü," diye tekrarlıyorum, çünkü bu doğru olmalı.

"Yani... onu öldürmek için yardım ister misin?" Nero beni hazırlıksız yakalayarak teklif etti.

İlk içgüdüm reddetmek, ama bu adamlar kadar güçlü bir grubun yardımını reddetmek aptallık olur.

"Onu öldüren kişi ben olmalıyım," diyorum yavaşça.

"Ağır işleri sizin yapmanıza izin vereceğiz. Ama fazladan el de verebiliriz." Başımı yana eğiyorum. "Bana İttifak'ı mı öneriyorsunuz?" "Hiçbir şey bedava değildir."

"Aynen öyle."

Nero bir nefes verdi. "Diamond Dom'un sana bir hayat borcu var ve bunu sırtından atmaktan mutluluk duyacaktır. Bu da teklif ettiğim şeyin bir kısmını karşılayacaktır."

"Parça," diye tekrarlıyorum. "Sonra ne olacak? Sana bir iyilik borçluyum ve ticarete devam mı edeceğiz?"

"Deneyene kadar eleştirme." Bunu iyilik ticaretine yabancı değilmiş gibi söylüyor. "Ayrıca emrimizde her zaman başka bir öcü kullanabiliriz."

"Karabasan mı?"

Nero homurdanıyor. "Ne? İsminin insanların a k l ı n a lanet olası püskürtücüler ve midilliler getirdiğini mi sanıyorsun?"

"Sprinkles ve midilliler mi?" Cassandra kıs kıs güler.

Başımı sallıyorum, sonra dikkatimi tekrar telefona veriyorum. "Planınız tam olarak nedir?"

"Bir planım olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Zaten bir planınız o l m a s a y d ı bana A Takımında yer vermeyi teklif etmezdiniz."

"Dün, nerede yaşadığımı biliyor gibiydin."

"Var." Bu büyük bir sır değil. Nero zengin bir iş sahibi ve aynı zamanda İttifak'ın liderlerinden biri. Minneapolis'ten çok da uzak olmayan zengin bir mahallede büyük bir evi var.

"Buraya gel."

Cassandra'nın elini sıktım. "Kızım benimle."

Nero bir kovulma sesi çıkarır. "Ve karım burada. Hiç havalı değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Övünmüyorum. Eğer bana karşı gelirsen ve o zarar görürse, seni bitireceğimi söylemeye çalışıyorum."

"Evet, evet. Ölüm ve yıkım. Anladım."

Başımı salladım. "Önce benim evime uğramalıyız. Sonra oraya gideriz."

"Öldürülmemeye çalış." Nero aramayı sonlandırır.

BÖLÜM 82

Cassie

HANS OTELDEN AYRILDIĞIMIZDAN BERI ÇOK SAKIN.

Bizi yaşadığımız yerden çok uzak olmayan bir apartmana götürdü ve kamyonetten indirip bir Prius'a bindirdi.

Hans'ı kullanırken hayal edebileceğim en son araba. Ama muhtemelen mesele de bu, çünkü mahallemize geri dönüyoruz ve ikimizi de arayan hiç kimse bu gümüş hibrite bakmaz.

Hans birkaç dönüş yapar ve arkasında bir inşaat şirketinin adı yazan dev bir kamyonetin arkasında caddenin kenarına çeker.

Holly Court'a yakın olduğumuzu biliyorum, ama açıkçası şu anki yerimizi tam olarak belirlemek için etrafımızdaki tüm küçük sokakları bilmiyorum. Araziler arasındaki sık ağaçlar yüzünden bazen söylemek zor oluyor.

Önüne park ettiğimiz ev inşaat halinde ve ön tarafına yarım bir garaj eklenmiş. Kısmen çerçeveli duvarların arasından içeride dolaşan birkaç adam görebiliyorum ama kimse bize dikkat etmiyor.

Hans arabayı durdurdu, sonra bana döndü. "Gelmeni istemiyorum, çünkü başımızın derde girme ihtimali var. Ama seni burada yalnız bırakmayacağım, o yüzden benimle geliyorsun."

Eve bakıyorum. "İçeri mi giriyoruz?"

"Hayır, biz arkadan gidiyoruz," diyor Hans ve kapısını iterek açıyor.

Bu çok gizemliydi.

Onu arabadan dışarı kadar takip ettim.

Hans, silah kılıfı ve bıçağı hariç tamamen siyah kıyafetine geri döndü ve ben de bir çift pembe kot şort ve yıpranmış bir erkek grubu tişörtü giydim. Her iki giysinin de aylar önce kaybettiğim şeyler olduğunu hemen fark ettim. Bana sadece sevdiğim kıyafetleri saklamayı öğrettiği için anneme sessizce teşekkür etmiştim.

ve artık uymayan her şeyi bağışlamak için. Hans iki beden önce artık uymayan eşyalarla dolu bir çanta hazırlasaydı ne yapardım hayal bile edemiyorum.

Kaldırımda Hans'la karşılaştım, uzattığı eli tuttum.

Yan yana, muhtemelen uyumsuz görünüyoruz. Kız gibi kız ve yoğun suikastçı. Ama benim avucum onunkine tam oturuyor.

BÖLÜM 83

Hans

EVIN ETRAFINI OLAYSIZ BIR ŞEKILDE DOLAŞTIKTAN SONRA CASSANDRA'YI bahçenin köşesinde.

Bizim evlerimiz gibi bu da sık bir ormana dayanıyor. Ama bu orman parçası Holly Court'un sonundaki *terk edilmiş evin* arkasındaki orman parçasıyla aynı.

Burada yaşayan çift tüm boş zamanlarını yolcu gemilerinde geçiriyor, bu yüzden bahçelerinde fazla zaman geçirmiyorlar. Ve biçilmiş çimlerinden öteye geçmeye hiç cesaret edemiyorlar. Bu yüzden, bir kişinin bir mülkten diğerine kolayca ulaşmasını sağlayan oyduğum patikayı fark etmediler.

Bu bahçenin arka tarafını kaplayan leylak çalılarının sarkan, budanmamış dallarının altından geçip ormana giriyorum.

Uzun otlar baldırlarıma sürtünüyor ve Cassandra için hazırladığım diğer çantayı almayı aklıma not ediyorum.

Minik şortunun içindeki görüntüsüne bayılıyorum ama taktik siyahlar giymiş halini düşününce aletim seğiriyor.

"Bu da ne böyle?" Cassandra önümüzde uzanan dar patikayı görünce yanımdan fısıldıyor.

"Buna hazırlıklı olmak denir." Sesimi aynı sessizlikte
tutuyorum. Bir parmak yan tarafıma saplanıyor. "Şimdi
kimmiş velet?"

Odaklanmalıyım. Ve odaklandım. Ama aynı zamanda gülümsüyorum.

Ve bu garip.

BÖLÜM 84

Cassie

AĞAÇLAR YETERINCE SIK OLDUĞU IÇIN MANZARANIN ÇOĞUNU KAPATIYOR.

Öğleden sonra güneşi, ama önümüzde, parlaklık neredeyse geçtiğimizi işaret ediyor. Bulunduğumuz patika birkaç metre geride sona erdi, bu yüzden dikkatlice takip ediyorum

Hans'ın adımları çalılıkların arasından geçerek ağaç sınırına ulaştı.

Hans parmaklarımı bırakıyor ve elini avuç içine alarak yere doğru birkaç santim indiriyor.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yürümeyi bırakıyorum.

Uzun saniyeler boyunca hiç kıpırdamadan duruyor, dinliyor ya da bir şey bekliyor. Ben de etrafıma bakmak için zaman ayırıyorum.

Önümüzde, aşırı büyümüş bir bahçede, harap bir çardak var.

Bir noktada, muhtemelen takılmak için harika bir yerdi. Dairesel iç mekanda sıralanan banklarda oturup, yağmur damlaları kiremitli çatıdan sekerken kahvenizi yudumlamak. Ya da arka bahçenin m a h r e m i y e t i n d e ateşli komşunuzla seks yapmak.

Elimi uzatıp Hans'ın mükemmel poposunu avuçlama isteğimi bastırıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Çimler bütün yaz biçilmemiş gibi görünüyor ve evin arkasındaki boya soyuluyor.

Gözlerimi kısıyorum. Evin rengi neden bu kadar tanıdık geliyor?

Hans yere çömelip ormandan çıkıp birkaç metre ötedeki çardağa doğru koşarak beni korkutuyor.

Etrafından dolanmasını, belki parmaklıkların arkasına saklanmasını bekliyordum ama içine girdi. Ve... zeminin ortasındaki bir paneli kaldırıyor.

Ne oluyor be?

Hans alçakta durarak omzunun üzerinden bakıyor ve bana öne gelmemi işaret ediyor.

Onu takip ederek, yanına geçerken kendimi küçük göstermeye çalışıyorum. "Önce sen."

Onun emriyle, çardak zemininin ortasındaki kara deliğe bakıyorum.

"Um..." Tereddütlerimi fısıldıyorum.

Hans cebinden bir el feneri çıkarır ve aşağı doğrultarak metal basamakları ortaya çıkarır.

Öylece atlamak zorunda kalmadığım sürece sorun yok.

Yüzde kırkım rastgele terk edilmiş bir evin arkasındaki karanlık bir çukura inme fikrine isyan ediyor. Ama diğer yüzde altmışım adrenalinin dibine vuruyor.

Terk edilmiş ev.

Gözlerim tekrar eve kaydı ve ağzım açık kaldı.

Bu yüzden rengi tanıdım. Bu bizim çıkmaz sokağın sonundaki terk edilmiş ev.

"Kelebek."

Doğru. Çukur.

"Tamam,

tamam."

Ayaklarımı aynı hizaya getirmek biraz garip ama tenis ayakkabılarımın tabanları basamaklarla birleşince kendimi yere bırakıyorum.

BÖLÜM 85

Hans

CASSANDRA'YI TÜNELE KADAR TAKIP EDIYORUM VE KAPAĞI TEKRAR
El fenerini aşağıya doğru tutarken girişe.

Hava nemli ve serin ama bu yolu haftada bir kez yürüyorum, rahatsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum ve çıkışın temiz kaldığından emin oluyorum, böylece burada yaşayan hiçbir yaratık olmadığını biliyorum.

Tünel yapısı özel olarak tasarlanmış bölümler halinde saha dışında inşa edildi ve daha sonra şehir kanalizasyon sistemini iyileştirmek için *sürpriz* bir hibe aldığında ve tüm yollar yıkıldığında, bazı ekstra ağır makinelerin geldiği üç günlük bir dönem oldu.

O makine evimin arkası ile terk edilmiş ev arasındaki yolu parçaladı. *Kötü bir foseptik tankıyla ilgili bir şey*. İyi bir komşu olduğum için, toprağı doldurmayı bitirdikleri anda yeni çim serilmesini sağladım.

Komşularım kamu hizmetlerini geliştirdi, ben de yeni bir çıkış stratejisi edindim. Herkes için bir kazan-kazan.

Tünel iki kişinin yan yana sığabileceği kadar geniş değil, bu yüzden Cassandra'ya el fenerimi veriyorum ve onun önünde ilerliyorum.

Ayaklarıma tuttuğu ışık, birkaç virajı almam için gereken ışıktan daha fazlası. Bu yolu ışıkla, ışıksız, nefesimi tutarak geçtim... Ama bu yolu hiç biriyle geçmedim.

İlerlerken sessiz kalıyoruz ama adımlarım yavaşladığında Cassandra yanıma eğiliyor ve el fenerini ileri doğru tutuyor.

"Diğer kapı." Hâlâ fısıldıyor ama ses tonundaki anlayışı duyabiliyorum.

Dün gece onu güvenli odada bıraktığımda dolapları karıştırdığını biliyorum çünkü benim kazağımı giydi ve bir paket Skittles çaldı. Son dolabın kapısını da açıp güvenli odanın arka girişini ortaya çıkarmış olmalı diye düşündüm. Şu an bulunduğumuz yer de orası.

Diğer kapı gibi, bu kapının yanında da duvara monte edilmiş bir avuç içi okuyucu var. Elimi yüzeye koyuyorum ve kilitler açılırken dinliyoruz.

Çardağın girişinde böyle bir kilit yok. Ama tüneli içeridekileri bayıltacak bir maddeyle doldurmanın bir yolunu biliyorum. İşte bu kadar.

BÖLÜM 86

Cassie

BU.. DELILIK.

Odaya ilk Hans giriyor ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak istercesine etrafı kontrol ediyor.

Odaya titreyen bacaklarımla giriyorum çünkü utanç verici bir şekilde telaşlanıyorum.

Bu seksi olmamalı.

Gizli Batman odanızdan eski küflü bir çardağa uzanan gerçek bir kaçış tüneli inşa etmek zorunda kalacağınız kadar çok düşman edinmek heyecan verici olmamalı.

Ve yine de, işte buradayız.

Hans monitör duvarını çevirerek beni takip etmek için ne kadar zaman harcadığını hatırlatıyor ve içim zonkluyor.

Beni bu zeminde becermesini istediğim gerçeğinden habersiz olan Hans, çalışma masasındaki sandalyeyi çekiyor. "Bazı şeyleri almam gerekiyor. Burada oturmak istersen ekranlara göz kulak olabilirsin."

Odaklanmamız gerektiğini bilerek Hans'ın dediğini yapıyorum ve sandalyeye çöküyorum.

Tüm yayınlara bakıyorum, gözlerim özellikle bir evin üzerinde duruyor. "Yani şu terk edilmiş ev mi?"

"Ben sahibiyim." Hans'ın cevabı basittir. "Ya da teknik olarak bir şirkete ait ama o benim şirketim."

"Bana sahip olduğunuz tüm evlerden bahsettiğinizde..." Ortadaki dolaptan çantaları çıkarırken Hans'a bakıyorum.

Başını kaldırıp bana bakmak için duraklıyor. "Sana söylememek istememiştim. Sadece içerisi de dışarısı kadar boktan olduğu için onu pek saymıyorum. Biri orada yaşamak istediğinde düzleştirilmesi gerekecek."

"Hmm." Ekranlara geri dönüyorum. "Bunu sadece tünel olayını yapabilmek için mi satın aldın?"

"Bu bir satış özelliğiydi. Ama planım aslında sokaktaki üç evi de satın almak ve rahatsız edilmeden huzur içinde yaşamaktı. Ama sonra ben ülke dışında birilerini öldürürken sokağın karşısındaki yaşlı kadın nalları dikti ve ben eve döndüğümde, ben daha ne olduğunu anlamadan güzel ve küçük bir dikkat dağıtıcı evi satın almıştı."

"Ve bunu yaptığıma memnun değil misin?" Planlarında ben olmadığım için bu kadar sinirlendiğim için kendime kızarak alaycı bir şekilde söylüyorum. Henüz tanışmadığımız için bu imkânsız olsa da.

Bir el at kuyruğumu kavrıyor ve başımı geriye doğru eğiyor.

Bana gülmesini ya da saymasını bekliyorum. Ama o ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "O evi alman başıma gelen en güzel şeydi."

İçimdeki her şey yumuşuyor.

Hans laf olsun diye konuşmaz. Ciddi olduğunu biliyorum.

Ona göz kırpıyorum. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

Başımı biraz daha geriye çekiyor, gözleri dudaklarıma kilitleniyor.

"Güzel." Başım neredeyse kalçalarıyla aynı hizada.

Ağzımı kocaman açtım.

Saçlarımı sıkıca kavrıyor. "İki oldu, Kelebek."

Sıcaklık omurgamdan aşağı vuruyor. Ve dilimi dışarı kaydırıyorum. Onu bu konuda bir şeyler yapmaya davet ediyorum.

Hans boştaki eliyle uzanıyor ve parmağıyla dilimin ucunda iz bırakıyor. "Üç kişi için vaktimiz yok."

Aynı parmak ucunu dudaklarına sürtüyor, sonra saçımı bırakıp geri çekiliyor.

Hayatımda ilk defa ondan nefret ediyorum.

Koltuğumda kıpırdanırken, onun aletini tam burada ve şu anda emmenin en iyi fikir olmayabileceğini kabul edebiliyorum. Ama lanet olsun, bunu kadınsı organlarıma söyle.

Hareket dikkatimi çektiğinde elimi şortumun içine sokup hızlıca kendime bakarsam cezamın ne olacağını merak ediyorum.

Ekrana doğru eğildim. "Uh, Hans."

"Sadece iki dakika daha."

"Hayır." Ekranlardan birini gösteriyorum. "Misafirimiz var."

Bir minibüs evlerimizin arasında durdu ve benim araba yolumun hemen önüne park etti. Yandaki tasarım bir internet şirketinin logosuna benziyor ama burada kullandığımız logo değil.

Hans arkamda duruyor, bir eli sandalyenin arkasında, diğeri tezgâhın üzerinde eğiliyor.

Sürücü ön camdan görülebiliyor ve biz izlerken dört adam araçtan iniyor.

Minibüs, gizlenmek için yaptıkları tek girişim gibi görünüyor, çünkü dört adamın da elinde silah var.

Grubun Hans'ın evine doğru yürümesini bekliyorum, ama ikili gruplara ayrılıyorlar; ikisi bu tarafa, ikisi de benim evime doğru gidiyor. Ve her iki durumda da, bir adam ön kapıya doğru yürüyor ve diğeri evin arkasına doğru dönüyor.

Hans benim arka bahçemi göremiyor ama adamın Hans'ın evinin etrafında dönmesini izliyoruz. Ne aradığını bilmiyorum, ama ortağının çoktan içeri girmeye çalıştığı ön kapıya geri dönmeden önce etrafa bakıyor.

Heyecan ve stres midemde dönerken nabzımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

Hans klavyenin göründüğü o şeyi yapıyor, sonra birkaç tuşa dokunuyor.

Bir hoparlör vızıldar ve tanıdık olmayan erkek sesleri odaya süzülür. "... sana gözcünün öldüğünü söylemiştim."

"Tek yapması gereken o pisliği görmekti. Bunu nasıl berbat edersin?"

Elim yumruk oldu. Ne cüretle Hans'a sikik der?

"Çünkü belli ki" -ilk adam başını sallar- "onu **i l k** Hans görmüş."

İkinci adam omuz silkiyor. "Tamam, Hans onu öldürdü. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalı."

İlk adam homurdanıyor ve omzunu kapıya doğru itiyor. "Bu lanet şey neden yapılmış?" diye homurdanır, sonra kilide geri döner.

"Diyorum ki, Hans, o lanet olası hayalet adam katili herif, içeride oturup pusu kurmayı beklemeyecek." İkinci Adam başını sallar.

Hans'a bakıyorum ve adamın haklı olduğunu sessizce kabul ediyorum.

Hans ayakta. Hoparlörden yüksek bir ses geliyor. "Sonunda," diye homurdanıyor Birinci Adam ve kapıyı iterek açıyor. "Ve aptallık etme, belli ki ayrılmış

Kasaba. Biz burada sadece ipucu arıyoruz."

İkinci Adam sokağın karşısını işaret ediyor; dehşete düşüyorum, diğer iki adam çoktan ön kapımı kırmış.

Dudaklarımdan kızgın bir ses çıkıyor ve Hans elini sandalyenin arkasından omzuma götürüyor.

Cüretkarlık.

Öfkeyle bakışlarımı tekrar ilk monitöre çevirdiğimde tam zamanında bu iki pisliğin Hans'ın evine girdiğini görüyorum.

Hans birkaç tuşa daha dokunur ve dış kameraların bazıları evin içindeki görüntülerle değiştirilir.

"Ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

Hans daha fazla tuşa dokunur ve ses evin içine de geçer. Sanırım kalıp izleyeceğiz.

Nabzım bir anda hızlandı. "Evimde hiç kamera var mı?" Umarım vardır da adamların orada ne yaptığını görebilirim.

Omzumdaki el sıkıyor. "Hayır, üzgünüm."

İç çekiyorum, bunun iyi bir şey olması gerektiğinin tamamen farkındayım. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. "Garajınızda kamera var mı?"

"Hayır, özür dilerim." Hans aynı özrü tekrarlarken bir sıkışma daha. İkimiz de ilk seks yaptığımız anın kaydını alamadığımız için üzgünüz.

Odaklan, Cassie.

Monitörlerden Hans'ın evindeki adamların her odayı kontrol ederek hızlı bir inceleme yaptıklarını izliyoruz.

Evin etrafında tur atan İkinci Adam'ın bodruma indiğini gördüğümde gerildim.

Ama Hans duruşunu değiştirmez. Silaha uzanmıyor ya da ışıkları söndürmüyor.

Tabii ki Hans panik yapmamakta haklıydı. Adam dönüp merdivenlerden yukarı doğru koşmadan önce boş bodrumun köşelerine göz atar.

"Aşağıda bir kutu bile yok," diye bağırıyor İkinci Adam oturma odasında dururken evin öbür ucundan. "Burası onun tam zamanlı evi olamaz."

Bu yorum beni biraz üzdü çünkü *burası* Hans'ın tam zamanlı evi. Ya da en azından bir süredir öyleydi.

Hans'ın bana anlattığına göre, yakın zamana kadar hem iyi adamlar hem de kötü adamlar peşindeymiş. Herkes ya ondan korkuyor ya da nefret ediyormuş.

Bu yüzden bir yuva kurup yerleşecek kadar rahat hissetmemesine şaşmamak gerek.

Onun sıcaklığına doğru eğildim.

Ve şimdi, çekmeceleri çekip evinin her santimini kazmalarını izlerken, buranın artık onun evi olmayacağı açık. Ana kötü adamı öldürse bile, bu yer açığa çıktı. Hans kendisi söyledi; bir sürü düşmanı var. Asla böyle rahat bir mahallede yaşayamayacak ve her zaman omzunun üzerinden bakılmayacak.

İkinci Adam, Hans'ın koltuğunun üzerindeki duvara asılı kılıca uzanırken kıs kıs gülüyor. "Sakıncası yoksa."

İndirmesi bir saniye sürüyor ama indirir indirmez aptal gibi sağa sola sallamaya başlıyor.

Başka bir ekranda, İlk Adam Hans'ın yatak odasını karıştırıyor. Komodine doğru ilerlediğinde, Hans yanımda doğrulur.

Adam çekmeceyi açıyor ve üzerine eğilerek içindekileri karıştırıyor.

İkinci Adam'ın sesi evin farklı bir yerinden geliyor. "Garajı kontrol edeceğim."

"Tamam," diye karşılık verir Birinci Adam. Sonra da "Bu da ne böyle?" diye mırıldanır. Doğrulur ve elinde bir yığın sarı Post-it notu görür.

Hans'ın tezgahın üzerindeki eli yumruk haline gelir. "İşte bu," diye homurdanır.

"Ne-"

Ben sormayı bitiremeden, Hans odanın karşısına geçti. Kapıyı açtı. Ve bodruma doğru fırladı.

Arkasından bağırmak için ağzımı açtım. Ona ne halt ettiğini sormak için. Bir silah, bıçak ya da başka bir şey almasını söylemek için. Ama bağırmak ve davetsiz misafirler tarafından duyulmak istemiyorum.

Kapı kapanır, aramızda kilitlenir.

"Kızarmış tatlı mısır kurabiyeleri," diyor bir erkek sesi, kafası karışmış bir şekilde. "Bunun bir kod olması mı gerekiyor?"

Yavaşça monitörlere dönüyorum.

Bunlar *benim* post-it notlarım. Her pişmiş ürün için elle yazdıklarım. Hans'a verdiklerim.

Ve İlk Adam onlara dokunuyor.

Gözlerim ekranda Hans'ı bulmak için etrafa dalıyor. Çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

İkinci Adam hâlâ garajda, etrafa bakınıyor. Ama her an eve geri dönebilir ve o zaman ikiye karşı bir olur ve Hans silahsızdır.

"Lütfen dikkatli olun."

Ama Hans yavaşlamıyor. Temkinli hareket etmiyor.

Basamakları üçer üçer çıkıyor ve kapıyı en üstte açıyor. Kapıyı açık bırakarak oturma odasına doğru adım atıyor. Elleri iki yanında yumruk şeklinde açılıp kapanıyor.

Garajdaki adam dışarı çıkmıyor. Hans'ı görmüyor ya da alarmı çalmıyor.

Yani İlk Adam'ın başına geleceklerden haberi yok.

BÖLÜM 87

Hans

YATAK ODAMA GIRDIĞIMDE BOTLARIM HALININ ÜZERINDE SESSIZ.

"Onlar benim."

Sesimi duyan Birinci Adam arkasını döndü.

Ve sonra onları görüyorum. Tertemiz kâğıt karelerim birbirinden ayrılmış, iki düzensiz yığın halinde buruşturulmuş. Ve... Bu yırtık mı?

Genelde görüş alanımın kenarında beliren kırmızı, görüş alanımda parlıyor.

Sadece bir saniyeliğine donup kalıyor ama ben o saniyeyi notları elinden almak için kullanıyorum.

Birinci Adam çabucak toparlanır ve kılıfındaki tabancaya uzanır.

Zaten hasarlı olduklarını kabul ederek ve onları yakınımda tutmam gerektiğinden, Post-it'leri ağzıma sokuyorum ve ısırıyorum, dudaklarımdan bir ağız dolusu saman gibi çıkarken onları orada tutuyorum.

Adamın silahı deriyi temizledi.

Adam iri. Neredeyse göz göze
geldik.

Üzerimde silah yok. Ama bu önemli değil. Silah
benim.

Ve kızgınım.

Adam silahını kaldıramadan öne atılıyorum ve ağırlığımı yumruğuma vererek yumruğumu adamın göğüs kafesine indiriyorum.

Diyaframı kasılarak nefes alma yetisini durdurur ve yardım çağırmasını engeller.

Sol elim çoktan harekete geçti ve sağ kolunun iç tarafında, dirseğinin birkaç santim yukarısındaki o mükemmel noktaya vuruyorum. Silahı tutan yere.

Vuruşum biseps brachii tetik noktasıyla birleşiyor ve silahı tutuşu serbest kalıyor.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor, tökezleyerek yana doğru gidiyor. Ama ben de ona ayak uyduruyorum.

Birinci Adam'ın sırtı yatağıma paralel duvara çarpıyor ve onu sol elimle oraya sabitliyorum.

Ciğerlerinin altındaki kasların gevşemeye başladığı ve nefes almaya çalıştığı anı hissedebiliyorum.

Solunum yolu açılmadan önce vücudumu döndürüp dirseğimi boğazının ön tarafına doğru çarpıyorum ve nefes borusunun darbenin etkisiyle açıldığını hissediyorum.

Gözleri şişiyor, ama dişlerimin arasına sıkıştırdığım Post-it'ler bana onun yaptıklarını hatırlatıyor. Benden aldıklarını.

Dirseğimi tekrar ileri atıyorum.

Bu orospu çocuğu Cassandra'dan aldığım ilk şeyi mahvetti. Benim için değerli olan birkaç şeyden birini yok etti.

Hâlâ benden uzaklaşmaya çalışırken, kafası duvarıma çarpıyor.
Oraya monte edilmiş katananın düz tarafına karşı.

Sağ elimi başının yanına doğru uzatıyorum ve kılıcın kabzasını kavrıyorum.

Benim kılıçlarım süs değildir.

Kullanılmak için yapıldılar.

Sol elimi göğsünden çekip bir avuç saçını tutuyorum.

Sağ elim katananın sapını çevirirken onu duvardan sadece birkaç santim uzağa çekiyorum. Sadece keskin tarafı dışarı bakarken duruyorum.

Sonra saçlarını kavrayarak başını geriye itiyorum ve kılıcı kendime doğru çekerken onu sabit tutuyorum.

Jiletin kenarı eti kesiyor, omurlarının arasından geçiyor.

Cassandra'nın dokunduğu bir şeye dokundu.

Hayat gözlerinden kaybolur.

Onu yerinde sabit tutuyorum, harekete devam ediyorum, kasları, tendonları ve atardamarları kesiyorum.

Benim olana dokundu.

Sağ elimi son bir kez çektiğimde, adamın boynunun altındaki ağırlık düşüyor ve bir elimde bir kafa, diğerinde bir kılıçla kalıyorum.

BÖLÜM 88

Cassie

AYAKTAYIM, TEZGAHIN ÜZERINE EĞILMIŞ, YÜZÜM NEREDEYSE
Hans'ın yaptığı her hareketi izliyorum. Ve nefes nefese kalıyorum.

Pant-ing.

Yaklaşıyorum.

Hans az önce bir adamın kafasını kesti.

Kafayı halının üzerine bırakır, gümbürtü hoparlörlerden duyulabilir.

İğrenmeliyim.

Hans elinde kılıçla arkasını dönüyor ve sonunda onun her şeyini görebiliyorum. Gözlerinde bir vahşilik parlıyor.

Omuzları eforla şişmiş.

Ve üstü başı kan içinde. Dişlerinin arasına sıkıştırılmış not kağıtlarının kenarlarından kırmızı damlacıklar damlıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum yüzümü yelpazelerken.

Hans beni duyuyor gibi çünkü değerli Post-it'lerini ağzından çıkarmak için uzanırken gözleri gizli kameraya kayıyor.

Nefesim ekranı buğulandırıyor ve hoparlörler evin başka bir yerinde çarpılan bir kapı yüzünden çatırdadığında ciddi ciddi yalamayı düşünüyorum.

Gözlerimi Hans'tan ayırıyorum ve İkinci Adam'ın mutfağa doğru yürüdüğünü, garaj kapısının arkasından kapandığını görüyorum.

Açık bodrum kapısına yaklaşırken kaşları çatılmıştı.

Elinde hâlâ Hans'ın diğer kılıcı var ama ucu aşağıda ve onu baston gibi kullanıyor.

İkinci Adam merdivenlerin başında durur ve aşağıya seslenir, "Sana söyledim, aşağıda hiçbir şey yok."

"Yanlış." Hans'ın sesi oturma odasına adım atmadan bir saniye önce duyulur.

İkinci Adam onunla yüzleşmek için döner.

Hans odayı geçerken hiç yavaşlamıyor.

Sol eliyle post-it yığınını cebine sokar ve sağ eliyle kana bulanmış kılıcı tutar, ucu yukarı ve dışarı bakar.

Bileğini döndürüyor ve bıçak ürkütücü bir dansla dönüyor.

Yüzünde hâlâ kan var ve saçlarının birkaç teli diğerlerinin bağlı olduğu yerden kurtulmuş.

Çok korkutucu görünüyor.

İkinci Adam'ın gözleri açılır, ki bu doğru bir tepkidir.

Ama sonra, silahı nasıl kullanacağını bilmediği açık olsa da, çalıntı kılıcını önüne kaldırır.

Bu adamın hiç şansı yok.

Üzgünüm efendim, doğru tepki kaçmak olurdu. Kaçmak. Olabildiğince hızlı.

Hans bıçağı bir kez daha döndürürken parmaklarım ekrana dokunuyor. Ama bu sefer, yukarı doğru döndüğünde, iki eliyle kabzayı kavramak için vücudunun diğer tarafına uzanıyor.

Hans tek bir yumuşak hareketle son adımı atar ve kılıcını İkinci Adam'ın elindeki kılıçla çarpıştırır.

İkinci Adam'ın kılıcı yukarı doğru sarsılır, Hans'ın kılıcının etkisi dayanamayacağı kadar fazladır.

İkinci Adam'ın elleri silahının yeni yörüngesiyle havaya kalkarken, Hans da kendi kollarını kaldırır.

İkinci Adam kendini toparlamak için bir adım geri atar ve Hans hızını koruyarak kılıcı önce yukarı sonra aşağı doğru savurur.

Çok hızlı. Çok güzel.

Ve sonra Hans bileklerini tekrar büker, bıçağı doğrudan İkinci Adam'a doğrultacak şekilde tutuşunu değiştirir.

Hans hiç tereddüt etmeden kılıcını ileri doğru, İkinci Adam'ın göğsüne saplar.

Şu anda neredeyse tezgahın üstündeyim. Ağır nefes alıyorum.

Az önce bir kılıç dövüşü izledim!

Hans kılıcını üzüme kürdan saplar gibi kullanıyor ve İkinci Adam'ı sırtı merdivenlere dönük duracak şekilde manevra yaptırıyor. Ama adamın yığılma şeklinden, Hans'ın onun ağırlığını desteklediğini düşünüyorum.

Hans bir hamleyle adamı merdivenlerden geriye doğru düşürür, ama kılıcı bırakmaz, böylece kılıç adamın vücudundan kayıp düşer.

Merdivenlerden yuvarlanan cesedin gümbürtüsü hoparlörlerden duyulur. Hans bodrum kapısını tekmeleyerek kapatır, kendisi hâlâ kapının diğer tarafındadır.

Caddeyi gösteren ekranı buluyorum ama her şey aynı. Şoför hala orada oturuyor, müzik dinliyormuş gibi kafasını hafifçe sallıyor. Ve evimdeki diğer iki adamın nerede olduğunu gösteren hiçbir işaret göremiyorum.

Umarım Hans onları da öldürür. Sadece o insan kaçakçısı pislik için çalıştıkları için değil, eşyalarımı karıştırdıkları için de. Neye dokunduklarını bilmeden hiçbir kıyafetimi bir daha giyemeyeceğim. Ya da tabaklarımı kullanamayacağım. Hepsini yakmak zorunda kalacağım. Ve bu beni kızdırıyor.

Oturma odasında Hans sehpanın yanında dizlerinin üzerine çöker.

Altına uzanıp bir şeyler yapıyor ve sonra masanın ortasındaki bir tahta parçası açılıyor.

Hans yeni ortaya çıkan tüfeği saklandığı yerden kaldırır. "Bu çok zekice."

Hans dizlerinin üzerinden, sadece filmlerde gördüğüm bir hareketle kendini omzunun üzerinden yuvarlıyor ve evin ön tarafındaki büyük pencerenin yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

Bir eliyle pencerenin kilidini açıyor ve camı yukarı kaydırıyor. Fıçıyı pencere pervazına yerleştirmek için kendine yeterince yer açıyor.

Gülümsememi durduramıyorum.

Diğer adamların canına okumak üzere.

Hans küçük ve siyah bir şeyi ağzına götürür.

Konuşurken sesi biraz alçak çıkıyor ve kulağa biraz tuhaf geliyor. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

İlk ölü adamdan almış olması gereken bir tür telsiz olan siyah şeyi bırakıyor ve gözünü dürbüne indiriyor.

Gerçekten söylenecek en akıllıca şeydi. Diğerlerini telaşlandırmadan meraklarını giderdi.

Ön kapım açık, kırık ve iki adam aynı anda evden çıkmaya hazırlanırken gözlerim kapının üzerinde.

Başroldeki adam eşiğe bir adım kala kafasını geriye atar ve kırmızı sis kapı aralığını doldurur.

Arkasındaki adam bir an donup kalıyor, sonra dönüp eve dalıyor.

Ama Hans daha hızlı.

Son adam cansız bir şekilde yere düşerken ikinci bir silah sesi hoparlörleri d o l d u r u r .

"Lanet olsun."

Silah sesini de duyan sürücü gaza basar, ancak vitesi boşa almıştır ve yüzü çıkmaz sokağın sonuna dönüktür.

Tarihteki en kötü kaçış şoförü olmalı.

Sürücü terk edilmiş evin önündeki çemberin etrafında hızla ilerlerken minibüs neredeyse devriliyor, evlerin arasından başka çıkış yolu yok.

Hans'la birlikte ekrana tekrar bakıyorum.

Kameranın açısı yüzünden Hans'ın yüzünü göremiyorum ama minibüs bize doğru gelirken başını salladığını görebiliyorum. Gözlerini devirdiğinden eminim.

Tam zamanında sokak görüntüsüne dönüp minibüsün ön camının çatladığını ve içeriden kırmızı sıçradığını görüyorum.

BÖLÜM 89

Hans

ÇENEMDEN SU DAMLIYOR, TIŞÖRTÜMÜN IÇINE IŞLIYOR.

Gömleğimde de bol miktarda sıçrama var ama siyah kumaşta bunu görmek zor. Yüzümdeki kanın aksine.

Aşağı inmeden önce yüzümü ve ellerimi temizlemek için bir dakikamı ayırdım. Yapmak üzere olduğum şeyden sonra fark edilmeden arabamıza geri dönmek yeterince zor olacaktı, yüzümün kanla kaplı olması beni çok fazla hatırlanabilir kılacaktı.

Ölü adamı son birkaç basamaktan aşağı ve bodrum katına itmek için botumun burnunu kullanıyorum.

Cesetlerin kimliklerini kontrol etmenin bir anlamı yok. Onları kimin gönderdiğini biliyorum. Ve şimdi gerçekten Nero'nun evine gitmeliyiz.

Bir avuç hıyara dönüşmeyeceklerinden yüzde yüz emin değilim ama onun kalesinden daha güvenli çok fazla yer yok.

Ben güvenli odanın dış kapısını açarken, iç kapı açıldı.

Cassandra önümde duruyor, gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor.

Gözlerim monitörlere kayıyor.

İzledi.

Uzanıp başparmağımı boğazının ön kısmına sürüyorum ve vahşi nabzını hissediyorum.

Onun şiddete bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum ama bana bu kadar yakın olmasından hoşlanıyorum. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

Yaptıklarından sonra ona bunu sormaya hakkım yok.

sadece izledim, ama yine de soruyorum.

Başını sallıyor, başı sadece çok az hareket ediyor.

"Evet." Onun beyazlar içindeki bir görüntüsü zihnimi dolduruyor.

*Yakında, ona başka bir şekilde "*evet*" dedirteceğim.*

Başparmağımı boynunda gezdiriyorum, sonra odaya girip daha önce dolaptan çıkardığım çantaları alıyorum.

Birincisi Cassandra için taktik kıyafetlerin olduğu sırt çantası, diğeri ise içinde belgeler, daha fazla kıyafet ve geride bırakmak istemediğim birkaç şey olan spor çantası.

Duvara doğru ilerleyerek en sevdiğim fırlatma bıçağı setini alıyorum ve tutucusunu kemerime takıyorum. Sonra bir Glock ve dört dolu şarjör spor çantasına giriyor.

Son olarak masaya geçiyorum, avuç içi izi tarayıcısıyla kilitlenmiş bir dolabı açıyorum ve Cassandra'nın boudoir fotoğraflarından oluşan küçük siyah kitabı çıkarıyorum. Bunlar sırt çantasının içindeki gizli bir cebe girecek.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra kollarımı sırt çantasının askılarından geçiriyorum, sonra da spor çantasını başımın üzerine asıyorum. Geldiğimizden daha dikkat çekici bir görünüm ama buna değer.

Cassandra, "Bir şeyler taşıyabilirim," diye öneriyor.

Bankın kenarında duran el fenerini gösteriyorum. "Işıktan sen sorumlusun."

Ben klavyeye uzanırken nazik parmaklarım askeri sınıf el fenerini alıyor.

İhtiyacım olan programı açmak sadece birkaç tıklama alıyor.

Kızıma bakıyorum, güzelliğine bakıyorum ve bana güvendiğini söylediğini hatırlıyorum, sonra aynı anda üç tuşa basıyorum.

Bir saniye geçer ve bir uyarı bip sesi duyulur. Bir

saniye daha, bir bip sesi daha.

Üç saniye sonra ayaklarımızın altındaki zemin titriyor.

Cassandra'nın evini gösteren ekran şimdi bir ateş topu göstermektedir.

Cassandra'nın nefesi kesilir. "Az önce evimi mi havaya uçurdun?"

BÖLÜM 90

Cassie

HANS IRI ELINI SIRTIMA BASTIRIYOR. "EVET."

Evet. Sadece evet diyor.

Eli baskı uyguluyor. "Ve benimki patlamadan önce yaklaşık on beş saniyemiz kaldı."

Evime her zaman hoşça kal demek için çok fazla.

Sonra söylediklerinin geri kalanını kaydediyorum ve çıkışa doğru acele ediyorum.

Üst katta Hans'ı izlerken ellerim hâlâ titriyor ve feneri yakmak için iki deneme yapmam gerekiyor. Tüneli aydınlattığında koşuyorum.

Tavan alçak, duvarlar dar ve koşmaktan nefret ediyorum ama o sarsıntıyı sokağın karşısındaki evimden hissettim. Bir sonraki patlamada Hans'ın evinin altında olmak istemiyorum.

Ağır nefes alışım kulaklarımda yankılanıyor ama arkamdaki Hans'ın "İki... Bir..." dediğini duyuyorum. Sonra büyük kolunu belime doladı.

Beni tuttuğu anda etrafımızdaki dünya sarsılıyor. Ayaklarımız durdu ve Hans beni bedenine çekti, üzerime eğildi. Beni koruyor.

Ancak yüksek çatlama sesleri olmadığında ve tünel sağlam kaldığında, Hans beni ilerlemeye teşvik ediyor.

BÖLÜM 91

Hans

CASSANDRA ORMANDAKI TÜM KOŞU BOYUNCA ELIMI TUTTU. VE
Prius'a geri döndüğümüzde siren seslerini duyabiliyoruz.

Sessiz kalıyoruz ve araçları değiştirdiğimiz apartmana varmak için gereken birkaç dakika boyunca hız sınırını aşmıyorum.

Otoparkın karşı köşesine kamyonetimi park ediyorum ve uzun yoldan gidiyoruz. Birkaç kişi dışarıda, birkaç mil öteden yükselen yoğun dumana bakıyor. Hiçbiri bize doğru dönmüş değil ama bu şekilde, eğer biri bizi fark ederse, birkaç blok ötede iki ev havaya uçtuktan birkaç dakika sonra şüpheli bir şekilde bir araçtan diğerine atlayan değil, sadece otoparkta yürüyen iki kişi görecekler.

Çantaları arka koltuğa atıyorum ve Cassandra için yolcu kapısını açıyorum.

Yanakları hâlâ pembe ve evini yaktığım için bana kızıp kızmayacağını merak ediyorum.

Bana kızgın olması fikrinden nefret ediyorum.

Ellerim kalçalarında, kamyona binmesine yardım ediyorum, sonra kapıyı kapatıyorum ve yanıma doğru ilerliyorum.

Kapımı açtığımda Cassandra orta koltuğa kaymıştı.

Bunu iyiye işaret olarak alıyorum çünkü kızgın olsaydı yanıma oturmak istemezdi. Değil mi?

Ona dokunma ihtiyacı duyarak, bizi otoparktan çıkarırken elimi Cassandra'nın kalçasına koyuyorum.

Dokunuşumla geriliyor.

Elimi çekmek yerine onu daha sıkı kavrıyorum. "Kelebek, sana asla zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum." Cevap verirken sesi nefes nefese.

Aşağı bakıyorum, ellerini kucağında birleştirmiş. "Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum ona.

Kıvranıyor.

"Evini havaya uçurduğum için de özür dilerim."

"Hans-" Elini bacağıma koydu.

"Sadece benden korkma." Panik göğsüme çöküyor ve ciğerlerim yanmaya başlıyor. "Bunu kaldıramam. Lütfen yapma-"

"Aman Tanrım, kapa çeneni." Cassandra elimi bacağından itti ve ben onu durduramadan emniyet kemerini çözdü.

"Cassandra!" Şak diye söyledim.

"Kemerini bağla." Bana doğru döndü.

"Hayır."

"Sen-" Başlıyorum. Ama duruyorum çünkü kemerime uzanıyor. Narin parmaklarıyla tokayı çekip kurtarıyor. "Ne yapıyorsun?"

Düğmeyi açıyor ve fermuarı indiriyor. "Seni izlerken..." Sertleşen sikimi pantolonumdan çıkarmak için çabalıyor. "Tanrım, Hans, çok tahrik oldum. Dayanamıyorum."

İki elini de kullanarak sikimi serbest bıraktı.

Olanlara inanamayarak anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum.

"Sadece bunu yapmama izin ver," diye yalvarıyor.

Sonra elini tabanıma doladı ve başını tabanıma doğru eğdi. kucak.

Dudakları sikimin ucuna dolandığında, kalçalarımın Kaldırma.

"Siktir," diye inledim ve neredeyse bizi hendeğe sürüklüyordu.

Gözlerimi yolda kalmaya zorluyorum. Ama tüm dikkatim aniden sanki hayatta istediği tek şeymiş gibi sikimi emmeye başlayan kızın üzerinde.

"Lanet olsun." Kalçalarımı tekrar oynattım ve Cassandra beni biraz daha derine aldı.

Daha ağzına bile girmedim. Daha arkaya vurmadım. Ve üflememek için savaşıyorum.

Dili başın etrafında dolaşıyor, ucun üzerinde geziniyor, sikimden sızan prekumu yalıyor.

"Siktir. Cassandra. Siktir." Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Sırf yan yolda kalabilmek için dönmem gerekmeyen bir yola giriyorum. Bunu otoyolda yaparsa ve biri görürse... Onları öldürmek zorunda kalırım.

İnliyor ve tam anlamıyla sikimi emerken yanaklarının çukurlaştığını hissediyorum. Gözlerim geri kaymaya başladı.

Tekrar açıyorum.

Lanet bir araç kullandığımı unutmamalıyım.

Cassandra kalçalarını oynatıyor, bank koltuğunda dönüyor ve ayağını kaldırarak koltuğun üzerine koyuyor ve dizini yukarı kaldırıyor. Bacaklarını benim için açıyor.

Sol elimle direksiyonu tutarken, sağ elimle karşıya uzanıyorum ve şortla kaplı amını kavrıyorum.

Tüm vücudu dokunuşumla kıvranıyor ve dudakları aletimden daha da aşağı kayıyor.

Odaklanmakta zorlanıyorum ama tek elimle şortunu çıkarıyorum ve o da kalçalarını daha geniş açıyor.

Bir saniye durup aşağı bakıyorum.

"Tanrım."

Külotu açıkta, vücudu aletimi emebilmek için bükülmüş, amcığı ise dikkatimi çekmek için adeta yalvarıyor.

Parmaklarımı külotunun altına sokup aşağıya doğru kaydırıyorum. Ve inliyorum, derin ve uzun, çünkü sırılsıklam olmuş.

Amı o kadar ıslak ki parmaklarım sıcaklığının içinde kayıyor.

Parmaklarım daha derine inerken Cassandra boynunu büküyor ve beni daha da derine çekiyor.

"Bu beni izlediğin için mi?" Homurdanıyorum, parmaklarımla onu beceriyorum, onları içeri itiyorum ve dışarı sürüklüyorum. "O adamları öldürmemi izlerken bu amcığın sırılsıklam mı oldu?"

Başını sallıyor. Aletimin üstüne.

Eğer boşta bir elim olsaydı, başının arkasına bastırırdım.

Dili uzunluğuma sürtünüyor ve tekrar inliyorum.

"Siktir." Sessiz kalamıyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Amcığı parmaklarımı kavrıyor. Tükürüğü sikimden aşağı damlıyor.

Kalçalarımı esnetiyorum ve boğazının arkasına vuruyorum.

Öğürüyor ve kasları aletimin ucunun etrafında geriliyor. Ama geri çekmek yerine, daha derine itiyor.

"Tanrım, Butterfly, sen lanet bir ucubesin."

Kalçaları dokunuşuma karşı kayarken, ağzını boyuma doğru kaydırıyor. "Özür dilerim," diyor. Ama dudakları sikimi hiç bırakmıyor. Hâlâ ucuna sürtünüyorlar ve her kelimeyle birlikte prekumla kaplanıyorlar. "Ben

Özür dilerim. Elimde değil." Sırtını kamburlaştırıyor ve dudaklarını tekrar uzunluğumun etrafına kapatıyor.

"Sikim ağzındayken özür dileyemezsin." Dizimi direksiyonun altına dayayıp sabit tutuyorum, sonra sol elimi başının arkasına bastırıyorum. "Ama yutkunarak özür dileyebilirsin."

Cassandra inliyor ve başını daha derine sokmama izin veriyor.

İşaret ve orta parmağımı amına sokabildiğim kadar sokuyorum. Tekrar inliyor ve at kuyruğunu kavrayıp ağzını sikime doğru sürüklüyorum.

Onu orada tutuyorum. Ucumda.

"Evet," diye homurdandım. "Babanın sikini yala.

Boşalmasını sağla." Vücudu titriyor ve başparmağımı

klitorisine bastırıyorum.

Elim bu haldeyken, amını içeriden kavrıyorum sayılır. Parmaklarımı içindeki o hassas noktaya sürtüyorum ve sert hareketlerle klitorisinin etrafında dönüyorum.

Cassandra kıvranıyor ve inliyor, ben de patlamaya hazırım.

"Hazır mısın, küçük kız?" Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Beni almaya hazır mısın?"

Evet gibi bir ses çıkarıyor ya da ağzınız penisle doluysa ve zevkten inliyorsanız evet nasıl ses çıkarırsa öyle bir ses çıkarıyor.

Elimi amına daha sıkı bastırıyorum, serçe parmağım sevimli küçük kıç deliğine sürtünüyor ve etrafımda kenetleniyor.

Cassandra elimin her tarafına boşalıyor ve onun orgazmı benimkini de ateşliyor.

Taşaklarım sıkışıyor ve ilk salınım onun dilini kaplıyor. Sonra başının arkasına bastırıyorum ve o da alıyor.

Yutkunuyor, boğuluyor ve daha da derine inmek için beni çekiştiriyor.

Görüşüm iki atım boyunca bulanıklaşıyor ve neredeyse acıtacak kadar sert boşalırken hareket halindeki bir araçta olduğumuzu unutuyorum.

Vücudum titriyormuş gibi hissediyorum ve direksiyonu tutabilmek için parmaklarıma saçlarını bırakmasını söylemek zorunda kalıyorum.

Elim onu yerinde tutmadan, Cassandra beni son bir kez daha derinlere alıyor, sonra ağzını aletimden yukarı çekerken uzunluğumu yalıyor. Gittikçe emiyor, bıraktığında ıslak bir patlama sesi çıkarıyor.

Yolculuğun geri kalanı boyunca parmaklarımı amına gömülü bırakmak istiyorum, ama o doğrulmaya başlayınca parmaklarımı amından çıkarıp ağzıma sokuyorum.

Onun tadı bana çarpıyor ve bu, kamyondaki güçlü seks kokusuyla karışarak sikimin son bir kez daha seğirmesine neden oluyor.

Cassandra kıs kıs gülüyor, sonra eğilip ucumdan sızan damlayı yalıyor ve temasla birlikte tüm vücudum sarsılıyor.

"Tanrım, kadın," diye mırıldanıyorum parmaklarımın arasında.

Bu sefer sonuna kadar oturuyor ve ona baktığımda şefkat varlığımın her santimini dolduruyor.

Kirpiklerinde gözyaşları var. Dudakları şişmiş ve pembeleşmiş. Her zaman dağınık olan saçları, at kuyruğundan kurtulmuş gevşek buklelerle ekstra dağınık ve dalgalı perçemleri bir tarafa itilmiş. Ve gülümsüyor. Tam anlamıyla gülümsüyor. Dişleri görünüyor. Açık ağzında dilinin ucu görünüyor.

Tek istediğim onun yanımda olmasıydı.

Hiç hayal etmemiştim.

Bu mutluluk duygusunu içime
çekiyorum. Bu kızla evleneceğim.

BÖLÜM 92

Cassie

BEN HALA ORTA KOLTUKTAYIM, HANS'IN ELINI TUTUYORUM.

daha önce hiç görmediğim bir mahalleden geçtim. Belki dergilerde ünlülerin evlerini gösterdikleri zamanlar hariç.

Evler devasa büyüklükte, sokaktan çok geride ve her bir mülk uzun çitlerle çevrili.

İttifak'ı yeni öğrendim ama sanırım burası onların yaşadığı türden bir yer. Ya da en azından bir tanesi, çünkü Nero adında bir adamın sahibi olduğu bir eve gidiyoruz.

Payton adında bir karısı ve King adında bir *iş ortağı* olduğunu biliyorum. Ve bu aralarındaki ilk resmi toplantı olduğu için Hans, King'in de katılacağından şüpheleniyor.

Hans'ın geçen Noel kurtardığı adamın adı Dom, ama Chicago'da yaşıyor, bu yüzden Hans onun da burada olup olmayacağından emin değil.

Ayrıca Hans'ın gaz sobası ile duvar arasında bir çeşit ateşleyici şey kullanarak her iki evimizi de patlamaya hazır hale getirdiğini öğrendim. Bunun çok güvenli olduğunu, her hafta her ikisini de kontrol ettiğini ve kendi kendine patlamasından endişe etmediğini iddia ediyor.

Araba yolculuğunun ilk yarısını Hans'a oral seks yaparak geçirmemiş olsaydım muhtemelen ev patlamasıyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenebilirdim ama dürüst olmak gerekirse pişman değilim.

Başka biri olsa, onun insanları öldürmesini izlerken nasıl tahrik olduğum konusunda muhtemelen utanırdım. Ama birkaç dakika içinde beş kişinin hayatına son veren kişinin o olduğunu düşünürsek, Hans'ın beni yargılayabileceğini sanmıyorum.

Ayrıca, onu böyle kontrol için savaştırmak inanılmazdı.

Bir eli bacaklarımın arasındaydı, diğeri onu daha derine götürmek için başımı aşağı doğru itiyordu, o ise diziyle sürüp kamyonu çarpmamaya çalışıyordu...

Yer değiştiriyorum.

Tamam, bir benzin istasyonunda durduğumuzda iç çamaşırımı ve şortumu değiştirmek zorunda kalacak kadar sert boşalmış olsam da, birinin evine yanaşmak üzere olmasaydık seve seve tırmanıp kendimi Hans'ın kucağına bırakacak kadar heyecanlıyım.

"İyi misin?" Hans rahatsızlığımı yanlış anlayarak soruyor. "Seni otelde yalnız bırakmak istemem ama gelmek istemezsen bir şeyler ayarlayabiliriz."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, kucağımda durduğu yere. "Hayır, ben tamamen iyiyim. Söz veriyorum." Elini sıkıyorum. "Sadece daha öncesini düşünüyordum."

Bana ateş dolu bir bakış fırlattı. "Pis kız."

Ben sırıtıyorum, o da başını sallıyor ve kamyonu yavaşlatmaya başlıyor.

Döndüğümüz kapıyı gördüğümde gözlerim açılıyor. Diğer yolların da kapıları vardı, ama bu... *ekstra* görünüyordu.

Sadece bir çağrı kutusu yerine, birkaç adamı alabilecek kadar büyük bir sütun var.

Tam bunu düşünürken, tuğlaların arkasından iki adam beliriyor.

Hans'a benzer şekilde giyinmişlerdi ve ellerinde silah vardı.

Hans kamyonu kapalı kapının önünde durdurur ve adamlardan biri ona camını açmasını işaret eder.

Hans yapar.

Kapının diğer tarafındaki adam bir telefon tutuyor.

Bir fotoğraf çekmiş ya da onay almak için biriyle görüntülü konuşuyor olmalı çünkü birkaç saniye sonra başını sallıyor ve kapı kayarak açılmaya başlıyor.

Hans ilerlerken camını indiriyor ve korumaya yaklaştığında yavaşlıyor.

Koruma silahını yanından ayırmıyor. "Evin önünde durun, araçtan inin ve patronları bekleyin."

Hans cevap verecek gibi görünmüyor, bu yüzden o ilerlemeden önce "teşekkür ederim" diye sesleniyorum.

Eve yaklaşırken şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum.

Çok süslü. Kendime bakarken dişlerim dudağıma gömülüyor.

Tenis ayakkabıları, yeni bir çift kot şort, aynı grup gömleği, saçlar biraz evcilleştirilmiş ama yine de dağınık.

Umarım bu adamlar rahat giyiniyorlardır. Gerçi içimden bir ses öyle giyinmediklerini söylüyor.

Hans, evin önündeki araba yolunun kıvrıldığı yerde kamyonu park eder ve motoru kapatır.

Nefes alıp bana dönüyor ve ellerini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırıyor. "Onlara güveniyorum çünkü en azından bazı ahlak kurallarımızın uyuştuğunu biliyorum. Ama sana bahsettiğim zamanlar dışında" -bir adamı kurtarmak ve onları bir restoranda havaya uçurmakla tehdit etmekten bahsediyor- "onlarla etkileşime girmedim. Bu yüzden, eğer bu devasa bir hataya dönüşürse, lütfen beni affedin."

Yüzümü öyle sıkı kavrıyor ki gülümsemeye çalıştığımda yanaklarımı eziyor ama bu beni daha çok gülümsetiyor.

"Hans." Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Sanırım seni her konuda affedebilirim."

İç çekiyor.

"Beni aldatmadığın sürece," diyorum ona. "Eğer bunu yaparsan, aletini keserim."

Hans bana az önce söylediklerime hiç uygun olmayan yumuşak bir gülümseme veriyor. "Kelebek, dünyadaki hiçbir güç beni başka bir kadına dokunmaya zorlayamaz."

Bayıldım.

Ve ön kapı açılır.

Merdivenlerden bize doğru yürüyen üç adama bakarken ellerimiz yüzümden kayıyor.

Hepsi Hans gibi uzun ve yapılı.

Ve hepsi yakışıklı, her biri kendi tarzında.

Biraz vahşi görünen siyah saçlı, siyah gözlü olan. Zengin kahverengi saçlı ve kibirli bir havası olan. Ve tüm dövmeleri, küt saçları ve eğlenceli sırıtışı olan.

İttifak'ın liderleri.

Ve tabii ki hepsi takım elbise giyiyor.

BÖLÜM 93

Hans

İÇGÜDÜLERIME GÜVENMEK ZORUNDAYIM.

Bu adamların sözlerini tutacaklarına güvenmek zorundayım. Kadınımın onların yanında güvende olacağına.

Kapımı açıp kamyondan çıkıyorum ve Cassandra'yı da peşimden çekiyorum.

Ön tamponda durmak için hareket ettiğimizde elini benimkinde tutuyor.

Üç adamın üzerinde görünür bir silah göremiyorum ama yine de bir saniyeliğine kalçamdaki fırlatma bıçaklarımın ağırlığına odaklanıyorum. Eğer onları ciddi şekilde yanlış değerlendirdiysem ve bu kanlı bir şekilde devam ederse, onlar beni indirmeden önce en az ikisini öldürebileceğimden eminim.

Hangi ikisinin yakınlığa dayalı olacağı belirlenmelidir.

Dom diğer ikisinin önünde ilerliyor, önümde duruyor ve dövmeli elini uzatıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Kaşımı kaldırıyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Ve bu borcu sırtımdan atmak güzel."

Cassandra'yla teması kaybetmek istemediğim için elini kavrayışımı değiştiriyor ve otelde yaptığım gibi onun elini kemerime bastırıyorum.

Ne istediğimi anlayınca parmaklarını kumaşın etrafında kaydırarak bana tutunuyor.

Sağ elim boşta, Dom'unkini sıkıyorum.

Sırıtmamaya çalışmasını özlemiyorum ama gözlerini benden ve Cassandra'dan ayırmamasını takdir ediyorum.

King ve Nero, Dom'un iki yanına geçtiler.

Bu onların karşısına ilk çıkışım değil, ama ilk kez onların sahasında bulunuyorum. Ve bu biraz tedirgin edici.

"Hans." King çenesini eğiyor.

"Kral." Onu da aynı şekilde selamlıyorum, sonra dikkatimi Nero'ya çeviriyorum.

Üçü de yoğun, ama Nero joker. En dengesiz olanı. Ya da en azından söylentiler öyle diyor.

"Kamyonetinizi aramamızın sakıncası var mı?" Bana doğru bakıyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Eğer güvenliği kırabilirsen, bakabilirsin."

Gözlerini bana dikiyor, sonra hoşuma gitmeyen bir şey yapıyor.

Nero elini Cassandra'ya uzatır. "Ben Nero. Evime hoş geldiniz."

Kendi iyiliği için fazla iyi olan Cassandra, elini Nero'nunkine doğru uzatırken gülümsüyor. "Teşekkür ederim, çok güzel."

Cassandra'nın bileğini kavrayıp indirdiğimde avucu Nero'nunkinden bir santim uzaktaydı.

Bu çok kaba. Ve çocukça. Ama kendime engel olamıyorum. Başkasının ona dokunmasına izin veremem. Henüz değil.

Nero kırgın görünmüyor. Anlamış gibi görünüyor. Ama Dom eğleniyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

King kamyonetimin etrafında dönmeye başladı bile ve neyse ki İttifak'ın diğer iki adamı da onu takip ediyor.

Cassandra dikkatimi çekmek için kemerimi çekiştiriyor.

Güzel yüzüne bakıyorum ve o beni azarlamadan konuşuyorum. "Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Biliyorum."

Bana verdiği gülümseme o kadar anlayışlı ki kalbim kaburgalarımın arkasında şişiyor.

Elini göğsüme bastırıyor. "Sana güveniyorum. Şimdi kendine güven."

Geçen yılı benim ona yaptığım gibi her hareketimi izleyerek geçirmedi. Ama beni hala anlıyor. Hala ruh halimi anlıyor. Ve onun hakkında hissettiklerime engel olamadığımı anlıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyup başımı sallıyorum.

Karmine'nin ordusuyla yan yana savaştım. Kadınların istediklerini yapmalarına izin vermekle ilgili bir sorunum yok. Kendi başlarının çaresine bakmaktan daha fazlasını yapabileceklerini biliyorum. Ama Cassandra benim.

O benim ve bu her şeyi farklı kılıyor.

Onu korumak istememe neden oluyor. Bu dünyada keskin olan her şeyle onun arasında durmak.

Bu beni deli ediyor.

Tam adamları takip etmek için dönüyorduk ki Nero bagaj kapağımı indirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı.

Ve gülümsememi durduramıyorum.

King bir kahkaha atar. "En azından iyi bir zevki var." "Paranın satın alabileceğinin en iyisi," diye cevap veriyorum.

"Lanet olası bir kamyonda." Nero ellerini kamyonetimin kasasını kaplayan kilitlerin üzerinde gezdirirken başını sallıyor, parmak izi okuyucularını kendi şirketi Nero Security'nin ürettiği bir okuyucu olarak tanıyor. "Sıradan bir kamyonet."

"Bazen ortama uyum sağlamak daha iyidir." Bariz olanı söylüyorum.

King kamyonetimin yan tarafına yaslandı ve iç geçirdi. "Sen ona her şeyi gösterene kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyorsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cassandra'ya bakıyorum.

Kemerimi bırakmadan önce, King'in bulunduğu yerin karşısındaki kamyonun yan tarafını kavrıyor. "Git oyuncaklarını göster."

Kamyona tutunması çok saçma, sanki bana ya da sahip olduğum bir şeye dokunmazsa uçup gidecekmiş gibi, ama bu beni daha iyi hissettiriyor. Ve bir kez daha beni ne kadar iyi tanıdığına şaşırıyorum.

Dom bizi umursadığımdan daha yakından izliyor ama yanından geçip Nero'nun yanında duruyorum. "Her şeyi bulduğunuz yerde bırakacağınıza söz veriyor musunuz?"

Nero gözlerini devirir. "Senin eşyalarını çalmayacağım."

Dom diğer tarafımdan alay ediyor ve kaçırdığım bir tür şaka olduğunu varsayıyorum.

Yapmamam için hiçbir neden yokken, başparmağımı ilk kilide, sonra diğerine ve diğerine, tüm bölmeler açılana kadar bastırıyorum. Tabancalar, uzun namlulu silahlar, cephane, bıçaklar, eldivenler, tırmanma malzemeleri, erzak, sahte devlet memuru üniformaları, hepsi sergileniyor.

Açtığım son küçük kapı benzin deposunun üstünde ve içi C-4 dolu.

Ellerimi kaldırıyorum. "Şimdi donuna bir şey olmadan önce, bu kendini imha etmek için. Eğer sizi havaya uçurmak isteseydim, bunu kendimi ve kız arkadaşımı sizin arazinize sürerek yapmazdım."

King daha yakından bakmak için kamyonun yan tarafına eğilir. "Kendini ne sıklıkla kendi pisliğini havaya uçurma ihtiyacı içinde buluyorsun?"

Cassandra kıs kıs güler.

"Şaşıracaksın," diye yanıtlıyorum.

Dom yan bölmelerden birine uzanır ve kalın siyah malzemeyi çıkarır.

Silkeliyor ve bakışlarını kaldırıp bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Nero Dom'dan almak için uzandığında bile omzumu kaldırıyorum.

"Gördün mü?" Nero fermuarı birkaç santim aşağı çekiyor, sonra tekrar yukarı kaydırıyor. "Sana güzel ceset torbaları olduğunu söylemiştim."

"Evet, seni ilk dört seferde duydum." Dom homurdanıyor. "Ben de Hans'a sana söylediğimi söyleyeceğim." Yüzünü bana döndü. "Kendi ceset torbalarıyla seyahat eden bir adam ya çok titizdir ya da çok delidir."

Yine omuz silkiyorum. Her iki konuda da haksız değil.

Evin ön kapısı açılıyor ve Nero'nun karısı olduğunu anladığım bir kadın kafasını dışarı uzatıyor. "Pizza kapıda." Bize sesleniyor, sonra elini kaldırıp Cassandra'ya el sallıyor. "Merhaba!"

Cassandra kamyonun üzerinde olmayan elini kaldırır ve el sallar.

"Merhaba." "İçeri gel." Payton kapıyı daha geniş açar.

Cassandra bana bakıyor.

Gitmesine izin vermeliyim. Payton'la birlikte olmasının güvenli olduğuna eminim ama Nero'nun evine tek başına girmesine izin vermeyeceğim.

Bagaj kapağını kavradım ve kaldırmaya başladım. "İşimiz bitti mi?" Nero ceset torbasını kolunun altına sıkıştırıyor.

"Yeterince gördüm."

King doğrulur. "Bir kamyon dolusu gizli patlayıcı ve diğer tüm bu saçmalıkların sizi nasıl daha güvenilir hissettirdiğinden emin değilim, ama biraz öyle."

"Anlaştık o zaman." Dom sırtıma bir el vurdu. "Hadi gidip pizza yiyelim." Tam o sırada, kapı muhafızlarından biri golf arabasıyla garaj yoluna çıktı.

Yan koltuğunda bir yığın pizza kutusu olan bir araç.

Cassandra'nın etrafında dönüyorum ve o da elimi tutup parmaklarımı sıkıyor.

Sonra Nero'nun evine giden merdivenleri çıkıyoruz.

BÖLÜM 94

Cassie

DEVASA ÖN KAPIDAN IÇERI ADIM ATTIĞIMDA, BIR DÜNYAYA ATILDIM.
Hiç beklemiyordum.

Renkli bir dünya.

Mekan devasa ve resmi, ancak iki katlı giriş yolunun duvarlarını kaplayan parlak sanat eserlerinin yanı sıra büyük gül buketleriyle dolu yan masalar var.

Nero bana siyah üzerine siyah bir adam gibi gelmişti, ama bu öyle değil. Hem de hiç değil.

Hans'ın parmakları benimkilerin etrafında esniyor ve ben de boştaki elimle onun ön kolunu kavramak için uzanıyorum.

Hans'ın bir parçasının bu adamlara güvenme planından şüphe ettiğini biliyorum, ama aslında gerçekten iyi görünüyorlar. Ve eşleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

King elinde kokulu pizza kutularıyla arkamızdaki eve girdiğinde midem gurulduyor.

Hans karnımın guruldadığını duyunca bakışlarını bana çeviriyor ve anlık sıkıntısını hissedebiliyorum. Sadece bakışlarından bile aç olduğum gerçeğinden nefret ettiğini anlayabiliyorum.

"Yolda iştahım kabardı," diye fısıldıyorum sadece onun duyması için, yanına doğru eğilirken.

Burun delikleri alevleniyor ve -umduğum gibi- aklı benim guruldayan midemden yeterince uzaklaşıyor.

Grup olarak, büyük beyaz mermer tezgahı ve parlak sarı dolapları olan bir mutfağa giriyoruz.

Çalışmamalı ama çok güzel. Adanın yanında duran esmer kadın da öyle. Kafasını kapıdan çıkaran kadınla aynı kadın.

"Merhaba." Beni tekrar selamlarken gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Ben Payton."

Hans'ı sıkıyorum, sonra bırakıyorum ve kadına doğru ilerliyorum. Elini sıkarken ben de gülümsüyorum. "Ben Cassie."

"Demek Hans'la birliktesin?"

"Evet." Ellerimizi bırakırken dudaklarımı ısırdım. "Nero'yla birlikte misin?"

Başını sallıyor. "Biraz fazla göründüğünü biliyorum ama gerçekten çok tatlı biri." Neşeli malikaneye bakarken kendimi ona inanırken buluyorum.

Köşedeki pelüş yatakta yatan bir köpek bile var. Orta boylu ve sevimli bir köpek, kalabalığa bakmak için başını kaldırıyor ama sonra esniyor, tüylü bacaklarını uzatıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bu Toto." Payton başını sallar. "Uyurken onu rahatsız edecek pek bir şey yok."

Benim de aynı şekilde olduğumu düşünerek şapşal köpeğe sırıtıyorum.

Sonra uzak taraftan iki güzel kadın daha mutfağa giriyor. Birinin uzun sarı saçları, diğerinin ise King'inkiyle aynı tonda saçları var.

Kadınların hepsi erkeklerden çok daha rahat giyinmiş, ancak kıyafetlerinin pahalı olduğunu söyleyebilirim.

Başka bir şey daha var.

Ne olduğunu anlamak beynimin bir saniyesini alıyor. Hepsi benim gibi kıvrımlı kızlar.

Önemli olmamalı. Önemi *yok*. Ama odadaki en büyük kız olmaya çok alıştım ve böyle hissetmemenin özgürleştirici bir yanı var.

Kadınlar adanın kenarında durduğunda Payton bana eliyle işaret ediyor. "Bu Cassie. Hans'la birlikte burada." Önce sarışını işaret ediyor. "Bu Savannah, King'in karısı. Ve bu da Val, Dom'un karısı."

Val el sallamak için elini kaldırıyor ve yüzük parmağının tamamının dövmelerle kaplı olduğunu hemen fark ediyorum. *Bu çok fena.* Sonra elini indiriyor ve işte o zaman *göbeğini* fark ediyorum.

Neredeyse ağzımdan uygunsuz bir şey kaçıracaktım ama dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi durdurmayı başardım.

Kadınlardan birinin hamile olduğunu görünce neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. İnsanlar her zaman bebek sahibi olur. Sadece sonsuza kadar bekar kalacağımı varsaydığım için asla çocuk sahibi olmayacağımı da varsaydım.

Sonra Hans'la tanıştım. Ve sonra Hans'ın dünyasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya başladım. Ben de bunun çocuk yok anlamına geldiğini

düşündüm.

Ve eğer Hans'ım varsa, başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacım yoktur.

Ama bu kadınlar da aynı tehlikeli dünyada yaşıyorlar. Ve bu onları bir şey yapmaktan alıkoyuyor gibi görünmüyor.

Güzel evler. Bebekler.

Bu bizim için de bir olasılık olduğu anlamına mı geliyor?

Dövmeli adam hamile karısının yanında durmak için hareket ediyor. "Cassie'ydi, değil mi?"

Hans'ın arkamdan geldiğini hissedince başımı salladım.

Val kocasına bakar. "Kendini dışarıda tanıtmadın mı?"

Dom başını sallıyor ve ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Hans biraz... bölgesel davranıyordu."

İki büyük el omuzlarıma yerleşiyor ve üç kadının da Hans'a gülümsemesini izliyorum.

Ona bakmalarından gerçekten hoşlanmıyorum çünkü onun ne kadar seksi olduğunu biliyorum ve başka birinin Boz Ayım hakkında kirli düşüncelere sahip olduğu düşüncesine dayanamıyorum. Ama bu hanımların hepsinin kendi süper çekici kocaları var, bu yüzden sinirlerimi aşağıda kalmaya zorluyorum.

Eşler ve Hans arasında bir tanışma turu daha oldu ve erkeklerin hepsi bana resmen merhaba dedi. Her şey beklediğimden çok daha az garipti.

Üç adamın bir suç örgütü yönettiğini biliyorum. Ve adamımın bir sürü insanı öldürmek gibi korkunç bir ünü olduğunu da biliyorum. Ama sanki erkek arkadaşımın tatil partisindeymişim gibi hissediyorum.

Sonra biri ilk pizza kutusunu açıyor ve hepimiz tabakları kapıp U şeklindeki adanın etrafına oturuyoruz. Hans ve ben ortadaki ayrım çizgisi gibi görünüyoruz; kadınlar benim yanıma, erkekler de Hans'ın diğer tarafına oturuyor.

"Evet." Bir dilimi ağzıma götürürken Savannah bana döndü. "Ne iş yapıyorsun?"

Elimi durdurdum, pizza ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. "İnsan kaynaklarında çalışıyorum ama şirketim geçen hafta bazı sorunlar yaşadı, o yüzden sanırım başka bir iş arayacağım."

Hans yanımdaki taburesinde kayıyor. "Çalışmak zorunda değilsin."

Val yanımdaki yerinden kıs kıs gülüyor. "Tamam, o da diğerleri gibi."

Sanırım zorba demek istedi, ben de başımı salladım ve pizzayı ağzıma attım.

Payton gülümsüyor. "Eğer çocuklar birlikte çalışmaya başlayacaksa, Aspen ve bana bağış toplama etkinlikleri düzenlemede her zaman yardım edebilirsin." Şaşkın bakışlarımı görünce açıklıyor: "Aspen, King'in diğer kız kardeşi ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onu seveceksin."

Kafam aslında bana körü körüne bir tür iş teklif etmesinden dolayı karışıktı, ama bana diğer kadının kim olduğunu söylemesini de takdir ediyorum.

Val kıs kıs gülüyor. "Ve Aspen kocamın ikinci adamıyla takıldığına göre, resmiyet kazanmaları ve kendi *sonsuza dek mutlu* sonunu yaşaması an meselesi."

Savannah homurdanıyor. "King'i ne zaman kızdırmak istesem, ona Chicago mafyasıyla evli iki kız kardeşi olacağını hatırlatıyorum."

Gülümsüyorum ve dilimimden biraz daha yerken başımı sallıyorum. Takip edemeyeceğim kadar çok yeni isim var. Hepsini takip etmek için bir çizelgeye ya da kitaba ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Payton beni bağış toplamalarına yardım etmem için davet ettiği asıl konuya geri dönüyor. "Baskı falan yok. Ama işe geri dönmezsen ve yapacak bir şey istersen, her zaman yardıma ihtiyacımız olabilir."

"Bu iyi olurdu," diyorum dürüstçe.

Daha önce hiç büyük bir etkinlik planlamadım, ama talimatları takip etmekte iyiyimdir, bu yüzden öğrenebileceğime eminim.

"Harika!" Işıldıyor, sonra başını eğiyor. "Bekle, burada mı yaşıyorsun? Nero'nun Hans'ın şehirlerde bir yerde olduğunu söylediğini biliyorum..."

"Evet, yani, biliyorum." Yaltaklanıyorum. "Ama bugün evim havaya uçtu."

"Ne?!" üç kadın da hep bir ağızdan soluk

soluğa kaldı. Erkeklerin sesi kesildi.

"Ne dedi?" King soruyor.

Savannah önce kocasına, sonra bana baktı. "Evinin havaya uçtuğunu söyledi."

"O kadar da kötü değil," diye ikna etmeye çalışıyorum. "O adamlar eşyalarımı karıştırdıktan sonra oraya geri dönmek istemezdim zaten. Ve tüm eski fotoğraf kitaplarım ve eşyalarım hala ailemin deposunda duruyor, çünkü uzun süre küçük bir dairede kaldıktan sonra evi satın aldım ve onları dışarı çıkarmaya hiç fırsatım olmadı."

Hepsi bana bakakaldı.

Fazla paylaşmış olabilirim.

"Bekle, Cassie'nin evini kim havaya uçurdu?" Dom soruyor ve ben de sonunda adanın erkekler tarafına d ö n ü y o r u m .

Hans iç çeker. "Onun evini havaya uçuran

bendim." Elimi kalçasına koyuyorum.

"Um..." Dom aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Bilerek mi?"

Hans başını sallıyor ve ben de elimi küçük daireler çizerek ovuyorum. Bu konuda kendini kötü hissettiğini biliyorum, ama buraya gelirken bunu cesetleri yok etmek ve kanıtları karıştırmak için yaptığını, ayrıca yetkililerin dikkatini çekeceğini, çünkü her şeyi suyla ıslatıp yakılmamış her şeyi mahvedeceklerini söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda üzgün değilim.

Muhtemelen aşırıya kaçtı. Ama ben cesetler ve kanıtlar hakkında ne bilirim ki? Ve gerçekten de tüm önemli eşyalarım ailemin sitesindeki depoda saklı. Ayrıca, seyrek evi olan komşumun aslında çok zengin olduğu ortaya çıktı, bu yüzden ihtiyacım olan her şeyi değiştirebilir.

Eğer şanslıysam, belki de *Holly Court'ta Neler Oldu?* başlıklı bir belgesel yaparlar.

Nero tezgâha yaslanıyor. "Sanırım bugün seni aradıktan sonra neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

BÖLÜM 95

Hans

PARMAKLARIM IKI YANIMDA SEĞIRIYOR.

Cassandra'nın benimle aynı odada olmamasından nefret ediyorum ama Nero'nun ofisine İttifak'ın Gabriel Marcoux hakkında bulduğu istihbaratı incelemek için geldik. Her ne kadar Cassandra'yı da yanımda götürmek istesem de, İttifak'ın eşleriyle konuşurken mutlu görünüyordu. Şimdi Cassandra evin başka bir yerindeyken ben burada yeşil ve mor bir aslan kafası resmine bakıyorum.

"Amerika'da üç evi var; Teksas, Arizona ve Kaliforniya. Sonra Nepal'de bir yer ve Fransa'da birkaç yıl önce inşa ettiği ve neredeyse yirmi yıl önce yanan evin bir kopyası gibi görünen bir mülk." Nero'nun masasındaki büyük monitör evlerin tam yerlerini gösterirken King bilgileri sıralıyor.

"Bunu da yakmam gerekecek," diye mırıldanıyorum ekrana bakarken.

Kimse bir şey söylemiyor çünkü ilk evini yerle bir eden kişinin ben olmam sürpriz olmamalı.

Ama şu anda buna odaklanamıyorum çünkü gözlerim sürekli Phoenix'in hemen dışında vurgulanan geniş araziye gidiyor.

Her şeyin başladığı yere.

King, Marcoux'nun mali durumunu göstermek için birkaç tuşa basıyor ama sonra telefonum çalıyor.

Arayanın Karmine olduğunu görünce hoparlörü açıyorum.

Ona yakınımda başka insanlar olduğunu söylemeyi planlıyorum ama konuşmaya başlamadan önce tek kelime etmeme bile izin vermiyor.

"Adamınız az önce Dallas'ta görüldü."

Daha dik duruyorum. "Nerede?"

"DFW havaalanının dışında dangalak bir limuzine bindim. Kızlarımdan biri orada başka birini arıyordu ama dün gece herkese gönderdiğim fotoğraflardan onu tanıyınca beni aradı. Onu takip edecek durumda değildi, o yüzden nereye gittiğini bilmiyorum ama-"

"Dallas'ta bir evi var," diye sözünü kestim ve az önce baktığımız haritayı hatırladım.

"Ne zamandan beri?"

King bir önceki ekrana döner ve ayrıntılara tıklar. "Geçen ay

satın almış." Bilgileri aktarıyorum.

"İyi buldun," diye mırıldandı Karmine.

"Benim bulduğum bir şey değildi," diye itiraf ediyorum, tam da King

"Elimden geleni yapıyorum," diye cevap verirken.

"Hans, ne kadar yetenekli bir seslendirme sanatçısısın." Alaycılığı çok ağır.

"Konuşmaya başlamadan önce bir nefes alsaydın, seni hoparlöre bağladığım konusunda uyarırdım."

"Tabii, benim hatam olsun." Bunu herhangi bir sıcaklıkla söylemiyor. "Dur tahmin edeyim. İttifak kardeşleri mi?"

"İttifak kardeşleri mi?" King nefesinin altında tekrarlıyor, belli ki bu terim hoşuna gitmemiş.

Dom elimdeki telefona doğru eğiliyor. "Ben Dom. Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım."

"Teşekkürler." Elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırdığını hayal edebiliyorum. "Karınızın büyük bir hayranıyım. Harika biri."

Dom sırıtıyor. "Biliyorum."

Karmine'nin kızları onu ve karısını öldürmeye çalışan gücü etkisiz hale getirdiğinde kan kaybından bayılmıştı. Ama Val'in atış yeteneklerine şahit oldum ve Karmine'ye katılıyorum.

"Nero ve King'in de orada olduğunu varsayabilir miyim?"

King önce bana, sonra da telefonumdaki K harfine baktı. "Güvenli varsayım. K harfine uygun bir ismimiz var mı?"

Uzun bir duraklama oldu. Ve cevabı beni şaşırttı.

"Ben Karmine. Eğer benim telefon numaramı istiyorsan, karşılığında seninkini de almayı umuyorum."

Nero telefonu elimden alıyor ve onun kişisine tıklayarak ona kendi numarasını içeren bir mesaj gönderiyor.

"Nero. Az önce aldığın numara benim."

"Anladım." Bir duraklama daha oldu. "Şimdi benimkini almalısın."

Nero cebinden telefonunu çıkarır. "Anladım."

Dom ellerini birbirine vurur. "Orduların çarpışmasına bayılıyorum. Şimdi sadece bir hedefe ihtiyacımız var."

"Daha fazla bilgi almam için bana birkaç saat verin. Zaten yirmi saatten önce kızlardan hiçbirini bir araya getiremem. Ama şehirde bir iş yemeğinden daha fazla kalırsa öğreniriz."

"Az önce beş adamını öldürdüm," diye araya girdim, Karmine'a henüz evlerden bahsetmediğimi hatırlayarak. "Ve tam olarak radarın altında değildi." Nero homurdandı, muhtemelen patlayan evleri düşünüyordu. "Yani peşimde olduğunu bildiğimi biliyor."

"Yani, aniden görünür olması bir tuzak olabilir." Karmine düşüncelerimin geri kalanını tamamlıyor.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Şey..." Karmine'nin tırnaklarını bir yüzeye vurduğunu duyabiliyorum. "Eğer güç yeterince büyükse, tuzağın ne kadar iyi olduğu önemli değildir. Ve tüm o büyük kötüler bir odada..." Aramayı sonlandırırken bunu askıda bırakır.

Telefonumu cebime geri koyup üç adama bakıyorum. "Öylece mi?"

"Tıpkı ne gibi?" King sorar.

"Öylece, beni avlamaktan bana yardım etmeye mi geçtin?"

"Dünyayı bu Gabriel pisliğinden kurtarmak herkese yardımcı olur." King bir omzunu kaldırır. "Ve seni avlamakta o kadar da iyi olduğumuzu sanmıyorum."

Onlardan ve adamlarından kaçmak zorunda kaldığım onca zamanı düşünüyorum. "Bu işte düşündüğün kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı?" King kaşlarını kaldırır.

"Geçen yaz Minneapolis'te yakaladığınız anlaşmanın dışında lanet bir çöplükte altı saat geçirdim."

Nero etkilenmiş bir yüz ifadesi takınır. "Bu beni biraz daha iyi hissettirdi." "Yardım edebildiğime sevindim," diyorum.

"*Ani işbirliğimize* daha fazla güvenmeni sağlayacaksa, seni bu işe dahil etmeye dün karar vermedik." Dom topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ellerini ceplerine sokuyor. "Ocak ayından beri bunun hakkında konuşuyorduk. Ama bizi tehdit ettiğin o el bombasının üzerinde telefon numaran yazmıyordu."

Etrafımdakilerin yüzlerine bakıyorum. "Dürüst olacağım, amacım bir tür takım çalışması yapmak değildi. Sadece her işe gittiğimde beni öldürmeye çalışmanızla uğraşmak istemedim."

Dom gülüyor. "Hayatımı kurtarman seni arkadaşlığa giden hızlı bir yola soktu. Ve bu aptallar ben ne dersem onu yapıyorlar, yani-"

Nero, Dom'un yanına bir yumruk atarak önünü kesiyor.

"Önce şu Fransız pisliğini nasıl öldüreceğimizi bulsak nasıl olur? Sonra da kamp ateşinin etrafında dostluk bilezikleri yaparız." King bilgisayara geri döner.

Cebimden başka bir cep telefonu çıkardım, faraday torbası ve her şeyiyle birlikte masanın üzerine koydum. "Bu, o güzel ceset torbasındaki adama aitti. Onu kırmak için biraz fazla meşguldüm."

BÖLÜM 96

Cassie

ÇIKOLATA PARÇACIKLI KURABIYELERI SOĞUTMA RAFINDAN AKTARIYORUM. Payton'ın adaya koyduğu süslü ahşap tabağa bakarken erkeklerin sesini duydum.

Son bir saattir plan yapıyorlardı ve benim de kendimi daha az gergin hissetmemi sağlayacak bir şey yapmam gerekiyordu. Ayrıca, hamile bir kadın için kurabiye yapmak bana arkadaşlık puanı kazandırmalı.

Kadınların hepsi çok kibar, Hans'la nasıl tanıştığımı soruyorlar, ne zamandır çıktığımızı merak ediyorlar.

Çıktığımız en yakın şeyin ailemde yediğimiz akşam yemeği olduğunu itiraf etmek biraz aptalca geldi. Ama hepsi bunun çok tatlı olduğunu düşündü. Ben de onlara benimle konuşması umuduyla geçen yıl ona yemek götürdüğümü anlattım. Bunun üzerine ne tür yemekler yapmaktan hoşlandığımı sordular, bunun üzerine bloguma geldiler ve ben de bir şeyler yapmayı teklif ettim.

Son kurabiyeyi yığının üzerine kaydırıyorum ve oldukça iyi göründüklerini itiraf etmeliyim.

Kalabalık için yeni bir şey denemek istemediğimden, ezberlediğim ve Payton'ın neyse ki malzemelerine sahip olduğu bir tarifi, annemin klasik çikolata parçacıklı kurabiyelerini tercih ettim. Oldukça standart bir tarif, ancak annem her zaman hamur toplarını tepside yassılaştırır, başparmağını kullanarak ortasına bir daire çizer ve daha sonra bu dairenin içini çikolata parçalarıyla doldurur.

Eğer çikolata seviyorsanız, çok güzeller.

Ve sadece birkaç tanesi biraz fazla bitmiş görünüyor, bu yüzden onları yığının en altına koydum.

Boş tencereyi dev lavaboya koyuyorum ve mutfağı takdir etmek için bir saniyemi ayırıyorum. Her şey birinci sınıf. Kullanmam için adeta yalvarıyor.

Hatta Payton'ın bize bir sürü lezzetli kafeinsiz latte yapmak için kullandığı süslü espresso makinelerinden birine bile sahipler.

King mutfağa ilk girdiğinde ben hâlâ adanın uzak tarafında, daha önce oturduğumuz taburelerin karşısında duruyorum.

"Güzel kokuyor." Karnını ovuyor.

Ellerimi karnımın önünde birleştiriyorum.

İşlerin her zaman harika gitmediğini bilsem de Hans için yemek yapmak kendime olan güvenimi çok artırdı.

Ama şimdi bana olan *tutkusu* yüzünden her şeyi yediğini biliyorum. Ona bir kap çakıl verebilirdim ve muhtemelen onu yerdi.

Parmaklarımı birbirine daha sıkı geçiriyorum.

Belki de pişirmek bir hataydı. Hans'ın yeni arkadaşlarının önünde kendimi utandırmak istemiyorum.

Odaya en son adım atan kendi aşkımın nesnesi ve gözleri çoktan benimkilere kilitlenmiş durumda.

Ve işte böyle, içimde oluşan gerilim azalıyor.

Başkalarının kurabiyelerim hakkında ne düşündüğü önemli değil, Hans beni her zaman sevecek.

Sıcak bir şey kalbimi sarıyor.

Hans beni hep sevecek.

Son gerginliğim de kayboluyor ve yerini o kadar hafif bir şeye bırakıyor ki sanki süzülmeye başlayabilirmişim gibi hissediyorum.

Bu bir keşif olmamalı. Hans beni seviyor. Yaşadığımız sınırlı etkileşimlerde bunu pek çok kez kanıtladı zaten.

Ben de onu seviyorum.

Bu büyük, çılgın, otoriter takipçim, o sadece bu. Benim sapığım.

Hala adanın diğer tarafına 3 metre uzaklıkta, ama yaklaşıyor.

Be

n. Her zaman bana gelecektir.

"Cassie yaptı onları," diyor Payton neşeli bir sesle, Nero elini uzatırken kurabiyelerden biri.

İşte o zaman Hans'ın ifadesi değişir. Ve bıçaklarından birini fırlatır.

BÖLÜM 97

Dom

BIR BIÇAK YANIMDAN UÇARAK GEÇTI.

Refleks olarak geri sıçradım ve silahımı çektim.

"Hans!" Cassie bağırıyor.

Ve Toto kıçını havlamaya başlar.

Cassie elinde başka bir fırlatma bıçağı olan dengesiz erkek arkadaşına doğru adanın etrafında koştururken Payton köpeğini kucaklayarak susturur.

İlk bıçak, yüzümün önünde uçan bıçak, adanın ortasındaki bir çeşit kesme tahtasına gömülmüştü. Bıçağın ucu ahşap yüzeye saplanmış, sapı da Nero'nun uzanmış eli ile kurabiye yığınının arasında kalmış.

Hans'ın çenesi sıkıca kenetlenmişti ve Cassie tam önüne geçerek iki elini Hans'ın göğsüne koydu. "Bebeğim, burada misafiriz. Bunları herkes için yaptım."

Bakışlarımı King'e çeviriyorum ve ağzımdan *Bebek* kelimesini çıkarıyorum. O sadece gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"Ama onları sen yaptın." Hans'ın sesi bir hırıltıya dönüşüyor ve silahımı kılıfına geri koyarken kendimi ikinci kez tahmin etmeye başlıyorum.

Kötü biri olmayabilir ama bu adam muhtemelen ikimizin toplamından daha fazla adam öldürmüştür. Ve en az Nero kadar dengesiz görünüyor. Belki daha fazla. Bu da bir şey ifade ediyor.

Nero ileri uzanıyor ve Hans ikinci bıçağı fırlatmaya hazırmış gibi seğiriyor. Ama bu sefer cansız bir nesneyi hedef alacağından şüpheliyim.

Küçük Cassie, bando tişörtü ve at kuyruğuyla uzanıp Hans'ın yüzünü iki eliyle kavrar.

Gözlerini yavaşça onunkilere indiriyor ve sadece çok merak ettiğim ve çok sıkı dinlediğim için onun fısıltısını duyuyorum. "Bu bir."

Gülmemek için dudaklarımı ağzıma götürüp ısırıyorum. Az önce hayalet adamı kurabiye yüzünden sinir krizi geçirdiği için azarlamıştı.

Lanet olsun, onları etrafta görmek eğlenceli olacak.

Tahta gıcırdıyor ve hepimiz Nero'nun bıçağı tahtadan çıkardığını görmek için bakıyoruz.

Başparmağını bıçağın ucuna bastırırken karısı onu "Dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Bıçak fırlatmak, ha?" Nero soruyor, sonra bıçağı avucunun kenarında dengeleyerek ağırlığını test ediyor. "Bunlar güzelmiş."

Hans fırlatmaya hazırlandığı bıçağı yavaşça belindeki tutucuya geri sokar. "Biliyorum. Bunlar özel."

Nero bıçağı havaya fırlatır ve yakalar.

"Dikkatli ol!" Payton yine tıslıyor. Ve haklı olarak. Hiçbirimizin bıçak fırlatmak için yeterli olduğunu sanmıyorum.

Cassie ellerini Hans'ın yanaklarından indiriyor ve geri dönüp hepimize bakıyor, vücudu Hans'ın tam önünde duruyor. Bizim onun peşinden gitmemizi mi yoksa onun başka bir çılgınlık yapmasını mı engellemeye çalıştığından emin değilim.

Her iki şekilde de, takdir ediyorum.

"Onu geri verecek misin?" Hans, Nero'nun elindeki bıçağa doğru başını sallar.

Nero boştaki elini kullanarak tüm bu çekişmeyi başlatan kurabiyelerden birini alıyor. Bir ısırık alıyor, sonra bıçağının ucuyla Hans'ın kalçasını işaret ediyor. "Cebindeki o not yığınının ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

Hans'ın dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

"O zaman her yerde *yok* gibi görünüyor." Nero bir lokma daha kurabiye yerken sırıtıyor.

Hans'ın cebinden çıkan kâğıt köşelerini fark etmemiştim bile.

Sessizliği ilk bozan Cassie olur ve eliyle kâğıt parçalarını Hans'ın cebinin derinliklerine iter. "Bunlar konusunda biraz titizdir."

"Oh?" Kendime engel olamayarak soruyorum.

Bana baktı. "Şey, onlara dokunan son adamın kafasını kesti. Ve bu sadece birkaç saat önceydi, bu yüzden muhtemelen en iyisi ayıyı dürtmemek."

Ona ayı diye hitap ettiğinde, Hans'ın bakışlarını ona yöneltmesini izliyorum. "Ayrıca, onlar sadece benden gelen notlar. Görevle hiçbir ilgisi yok. Ya da siz ne derseniz deyin. Ama lütfen" -ellerini adaya doğru sallıyor- "biraz kurabiye al. Misafirperverliğinize teşekkür etmek için yaptım."

Ofise gitmeden önce, ikisinin bu gece burada kalmasının en kolay ve en güvenli yol olduğu konusunda anlaştık. Val ve ben misafir odalarından birini kullansak bile yer sıkıntısı çekmeyiz.

Savannah'nın kurabiyelerden birine uzanırken gülmemeye çalıştığını görüyorum.

Görünüşe göre buradaki herkes absürt davranışlara o kadar alışmış ki bıçak atma olayını görmezden geleceğiz.

Val bir kurabiye alıyor, sonra King, ve ben bir tane almak için hareket edemeden, Hans Cassie'nin etrafından dolanıyor ve üç tane alıyor. Sonra iki tane daha.

Bir tanesini Cassie'ye uzatıyor, sonra da iki tanesini aynı anda ağzına atıyor.

"Kafasını nasıl kestin?" Nero hala küçük bıçağı tutarak soruyor.

"Schmord," diye yanıtlıyor Hans ağzı kurabiyelerle doluyken.

"O da neydi?"

Hans çiğnerken Nero'ya bakıyor. Tekrar konuşabilecek kadar yutkunduğunda cevap verir. "Bir kılıç."

"Ciddi misin?" Bunu soracak kişi benim. Çünkü *cidden* mi?

Hans başını sallar. "Bir katana." Sonra üçüncü kurabiyeyi ağzına attı.

"Yanında mı getirdin?" Nero'nun gözleri fazlasıyla ilgiliydi.

Başımı sallıyorum. Bu ucuz piç Hans'tan bedava bir kılıç almaya çalışacak ve ben de yarı yarıya bir şans veriyorum, ya Nero bir kılıç alacak ya da Hans onu bir kılıçla öldürmeye çalışacak.

Ve eğer bu ikisi lanet bir kılıç dövüşünde karşı karşıya gelirlerse, paramı Viking'e benzeyen adama yatırırım.

BÖLÜM 98

Cassie

SAÇLARIM IKI ISLAK ÖRGÜ HALINDE BÜKÜLMÜŞ HALDE SÜITTEN ÇIKTIM. Banyo.

Hans gece boyunca paylaştığımız yatağın ayak ucunda oturuyor, üzerinde eşofman altı var ve başka bir şey yok.

Düşünmeme bile gerek yok; onu gördüğümde gülümsüyorum. O kadar yakışıklı ki.

Üzerimde her zamanki pijamalarım, daracık bir şort ve bol bir atlet var ama Hans duştan sonra gece elbisesi giymişim gibi içime giriyor.

Burası o kadar zengin ki bu fikir o kadar da çılgınca değil. Bu misafir odası, yetişkin hayatımın çoğunda yaşadığım daireden daha büyük.

Hans yanındaki yatağı okşar.

Yatak alışık olduğumdan daha uzun, bu yüzden üzerine tırmanmak zorundayım, sonra bir dizim şiltenin üzerinde bükülmüş ve bir bacağım yatağın ucundan sarkacak şekilde Hans'a bakacak şekilde kayıyorum.

"Bu şekilde nasıl yaşıyorlar?" diye

sordum. "Çok paraları var."

Hans'ın cevabı karşısında homurdandım. "Bu çok açık. Yani..." Elimi sallıyorum. "Görünüşe göre sen gizlice yaşıyormuşsun, ama bu adamlar sadece... *yaşıyorlar*." Dudaklarımı büzüyorum. "Bunu doğru ifade edemiyorum."

Hans pozisyonunu benim duruşumu taklit edecek şekilde ayarlıyor, dizlerimiz şiltenin üzerinde birbirine değiyor. "Ne demek istediğini anlıyorum." Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, başparmaklarını duşun ısıttığı tenime sürtüyor. "Kısa cevap, korunmak için birbirlerine sahipler. İttifak için çalışan tüm adamların yanı sıra, Nero'nun daha da fazla insan gücüne sahip bir güvenlik şirketi var. I

Arkamı kollayacak insanlar tutabilirim, param var ama güvenim yok."

"Peki ya Karmine? Onun için çalışan bir grup insan olduğunu söylemiştin."

Hans başını iki yana sallıyor. "O grupla işler biraz karışık. Karmine sorumlu çünkü her şeyi o başlattı. Ama hepsi ortak. Hepsi yaptıkları işi yapıyorlar çünkü orada olmak istiyorlar. Meşgul olmak ve fazladan para kazanmak için küçük işler yapıyorlar." Ellerimi sıkıyor. "Aslında ailenizin evinde Karmine'nin iki gözcüsü var."

"Ailem mi?" Soruyorum, sonra gözlerim açılıyor. "Oh adamım." İrkildim. "O yemekten sonra senden gerçekten hoşlandılar ama evime ne olduğunu öğrendiklerinde muhtemelen biraz yalvarman gerekecek."

Hans sırıtıyor. "Gaz kaçağı vardı, hatırladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra ayılıyorum. "Gerçekten birinin ailemin peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Başparmaklarıyla ellerimin sırtında daireler çizmeye devam ediyor. "Bu sadece bir önlem. Karmine'e bunun senin için olduğunu söylediğimde bana indirim yaptı."

"Peki, bu durumda." Derin bir nefes alıyorum. "Onlara gerçeği söylemeyi ertelediğim için mutluyum ama annem neredeyse her gün arıyor ve telefonumu "elimi kaldırıp başparmağımı boğazımda gezdiriyorum" "o adamdan" sonra evin bir yerinde bıraktığımdan beri almadım.

Hans başını sallıyor ve diğer elimi bırakıp yatakta arkasında duran sırt çantasına uzanıyor.

Önce bir telefon, sonra da üç tarafı fermuarlı, yaklaşık on santim uzunluğunda küçük siyah bir kılıf çıkarıyor.

Önce telefonu bana uzattı. "Birkaç fotoğraf eksik olabilir ama son yedeklemenle senkronize edildi. Numara da aynı."

Çenem düştü. "Ciddi misin?"

Hans başını sallıyor.

Ona sırıtıyorum. "Bir takipçim olması biraz kullanışlı."

"Yumurcak," der Hans hiç kızmadan. Sonra elindeki çantaya bakar.

"Orada ne var?" Bekledikçe gerginleşerek soruyorum.

Yavaşça fermuarını açıyor, sonra çantayı açıyor.

İki şırınganın bulunduğu yerde dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Biri küçük, biri büyük.

"Bunlar ne için?" Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim. Hans bakışlarımı tutuyor. "Sana bir takip cihazı takmak istiyorum."

BÖLÜM 99

Hans

CASSANDRA ŞIRINGALARA BAKIYOR, SONRA TEKRAR BANA DÖNÜYOR.
"Bu beni her zaman bulabileceğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerine bakarken başımı sallıyorum. "Bana izin verecek misin?"

Ayrılacağımız ve onu bulamayacağımız düşüncesi tanıştığımız ilk günden beri içimi kemiriyor. Vurgun için şehir dışına çıktığımda, eve döndüğümde onun yokluğuyla ilgili kabuslar görüyordum. Kayıp. Ve elimde o kitapla sokağın karşısına geçip ona dokunduğumdan, ağzımı ona dayadığımdan beri, bu pençe hissi ruhumda jilete dönüştü. Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, şimdi onu benim yaptığıma göre, onu kaybetmeye dayanamayacağımı biliyorum.

Daha önce yaptıklarımı yapamazdım.

Çünkü ne kadar ölüm ve yıkım olursa olsun

On

u. "Tamam," diyor Cassandra

sessizce. "Tamam mı?" Ben

soruyorum.

Dudağını ısırıyor ama başını sallıyor. "Beni bulabilmeni istiyorum."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum ve ona uzanıyorum, ellerimi

yukarı aşağı gezdiriyorum.

sıcaklığını hissediyorum. Hayatta ve benimle olduğunun kanıtı.

Cassandra kocaman, güzel gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Beni Meksika'da nasıl buldun bilmiyorum ama eğer bulmasaydın-"

"Gözümün önünden hiç ayrılmadın," diyorum ona, cümlesini bitirmesine izin vermeden. Çünkü ben oradaydım ve neler olabileceğini asla düşünmek zorunda değiliz. Hiçbir zaman.

"Bunun için sana teşekkür ettiğimi hiç sanmıyorum."

Elini tutup ağzıma götürüyorum ve arkasından öpüyorum. "Bana teşekkür etmene hiç gerek yok."

Yutkunuyor, sonra tekrar çantaya bakıyor. "Acıyacak mı?"

Elini tekrar öpüyorum, sonra uzanıp kapağı kapatıyorum.

İğneyi görmesine gerek yok. İnce hap şeklindeki takip cihazına uyması için ölçü aleti büyük ve ona vermek zorunda olduğum cevaptan nefret ediyorum. "Birazcık. Ama önce bölgeyi uyuşturmak için küçük şırıngayı kullanacağım. En kötü kısmı bu olacak."

Tekrar başını sallıyor ve nefes verirken yanaklarını şişiriyor.

Hayır diyeceğinden endişelendim. Çoğu mantıklı insan bunu yapar. Ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Ama kızım o kadar da makul olmadığını kanıtladı. Ve bunun için minnettarım. Çünkü aslında ben olsam nasıl davranacağımı biliyorum. Bana izin verene kadar onu rahatsız ederdim. Başka bir seçenek yok.

Ellerimi kalçalarının üzerine koyuyorum, tenini avuçlarımın altında hissetmek istiyorum. "Bunu yerleştirebileceğim birkaç yer var. Genellikle boynun arkasına, kolun iç kısmına ya da uyluğun üst kısmına yerleştirilir. Sonrasında biraz ağrıyabilir ama sadece bir gün kadar."

Cassandra sağ elini kaldırıp sol pazısının iç kısmına dokunuyor. "Burası doktorun doğum kontrol implantımı koyduğu yer. Oraya yapabilir misin? Sonrasında çok fazla acımadığını hatırlıyorum."

Başımı sallıyorum ve elimi kaldırıp dokunduğu derinin üzerinde gezdiriyorum. Derisinin altındaki küçük plastik parçasını hissedebiliyorum ve keşke takip cihazını yüzeyin hemen altına, ona her baktığımda görebileceğim bir yere koyabilseydim diyorum. "Kimsenin kolayca hissedemeyeceği kadar derin olması gerekecek." Başparmağımı tekrar noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Ve takip cihazının bu noktadan yeterince uzakta olması gerekecek ki doktorunuz" *-kadın olsa iyi olur*
-"Bunu değiştirirken fark etmeyecek." Bunun ne kadar sık olduğunu bilmiyorum ama eninde sonunda değiştirilmesi gerekeceğini biliyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor, kolunun üst kısmını hala nazikçe tutuyor. "Bir buçuk yıl daha iyi, ama..." Cassandra dudağını ısırır. "Ya..."

Göğsüm sıkışmaya başladı. "Ya ne olursa, Kelebek?"

"Ya onu değiştirmezsem?" diye fısıldıyor.

O gerginlik daha da sıkıyor. "Onun yerine ne yapardın?" Göğsü

yükselip alçalıyor. "Bebeğini doğururdum."

Kalbimin etrafındaki bağlar kopuyor ve sıkışan kaslar acıyla genişliyor.

Bebeğimi doğur.

Yüzüne uzanıyorum.

"Bunu yapar mısın?" Sesim boğuk çıkıyor.

Başını sarsakça sallıyor. "Yapmak

istiyorum."

Boğazım yanıyor ve gözlerimin arasındaki o nokta basınçtan ağrıyor. "Neden?"

Uzandı ve benim onunkini tuttuğum gibi o da benim yüzümü tuttu. Aşağıda beni sakinleştirmek için yaptığı gibi.

"Çünkü seninle tanışana kadar bir aile kurmayı ne kadar istediğimi hiç fark etmemiştim," diye fısıldıyor. "Çünkü seni seviyorum Hans. Ve senin de beni sevdiğinden eminim." O benim hayatımı değiştirdi.

Çünkü seni seviyorum.

Gözlerimden sıcaklık akıyor. Ve ona sevdiğimi söylemeye çalışıyorum. Onu tüm varlığımla sevdiğimi. Ama ağzımı onunkine yapıştırmadan önce sadece boğuk bir ses çıkıyor.

Bu kadın.

Bu Kelebek kadar güçlü.

Bu kadar uzun süre savaşmamın sebebi

o. Vazgeçmememin sebebi o.

Ailemin geri kalanının yanına uzanıp ölmememin sebebi. O bana

hayat verdi.

Cassandra beni daha yakına çekiyor, omuzlarımdan ve yanlarımdan çekiştiriyor. Parmak uçları çıplak tenime batıyor ve bana bunun gerçek olduğuna dair söz veriyor. O gerçekten gerçek.

Sırt üstü yatması için bizi yuvarladım.

Bacaklarını belime doluyor ve topuklarını belime bastırıyor.

"Seni seviyorum Hans. Benim büyük, mükemmel boz ayım."

Dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum ve dilimi ağzının içinde gezdiriyorum, o söylerken kelimelerin tadını almaya çalışıyorum.

Kalçaları benimkilere doğru sallanıyor ve ben artık yeterince yakın değilim.

Çekiliyorum ve yatağın ayak ucunda durabilmek için yataktan kayıyorum. Sonra uyku şortunu kavradım.

Cassandra kalçalarını kaldırarak bana yardım ediyor, ben de onları çıkarıp yere atarak onu çıplak bırakıyorum.

Kadınım benim.

Kalçalarını kavrıyorum ve kıçı yatağın ucundan sarkacak şekilde onu sürüklüyorum.

Kaburgalarım derimden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kalbim bedenime göre çok büyümüş gibi.

Uyluklarını ayırıyorum ve uyarılmışlığının parlaklığını görüyorum. Eşofman altımı aşağı itiyorum ve zonklayan sikimi serbest bırakıyorum.

Cassandra dizlerini kaldırarak bana kendini daha da fazla gösteriyor. "Pratik yapmanı istiyorum," diye pantolonunu indirdi. "İçime bir bebek koyma pratiği yap."

Sikeyim.

Bir elimle karnına bastırıyorum. Oradaki deri çok yumuşak, dokunması inanılmaz derecede harika. Kocaman şişene kadar bekleyemem. *Çocuğumla birlikte.*

Diğer elimle aletimin tabanını kavrıyorum ve ucumu onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpmam gerekiyor ama içine girerken Cassandra'nın güzel yüzünü izliyorum.

Dudakları ayrılıyor ve sırtı yükseliyor. Ve ben ileri doğru bastırmaya devam ediyorum. Kasları etrafımda sıkılaşırken ileri doğru bastırmaya devam ediyorum.

Kalçalarım onunla aynı hizaya gelene kadar ileri doğru bastırmaya devam ediyorum ve daha fazla derine itemiyorum.

Buradan, sikim sıcak amının içindeyken onun üzerinde dururken her şeyi görebiliyorum.

Etrafımda gerildiğini görebiliyorum. Göğüs uçlarının ince tişörtünü zorladığını görebiliyorum. Göğsünün kızardığını görebiliyorum. Gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

Ve sonunda nefes alabiliyorum.

Kalçalarını kavrıyorum ve üzerine eğilirken onu uzunluğumda tutuyorum. "Seni her gece öyle bir dolduracağım ki, hayatının geri kalanında döllerimi sızdıracaksın."

İnliyor ve amı etrafımda çırpınıyor.

Kalçalarını serbest bırakıyorum ve sol kolunu tutup yatağa doğru uzatıyorum.

Kalçalarımı sallıyorum ve çantaya uzanıyorum. "Her zaman seninle olacağım."

Küçük bir paket çıkarıp dişlerimle yırtarak açıyorum, ardından nemli

mendili cildine sürerek bölgeyi dezenfekte ediyorum.

"Benden asla kurtulamayacaksın."

Küçük şırıngayı çıkardım ve kapağını ısırarak kapattım. "Benden asla kaybolmayacaksın."

Cassandra'nın üzerine eğildim ve iğneyi derisine batırdım. "Sana her zaman göz kulak olacağım."

Pistona basıyorum ve vücudu etrafımda geriliyor.

Bu kısmın acıttığını biliyorum. Ve anestezinin acısı ona yaşatmak istediğimden daha fazla.

"Şşş," diye onu yatıştırırken iğneyi çıkarıp kutusuna geri koyuyorum.

Eğiliyor, ama kolunu yerinde tutuyorum ve başparmağımı nazikçe enjeksiyon bölgesine sürüyorum.

"Sana istediğin kadar bebek vereceğim." Sadece bir santim dışarı kayıyorum, sonra geri çarpıyorum. "Başa çıkabileceğin kadar çok."

"Hans." Boştaki eliyle bana uzanıyor ve parmaklarını omzuma geçiriyor.

Kolunu sabit tutuyorum ama kalçalarımı çalıştırıyorum, sikimi içeri ve dışarı kaydırıyorum. "Artık babacığım," diye inliyorum. "Bu göbeği doldurmak için çalışırken, bana baba diyeceksin."

Vücudu titriyor. "Lütfen, baba."

Boştaki elimle atletinin üst kısmını çekiştirerek göğüslerini serbest bırakıyorum. Kalçalarımı daha güçlü bir şekilde ileri itiyorum ve zıplamalarını izliyorum.

Parmaklarımı bir tanesinin etrafına doluyorum ve bunlar da şişmişken nasıl görüneceğini merak ediyorum. Acaba onları emmeme, tatlılıklarını tatmama izin verecek mi?

Taşaklarım sıkıştı ve onun yapacağına karar verdim.

"Bunları doya doya içmeme izin vereceksin, değil mi Küçük Kız?" Meme ucunu çimdikledim ve hafifçe çektim.

Cassandra başını sallar ve diğer göğsünü sıkar.

Ona daha sert vuruyorum. "Bu küçük tatlı bedene ne istersem yapmama izin vereceksin."

"Evet. Ne istersen." Diğer meme ucunu çekiyor. Amcığı her hamlede beni kavrıyor.

"Çünkü sana sahip olmam gerektiğini biliyorsun," diye homurdandım.

Memesini bırakıyor ve parmaklarını kaygan klitorisine sürtene kadar elini karnından aşağı kaydırıyor.

"Çünkü senin her parçanı tüketmem gerektiğini biliyorsun." Kendimi onun derinliklerine itiyorum.

Meme ucunu son bir kez çekiştiriyorum, sonra bırakıp büyük şırıngayı alıyorum.

Büyük iğneyi onun koluyla aynı hizaya getiriyorum.

"Kıpırdamadan duracaksın, Kelebek." Kalçalarımı bir kez sallıyorum. "Şimdi kendini benim sikime bırakacaksın, ama kıpırdamadan duracaksın. Çünkü sen iyi bir kızsın. Çünkü bunu yapmam gerekiyor. Ve çünkü ben de seni seviyorum." İğneyi Cassandra'nın etine batırıyorum ve ona izleyiciyi enjekte ediyorum.

BÖLÜM 100

Cassie

BEN DE SENI SEVIYORUM.

Öyle olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Ama bunu o derin, çakıllı sesiyle söylediğini duymak, tıpkı içime bir bebek yerleştirecekmiş gibi izleyicisini içime yerleştirirken kolumdaki baskıyla birleşince... Patlıyorum.

Hans kolumu sabit tutmak için ön kolunu göğsüme bastırırken ben onun altında kıvranıyorum, zevk patlamaları uzuvlarımdan aşağı vuruyor.

"İşte bu kadar." Elleri sabit ama nefes alış verişi sabit değil. "Bu benim Kelebeğim." Vücudu geriliyor. "Beni senin yap."

Bacaklarım kalçalarının etrafında geriliyor, onu daha derine çekiyor.

"Sen benimsin." Elimi aşağıya uzattım ve parmaklarımın aletinin dibine sürtünmesine izin verdim.

Hans inliyor ve şıringayı kolumdan çekip çıkarıyor.

Parmaklarımı ayırıyorum ve tam buluştuğumuz yerde aletini sıkmak için elimden geleni yapıyorum. "Çünkü beni seviyorsun."

Kalçaları titriyor ve tam orada olduğunu biliyorum.

Başımı çevirip koluma ve derimde oluşan kan damlalarına bakıyorum. "Ve artık beni her zaman bulabileceksin."

Hans başını eğiyor ve dilini kolumun iç kısmına bastırıyor. Kanımı emerken boşalıyor.

Hans, siki içimde titreşirken tenime karşı inliyor ve bu beni tekrar eşiğe getiriyor.

Hans kolumu yalayıp beni serbest bırakmasıyla doldururken başparmağımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum ve onu hemen takip ediyorum. Adını haykırıyor ve onu sağarak kurutuyorum.

Daha fazla uyarılmaya dayanamadığımda, elimi amımdan çekiyorum.

Ama Hans geri çekilmiyor. Öylece kalıyor, yavaşça içime doğru sallanıyor, ortak salgılarımız hareketi daha da kayganlaştırıyor. Ve dilini tenimdeki küçük deliğin üzerinde tutuyor, hafifçe yalıyor.

İşte cennet böyle bir yer.

Sonunda bana bakmak için başını kaldırdı. "Her parçan bana ait."

Üst dudağında küçük bir kırmızı leke var, ben de başparmağımla uzanıp onu siliyorum.

Sonra merak galip geliyor ve başparmağımı dudaklarımın arasına sokuyorum.

Boynu kontrollü bir şekilde dönüyor, sanki tadına bakmamı izlerken ürpertiyle savaşıyormuş gibi.

Üzerimden kalkıp bana bir havlu bulmasını bekliyorum ama kollarını altıma sokup beni yatağa sürüklüyor, aleti hâlâ içimde sert.

"Hans," diye adını mırıldanıyorum.

Dizlerimin arkası yatağın ucuna gelene kadar beni yukarı kaldırıyor, sonra ben ona yaslanayım diye bizi döndürüyor.

"Hans," diye iç geçiriyorum bu kez, ama o sadece bana sarılıyor.

Sıcak bir el gömleğimin altından yukarı doğru kayarak omurgamın üzerinde duruyor. "Seni seviyorum, Cassandra."

Bunu duymaktan asla bıkmayacağım.

"Ben de seni seviyorum, Hans."

Bunu söylemekten asla bıkmayacağım.

Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna bastırıyorum. "Kendimi biraz aldatılmış hissediyorum, sanki bize daha uzun süre sahip olacakmışsın gibi."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni *izlemeni* kıskanmamam gerektiğini biliyorum. Ama benim senden daha çok deneyimlediğimi hissediyorum." Sırtımdaki elini aşağı yukarı ovuşturuyor. "Yani, kesinlikle her zaman seninle ilgili fanteziler kurdum. Ve ne yaptığını merak ettim. Ve fırsat buldukça seni görebilmek için penceremden dışarı baktım..."

Hans sırtımda olmayan eliyle saç örgülerimden birini tutuyor ve hafifçe çekiştiriyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerinin benimkileri aramasını izliyorum. "Bütün bunları gerçekten yaptın mı?"

Gülümsememi durdurmuyorum. "Ben yaptım."

"O zaman seninle daha uzun süre birlikte olmadım, güzel Kelebek. Bir yıldır birbirimize sahibiz. Sen ve ben, başka kimse yok." Elini saç örgümden aşağı kaydırdı. "Yeni olan sadece dokunma kısmı."

Gülümsemem sırıtmaya dönüşüyor. "En çok dokunma kısmını seviyorum." Kalçaları esneyerek bana hâlâ içimde olduğunu hatırlatıyor.

Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece kurabiyelerini paylaştığın için seninle gurur duyuyorum."

Homurdanıyor, dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırıyor. "Onları yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Ama bir sonraki parti sadece benim için."

Başımı omzuna yaslayarak göğsünü okşuyorum. "Ne kadar aç bir ayı."

BÖLÜM 101

Hans

KING'IN AĞZINDAN ÇIKAN KELIMELER BULANIKLAŞIP SAÇMALIĞA DÖNÜŞÜRKEN BENIM

Gözleri Nero'nun evinin ön kapısından çıkan Cassandra'ya kilitlenir.

O...

Yutkunuyorum.

Tanrım, o mükemmel. Ve

benimkine benziyor.

Merdivenlerden atlayarak indi ve garaj yolunda yanımda durdu.

"Eee?" Kollarını uzatıyor ve bir daire çiziyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sen bunu giyerken seni becermenin bir yolunu bulmak istiyorum."

Cassandra homurdanıyor ve bakışları üç İttifak adamının üzerinde g e z i n i r k e n elini ağzına götürüyor.

Parmağımı gömleğinin yakasında gezdiriyorum.

"Gitmeye hazır mısın Hans, yani Cassie?" Dom yanımızda dururken yaptığı şakaya gülümsüyor.

Komik olmaya çalıştığını biliyorum ama en ufak bir alınganlık göstermedim. Sonra Cassandra Dom'a sırıtıyor ve "Hazırım." diyor.

Kendimi bir anda adamı yumruklamak isterken buldum.

Akıllıca, geri adım attı. "Araçlar getiriliyor."

Başımı sallıyorum, sonra Cassandra'ya dönüp o n u ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar inceliyorum.

Her şeyi satın alan ve kahvaltıdan sonra ona kıyafetlerin bulunduğu sırt çantasını veren bendim, ama fantezilerim bile onun hakkını vermedi.

Ayağında tıpkı benimki gibi bileklerine kadar bağcıklı siyah savaş botları var. Pantolonunun içine tıpkı benimki gibi siyah bir taktik pantolonu sıkıştırılmış, kalçalarının ve uyluklarının dışından aşağıya doğru inen ekstra cepleri gözlerimi tatlı kıvrımlarına çekiyor. Pantolonunun içine de tıpkı benimki gibi dar siyah bir gömlek sıkıştırılmış. Sadece onunki uzun kollu. Hafif, bu yüzden Teksas sıcağına indiğimizde çok rahatsız etmeyecek. Ve malzeme umarım takip cihazını yerleştirdiğim noktaya güzel bir baskı hissi verir. Biz uyurken anestezinin etkisi geçmiş olmalı ve daha önce küçük bir çürüğün başlangıcını görmüştüm. Uzanıp parmaklarımı nazikçe kolunun iç kısmında gezdiriyorum.

Onun acı çekmesine neden olmak
istemiyorum. Hiçbir şey hissetmesini
istemiyorum.

Cassandra avuçlarını karnıma bastırıyor. "İyi misin?"

Elimi ensesini kavrayana kadar yukarı kaydırıyorum. "Seni yanımda getirmenin yanlış bir seçim olmasından endişeleniyorum."

Başını iki yana sallar. "Sensiz burada kalmayacağım. Bu insanların hiçbiri alınmasın ama senin için o kadar endişelenirdim ki nefes alamazdım. Lütfen kalmamı isteme."

Elimi boynuna koyarak onu göğsüme çekiyorum, sonra kollarımı ona doluyorum. "Yapmayacağım."

Yapamam.

Benimle gelerek tehlikeye daha yakın olabilir ama ben Dallas'tayken ona burada bir şey olursa ben de nefes alamam.

Karmine, Gabriel Marcoux'nun geceyi Teksas'taki evinde geçirdiğini doğrulayabildi ve bu gece şehirde büyük bir satış yapılacağına dair konuşmalar duydu.

Gerçek olabilir. Hiçbir şey olmayabilir. Bir tuzak
olabilir. Ama biz gidiyoruz.

Adam getiriyoruz.

Ve indiğimizde bizi havaalanında karşılayacak bir silah sevkiyatım var.

BÖLÜM 102

Cassie

IÇINE ATMADAN ÖNCE NEMLI KAĞIT HAVLUYU YANAKLARIMA DEĞDIRIYORUM
Çöp kutusuna.

Hans'ın bana aldığı kıyafetler şaşırtıcı derecede nefes alabiliyor ama Teksas'ta öğleden sonra sıcağının şakası yok.

Kapının kilidini açtıktan sonra küçük banyodan çıkıp özel uçak hangarına geri dönüyorum.

Daha önce hiç özel uçakla uçmamıştım ve her koltuk tanımadığım gergin görünümlü erkeklerle dolu olsa da eğlenceliydi.

Dallas yolunu yarılamıştık ki uçağı Nero'nun uçurduğunu fark ettim ve bu biraz endişe vericiydi ama inişinde bir kusur bulamıyorum.

Şimdi, bütün adamlar hazırlanıyor ve ben yollarından çekilmeye çalışıyorum. Görünüşe göre silahlarla dolu başka bir uçağın inmesini bekliyoruz. Detayları konuşurlarken biraz dalmışım ama Hans bunları teslim eden adamı tanıyormuş gibi geldi.

Hans'ın bir silah tüccarıyla arkadaş olması konusunda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim ama hangarın öbür ucundan tabancasının şarjörünü kontrol eden Hans'a bakıyorum - cam evler falan.

Hangar, bir uçağın geçebileceği büyüklükte bir garaj kapısı olan dev bir odadan ibaret. Binanın uzak tarafında ve arka tarafında park yerlerine açılan ve şu anda çapraz esinti için açık tutulan insan boyutunda kapılar var. Binanın bu tarafında ise az önce kullandığım tuvalet ve ofis olduğunu düşündüğüm iki oda daha var.

Buraya uçtuğumuz uçak hangarın ortasında duruyor ve hangarın girişinin karşısındaki şeritte üç siyah SUV park etmiş durumda.

Binanın sağladığı gölge. Ve arkada daha fazla SUV var, çünkü bu kadar insanın üç araca sığması mümkün değil.

Beton zemini geçip Hans'a gidiyorum.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz ellerini bana doğru uzatıyor ve kollarımda aşağı yukarı kaydırıyor.

Eğer menzildeysem, Hans bana dokunacak. Ve ben buna bayılıyorum. "Otuz dakika kadar daha sürecek," diyor bana.

"Tamam." Elimi göğsünde gezdiriyorum, kaslarının dokunuşumla gerilmesine bayılıyorum.

Diğer elim pantolonumun ceplerinden birinden buruşuk bir şeker paketi çıkarıyor.

Hans'ın gözleri parlıyor ve avuçlarından birini uzatıyor.

Poşetin bir köşesini yırtıyorum ve eline Skittles döküyorum. O da hiç vakit kaybetmeden avucunu kaldırıp şekerleri ağzına atıyor.

"Bunları neden bu kadar çok seviyorsun? Sığınağında bunlardan bir kutu gördüm ve sonra her sırt çantasında bunlardan üç tane vardı." Elime bir parça alıp ağzıma atıyorum ve en fazla tadı almak için şeker kabuğunu emiyorum.

"Birincisi, orası güvenli bir odaydı, sığınak değil." Hans elini tekrar uzatıyor, ben de elime biraz daha döküyorum. "İkincisi, bunlar iyi." Skittles'ı ağzına attı. "İlk kez yediğimi ya da öyle bir şey hatırlamıyorum. Sadece her zaman sevmişimdir. Ve kolay kolay erimiyorlar."

Sonra farklı bir renk koparıyorum ve ağzıma atıyorum. "Bunlar her zaman favorin miydi?"

Hans çiğnerken başını sallıyor. "Her Cadılar Bayramı'nda çikolatalı şekerimi Freya'nın Skittles'ıyla takas ederdim. Zor bir pazarlıkçıydı, bu yüzden genellikle bire iki takas etmek zorunda kalırdım, ama buna değerdi."

Gülümsüyorum ve ona doğru adım atarak vücuduna yaslanıyorum. "Bu güzel bir anı."

Hans kollarını bana doluyor ve buna bayılıyorum ama beş saniye sonra çok sıcak geliyor.

Onu itiyorum ve geri çekiliyorum.

Kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor. "Neyin var?" "Hiçbir şey."

Yüzümü yelpazeliyorum. "Sadece biraz sıcakladım."

Hangar dışarıda güneşin altında olduğu kadar bunaltıcı değil ama yine de sıcak. Hans elini sırtıma götürdü ve beni en yakın hangara götürmeye başladı.

SUV.

Çenesini kaldırarak ön tampona yaslanan adamın dikkatini çeker. Ve adam öne çıkar.

Hans aracı işaret eder. "Çalıştırıp klimayı açabilir misin?" Suçluluk duygusuyla gözlerim açılıyor. "Hayır, Hans, ben iyiyim."

Diğer adam beni görmezden geliyor ve başını sallıyor. "Yapabilirim." "Hans-"

"Kelebek." Sesi çok nazik. "Seni seviyorum."

Eriyorum.

"Hans." Ses tonum onunkine uyuyor. "Ben de seni seviyorum."

"O zaman o tatlı kıçını arka koltuğa koy ve sakinleş. Ama kapıyı açık bırak ki seni görebileyim."

Klimayı bangır bangır açarken bir kapıyı açık bırakmak şimdiye kadarki en savurgan şey gibi görünüyor. Ama saç çizgimden bir damla ter boşaldığında, ikimizi de şımartmaya karar veriyorum.

BÖLÜM 103

Hans

"PILOT AZ ÖNCE BENI ARADI.

On," diyor Cain'in sert sesi telefonda bana. "Aptalın teki pistte durmuş, kalkışlarını geciktirmiş ama zamanın bir kısmını havada telafi etmiş."

"Sorun değil," diyorum ona. "Tüm bunların son dakikada olduğunu biliyorum."

"Genellikle seninle." Kıkırdaması nadiren kullanılan bir ses.

"Tartışamam." Telefonu kapattıktan sonra, telefonumu cebime geri koyuyorum.

İniş için on, buraya taksi için beş, boşaltma ve teçhizat için bir on daha. Otuz dakikadan az bir sürede yola çıkmış oluruz.

Adamları bilgilendirmek için zemini geçiyorum ve Cassandra'nın oturduğu SUV'ye bakıyorum.

Söz verdiğim gibi, hangara bakan arka kapı açık ve o da arka kapıya yaslanmış, bacaklarını önündeki arka koltuğa uzatmış. Şekerini bitirmiş ve telefonunda bir şeyler yapıyor. Muhtemelen en sevdiği yemek tarifi sitelerini okuyordur.

Bu güncellemeyi yaptıktan sonra onunla oturmaya kararlıydım, tam başımı kızımdan yana çevirmiştim ki arkasındaki kapı aniden açıldı ve kızım araçtan dışarı sürüklendi.

BÖLÜM 104

Cassie

UYARI VERMEDEN DÜŞMEYE BAŞLADIĞIMDA MIDEM DÜŞÜYOR.

Telefonumu bırakıp kollarımı açıyorum, kendimi yakalamaya çalışıyorum ama kaba eller koltuk altlarımı kavrıyor ve beni sertçe geriye doğru sürüklüyor.

Dirseğim kapı çerçevesine çarpıyor ve topuğum koşu tahtasına takılıyor.

Panik, kafa karışıklığıyla birlikte alevlendi ve çığlık atacak zamanım bile olmadı.

Ama zorla götürülürken, cipin açık arka koltuğundan bakıyorum ve Hans'ın bana doğru koştuğunu görüyorum.

Sonunda anladım ve işte o zaman çığlık atmaya başladım.

BÖLÜM 105

Hans

CASSANDRA'NIN ÇIĞLIKLARI HANGARDA YANKILANIYOR VE BEN KAÇMAYA ÇALIŞIYORUM.

Daha hızlı.

Hayır, hayır, hayır.

Adamlar arkamdan bağırıyor ve beni kovalarken ayak seslerini duyabiliyorum.

O yapamaz-

Onu alamazlar. Ona

sahip olamazlar.

On adımdan sonra ciğerlerim çığlık atıyor.

Daha hızlı hareket etmeliyim.

Hangardan kaçıyorum.

Onu görebiliyorum. Onu hala görebiliyorum.

Tekmeliyor, çığlık atıyor ve kendisini taşıyan dev adamın yüzünü pençelemek için arkasına uzanıyor.

Onu taşıyan adam.

Yüz hatlarını ezberledim.

Onu almasına izin veremem.

Silahım elimde ama ateş edemiyorum. Onu vurma riskini göze alamam. Eğer ona nişan alırsam ve kazara onu öldürürsem... Silahı hemen kendime çeviririm.

"Cassandra!" Geldiğimi haber vermek için bağırıyorum. Benden sadece 10 metre ileride.

Oraya gidebilirim.

Ama sonra onu gördüm. Uçak bize doğru yuvarlanıyor. Ve merdivenler açılıyor.

"Hayır!" Korkumu haykırıyorum.

Merdivenlerin tepesindeki uçakta biri ortaya çıkar ve bir silah kaldırır.

Silah sesleri yüksek, ama koşmayı
bırakmıyorum. Onu kovalamayı
bırakamıyorum.

"Hans!" diye bağırıyor.

Cassandra adımı haykırıyor.

Ben daha yakınım.

"Cassandra!"

Yaklaşıyorum.

Sonra bir kurşun kalçamı delip geçti ve düştüm.

Ellerim kaldırımı tutuyor ve yuvarlanıyorum. Ama yeterince hızlı değildim. Çünkü ayağa kalkıp başımı kaldırdığımda Cassandra merdivenlerden yukarı çekiliyordu.

"Hayır!"

Uçağın içinde kayboluyor.

İlk adımımda tökezliyorum, sonra acıyı zihnimin gerisine itip koşuyorum.

"Cassandra!" Bu sefer sesim kesiliyor.

Cassandra'm.

Uçak, dış şeritten piste doğru ilerleyerek çapraz yollardan birine doksan derecelik bir dönüş yapar.

Uzaklaşıyor. Havalanacak.

Birisi uçağın içinden merdivenleri kapatıyor ama onlara ateş edemiyorum.

Bu mesafedeki bir uçağı tabancayla etkisiz hale getiremem ve gövdesine zarar verme riskini göze alamam. Uçuşun ortasında bocalamasına ya da iniş sırasında düşmesine neden olacak bir şey yapma riskini göze alamam. Kelebeğim içindeyken olmaz.

Ayak sesleri etrafımı sardı. Bacağıma aldığım darbe beni diğer adamların yetişmesine yetecek kadar yavaşlattı.

"Ateş etmeyin," diye bağırmaya çalışıyorum ama
kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ateş etme!"

Dom yanımdan bağırıyor.

Uçak doksan derecelik bir dönüş daha yapar ve hızlanmaya başlar.

Bu açıdan, doğrudan uçağın yan tarafındaki pencerelere bakıyoruz. Hâlâ koşuyorum. Duramıyorum.

Cassandra'yı pencereden gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Kendisini tutmaya çalışan adamı itiyor ve pencereye doğru hamle yapıyor. Ellerini cama bastırıyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Ve onun dudaklarında adımı okuduğumda, ruhum parçalanıyor.

Ve bir elin ona uzanışını izlediğimde, boynunu hedef alan şırınganın parıltısını gördüğümde, kabaca derisine itildiğini gördüğümde, etrafımdaki dünya kırmızıya dönüyor.

BÖLÜM 106

Cassie

AVUÇLARIM CAMA ÇARPIYOR.

Onu görmek zorundayım.
Beni görmesine izin
vermeliyim. Ve işte
orada.
Benim
koruyucum.
Erkeğim.
Asfaltta koşuyordu. Bacağından kan akıyordu. Ve acı yüzünü kaplıyor.
"Hans!" Kalbim onun için parçalanırken adını
haykırıyorum. Ona endişelenmemesini söylemek
istiyorum.
Ona güvendiğimi söylemek istiyorum.
Ona bunun eskisi gibi olmayacağını söylemek
istiyorum. Ne olursa olsun, onu suçlamadığımı.
Onu tanıdığıma pişman değilim.
Keskin bir şey boynumu ısırıyor.
Onu sevdiğim için asla pişman
olmayacağım.

BÖLÜM 107

Hans

UÇAK HAVAYA KALKIYOR.

Yükselişini izlemek için başımı kaldırdığımda adımlarım titriyor. Cassandra o uçakta.

Kalbim o lanet uçakta.

Sendeleyerek duruyorum ve öfkemi gökyüzüne haykırıyorum.

Yine mi?

Bir daha sikişmek yok.

Bunu tekrar yapamam.

Bir el kolumu kavradı. "Onu geri getireceğiz." Dom önüme geçti. "Hans, onu geri alacağız." Beni hangara doğru itti. "Hadi gidelim."

Uzakta kaybolan uçağa bakmak istemiyorum. İstemiyorum ama bakıyorum.

Çünkü zor şeyleri yapmanın zamanı geldi.

Düşmanlarımın fısıldadığı hayalet suikastçı olma zamanı geldi.

KARMINE CEVAP VERDIĞINDE HALA KALKIŞA DOĞRU TIRMANIYORDUK.

ilk halkada. "Fiyasko muydu?"

"Orduya ihtiyacım var." Sesim boğazımda düğümleniyor. "Ne oldu?" Karmine tam alarm durumuna geçti. "Cassandra Marcoux'nun elinde."

Bir lanet tıslıyor. "Bana koordinatları gönder."

Ekranımdaki noktayı izliyorum. "Görünüşe göre Phoenix'e gidiyorlar. Önümüzdeki bir uçaktalar."

"Üzerinde takip cihazı var
mı?"

"Deri altı," diyorum ki bulunup kapatılabilecek bir telefon olmadığını bilsin. "Sadece dün gece."

O da bunun ne anlama geldiğini biliyor. İğnenin yapıldığı yer görünür olacak.

"Nerede?"

"Kolları örtüyor." Söyleyebildiğim tek şey bu. Çünkü *kıyafetleri üzerinde kaldığı sürece* kelimeler oluşmayacak.

Bunu söyleyemem.

Hayal etmeye bile dayanamıyorum.

Çünkü bu yeterince kötü olurdu. En kötüsü. Ama izleyiciden şüphelenirlerse... Neredeyse kusacaktım. Onu kesip çıkarırlardı.

"Ne kadar i l e r i d e l e r ?" Karmine beni başka bir şey
d ü ş ü n m e y e zorlayarak soruyor.

Adamlar gidebildikleri kadar hızlı gittiler ama bizim yakıt ikmali yapmamız gerekti ve değerli zamanımızı kaybettik.

"Yaklaşık sekiz dakika," diyorum ama ikimiz de bu uçaktan atlayıp onu alamayacağımı biliyoruz.

Aynı havaalanına inebilsek bile, ikinci inişi yapamayız. Ne tür silahlara sahip olduklarını bilmiyoruz. Biz daha yere inmeden tüm uçağımızı düşürebilirler.

Bu yüzden varsayımlarda bulunmak zorundayım.

Yörüngelerine bakarak Phoenix'e gittiklerini varsayıyorum.

Sanırım indiklerinde Cassandra'yı Marcoux'nun çöldeki yerleşkesine götürecekler.

King'in aldığı uydu görüntülerinin doğru olduğunu varsayıyorum.

Tüm bunların beni yakalamak için bir taktik olduğunu varsayıyorum. Ve Cassandra'yı hayatta tutacaklar.

"Onu yakalayacağız Hans," diye söz veriyor Karmine. "Bunu sana borçluyum."

Bana bir bok borçlu değil. Ama yine de yardımına ihtiyacım var. "Phoenix'teki Cain'in hangarına git. Orada hazırlanacağız."

"Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım ve Cain'in bağlantı numarasını aradım.

Telefon iki kez çalıyor ve o konuşamadan ben başlıyorum. "Planlarda değişiklik oldu.
Teslimat için sabırsızlanıyordum."

Tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama planlarda son anda yapılan bir değişikliğin iyi bir şey olmadığını bilecek kadar bu hayatı iyi tanıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Senin şehrine."

"Neye ihtiyacın var?"

Ona söyledim.

BÖLÜM 108

Cassie

BAŞIM SERT BIR ŞEYE ÇARPIYOR VE BOĞAZIMDAN BIR INILTI ÇIKIYOR.

Dünya etrafımda dönüyor.

"Hadi, kaltak." Çirkin bir ses kollarımı çekiştiriyor.

Siktir git.

Söylemeye çalışıyorum ama ağzımı
çalıştıramıyorum. Çok yorgunum.

BÖLÜM 109

Hans

UÇAK YAVAŞLAYARAK AÇIK HANGARIN TAM ÖNÜNDE DURUR.
ve merdivenlerden inen ilk kişi benim.

Binanın hemen içine park edilmiş bir yemek minibüsü ve yan tarafa park edilmiş bir sıra cip var.

Pisti geçip hangara girerken uyluğumdaki ağrı adımlarımı dengesizleştiriyor. Ama kurşun sadece kasları delmiş; kemiğe isabet etmemiş ve arkadan çıkmış, bu yüzden hızlı bir antibiyotik iğnesi ve pantolonumun bacağının altına sıkıca sarılmış gazlı bez Cassandra'yı geri alana kadar işimi görecek.

Ben minibüse ulaşmadan şoför kapısı açıldı. Benim kadar uzun boylu, halterci gibi yapılı, saçları yaştan ve tecrübeden ağarmış bir adam dışarı çıkıyor.

Selam vermeden onu minibüsün arkasına kadar takip ediyorum, Cain arka kapıları açıyor ve bir cephanelik ortaya çıkıyor.

Dom, King ve Nero yanıma geldi. "Hepsi

mi?" Ben soruyorum.

Cain çenesini eğiyor. "Hepsini."

King minibüse doğru eğilir. "Düşündüğüm şey bu mu?"

King çantayı kendine yaklaştırırken Cain, "Hans hedefte bir helikopter pisti olduğunu söyledi," diye cevap verir. "Kullanmanıza gerek olmayabilir-"

"Oh, onu kullanacağım," diye King onun sözünü keser.

Arkamızdan kadınsı bir düdük sesi geliyor ve hepimiz dönüyoruz.

Karmine orada duruyor, sessiz adımlarla içeri girmiş, kızıl saçları uzun bir örgü halinde geriye doğru bükülmüş. "Merhaba çocuklar."

Sonra yan kapı açılır ve bir düzine askeri içeri girer.

Adımları Karmine'ninkiler kadar sessiz ve varlıkları tehditkâr.

Bu gece kimin peşinde olduğumuzu biliyorlar. Geçmişi biliyorlar.

Benim geçmişim.

Ve onu öldürmeyi en az benim kadar istiyorlar.

Kadınlar yaklaşırken, uçağımızdaki erkekler de onlara katılıyor ve önümde toplanıyorlar.

İçimi bir şükran duygusu kaplıyor, o kadar büyük ki neredeyse korkumu bastırıyor.

Önümde İttifak'ın adamları, Chicago mafyasının adamları, Karmine'nin savaşçıları ve uzun zamandır dostum dediğim tek kişi olan Karmine'nin kendisi var.

Teşekkür edemem.

Kendimi konuşmaya zorlayamıyorum. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Onlar da başlarını sallıyor.

BÖLÜM 110

Cassie

KIMYASAL OLARAK BAYILTILDIKTAN SONRA UYANMAK EĞLENCELI DEĞILDIR.

Yirmi yaşımdayken yirmilik dişlerimi çektirmiştim ve bir şey için dışarı çıktığım tek zaman buydu. Ama o duygudan nefret ederdim. Ve şimdi daha da çok nefret ediyorum.

Ama en çok da beni omzunda bir taş çuvalıymışım gibi taşıyan o koca orospu çocuğundan nefret ediyorum.

Uçaktan itilip kakıldığımda uyanmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama tekrar aşağıya kaydım.

Ama bu sefer değil. Uyanık kalıyorum.

Gözlerimi kırpmaya zorluyorum.

Güneş ışığı onları sulandırıyor ama ben göz kırpmaya devam ediyorum.

Aslında olacaklar için bilinçsiz olmanın mı yoksa bilinçli olmanın mı daha iyi olduğunu bilmiyorum. Ama Hans'ın benim için geleceğini biliyorum. O zamana kadar hayatta kalmalıyım. Ve en azından etrafımın farkında olursam, belki kendime yardım etmek için bir şeyler yapabilirim.

Yanağımın içini dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Kan akıtacak kadar değil ama acı verecek kadar.

Uyanık kalıyorum.

Gözlerim hâlâ kırpışıyor, başımı çeviriyorum ve çevreme bakmaya çalışıyorum. Hava sıcak ve güneş hâlâ tepede ama ufka doğru alçalıyor.

Kaktüsle kaplı bir ufuk... Bu bir kaktüs mü? Bulanıklaşıyor, sonra tekrar odaklanıyor. Çok fazla kaktüs var. Kaktüs mü?

Görüşümü sabitlemeye çalışıyorum ve dağlara benzeyen şeyler görüyorum, ya da belki de sadece düzensiz tepeler. Ve bir çit mi gördüğümü yoksa gözlerimin bana oyun mu oynadığını anlayamıyorum.

Nerede olursam olayım, hiçbir yer iyi değil.

Ağzımı açıp kapatıyorum. Bu hareket duyularımı harekete geçirmeye yardımcı oluyor.

Ama bu hislerle birlikte mide bulantısı da geliyor.

Karnıma saplanan omuz nefes almamı zorlaştırıyor ve beni taşıyan canavar basamakları tırmanmaya başladığında, sarsıntı çok fazla oluyor.

Ellerimi adamın sırtına bastırıyorum ve midemdeki yarı sindirilmiş Skittles'ı kusmak için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

Gözlerimi kıstırıp kapatıyorum ve tekrar kabarırken kirpiklerimden yaşların süzüldüğünü hissediyorum.

"Ne oluyor lan?" diye küfrediyor beni taşıyan adam ve sonra omzunu eğip kaymama neden olunca dünyam yeniden değişiyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama mümkün değil.

Korkuluklara çarpıyorum ve bir yığın halinde yere düşerken beni merdivenlere değil de basamakların üstündeki sahanlığa bıraktığı için şükretme bilincine sahip oluyorum.

Bir kez daha kuru kusmadan önce ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmayı başarıyorum.

"Aptal orospu," diye homurdanıyor adam ve pantolonunun arkasına bakmak için döndüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

Umarım her yerine kusmuşumdur. Umarım bu onun en sevdiği pantolondur. Ve umarım kokusunu asla alamaz.

Bana ters ters bakıyor ve yakışıklı sayılması bile önemli değil. Berbat bir insan, yani bok gibi çirkin.

"Üzgün değilim," diye mırıldandım.

Boğazım acıyor ve çok susadım, ama hala sistemimde korkmak yerine öfkeli hissetmeme yardımcı olacak kadar ilaç var.

Kocaman eli üst kolumu sarıyor ve beni sarsarak ayağa kaldırıyor. "Yürü bakalım."

Ağzımdaki kötü tadı çıkarmaya çalışarak sendeleyerek ayağa kalkarken yere tükürdüm.

"İğrenç," diye tersliyor neredeyse bir metre boyundaki adam ve beni öne doğru itiyor.

Hans'ın takip cihazını koluma enjekte ettiği yeri sıktığı için kolum keskin bir protesto sesi çıkarıyor. Ama kolumu gevşek kalmaya zorluyorum. Bu insanların vücudumda bir GPS takip cihazı olduğundan şüphelenirlerse ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum.

Beni süslü oymalı bir kapıya sürükledi ve iterek açtı.

Binanın büyüklüğünü dışarıdan takdir edecek vaktim olmadı ama girişte dururken, yanımda Şeytan Andre the Giant varken, gözlerim açıldı.

Burası bir ev değil. Lanet olası bir saray.

Önümüzde, iki katlı devasa oturma odaları ya da böyle bir yerde her ne deniyorsa, her iki tarafta da bulunan koridor inanılmaz derecede uzanıyor.

Etkileyici. Ama aynı zamanda çok da şatafatlı. Yerler ve duvarlar bir çeşit parlak mermerden yapılmış ve tavanlarda o kadar çok avize var ki kötü adamlar için bir aydınlatma showroomu gibi görünüyor.

"Hadi," diye tersliyor Andre, beni evin içine doğru sürükleyerek.

Ayaklarım pürüzsüz zeminde kayıyor ve botlarımın olmadığını fark ediyorum. Aşağı baktım.

Gömleğim kıvrılmamış.

İçimden bir başka hastalık dalgası geçiyor. Boşta kalan kolumla vücudumu sıvazlıyorum.

Bana bir şey yapsalar bilirdim, değil mi?

Sadece silah kontrolü yapıyor olmalılar. Belki botlarımı çıkardılar çünkü.

Beynimdeki sis biraz daha dağılıyor ve yerini paniğe bırakıyor. Botlarımı neden aldıklarına dair hiçbir fikrim yok.

Buradan çıkmam gerek. Çölde çorapla koşmak anlamına gelse bile.

Hans beni bulacaktır.

Beni her zaman bulacaktır.

Andre'nin biz içeri girdikten sonra ön kapıyı kilitlediğini hatırlamıyorum. Ki bu iyi bir şey. Sanırım.

Sadece yanımdaki adamdan uzaklaşmam gerek.

Benden çok daha büyük olması dışında. Bir kavgada asla kazanamam.

Göğsüm daralıyor ve nefes almak için ağzımı açmak zorunda kalıyorum.

Sakın korkma.

Odaklan.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

Hans ne yapardı?

Hans'ın kaçırılmış bir okul otobüsünün arka kapısından atladığını ve bıçağını masum bir fidyecinin göz çukuruna sapladığını hayal ediyorum.

Hans'ın bir adamın kafasını kesmek için duvara monte edilmiş bir kılıç kullanırken bir yığın Post-it'i ısırdığını hayal ediyorum.

Hiç tereddüt etmeden kafataslarını uçurmadan önce çalıntı bir telsizle diğer adamları görüş alanına çektiğini hayal ediyorum.

Hans'ın ne yapacağını biliyorum.

Hans kirli dövüşürdü.

Tökezliyormuş gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum ve Andre'nin ağırlığımı daha fazla desteklemek için yana eğilmesine neden oluyorum. Sonra kolumu olabildiğince sert bir şekilde indiriyorum.

Hareket, bırakmasına yetecek kadar ani ve tökezlememe yetecek kadar yakın bir zamanlamayla gerçekleşiyor, öylece düştüğümü sanıyor. Yani tamamen tetikte değil.

Andre beni tekrar kavramak için döndüğünde, ona doğru dönüyorum ve taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde diz çöküyorum.

Ondan çıkan boğuk ses beni tatmin ediyor. Ama koşmak için döndüğümde, çoraplı ayaklarım pürüzsüz zeminde kayıyor.

Sadece bir saniye. Dengemi yakalamadan önce sadece yarım saniye. Ama bu yeterli.

Andre saçımı tutuyor.

Kafa derim acı içinde çığlık atarken ayaklarımı altımda tutmak için mücadele ediyorum. Ama düşemem. Düşersem, beni atkuyruğumdan tutup sürükleyeceğinden hiç şüphem yok.

"Seni öldüreceğim amına koyayım." Sesindeki acıyı duyabiliyorum ve beni önüne çekip yanağıma ters vurduğunda sahip olduğum tek teselli bu.

Gözlerim yaşla doluyor.

Ben ağlamıyorum.

Ağlamıyorum.

Yetişkin bir erkek bebeğin sana vurması çok acıtıyor. Beni saçımdan tutup sallıyor.

Kaba biri saçınızı çektiğinde de canınız yanar.

Uzanıp Andre'nin koluna yapışıyorum, ağırlığımı onun koluyla kaldırmaya ve kafa derimdeki baskıyı azaltmaya çalışıyorum. Bu acıyı biraz olsun azaltıyor ve beni uzun koridorda sürüklerken ayaklarımın üzerinde durabiliyorum.

Hans saçımı çektiğinde, nasıl iyi hissettireceğini biliyordu. Gözyaşlarım hala yanaklarımdan süzülürken bile bunu hatırlamaya çalışıyorum. İyi bir adamın her şeyi iyi hissettirebileceğini hatırlamaya çalışıyorum.

Evil Andre'nin saç çekmeyi benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

İnanılmaz uzun koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. Adamlar görünüyor ama yardım çağırmaya zahmet etmiyorum. Beni gönüllü bir katılımcı ile karıştırmanın hiçbir yolu yok ve saldırı silahlarıyla etrafta dolaşan adamların hiçbiri bana bir bakış bile atmıyor.

Harika, buradaki herkes bir bok parçası. Umarım Hans hepsini öldürür.

Andre beni bir kapıdan içeri sürüklüyor ve kapıların kapanma sesi beni içeri çekmeden önce şaşkınlıkla küçük odaya bakıyorum.

Bu bir asansör.

Ayaklarımın altındaki zemin hareket etmeye başlıyor ve zemin göstergesine bakmak için Andre'nin tutuşuyla dönüyorum.

Birden ikiye geçtiğinde nefesimi bırakıyorum.

Bu durumla ilgili hiçbir şey iyi değil, ama yerin altına inmek bir şekilde daha kötü olacakmış gibi hissediyorum.

Asansör durmak için yavaşladığında sayı üçe dönüşür.

Andre bana herhangi bir uyarıda bulunmuyor; sadece yürümeye başlıyor ve her adımda saçlarımı acıyla çekiştiriyor.

Şu anda yaylı tüfeğim için adam öldürebilirim.

Dikkat etmeye çalışıyorum. Kaç kapıdan geçtiğimize ve hangi yöne yürüdüğümüze odaklanmaya çalışıyorum. Ama hepsi aynı görünüyor. Aynı aptal kaygan zeminler. Aynı zevksizlik.

Andre koyu renkli ahşap bir kapıyı açınca duruyorum. Beni öne doğru öyle sert itiyor ki düşmeden önce odayı zar zor görebiliyorum. Önce kalçam yere değiyor ve bir acı sarsıntısı vücuduma yayılıyor.

İnleyerek dizlerimin üzerine yuvarlandım ve kendimi bir sonraki adım için hazırladım.

Ama Andre beni takip etmiyor. Aramızdaki kapıyı çarparak kapattı ve bir kilit sesi duydum. Dışarıdan.

"Sen küçük bir sürtüksün!" Bağırıyorum ve acıyı dindirmek için çılgınca kalçamı ovuyorum.

Acı tekrar hareket edebilecek kadar azaldığında, ayağa kalkıyorum ve odaya bakıyorum.

Boş bir ofis.

Ve evin geri kalanı kadar gösterişli.

Odanın bir tarafında, desenli bir halının üzerinde yeşil kadife kaplı üç adet yüksek arkalıklı sandalye ile cam ve altın rengi bir sehpanın bulunduğu bir oturma alanı yer alıyor. Odanın diğer tarafında ise koyu renkli dev bir çalışma masası yer alıyor.

arkasındaki tüm duvarı kaplayan uyumlu kitaplıkların önünde. Ama raflar boş ve bu odanın en kötü yanı da bu olabilir. Ya da karşımdaki pencere duvarını çevreleyen turuncu ipek perdeler de olabilir.

Sanki birileri rastgele mobilya mağazalarına girip bulabildikleri en pahalı şeyleri almış ve bunların birlikte çalışmasını beklemiş gibi.

Para gerçekten zevki satın alamaz.

Tabii ki Hans'ı düşünüyorum.

Tatlı, sessiz komşu Hans. Küçük bir evde yalnız yaşıyor, normal bir aracı var ve sade kıyafetler giyiyor. Ama görünüşe göre hayal bile edemeyeceğim kadar çok parası var.

Gözlerimde yine yaşlar birikiyor ama bu sefer Evil Andre'yi suçlayamıyorum.

Korkuyorum.

Ve Hans'ı özlüyorum.

Kokladım ve tekrar kokladım.

Üzgün olun, ama üretken olun.

Elimin tersiyle yanağımı silerken yakın zamanda yüzüme darbe aldığımı hatırlıyorum ve irkiliyorum.

Tamam, gözyaşları kalabilir.

İtildiğim kapıya dönüp kolu deniyorum. Kımıldamıyor.

Olacağını düşünmemiştim ama denemek zorundaydım.

Odaklanmaya çalışarak odanın diğer ucuna geçiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıdaki manzara kumla kaplı tepeler ve dikenli çöl bitkileriyle güzel ve sert.

Pencereyi açmaya çalışıyorum ama mandal yok. Açılmıyor.

Yüzümü cama dayayıp aşağıya baktığımda, iki kat altımdaki sivri kayalardan başka bir şey göremiyorum. Kırık bacaklarla kaçamayacağım için camı kırmaya çalışmıyorum.

Bakacak son bir yerim daha olduğu için oturma alanından geçip odadaki diğer kapıya doğru yürüyorum.

Kısmen açık, diğer tarafı karanlık ve eğer bir banyo değilse, umarım buradan çıkan gizli bir tüneldir.

Kapıyı açıyorum. Tünel değil.

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum, sonra musluğu açıp ellerimi suyun altına tutuyorum.

Ağız dolusu suyu çalkalayıp tükürüyorum. Sonra ellerimi tekrar dolduruyorum ve soğuk suyu yudum yudum içiyorum.

BÖLÜM 111

Hans

HEDEFE ON DAKIKA UZAKLIKTAYIZ VE BEN ARKA TARAFLARDAN BIRINDEYIM.

Nero ve Karmine'nin arasına oturdu.

Ortalık sessiz, herkes teçhizatını son kez kontrol ediyor. Ve teçhizatımız var.

Cain çekildi geçecek. Yapacak. hala şarj Ben için Her şeyi, ama yine de üstesinden geldi.

Sargılı bacağımın üzerindeki bacak kılıfını sıkıyorum. Bir ışık parıltısı dikkatimi Nero'ya çekiyor.

Parmaklarını oyulmuş metalin içinden geçiriyor ve... Gözlerimi kısıyorum.

Öyle mi? Bu adam Ciddi bir şekilde var a set . elmas kaplamalı Pirinç muşta mı?

Başka tarafa bakıyorum.

Nero'nun silah seçimlerini sorgulayacak vaktim yok.

Tüm odağım başka bir yerde olmalı.

Başka birine.

Elimi belimdeki silaha, sonra fırlatma bıçaklarıma, sonra da kurşun geçirmez yeleğime sabitlenmiş ekstra şarjörlere ve bıçaklara dokunduruyorum.

Sekiz dakika.

Hepimizin görevleri var.

Karmine'nin ekibi evi tarayarak zorla tutulan kişileri arayacak. King'in ekibi içeri girmeden önce çevreyi güvene alacak. Ve diğer herkes benimle ve Nero ile birlikte. Ama hepsi Gabriel Marcoux'yu yakaladığımı biliyor.

Onu öldüreceğim.

Yedi dakika.

Elimi son silahımın üzerine koydum.

Sırtımdayken bir aracın içinde oturamam, bu yüzden biz gelene kadar beklemek zorunda.

Altı dakika.

BÖLÜM 112

Cassie

ÇORAPLARIM CEBIMDE, BANYODAN YALINAYAK ÇIKIYORUM.

ve boş ofise geri dönüyorum. Kaygan ayakların beni tekrar yavaşlatmasına izin vermeyeceğim.

Bütün dolapları karıştırdıktan sonra açılmamış küçük bir gargara buldum ve üç kez kullandım. Sonra, gergin bir işeyici olduğum için tuvaleti olabildiğince çabuk kullandım. Anahtarı olan birinin içeri girebileceğini düşünmek beni korkuttu. Ama bugün başıma gelen korkunç şeyler listesine kendi kendime işemeyi de eklemek istemiyordum.

At kuyruğumu da çözdüm ve nemli ellerimi kafa derime bastırarak saçlarımı gevşekçe toplamadan önce kalan acıyı biraz olsun dindirmeye çalıştım.

Odanın eşiğinde durmuş, banyodaki aynayı kırmak için ne kullanabileceğimi düşünürken, ana kapının kilit açma sesini duyuyorum.

Banyoya mı saklansam yoksa kapıya mı koşsam diye düşünmeye vakit bulamadan kapı açılıyor.

Önce Şeytan Andre içeri giriyor, onu yaşlı bir adam takip ediyor.

Yeni adam çok ürkütücü bir hava yayıyor ve düğünden daha az bir şey için aşırı olan üç parçalı takım elbisesine dayanarak, bu korkunç evin sahibi olduğuna bahse girerim.

Andre arkalarından kapıyı kapatır ve sonra bir insan barikatı olarak kapının önünde durur.

Birinin adi amcasına benzeyen takım elbiseli adam benden birkaç adım ötede duruyor.

Onu tekmelemem için çok uzak.

"Ben Gabriel Marcoux."

Ama tükürebileceğim kadar yakınımda.

Ben de tükürdüm.

Andre, patronuna tükürdüğüm için beni cezalandıracakmış gibi kapıdan uzaklaşıyor ama Gabriel onu durdurmak için elini kaldırıyor.

Andre itaat eder.

Gabriel takım elbisesinin cebinden süslü saten kareyi çıkarır ve göğsünü siler. Etkilenmemiş görünmeye çalışıyor. Ama bunda iyi değil.

Ne yazık ki tükürüğüm yüzüne bulaşmadı ama mesaj alındı.

"Sen komşusun, değil mi?" Kirli mendili yere fırlatıyor. "Yine de *o fahişenin* küçük ordusunun bir üyesi gibi giyinmişsin."

"Onun mesleğinin senin gibi piçleri öldürmek olduğuna eminim, fahişelik değil. Ama tam bir ikiyüzlü olmak ve seks işçilerini aşağılamak istiyorsan, hiç durma."

Kaşlarını kaldırıyor. "İkiyüzlü mü?"

"Bunu açıklamak zorundayım..." Başımı sallıyorum.

Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum. Ama beni korkutuyor. Ya şımaracağım ya da köşeye saklanacağım ve içimden bir ses zaman kazanmam gerektiğini söylüyor.

Ellerimi yumruk yapıp takip cihazıma dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beni çok iyi tanıyorsan, Cassandra Lynn Cantrell." Kollarını bir "*do tell"* hareketiyle açıyor.

Tam adımı kullanarak onu görmezden geliyorum. "İç mimarının berbat olduğunu biliyorum.

Ve Hans'ın seni öldüreceğini biliyorum."

Gabriel gözlerini kısar. "Bu evi annem döşedi." "Üzgünüm ama annenin senden nefret ettiğine eminim."

Çenesi bükülür. "Çocuk gibi davranıyorsun." Cevap vermek yerine kollarımı kavuşturuyorum.

"Hans'ın küçük hareminin yardımıyla seni kurtarması fikri de bir o kadar çocukça." Alay ediyor. "Bu kollarımı açarak karşılayacağım bir intihar görevi."

Kadınları sürekli aşağılamasını özlemiyorum. Bu adam kadınlardan nefret ediyor. Bu da onun *en kötüsü* olduğunu gösteriyor. Bu da Karmine'nin ordusundan asla korkmayacağı anlamına geliyor. Korkması gerekse bile.

Ama böyle bir adam, kendisinden daha zayıf olanları avlayan biri, bahse girerim neden korktuğunu biliyorum.

Eminim Hans'tan korkuyordur.

Katille bire bir karşılaşmaktan korkuyor. Ve şu anda
Gabriel bu mermer hapishanede kendini güvende
hissediyor. Rahat hissediyor.
Ve bunun devam etmesine izin veremem.
Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Hans kadınlarla birlikte değil."
Şimdiye kadar yardım için Karmine'yi aradığından şüpheleniyorum, ama bu konuşma için bu önemli değil.
"Yani yalnız mı geliyor?" Gabriel alay ediyor. "Daha
da iyi." Başımı sallıyorum. "Yalnız değil."
Küçümsemeye başladı ama ben irkilmedim. Ve doğruyu söylüyor olabileceğimi anladığı anı görebiliyorum.
Hans hep yalnızdı.
Karşımdaki adam yirmi yıl önce hayatını mahvettiğinden beri Hans yalnızdı.
Tek başına savaştı.
Tek başına öldürdü.
Yemeklerini yalnız yedi.
Tatillerini yalnız geçirdi.
Kalbim onun için çok sıkışıyor.
Kaybettiği şey için.
Ona verebileceğim şey için.
"O neden b a h s e d i y o r?" Gabriel yüzü solgunlaşan Andre'ye döner.
"Orada, uh-Orada adamlar vardı. Dallas'ta onunla birlikte," diye kekeliyor Andre. "Bildiğini sanıyordum."
Gabriel yavaşça başını sallar. "Peki sen bana söylemeseydin bunu nasıl bilebilirdim?"
"Uçakta Kris'le telefonda konuşuyordunuz-" Andre bana ters ters bakıyor, sanki işini yapmaması benim suçummuş gibi.
Ona göz kırpıyorum.
"Kim?" Gabriel tersler.
Andre gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Sanırım yanındaki adam Dominic Gonzalez olabilir."
Gabriel'in kafası geriye gider. "Chicago mafyasının başı mı? Hans'la ne işi olabilir ki?"
"Belki de o değildi," diye geri adım atıyor Andre. "Bilmiyorum. Sadece dövmelerini ve saçını gördüm..."

İki adam da bana doğru döndü.

Bu sefer sahte gülümsememe gerek kalmadı. "Oh, bilmiyor muydun? Hans artık İttifak'ın bir parçası."

"Yalan söylüyorsun," diye tıslıyor Gabriel bana. Bir omzumu kaldırıyorum. "Öyle mi yapıyorum?"

Yalan söylüyor olabilirim; aslında detayları bilmiyorum. Ama bu fikir bu pisliğin güvenini sarsıyor gibi görünüyor, bu yüzden buna bağlı kalıyorum.

Gabriel benim alanıma yaklaşıyor. "Hans'ı yaşadığı delikten çıkarıp öldürene kadar burada rahatça oturmana izin verecektim. Sonra da seni kafana sıkacağım bir kurşunla öldürecektim. Çabucak hallederdim. Ama sanırım onun yerine seni tutacağım. Seni işe koyacağım." Geri adım attı. "Henrik'e telsizle haber ver. Hücrelere nakletmesi için elimizde mal olduğunu söyle. Ve istediği kadar sert davranabileceğini söyle." Gabriel'in sesi midemi dehşetle dolduran, kulağa korkunç gelen bir neşeyle dolu.

Onlar çıkarken hareketsiz duruyorum ama arkalarından kilit tıklanır tıklanmaz banyoya geri dönüyorum.

Burada öylece durup Henrik*'i bekleyemem.*

Makyaj masasının üst çekmecesini açtım.

Yeni bir şey ortaya çıkmadı ve hala bir aynayı kıracak kadar sert bir şey yok.

Sonra durakladım.

Lanet olsun.

Çekmeceyi sonuna kadar çekip gevşetiyorum.

İçindekileri lavaboya döküyorum ve kare bir beyzbol sopası gibi iki elimle tutmanın en iyi yolunu buluyorum.

Sonra çıplak ayaklarıma baktım.

Çoraplarımı tekrar giyersem ve kötü adam beni yakalamaya gelirse, kaçamam. Dikkatli olmalıyım ve ayaklarımın kesilme riskini kabul etmeliyim.

Gözlerimi kapatıp başımı başka yöne çevirerek çekmeceyi sallıyorum.

Ayna çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor ama gözlerimi açmadan önce bir saniye daha kapalı tutuyorum.

Kırıklar tezgâhın her tarafına dağılmış ama çerçevenin köşesinde hâlâ mükemmel sivri bir cam üçgeni duruyor.

Daha önce bulduğum bir el bezini kullanarak aynayı yerinden çıkarıyorum, ardından ayna parçasının alt yarısını küçük havluya sarıyorum, böylece avucumu kesmeden tutabiliyorum.

Bir silahım var. Şimdi bir plana ihtiyacım var.

Küçük banyonun etrafına bakıyorum.

Kendimi buraya kilitleyebilirim ama göndereceklerı adamın kapıyı birkaç dakika içinde kırabileceğinden hiç şüphem yok. O zaman da çıkış yolu olmayan daracık banyoda sıkışıp kalırım.

Ama ana odada durup, cam parçalarını silaha doğrultmak gerçekten daha iyi bir fikir mi?

BÖLÜM 113

Hans

TELEFONUMDAKI BIP SESI ÇIKARAN NOKTA HALA TELEFONUMUN KUZEYBATI KÖŞESINDE.

mülk.

Çölü geçerken, noktayı izledim. Uçağı gözümün önünden kaybolduğundan beri noktayı, Cassandra'nın yerini izlemeyi bırakmadım. Ama eve geldiğimden beri ilk kez hareket etmiyor.

Hangi katta olduğunu söyleyemiyorum ama son birkaç dakikadır bir odadaymış gibi görünüyor. Volta atıyor, biraz orada biraz burada hareket ediyor. Ama son kırk beş saniyedir hiç hareket etmedi.

Ve bunun neden kötü olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

On metre solumda, Nero elini kaldırarak herkese zamanın geldiğini haber veriyor.

Bir anda, her yönden, kırk erkek ve kadın Marcoux'nun malikanesine yaklaşır.

Cesur ol, Kelebek. Senin için geliyorum.

BÖLÜM 114

Cassie

POZISYONUMU ALMAMIN ÜZERINDEN BIR DAKIKA GEÇMEDEN ANA KAPI AÇILDI. Açık.

Onu göremiyorum; sadece duvara çarpma sesini duyabiliyorum. Duymadığım şey ise tekrar kapanma sesi.

Ağır ayak sesleri ofise giriyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Lütfen bunun bir hata olmasına izin vermeyin.

Adam banyo kapısına doğru yürür.

Çerçevenin içinde tıkırdıyor.

"Küçük bir kapının beni durduracağını mı sanıyorsun?" Kıkırdıyor. "Bu sadece ön sevişme."

Kapıya çarparken büyük bir gümbürtü duyuldu.

Çığlık atmamak için boş elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Korku damarlarımda dolaşıyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar
korkmamıştım. Bu adamla yalnız kalmak
istemiyorum.

İkinci bir darbe geliyor ve adam
homurdanıyor. Elimi indiriyorum ve derin
bir nefes alıyorum.

Üçüncü bir vuruşa tahta parçalanma sesi eşlik eder.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen," diye alay ediyor, banyo kapısının enkazının yanından geçerken.

İşte o zaman masanın altından çıkıyorum ve açık kapıya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Vücudumda adrenalin yükselirken çıplak ayaklarım yere çarpıyor.

Adam beni görünce bir şeyler bağırıyor ama ben dönüp bakmıyorum.

Ofis kapısını arkamdan kapatmak istiyorum. Onu içeri kilitlemek istiyorum. Ama yavaşlama riskini göze alamam.

Kollarım pompalanırken ayna parçası elimde parlıyor ve kapı aralığından salona doğru koşuyorum.

Ve işte o zaman kıyamet kopuyor.

Altımda bir yerde silah sesleri patladı. Bir sürü silah patladı.

Çok fazla. Çok gürültülü.

Ayrıca camların kırıldığını ve insanların çığlık attığını duyabiliyorum ve bu hayatımda duyduğum en iyi ses.

Çünkü bu Hans'ın burada olduğu anlamına geliyor.

BÖLÜM 115

Hans

EVE GITTIĞIMIZDE YÜKSEK SESLE KONUŞURUZ.

Her kapıdan ve birinci kat penceresinden giriyoruz.

Merhamet göstermeyiz.

Bizde hiç yok.

İhtiyacımız da yok.

Benimle savaşan her erkek ve kadının elleri kanla kaplı. Ve bu sorun değil.

Çünkü intikam nadiren temizdir.

BÖLÜM 116

Cassie

HANS'IN YAKINLARDA OLDUĞUNU BILMENIN VERDIĞI SEVINÇ

Arkamdaki adamın daha yakın olduğunu bilmenin dehşeti.

Koridorda koşabildiğim kadar hızlı koşarken ciğerlerim yanıyor.

Asansör söz konusu değil, yeterli zaman yok ama bir yerlerde merdiven olmalı.

"Koşmaya devam et, kaltak!" diye bağırıyor adam çok uzağımda olmayan bir yerden. "Bu benim en sevdiğim kısım!"

Boğazımda bir inilti düğümleniyor.

Adamın yüzünü bile görmedim ama sesi hafızama kazınacak.

Odalar bulanık.

Sadece Hans'a

ulaşmalıyım. Hans'ı

bulmalıyım.

Bu adamı benim için yok edecek. Yapacağını biliyorum.

Adam arkamdan gülüyor.

Benimle oynuyormuş gibi hissediyorum. Sanki şimdiye kadar beni yakalayabilirdi. Bacaklarımı daha hızlı itiyorum.

Hemen ileride, sol tarafımdaki duvar

yıkılıyor. Merdivenler.

Sol elimle uzanıyorum ve tam geçerken duvara tırmanan korkuluğu tutuyorum.

Hızım beni merdivenlerden aşağıya, elinde bana doğrultulmuş bir silah tutan parlak kızıl saçlı bir kadına bakana kadar döndürüyor.

"Aşağı!" diye bağırıyor ve ben de bacaklarımın altıma

çökmesine izin veriyorum. Kıçım en üst basamağa çarpıyor

ve sonra ateş ediyor.

Birkaç basamak daha inerken kurşunlar başımın üzerinden uçuyor ve beni kovalayan adamın gürültülü bir çığlık attığını duyuyorum.

Kadın bir kez daha ateş ederken başımı eğip birkaç merdivenden daha aşağı kayıyorum.

Kulaklarım çınlıyor ama arkamda yere çarpan bir bedenin gümbürtüsünü hâlâ duyuyorum.

Kayarak duruyorum ve gözlerimi açıyorum.

Kadın hâlâ ikinci kata inmek için geri döndüğü sahanlıkta duruyor ve benim merdivenlerdeki yerimden neredeyse göz hizasındayız.

Silahını indirdi ve bana sırıttı. "Cassandra, sanırım?"

İçimden kahkaha ve hıçkırık arası bir ses çıkıyor ve son birkaç basamağı hızla inip kollarımı kadına doluyorum.

Vücudu benimkine karşı geriliyor ve hemen bırakıp geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim." Yüzümdeki serseri gözyaşlarını siliyorum, unutuyorum ve morarmış yanağımdan irkiliyorum. "Sen Karmine olmalısın. Sizinle tanıştığıma *gerçekten* memnun oldum." Burnumu çektim.

Yoğun kadın bana ne yapacağından emin değilmiş gibi bakıyor, sonra telsizi ağzına götürüyor.

Alt kattaki silah sesleri yoğunlaştı ama ben hâlâ onun sözlerini duyuyorum.

"Kelebek bende."

BÖLÜM 117

Hans

KULAKLIĞIMDAN KARMINE'NIN SESI GELIYOR VE DÜNYA SESSIZLEŞIYOR etrafımda.

Cassandra güvende.

Ciğerlerimi hava ile dolduruyorum.

O kollarıma gelene kadar iyi olmayacağım. Ama sorun değil. Çünkü hala öldürmem gereken insanlar var.

İri yarı bir adam önümdeki kapı aralığından dışarı bakıyor.

Bu adam gibi.

Cassandra'mı tekmeleyerek ve çığlık atarak o lanet uçağa taşıyan koca adam saklandığı odaya geri dönüyor.

Lanet bir korkak gibi kapıyı kapatmaya başladı.

İki koşu adımı atıyorum, sonra beyzbol kayışına geçiyorum.

Botlarım tam kapanmak üzereyken kapıya çarpıyor ve ben odaya girerken kapıyı açılmaya zorluyor.

Bu aptal mermer zeminler bir işe yarıyor.

Hedefim, omzuna çarpan kapı yüzünden geriye doğru sendeliyor. Elinde bir silah var ama hazır değil.

Benimki de öyle.

İlk atışım sağ omzuna gitti. Topun yuvayla buluştuğu yere. Silahını düşürdü.

İkinci atışım sağ kalçasından giriyor. Yine, tam olarak eklemin birleştiği yerden.

Vücudun karşı koyabileceği çok fazla acı var. Özellikle de onunki kadar büyük bir vücudun.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Öfke ve inançsızlık yüz hatlarını
şekillendiriyor. Silahımı sol elime
geçiriyorum.

"Benim olana dokundun." Sağ elimle arkama uzandım.

"Ve şimdi ödeyeceksin." Parmaklarım sırtımda sabitlenmiş katananın kabzasına dolanıyor.

Tatmin edici bir vınlama ile kılıfından kurtulur.

Adamın gözleri büyür. Ve ağzı açıldı. Ve sonra yardımsever bir şekilde ellerini bana doğru kaldırdı.

Kılıcım aramıza giriyor ve ellerini vücudundan ayırıyorum.

Kimse Kelebeğime dokunamaz.

Adam çığlık atıyor.

Ve biraz daha rahat nefes alıyorum.

Ona sırtımı dönerek odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, ama kolu kilitlemeden önce değil.

Yakında kan kaybından ölecek.

BÖLÜM 118

Cassie

KARMINE KALÇASINDAKI KILIFTAN IKINCI BIR SILAH ÇIKARIR. "AL."

Bir ona bakıyorum, bir ona. "Um, bilmiyorum-"

Kabzanın ucunu acele bir hareketle bana doğru sallıyor. "Sadece doğrult ve çek. Ne olursa olsun, lanet bir ayna parçasından daha çok işe yarayacaktır."

Oh. Doğru.

Havluya sarılı ayna parçasını basamaklara bırakıp silahı alıyorum.

Karmine silahın yan tarafındaki küçük bir şeyi çevirerek küçük kırmızı bir noktayı ortaya çıkarıyor. "Gerçek ve dolu. Sırtıma doğrultma ve beni takip et."

Başımı salladım ve silahı sıkıca kavradım.

Karmine dönüyor ve ben onu merdivenlerden aşağı takip ederken örgüsünün ne kadar mükemmel olduğuna hayran kalıyorum.

Bu aptal sert zeminlerde koşmaktan ayaklarım ağrıyor, aptal merdivenlerden kıçım acıyor, yüzüm ağrıyor ve kafa derim hala zonkluyor, ama burada, bu belalı kadının huzurunda kendimi biraz belalı hissediyorum.

Karmine ikinci katın açık girişinde durup nöbet tutuyor ve yanından geçip merdivenlerden inmem için bana el sallıyor.

Merdivenleri çıplak ayaklarımla hızla iniyorum ve çoraplarımı çıkardığım için zihinsel olarak kendimi kutluyorum. Botlar elbette daha iyi olurdu ama her yerde kayıyor olsaydım merdivenlere, Karmine'ye asla ulaşamazdım.

Orta sahanlıkta Karmine'nin beni geçmesini bekliyorum, sonra tekrar onu takip ediyorum.

Gürültü burada daha yüksek. O kadar yüksek ki titreşimleri hissedebiliyorum.

Sanki bir aksiyon filminin ortasına düşmüş gibiyim.

Üzerinde bulunduğumuz merdiven fuayeyle sonlanan büyük bir merdiven değil, bizi evin ortasına, o sonsuz koridorun ortasına çıkaran bir merdiven.

Neredeyse ana kata geldik ve buradan görebildiğim tek şey kapalı bir kapının yanındaki devrilmiş dekoratif bir masa ve sonra iki tarafta kaybolan koridor.

Karmine'nin hemen arkasındayım ve yerdeki paramparça porselenleri görmeden son adımı atıyorum.

Küçük parçalar ayaklarımın tabanına batıyor, ama ben geri çekilemeden -ya da ağlayamadan- karşımızdaki kapı uçarak açılıyor.

Kurşunlar az önce indiğimiz merdivenlere çarparken Karmine beni kenara itiyor.

"Yere yat!" Karmine kendini duvara yaslayıp ateşe karşılık verirken bana bağırıyor.

Aşağı mı?

Arkama bakıyorum ve merdivenlerin bodruma doğru inmeye devam ettiğini görüyorum.

Olamaz.

Bir an tereddüt ediyorum, ama sonra bir mermi sağanağı yukarıdaki basamakları parçalıyor ve bodrumun gitmek için gayet iyi bir yer olduğuna karar veriyorum.

İlk adımda ayaklarımdan acı fışkırıyor.

Elimi uzatıp ayağıma saplanan parçaları fırçalamayı çok istiyorum ama Karmine destekle ilgili bir şeyler bağırınca, sineye çekip devam etmeye karar veriyorum.

Hans bacağında bir kurşun deliğiyle peşimden koştu. Ayağımda kırık çömleklerle yürüyebiliyorum.

Son basamakta kayıyorum, tabanlarım artık kanla kayganlaşmış, ama dengemi koruyup duvarın kenarından bakıyorum.

İğrenç, karıncalı bir his vücudumu kaplıyor.

Bu kat diğerlerine benzemiyor. Mermer ve avizeler yerine zemin ve duvarlar düz çimento ve tavanda loş bir parlaklık veren gömme aydınlatma var. Ve uzun bir koridor yerine, bu koridor üç yöne ayrılıyor. Sol, sağ ya da düz. Ve birkaç metre sonra koridorlar dönüyor. Sanki pürüzlü bir labirent olarak tasarlanmışlar.

Bu aksiyon filminden korku filmine dönüştü.

Bir köşeye kıvrılıp Hans'ı bekleme dürtüsüne karşı savaşmak zorundayım.

Burada olduğumu biliyor. Karmine nereye gittiğimi biliyor. Bir kez daha, Hans beni bulana kadar kendimi sağlam tutmam gerekiyor.

"Siktir git!" Karmine'nin çığlığı merdivenlerden aşağı yankılanıyor ve zihnimde *kâğıt makası* sallayıp sola doğru havalanıyorum.

Ağırlığımı ayaklarımın topuklarına vermeye çalışıyorum ama neredeyse tüm vücudum ağrıyor, bu yüzden topallıyorum.

Sol elimi duvara dayayarak silahı önümde tutuyorum.

Git.

Ayaklarım kanlı ayak izlerini takip ediyor, bu yüzden zor olacak gibi değil

Birinin beni takip etmesini bekliyorum ama ilerlemeye devam etmek istiyorum. Bu daha güvenli hissettiriyor.

Yaklaşan birilerini dinlemeye çalışıyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Koridordaki dönüşe geldim ve yavaşça etrafından dolanıyorum.

Hala boş.

Ama bir kapı gördüm.

Dışında dev bir sürgü olan bir kapı.

Boğazımda safra birikiyor ama korkumu yenerek ilerliyorum. Dışarıdan iyi bir şey kilitlenmiyor.

Keder ve öfke içime çöktü.

Bu adamların ne yaptığını biliyorum. Gabriel Marcoux'un Hans için kim olduğunu biliyorum. Freya'nın kaybolmasından sorumlu olan adam o.

İşkenceden ve ölümünden sorumlu olan adam. Genç bir Hans'ın ruhunu parçalayan adam.

İnsanları bodrumda kilitli tutacak türden bir adam.

Kapının önünde durana kadar adımlarımı hızlandırıyorum.

Vücudum titremeye başlıyor, ben de sol elimi göğsüme bastırıyorum.

Sadece nefes al.

Kapının arkasından bağırmak istiyorum. İçeride kim varsa onlara zarar vermek istemediğimi bilsin. Ama diğer tarafta kötü bir adam olmadığından emin olamıyorum.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını ama yine de yapacağımı kendime itiraf ederek, gerçek suç belgesellerinde gördüğüm her polis canlandırmasını taklit etmeye karar veriyorum.

Hızlı ve alçak.

Silahı sabitleyerek sol elimle sürgüyü çeviriyor ve kapıyı iterek

açıyorum. Sonra odaya koşuyorum, çömeliyorum ve

Sırtımı duvara yaslayacağım.

Hemen kurşunlarla dolmadığım zamanlarda kendime nefes almamı söylüyorum.

Oda da koridorla aynı loş ışığa sahip ama yeterli.

Küçük masa ve sandalyeleri, bir çift ranzayı ve köşedeki küçük mutfağı görebilecek kadar.

Ama bunların hiçbirine bakamıyorum. Çünkü odanın diğer tarafından bana bakan üç kadın var.

BÖLÜM 119

Hans

KARMINE'NIN DESTEK IÇIN BAĞIRMASI DIKKATIMI ADAMDAN UZAKLAŞTIRDI. Nero az önce kalbinden vuruldu.

Cassandra'yı güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Bağırdığı yönden bir silah sesi daha geliyor, sonra sesler kesiliyor.

Yere yığılmış bir adam kolunu yana uzatmış, elinin hemen dışında duran tabancaya uzanıyor.

Yanından geçerken elimdeki kılıcı döndürdüm ve üst kolunu keserek tendonlarını ve brakiyal arterini kopardım.

Gabriel'i henüz görmedim. Ama yakın olduğunu biliyorum. Tadını alabiliyorum.

Köşeyi dönüp ana salona girdiğimde Karmine ve üç savaşçısını görüyorum, ihtiyacı olan desteği.

"Nerede o?" Katanamı tekrar kılıfına sokarken havlıyorum. Karmine merdivenlerden aşağıya, bodruma doğru işaret ediyor.

BÖLÜM 120

Cassie

KALBIM BOĞAZIMDA DÜĞÜMLENIYOR.

Burada ne bulabileceğimi biliyordum. Ama onları görmenin, bu kadar gerçek olmalarının verdiği yıkım.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve silahımı yanıma
indiriyorum. Freya da böyle bir odada olabilirdi.

"Biz-" Yutkunmak zorundayım. "Yardım etmek için buradayız."

Freya'nın yaşına benimkinden daha yakın olan kadınların hepsi bana bakıyor, sonra yanımdan geçip boş koridora bakıyorlar.

"Bizden daha çok var," diye söz veriyorum. "Ben üzgün
değilim." Hıçkırıklarımı bastırıyorum. Benim sempatime
ihtiyaçları yok.

Kendimi toparlamama ihtiyaçları var.

"Gel-"

Sözlerimi bitiremeden, odanın uzak tarafında fark etmediğim bir kapı açılıyor ve Gabriel Marcoux içeri giriyor.

Silahımı sallıyorum, titreyerek ona nişan alıyorum ve sol elimle sabitliyorum.

"Çok tatlı değil mi?" Öne doğru tehditkâr bir adım atıyor.

"Durun!" Sesim boğuk çıkıyor ama bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırıyorum ve odaya doğru ilerleyerek Gabriel ile kadınların arasına giriyorum.

Fazla bir şey yapamam. Ama bunu yapabilirim.

"Ne?" diye gülüyor. "Beni, silahsız bir adamı soğukkanlılıkla öldürecek misin?" Başını sallıyor. "Sen üst kattaki *kadınlar* gibi değilsin. Öyleymiş gibi davranmayı bırak." Bir adım daha atıyor ve arkamdaki kadınları işaret ediyor. "Bu seninle ilgili değil."

Hans'ın beni kaybetmekten korkuyormuş gibi tutuşunu düşünüyorum.

Bu çölde bir yerlerdeki o üç yalnız mezarı düşünüyorum.

Sesleri hiç duyulmayan tüm kadınları düşünüyorum.

Ve bu boktan adam olmadan dünyanın ne kadar daha iyi olacağını düşünüyorum.

"Hayır, benimle ilgili değil." Nefes alıyorum. "Ama bu mücadele hepimize ait."

Tetiği çektim.

BÖLÜM 121

Hans

BODRUMDA BIR SILAH SESI DUYULDU VE BEN DE PEŞINDEN KOŞTUM.
kan yere bulaşmış.

Cassandra.

Onun adını haykırmak istiyorum. Çığlık
atmak istiyorum. Ama göğsüm o kadar dar ki
ses çıkaramıyorum. *Çoktan kanamaya
başladı.*

O zaten yaralı.

Köşeyi dönerken ayaklarım altımda uçuyor.

İleride açık bir kapı var ve yemin ederim, eğer iyi olabilirse onun için hayatımı veririm.

Elimdeki silah titriyor. Yirmi yıldır ilk defa titriyorum.

İyi olmak zorunda.

Kapıya ulaştığımda kendimi
destekliyorum. Ama hazırlıklı değilim.

Korkunç odanın ortasında, yirmi yıldır peşinde olduğum adamla üç kurbanının arasında duran Cassandra.

Kolları önünde uzanıyor. Ve Gabriel'e doğrultulmuş bir silah tutuyor.

Ve göğsünden kan fışkırıyor.

Cassandra nişanını birazcık kaldırıyor. "Bu Freya için." Ateş
eder.

Freya için.

Kurşunun Gabriel Marcoux'nun alnından girip arkasından çıkmasını izlerken bir ömür boyu süren suçluluk ve azap ruhumdan sökülüp atılıyor.

Kafatası.

Arkasındaki açık kapıdan kan ve gri madde fışkırıyor.

Tamamdır.

Dünya etrafımda dönüyor.

Gerçekten bitti.

Benim güzel Kelebeğim bitirdi.

Benim yükümü aldı ve kendi yükü haline getirdi.

Kız kardeşimin ışıltılı gülümsemesi gözlerimin önünden geçiyor.

Ailemin, annemle babamın ve Freya'nın kahvaltı masasının etrafında otururkenki görüntüleri zihnimde titreşiyor.

Hepimizin mutlu olduğu zamanlara dair anılar yeniden canlanıyor. Daha önce kim olduklarını hatırlatan...

Çocuklarımı büyükanne ve büyükbabalarının mezarlarını ziyarete götürürken gördüğüm bir hayal beni kapının çerçevesine sıkıştırıyor.

Onları ziyaret etmedim.

Onlarla yüzleşmeye dayanamazdım, bu işi bitirmeden olmazdı. Gabriel Marcoux'nun cesedi yere düştü.

Bitti artık.

Ailem sonunda dinlenebilir.

Ben de öyle.

Onun yüzünden.

BÖLÜM 122

Cassie

"KELEBEK."

Hans'ın fısıltısını duyunca silahı bırakıp döndüm.

O yanıma gelmeden bir adım bile atamıyorum. Güçlü kolları beni sarmadan ve beni vücuduna doğru kaldırmadan önce.

Kollarımı boynuna doluyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

Hans'ım.

O burada. Tam burada.

Hans'ın arkasında Karmine ve birkaç askeri odaya girer. İkisi Gabriel'in cesedinin üzerinden geçip geldiği odayı kontrol ederken, Karmine ve diğerleri hâlâ duvarın dibinde duran üç kadının yanına gider.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Hans boynuma, bana sıkıca sarılarak. "Teşekkür ederim, Cassandra. Benim kızım. Kelebeğim."

Tekrar tekrar bana teşekkür ediyor ve tek yapabildiğim omzuna yaslanıp ağlarken ona sarılmak oluyor.

Rahatlama gözyaşları.

Hissettiğim korkudan gözyaşları.

Çok fazla şey yaşamış tüm kadınlar için gözyaşı döküyorum.

Hans'a daha sıkı sarılıyorum.

Bu kadar çok şeyle tek başına nasıl başa çıktı bilmiyorum. Ama bir daha asla.

Bir daha asla.

"Seni seviyorum." Kelimeleri boğuk boğuk söyledim.

Nefes almakta zorlanana kadar beni kendine doğru çekiyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Beni sevdiğini söylerken küfür etmesine karşılık küçük bir kahkaha yükseliyor.

Ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum.

Yüzüne ve saçlarına kan sıçramış. Gözlerinin kenarları kırmızı. Ve yemin ederim, giydiği kalın yeleğin içinden kalbinin atışını hissedebiliyorum.

"Beni bir daha asla böyle korkutma," diye homurdanıyor Hans, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Teşekkür ederim." Ağzıma daha yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum." Gözleri çok parlak, çok canlı. "Ama..." Başını hafifçe sallar. "Teşekkür ederim Cassandra. Bana verdiğin şey..."

Bir kolumu boynundan çıkarıp yanağına bastırıyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

Sakallı yanağını avucumun içine sokuyor ve nefes veriyor. "Daha önce takıntılı olduğumu düşünüyordun."

Daha da saplantılı bir Hans hayal ederek kıs kıs gülüyorum.

Beni tekrar öpecekmiş gibi eğiliyor, sonra duruyor, kaşları çatılıyor. "Kan gördüm. Neren yaralı?" Bunu sorarken beni indirmeye başladı.

"Ayaklarım!" Beni yere indiremesin diye bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Hans anında kendini düzeltiyor ve beni daha yükseğe kaldırıyor. "Ayakların mı?"

Arkasındaki ayaklarıma bakmak için boynunu büküyor.

"Ben uçakta baygınken o koca götlü botlarımı çıkardı," diye açıklıyorum. "Ve aptal mermer zemin çoraplarımla çok kaygandı, bu yüzden onları çıkardım. Ama sonra üzerine bastım, önemli değil. Sadece ayaklarım."

Bir eli popomun altında olacak şekilde kayıyor ve diğer eliyle parmaklarının arkasını yanağıma hafifçe sürtüyor. "Sadece ayakların değil."

Kıçım da dahil olmak üzere acıyan tüm parçalarımı düşündükçe çenem sallanıyor ama şu anda bunu umursamıyorum.

Hans kolunu tekrar bana doladı. "Bana her bir çürüğü anlatacaksın. Tamam mı, Kelebek?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Eğer yardımı olacaksa"- bana yumuşak bir gülümseme veriyor-"Onu vurduktan sonra o koca pisliğin ellerini kestim. İki kez."

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu yardımcı olur."

Hans başını Karmine'nin kadınlarla konuştuğu yere çevirir. "İyi misin?"

Karmine kadınlara son bir şey söyledikten sonra Hans'a döner. "Bir araç için garajları kontrol etmemiz gerekecek. Kendi aracımız olsun istiyorum" - başını göçümüze katılacak olan üç yeni bedene doğru eğiyor- "kendi aracımız olsun."

"Buraya gelirken bindiğimiz helikopteri al, ben de Nero'nun helikopter kullanıp kullanamadığını öğreneyim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kulağa hoş geliyor." Karmine kulağa pek *hoş gelmese* de başını sallar. "Her odayı üç kez kontrol edeceğiz ama uzun sürmez."

"Anlaşıldı." Hans dönmeye başlar, sonra durur. "Telsizden birinin garajda benzin deposu bulduğunu duydum, bu çok kullanışlı. Her şeyi hesaba katarsak, burayı donatmak muhtemelen on dakika sürer."

Hans'ın cevabı çok sıradan. Ve bu kesinlikle hayatımın en kötü günü olmasına rağmen, buna alışkın olduklarını hatırlatıyor. Yaptıkları şey bu.

Karmine'e başıyla bir selam veriyor, sonra dönüp kapıya doğru ilerliyor, ben hâlâ kollarındayım.

Bakışlarımı omzunun üzerinden kaldırıyorum ve kadınlardan biriyle göz göze geliyorum.

Hans ve Karmine'nin bu şiddete bu kadar alışmış olmalarının nedenlerinden nefret ediyorum.

Ama bu işte bu kadar iyi olmalarına sevindim.

Kadın bana küçük bir gülümseme verdi. Hans beni görüş alanından çıkarmadan önce ben de ona bir tane veriyorum.

BÖLÜM 123

Hans

CASSANDRA VÜCUDUMA YAPIŞMIŞ HALDE MERDIVEN BOŞLUĞUNDAN ÇIKTIK.
ve ana kata.

"Sana gözlerini kapalı tutmanı söylerdim ama dinlemeyeceğinden eminim." Yanağımı onunkine sürtüyorum. "O yüzden cesetlere hazırlıklı ol."

Daha fazla açıklama yapmama gerek yok. Yere doğru bir bakış, her iki yönde de, ve ölü bir adam görecek.

Her yer harabeye dönmüş durumda ve ölüm ve barut kokularının yanı sıra havaya belirgin bir benzin kokusu da sinmeye başladı.

Dallas'tan gelirken, Cassandra'yı ve bulduğumuz diğer herkesi kurtardıktan sonra araziyi yerle bir etme planını yaptık.

Görünüşe göre evde sadece üç kadın var. King daha önce bilgi almak için bir adamın tırnaklarını söküyordu ve onun verdiği sayı da üçtü.

Üç kişi çok fazla ama Karmine onları buradan götürecek ve diğer herkese sunduğu seçenekleri onlara da sunacak. Onları eve götürmek için para ödeyebilir. Eve gitmek istemiyorlarsa ya da bir evleri yoksa onlara yeni kimlikler ve para sağlayabilir. Ya da onun ekibine katılabilirler. Bu mükemmel bir sistem değil, ancak yasal sistemi dahil etmenin dışındaki en iyi seçenekler bunlar. Ve tabii ki, eğer kadınlar sorumlu erkekler hakkında suç duyurusunda bulunmak isterlerse, bunu yapabilirler. Tek sorun, o adamların her zaman ölü olması.

"Canlı bir tane buldum!" Dom devasa oturma odasının köşesinden sesleniyor.

Nero da bizimle aynı anda odaya giriyor.

Bana başıyla selam verdi. "İyi misin?"

Cassandra dönmeye çalışırken ben de başımı
sallıyorum. Onu daha sıkı sıkıyorum.
"Kıvranmayı bırak." "Onu buraya getir,"
diyor Nero Dom'a.
Dom burnundan soluyan adamı ensesinden kavrar ve yürümeye zorlar.
Nero adama bakar. "Ne oluyor lan? Üzerinde bir damla bile kan yok."
Dom homurdanıyor. "Perdelerin arkasına saklanıyordu."
Hepimiz dönüp *kırık* devasa pencereye ve iki yanda toplanmış ağır kadife perdelere bakıyoruz.
Nero adama ters ters bakar. "Ciddi misin?"
"Onu öldürmek mi istiyorsun?" Dom, Nero'ya soruyor. "Hesaplamalarım doğruysa, senden hâlâ iki adım öndeyim."
Nero gözlerini devirir. "Hesaplamaların asla doğru çıkmıyor. Ve sırf bir çizgi filmdeki sürtük gibi saklandığı için onu öldürmek istiyorum." Dom homurdanıyor ve Nero bana bakıyor. "O kılıcı ödünç alabilir miyim?"
Gözlerimi kısıyorum. "Geri verecek misin?"
Nero şimdiye kadarki en dramatik iç çekişini yaparak Cassandra'nın göğsüme yaslanıp kıs kıs gülmesine neden oldu. "Evet, geri vereceğim."
Gözlerimi kısarak katanayı çekiyorum ve bileğimi bükerek sapından önce Nero'ya uzatıyorum.
Dom'un elindeki adam çırpınmaya başlar, ancak bir çift Alliance görevlisi gelip onu sabit tutmaya yardım eder.
Nero kılıca birkaç tembel figür verir. "Hans, benim için gömleğini açabilir misin? İşi berbat edip yanlışlıkla bağırsaklarını deşmek istemem." Dikkatini adama çeviriyor ve bir sırrı paylaşıyormuş gibi fısıldıyor, "Hâlâ öğreniyorum."
Adam aniden ölümcül bir şekilde hareketsiz kalır.
Bu işin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama oyun oynamaya istekliyim, Cassandra'nın ağırlığını bir koluma veriyorum ve kalçamdaki düz bıçağı çekiyorum. "Gömleğini sıkıca çekebilir misin?" Sorumu tişörtünü tutan adamlara yöneltiyorum. Ama Cassandra uzanıp adamın gömleğinin altından tutarak onu geriyor.
"Seni kastetmedim," diye homurdandım.
Ama ondan bırakmasını istemeye zahmet etmedim. Bıçağımı adamın gömleğinin ortasına saplayıp gömleği ikiye ayırdım.
Ben geri adım attığımda, Nero öne çıkıyor.

Nero kılıcın ucunu adamın göğüs kafesine bastırır. "Dinleyecek herkese bir mesaj iletebilmen için yaşamana izin veriyoruz."

Adam telaşla başını sallar.

"Hans artık İttifak'la birlikte." Nero bıçağı biraz daha sert bastırır ve adamın göğsünden kan sızmaya başlar. "Hans için geldin. Sen de bizim için gel."

Nero bıçağı önce bir, sonra iki kez indirip üçüncü ve son darbeyi soldan sağa savurarak adamın göğsüne dev bir A harfi çizerken adamın baş sallaması bir çığlığa dönüşüyor.

Kesiklerden kan sızıyor ama Nero'nun kontrolü sağlam. Kesiklerin hiçbiri ölümcül olmayacak.

Nero geri adım attı. "Şimdi koşmaya başla."

Adam tökezleyerek bizden uzaklaşıyor ve acaba mesajını alıp kaçmayı başarabilecek mi yoksa yakında ortaya çıkacak yetkililer tarafından yakalanacak mı diye merak ediyorum.

"Yani... Ben İttifak'ın bir parçasıyım, öyle mi?"

Nero kılıcımı isteksizce geri verirken, "Katılmak için neredeyse yalvarıyordun," diye yalan söylüyor.

"Uh-huh." *İttifak. Kimin aklına gelirdi ki?* Katanayı kınına sokup Nero'yla birlikte odadan çıkmaya başladım. "Helikopter kullanmayı biliyor olma ihtimalin var mı?"

Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

BÖLÜM 124

Kral

ÜSTÜMÜZDE DÖNEN ROTOR KANADININ GÜRÜLTÜSÜ BENIM DUYDUĞUMDAN DAHA YÜKSEK.

bekleniyor.

"Bu şeyi nasıl uçuracağını bildiğine emin misin?" Nero'ya bağırıyorum.

Pilot koltuğundan omzunun üzerinden bana bakıyor. "Oldukça eminim."

Dom, yardımcı pilot pozisyonunda, emniyet kemerini sıkıyor. "Bu kısmı eşlerimize söylemesek nasıl olur?"

Nero sırıtıyor. "Amcık."

Dom emniyet kemerini bir kez daha çekiştiriyor. "Payton'ı hamile bırak ve sonra ne kadar makul olduğunu gör."

Hans ve Cassie'ye bakıyorum.

Helikopterin içine girene kadar onu indirmeyi reddetti ve ancak kucağında olursa onu bağlayamayacağını anladığında indirdi. Bu yüzden onu arka koltuğun köşesine sıkıştırmış, ayaklarını da yere bağlanmış para dolu bir spor çantasının üzerine koymuş. Ve adam onun yanına yapışmış. Ellerini onun üzerinden hiç çekmiyor.

Anladım.

Bir delinin parmaklarının ucundaki kadınımın anıları hâlâ çok taze.

Her zaman çok taze olacaklar.

Derin bir nefes alıyorum, helikopterin açık yan kapısı kuru Arizona havasını içeri alıyor.

Gabriel'in evinde bulduğumuz paranın geri kalanını Karmine'e bıraktık - bu iyi bir amaç içindi ve korkunç kadınla tartışacak değildim. Ama hepimiz bulunan paranın bir kısmını Cain'in borcunu ödemek için kullanmamız gerektiği konusunda hemfikirdik.

tüm silahlar için. Özellikle de çoğu yakılmak üzere geride kaldığı için.

"Kıçınızı tutun," diye sesleniyor Nero, sonra yerden yükselmeye başlıyoruz.

Yerleşkeden çıkan son insanlar bizdik. Yükselirken, son grup cipin uzaklaştığını görebiliyorum.

Buradaki mülkler çok büyük ve bu kadar zengin insanlar -bizim gibi insanlar- kendi işlerine bakma eğiliminde. Ama *çok fazla* silah sesi vardı ve şimdiden uzaktan acil müdahale araçlarının titreyen ışıklarını görebiliyorum.

Yani bu kaltağı yakmanın zamanı geldi. "Başlama zamanı," diye Hans'a sesleniyorum.

Kabinin karşı tarafındaki kapıyı açmak için Cassandra'dan uzaklaşıyor, önümdeki kapı kalkıştan önce hâlâ açık.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dom rüzgâra karşı bağırıyor.

Sırıtıyorum ve Nero'nun az önceki cevabını tekrarlıyorum. "Oldukça eminim."

Dom başını sallıyor ve yanmaz bir battaniye çıkarıp kendi koltuğu ile Nero'nun koltuğu arasına sıkıştırarak duvar için çürük bir bahane yaratırken *lanet olası pislikler* hakkında bir şeyler söylüyor.

Hans battaniyesini çoktan Cassie'yle kendisinin üzerine örttü, yani daha fazla oyalanmaya gerek yok.

Battaniyem yok. Ama ihtiyacım da yok. Geri püskürtme operatör için sorun değil. Ve iki kapı da açıkken, hiç sorun olmamalı. Sadece güvenli oynuyoruz.

Güvenli.

Cain'in minibüsünün arkasında gözüme ilk çarpan eşyayı alırken gülüşüm rüzgârda kayboluyor.

Kocaman aptal bir sırıtışla roketataarı omzuma kaldırdım. "Deliğe ateş!" diye bağırdım. Sonra tetiği çekiyorum.

Arkamdan bir alev patlaması fışkırıyor ve kabin içindeki herhangi bir şey alev almadan önce açık kapıdan dışarı çekiliyor.

Çevremde, Dom'un açık kapıdan izleyebilmek için battaniyesini yırttığını görüyorum.

Hareket ediyoruz. Ve roketatarlarla başa çıkmak için profesyonel olarak eğitilmedim. Ama bu büyük bir hedef.

Ve vurduğunda, vurur.

İlk patlama anında olur. Ardından daha küçük patlamalar ateşlendikçe tüm yapı titreşir.

Gaz hatları patladığında, Hans'ın mutfakta bıraktığı el bombası yığınını patlatıyorlar ve ben parlaklığa karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Ama bu gülümsememi durdurmuyor.

BÖLÜM 125

Cassie

"HANS," DIYE IÇ GEÇIRIYORUM AMA O BENI UÇAK HANGARINA GÖTÜRÜYOR, Beni bırakmayı reddediyor.

Helikopteri boş bir çöl parçasına götürdük ve Nero onu oldukça iyi bir şekilde indirdi. Sonra bizi bir yemek kamyoneti süren bir adam karşıladı, aslında yemek kamyoneti değildi.

Hepimiz duvarlara yaslanıp minibüsün arkasında yerde otururken pek bir şey konuşulmadı ama az önce, dışarı çıktığımızda, para dolu büyük çantayı geride bıraktıklarını fark ettim.

"Bebeğim, ben iyiyim." Hans'ı ikna etmeye çalışıyorum.

"İyi değilsin," diye homurdanıyor kulağımın dibinde.

Birkaç dakika önce başıma hafifçe dokunmak gibi bir hata yaptım ve Hans'ın sorunun ne olduğunu sormasına neden oldum. Ben de ona Ölü Andre'nin beni saçlarımdan çektiğini anlattım ve o da "*Ellerini senin için tutmalıydım*" gibi bir şeyler söyledi. Ve Hans o zamandan beri öfkeyle kaynıyor.

Herkes Minnesota'ya döneceğimiz uçağı hazırlamaya çalışırken ben Hans'a bir koala gibi yapışmaya devam ediyorum.

Beni duvar boyunca uzanan banklardan birine oturtmasını bekliyorum, ama o yön değiştiriyor ve bizi kullanılmayan ofislerden birine götürüyor.

Sadece bir kapısı, hangara bakan bir dizi penceresi ve dört katlanır sandalyesi olan yuvarlak bir masası olan düz kare bir oda.

Hans beni bir sandalyeye yatırdı. "Burada kal."

"Hans, cidden, ben-"

Bir parmağını kaldırdı. "Cassandra, o uçakta en az üç saatimiz var ve sonra seni Nero'nun evinde yatağına yatırmadan önce bir saatimiz daha var."

"Nero'nun evi mi?"

İkinci bir parmağını kaldırıyor ve vücudum sanki onun *iki* dediğini duymuş gibi tepki veriyor. "Önümüzdeki dört saat boyunca ayağında cam parçaları ya da her neyse onunla oturmana izin vermeyeceğim."

Onu dinlemiyorum bile. Ama o haklı. Önümüzdeki bilmem kaç saat boyunca ayaklarımın zonklamasını istemiyorum. Ama onun küçük azarı vücudumun tepki vermesini sağlıyor ve ben de bu konuda bir şeyler yapmak için *Nero'nun evine* dönene kadar aynı sayıda saat beklemek istemiyorum.

Hans beni olduğum yerde bırakarak ofisten çıktı ve ben de onun bir ilk yardım çantası bulmaya gittiğini düşündüm.

Koltukta kayıyorum ama sert metal sandalye kıçımda oluşmaya başlayan morluklara karşı rahatsız edici.

Zekice, yere tırmanıyorum.

Hans ayaklarıma erişmek istiyorsa, erişebilir.

BÖLÜM 126

Hans

SONRA BASTIRMAK HER HISSEDIYORUM, BIR KENARA GELEN
ÖFKE, IÇIN VE GEÇMIŞ

Yirmi yıldır, duygularımla titreşiyormuşum gibi hissediyorum.

Geçmişte kadınım için korku ve gururla verdiğim savaştan dolayı rahatlama ve üzüntü.

Cassandra.

Kalbimi yavaşlamaya zorluyorum.

Ne yaptı?

Benim için yaptığı şeyi.

Onu kurtarmamı beklerken uysalca oturmaktan başka bir şey yapmadığı için kıçına şaplak atmak mı, yoksa tam da ihtiyacım olan şey olduğu için ona şefkat yağdırmak mı istediğime karar veremiyorum.

O benim her şeyim.

Çıkarken ofis kapısını kapatmıştım, bu yüzden ilk yardım çantasını ve su şişelerini bir koluma geçirip kapıyı açtım.

Ve sonra şehvet diğer tüm duygularımın önüne geçiyor çünkü Cassandra orada, dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde, yemyeşil kıçı havada.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve kolun üzerindeki dayanıksız kilit düğmesine basıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kelimelerim boğuk boğuk çıkıyor.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "O sandalye kıçımı acıtıyordu."

Yüzüne, siyah taktik pantolonunun sarmaladığı mükemmel kıçına ve tavana bakan ve kana bulanmış ayak tabanlarına bakarken ağzım bir açılıp bir kapanıyor.

Pencerelere doğru yürüyorum ve ucuz panjurları olabildiğince çabuk indiriyorum.

Hangardaki herhangi biri onu bu halde görürse... "Cassandra Lynn," diye homurdandım.

"Hans..." Yüzü buruşuyor. "Göbek adın ne?"

"Tomas." Onunla bu konuda dalga geçmek istemiyorum ama kendimle ilgili ona söylemeyeceğim hiçbir şey yok.

"Hans Tomas, merdivenlerden kaymaktan kıçım ağrıyor. Ellerim o silahı tutmaktan ağrıyor. Ayaklarım ağrıyor" -ayak parmaklarını oynatıyor- "bu yüzden dizlerimin ve dirseklerimin üzerinde durmak şu anda benim için en rahat yol."

Elimi uzatıp pantolonunu kalçalarından aşağı yırtma isteğimi bir kenara itip Kelebeğimin acıdığı gerçeğine odaklanıyorum.

Sonra bana gülümsüyor. "Ve eğer böyle olmak beni becermek istemene neden oluyorsa, eminim bu beni de daha iyi hissettirir."

Ağırlığını dirseğinin üzerine verir ve üç parmağını kaldırır.

İlk yardım çantasını bırakıyorum ve onun arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum, bacağımdaki yara bu hareketi protesto ediyor ama fark edemiyorum.

Cassandra iç çeker ve pozun içinde rahatlar, sırtını kavislendirir ve kıçını kaldırır.

Ona yaklaşıyorum, pantolonum sert halıya takılıyor. Ama sonra onun kanlı ayaklarını hatırladım.

"Kelebek." Parmağımı ayağının dış kısmında hafifçe gezdiriyorum. "Canın yanıyor."

"Hans, ağrım var." Kalçaları kayıyor. Ve ben çoklu görev yapabileceğime karar verdim.

BÖLÜM 127

Cassie

HANS BELIME UZANDI VE PANTOLONUMU ÇIKARMAYA BAŞLADI.

"Kıpırdamadan durman ve sessiz kalman gerekecek." Fermuarı indiriyor. "Eğer bunu yapamazsan, bitirmene izin vermeyeceğim."

Pantolonumu ve iç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı indirirken, kalçalarımın birleştiği yerin hemen altındaki kumaşla dururken, ne isterse kabul ederek başımı sallıyorum.

Hans dilini tıkırdatıyor. "Küçük kız, kendine ne yaptın sen?"

Popomun yanağının ortasına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bir an nefesini hissediyorum.

Şefkatli dokunuş omurgamda gıdıklanma hissi yaratıyor, ama hareketsiz kalıyorum.

Arkamda yer değiştirdiğini duyabiliyorum ama başımı öne eğdiğim için ne yaptığını göremiyorum.

Bir parmak ucu tenimde bir desen çiziyor, sonra herhangi bir baskı uygulamadan çatlağımdan aşağıya, girişime doğru hayalet gibi ilerliyor.

Bacaklarım birbirine yapışık ama kendimi ona sunuş şeklimden göbeğimi görebiliyor. Yani eminim ne kadar hazır olduğumu görebiliyordur.

"Unutma," diye fısıldar Hans. "Hareketsiz kal. Ve sessiz kal."

Perdelerle kaplı olsa bile, ince pencere diğer taraftaki adamların sesini azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Başımı salladım.

"Elini ağzının üstüne koy, Kelebek."

Şımarık yanım kendi başıma sessiz kalabileceğimi savunmak istiyor. Ama muhtaç yanım, acele edip aletini içime sokması için ne gerekiyorsa yapmak istiyor.

Elimi ağzımın üzerine koyuyorum ve Hans ayağımın tabanına su dökerken parmağını yarığıma sürtüyor.

Soğuktu. Şokla sarsılıyorum, bedenim öne doğru kayıyor ama aynı anda Hans iki parmağını içime sokuyor.

İstemsizce inleme ile ağlama arasında bir ses çıkarıyorum ve elimi ağzıma daha sert bastırıyorum.

Diğer ayağıma su sıçrıyor ama içimdeki parmaklar olduğu yerde kalıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Uyarılma ve rahatsızlığın karışımı dönüyor,
beni daha da ateşli yapıyor.

"Zavallı kızım," diye mırıldanıyor Hans arkamdan, parmaklarını içime sokup çıkararak.

Bir klik sesi duydum ve ilk yardım çantasını açtığını düşündüm.

"Çok iyi gidiyorsun." Parmakları daha derine itiyor. "Kıpırdamadan durmaya devam et."

Ayağımın topuğunda keskin bir acı hissediyorum ve irkiliyorum. "Şşş." Hans öne eğiliyor ve tenime bir öpücük daha konduruyor.

Parmakları çalışmaya devam ediyor ve zihnim bulanıklaşıyor, bu yüzden ayağımdan çekilen sonraki birkaç parçayı neredeyse hiç hissetmiyorum.

"Sadece bir tane daha, Kelebek." Parmaklarını, parmak eklemlerinin bana bastırdığını hissedene kadar batırıyor. Sonra başka bir parmağını, başparmağını kıvrımlarımın arasına sokuyor ve klitorisime sürtüyor.

İçimden bir inilti çıkarken avucumu ısırıyorum ve Hans ayağımdaki parçayı çekiyor. Yere bir şey düşüyor ve bunun bir çeşit cımbız olduğunu hayal ediyorum.

"Aferin kızıma. İşte benim iyi kızım." Ayaklarıma tekrar su sıçratıyor ve bu sefer ben onun etrafında kenetleniyorum. "Bir kötü kısım kaldı, sonra her şeyi daha iyi yapacağım. Söz veriyorum."

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum.

İlk yardımdan pek anlamam ama sırada bir tür acı verici antiseptik olduğuna eminim.

"Kıpırdama, unuttun mu?"

Tekrar başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Klitorisime dokunan başparmak çekiliyor ve Hans'ın parmaklarının içimde kıvrıldığını hissediyorum.

Sonra başparmağı giriş yerimin diğer tarafında, arka girişime bastırana kadar ıslaklığımı yanaklarımın arasından yukarı itiyor.

Başparmağını küçük bir daire şeklinde ovuyor. "Keşke bu ilk yardım çantasında biraz kayganlaştırıcı olsaydı." Daha fazla baskı uyguluyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde, bu kıça sahip çıkacağım." Öncekinden daha yüksek sesle inliyorum. Ve Hans'ın kemerini çözdüğünü duyuyorum. "Bunu yaptığımda, her şeyimi alacaksın." Sırtımı eğiyorum ve ona doğru itiyorum. "Sikimin her santimini bu göte alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

İlk kez birlikte olduğumuzda ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Onun parmağının orada olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini.

"Benim için derin bir nefes

al." Aldım.

Ve ben içime çekerken, ayaklarıma daha fazla sıvı sıçrıyor. O kadar kötü acıyor ki kapalı gözlerimin köşelerinde yaşlar oluşuyor ve inlemek istiyorum. Ama sonra başparmağını içime sokuyor ve parmaklarını içimde oynatıyor ve artık acıyı değil, sadece zevki hissediyorum.

"Ne kadar iyi bir kız." Yaklaştıkça dizlerini dizlerimin dışında hissediyorum. "Benim mükemmel Kelebeğim."

Amımın içindeki parmaklar yayılıyor, beni geriyor ve sonra başka bir şey, daha büyük ve daha keskin bir şey aralarına giriyor.

Hans kalçalarını santim santim ileri iterken parmaklarını kanalımdan kurtarıyor, ta ki sikinin tamamı içime girene kadar.

Alçak ve derin bir şekilde inliyor ve amım zonklamaya

başlıyor. "Siktir." Dışarı kayıyor, başparmağı onun

hareketini taklit ediyor. Tekrar içeri kayıyor.

"Hans." Onun adını haykırmaktan kendimi alamıyorum.

Parmakları klitorisime değene kadar serbest elini vücudumun ön tarafına getiriyor.

"Şimdi o bebek için pratik yapacağız, tamam mı Cassandra?"

"Evet. Lütfen," diye fısıldıyorum yere.

"Kukun içimdeki dölleri emecek."

Bir kez daha yavaşça çekiyor, ama tekrar içeri bastırdığında kalçalarını sertçe itiyor.

Vücudum hareketle birlikte zıplıyor, ama kalçalarıma dolanan ve parmakları klitorisime sürtünen kol beni yerimde tutuyor.

"Kucağımda oturacaksın ve eve dönerken bütün uçak yolculuğu boyunca o güzel küçük yarığından salgımı sızdıracaksın." Kıçımdaki parmak daha derine itiyor ve tekrar içeri iterken ince bariyerden aletini hissedebildiğini biliyorum.

"Ve eve gittiğimizde, o doğum kontrolünü kolundan nasıl çıkaracağımı kendim öğreneceğim."

Klitorisimdeki baskıyı artırıyor ve ben titremeye başlıyorum.

"Ve içine gömüldüğümde onu çıkaracağım." Sesi o kadar sert ki onun da benim kadar yakın olduğunu biliyorum. "Bir damlayı daha ziyan etmeyeceğiz."

Sözleri çok iğrenç. Ve

ben çok yakınım.

"Bana anladığını söyle."

Tekrar başımı sallıyorum, ama artık kelimeler üretemiyorum. Tek çıkan

bir çığlık. "Benim için gel, Kelebek. O amcığını sikimin etrafında çırp ve

beni çek.

seninle."

Klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlıyor ve tıpkı bana söylediği gibi onu da kendimle birlikte uçurumun kenarına sürüklüyorum.

BÖLÜM 128

Hans

KURULANDIM VE KENDIMI HIÇ HISSETMEDİĞİM KADAR MUTLU HISSETTIM.

Kollarımı Cassandra'ya, Kelebeğime, küçük güzel komşuma doladım ve eve dönmek üzere uçağa bindim.

Kendi koltuğuna oturmaya çalışıyor, ama onu kucağıma çekiyorum ve uçak yerden ayrıldığında, başını omzuma yaslayarak derin bir uykuya dalıyor.

Pencerenin dışında karanlığın büyümesini izliyorum ve elimi Cassandra'nın kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

Cassandra'ya 1304 Holly Court'u satan emlakçıyı bulup ona bir milyon dolar vermeliyim. Belki dört.

Nero ve King karşımdaki iki koltukta oturuyorlar, ben de ayağımı koridora doğru uzatarak Nero'nun dikkatini çekiyorum.

Yavaşça bana doğru döndü. "Evet?"

King'e başımla selam veriyorum, onun dijital adam olduğunu biliyorum. "Benim için birini bulup isimsiz bir transfer ayarlayabilir misin?"

King kaşlarını kaldırdı. "Yapamaz mısın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bugünlerde pek bilgisayarım yok." Sonra bunu düşündüm. "Başka bir otel bulmam gerekecek."

Nero beni başından savdı. "Bunu zaten konuşmuştuk, bu gece bende kalıyorsun."

"Savannah da hâlâ orada," diye ekliyor King. "Yani her zamanki odamızda kalacağız."

Nero omuz silkiyor. "Her neyse. Sadece beni sabahın beşinde uyandırma."

"Bu bir kere oldu. Aş artık bunu." King başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Kimi bulmamı istiyorsun?"

"Cassandra'ya eski evini satan emlakçı. Ona borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Çünkü sen havaya uçurdun?" Nero şaka yapıyor.

Ona orta parmağımı gösteriyorum ama itiraf ediyorum: "Bir emlakçı bulmam gerekecek ama evet, Cassandra'yı zaten tanıyan birine durumu açıklamaya çalışmak istemiyorum."

Nero başını öne eğiyor. "Ne tür bir yer arıyorsunuz?"

Cevap verirken Cassandra'ya sarılıyorum. "Büyük bir şey, çocuklar için çok yer. Ve büyük bir bahçesi. Belli ki çitle çevrili ve güvenlik için donanımlı." Bunu düşünüyorum. "Havuz güzel olurdu. Ben bir havuzla büyüdüm ve onu özlüyorum."

Nero yavaşça başını sallar. "Komşumun evine benziyor." "Satıyorlar mı?" Şaka yapıyorum.

"Eminim onları ikna edebilirim."

"Ne? Hayır. Hayır. Nero, bu-" Deli diyecektim ama deli onun markası gibi bir şey.

Koltuğa yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Yarın."

BÖLÜM 129

Hans

ÜÇ GÜN SONRA

"BEBEĞIM, SAKINLEŞMEN GEREK." CASSANDRA GÖĞSÜMÜ OKŞADI VE BEN elini vücuduma bastırdı. "Buraya bayılacaklar."

Bir nefes alıp çift merdivenli ve çok renkli üfleme cam avizeli büyük girişe bakıyorum.

"Bunun iyi olduğunu düşüneceklerinden şüphem yok-"

"İyi mi?" Cassandra alay ediyor. "Burası havuzu, yedi gözlü ocağı ve serası olan on bin metrekarelik bir malikane. İyiden de öte. Gitmelerini istediğimizde onları kovmak zorunda kalacağız."

Boştaki elimle onu bedenime doğru çekiyorum. "Evet, ama artık eski evine sahip olmamanın nedeni muhtemelen onları rahatsız edecek."

Kız arkadaşım dokunuşunun sinirlerime iyi geldiğini biliyor, bu yüzden elini tişörtümün önünden yukarı kaydırıyor, avucunu tenime dayıyor ve bana sıcaklığını veriyor.

Sözüne sadık kalan Nero, inişimizin ertesi günü komşusunun evine gitti -araziler birkaç dönüm olduğu için komşu göreceli bir terimdir- ve onlara mobilyaları bırakmaları için piyasa değerinin iki katını ödeyeceğimi söyledi -yadigârlar veya manevi değeri olan şeyler hariç- ve yirmi dört saat içinde dışarı çıkacaklardı.

Ödediler. Ben ödedim. Ve şimdi bu ev bize ait. Ki bu harika. Ama ailesi akşam yemeği için geliyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Cassandra'nın telefonu çalıyor.

Cebinden çıkarıp hoparlöre veriyor, ekranda annesinin adı yazıyor.

"Kayıp mı oldun?" Cassandra soruyor.

"Sanırım öyle olmalıyız." Bay Cantrell'e bir şeyler söylüyor. "Gönderdiğiniz adres doğru muydu?"

"Evet, anne."

"Burası Hans'ın yeni evi mi?" Bayan Cantrell'in ses tonu anlaşılabilir bir şekilde şüpheciydi.

"Babama kapıya yanaşmasını söyle. Seni içeri alacaklar."

Onları buraya getirebilmek için buranın sadece benim evim olduğunu söyledik.

Ayrıca, Cassandra'nın da burada yaşadığını söylemeden önce babasına sormam gereken önemli bir soru var.

Cassandra istediğimi biliyor. Ve bana çoktan evet diyeceğini söyledi. Ama geleneksel randevuların hiçbirini yapma şansım olmadı, o yüzden bunu yapmak istiyorum.

Mülkiyet muhafızlarıyla konuştuklarını duyduğumuzda, Cassandra Yukarı.

Telefonunu cebine geri koyarken, ellerini benimkileri tutmak için kaldırdı.

Yüzünü. "Seni seviyorum Hans. Onlar da sevecek." Beni aşağı çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ve geri kalanını affedecekler."

Yutkunup onu bir kez daha öpüyorum, sonra ön kapıyı çekip açıyorum.

Bay Cantrell Buick'ini araba yolundan yukarı sürüyor ve evin önündeki çeşmenin etrafından dolaşıyor. Uzak tarafta, garajların yanında yavaşlıyor, ama Bayan Cantrell'in arabanın içinde ellerini salladığını görebiliyorum ve sonunda Bay Cantrell çeşmenin etrafından tekrar dolaşıyor ve tam devasa eve çıkan merdivenlerin dibinde duruyor.

Onlarla buluşmak için merdivenlerden inerken elimi Cassandra'nın belinde tutuyorum.

Bayan Cantrell önce arabadan iniyor ve ellerini eve doğru kaldırıyor. "Vay anasını!"

Cassandra yanımda gülmekten kırılıyor. "Anne!"

"Cidden Cassandra." Ellerini kalçalarına indirdi. "O küçük, şirin çıkmaz sokaktan buraya öylece gelip benden bu normalmiş gibi davranmamı bekleyemezsin."

Eski sokağımıza şirin dediğinde biraz irkiliyorum.

Casandra son birkaç gündür hiçbir şey olmamış gibi onların telefonlarına ve mesajlarına cevap veriyor. Annesi, Meksika'da olanlardan sonra Cassandra'nın hâlâ iyi olduğundan emin olmak için ekstra özen gösteriyordu, bu yüzden eminim başka neler olduğunu öğrendiğinde önümüzdeki ay eve taşınmak için ısrar edecektir.

Bunun hakkında konuştuk ve onlara her şeyi anlatmaya karar verdik. Ya da en azından genel hatlarıyla. Bize bir soru sorarlarsa yalan söylemeyeceğiz. Cassandra beni yetkililere ihbar etmeyeceklerinden emin, ben de Kelebeğime güveniyorum, o yüzden onlara güveneceğim.

Bayan Cantrell Cassandra'yı kucakladıktan sonra bana döndü. "Ev çok güzel. Ve saçma."

"Anne!"

Endişelerimin bir kısmı azalıyor. "İkisi de öyle." Cassandra'nın annesine elimi uzatmaya başlıyorum ama o elimi itiyor ve bana sarılıyor.

"Buna paran yeterken neden o küçük, hüzünlü evde yaşadığını bilmiyorum." Geri çekildi ve bana gülümsedi. "Ama bunu yaptığına memnunum."

"Anne, şirin demekten üzgün demeye geçemezsin." İkimiz de Cassandra'yı görmezden geliyoruz.

"İyi ki de yapmışım." Sözlerim ne kadar doğru olduklarını anlatmaya yetmiyor.

Bayan Cantrell kolunu Cassandra'nın koluna doladı. "Bana içeriyi göster." Beni geçip merdivenlerden yukarı çıktıklarında Bayan Cantrell'*in*, "Eviniz çok şirin. Onunki üzücü."

Şimdi her iki ev de eşit derecede yıkılmış durumda, ama yine de adil bir tanım. Bay Cantrell benden önce durdu, hanımları takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Ondan çok daha iriyim ama birden kendimi gençliğimdeki bedenime dönmüş gibi hissediyorum. Daha dik durmaya çalışıyorum. Değerli olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.

Nefes alıyorum.

Pek çok zorluğa karşı mücadele ettim.

Hayatım için savaştım ve hayatta kaldım. Bunu da yapabilirim.

"Kızınızı seviyorum," diyorum ona. "Cassandra... O benim her şeyim. Ve sizden onun elini istiyorum."

Bay Cantrell arkamdaki malikâneye doğru bakıyor. "Orduda iletişimde değildim. Orduda bile değildim." Duraklıyor ve sinirlerim geriliyor. "Başka bir şeyle birlikteydim."

Yutkunuyorum. "Üç harfli ajans mı?" Onaylamıyor.

"Çok fazla pislik gördüm. Çoğunun savaşlarla ilgisi yoktu ama çok tehlikeli adamlar gördüm." Gözleri benimkilerle buluşmak için geri döndü. "Ne aradığınızı bildiğinizde onları tanımak kolaydır."

Vücudumun geri çekilme ve bakışlarını tutma içgüdüsüyle savaşıyorum.

Bir karar veriyormuş gibi başını öne eğiyor. "İlk tanıştığımızda senin ne olduğunu biliyordum."

Sözleri tenimde buz gibi hissediyorum. "Eğer beni durdurmaya çalışırsan-"

Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü kestim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim, ama onu yetiştiren adamı incitecek hiçbir şey yapmayacağım.

"Hâlâ bazı insanları tanıyorum. Ve Cassie'nin Meksika'da mahsur kaldığı o gece, otobüsü kaçırıldıktan sonra mucizevi bir şekilde kurtulduğu gece... Bana bazı görüntüler gönderildi."

Kendimi destekliyorum. Sorulara hazırım. Beni reddetmesinden korkuyorum. Ama sonra bir adım daha yaklaşıyor ve omzumu kavramak için uzanıyor. "Teşekkür ederim." Soğukkanlılığını korumak için savaşıyor. "Sana hayatımı borçluyum. O
-" Eve doğru başını sallıyor. "O benim hayatım."

Boğazımı bir gerginlik kaplıyor.

Ona olan aşkı, ailemin Freya'ya olan aşkıyla aynı. Ve bunun onları yok edişini izledim.

Ama kızı hâlâ burada. Ve o, bunun ne kadar değerli olduğunu anlayan ebeveynlerden biri.

"Onun için her şeyi yaparım." Sesim gerçeğin üzerinde çatlıyor.

"Daha azını kabul etmezdim." Omzumdaki eli sıkıyor. "O kız ele avuca sığmaz. Onu koruyacak tehlikeli birine ihtiyacı var. Yani evet evlat, benim onayımı aldın. Ve bu seni aileden biri yapar. Yani benim karıma da sahipsin. Bize ne kadar ihtiyacın olursa olsun."

Oğlum.

Başımı salladım.

Sonra tekrar başımı sallıyorum.

Çünkü lanet olsun, bir aileye sahip olmak iyi hissettiriyor.

Sonsöz

Payton

HANS'IN BAYAN CANTRELL'E DOĞRU YÜRÜYÜŞÜNÜ IZLERKEN KALBIM SIKIŞIYOR.

Koridor.

Açıkça ağlıyor, adamın koluna yapışıyor ve hiç bu kadar mutlu olmadığı açıkça görülüyor.

Cassandra'nın ailesi küçük dinsiz grubumuz hakkında her şeyi biliyor. Ve bizi seviyorlar.

Ellerimi göğsümde birleştiriyorum.

Bay ve Bayan Cantrell hepimizin ebeveyni oldular ve onların kabulü umduğumdan çok daha fazla. Nero fazlasıyla yeterli ama bu... Etrafımda toplanan insanlara bakıyorum... Bu bir aile.

Derin bir nefes alıyorum.

Koridor kısadır, King'in arka bahçesine yerleştirilmiş birkaç sıra sandalyeden ibarettir. Birkaç adım daha attıktan sonra Hans, Bayan Cantrell ile ilk sırada durur ve eğilerek yanağını öpmesine izin verir.

Sevimli müstakbel kayınvalidesinin aksine Hans, Ekim sonu esintisinde dalgalanan saçları ve sımsıkı sıkılmış çenesiyle bir savaşçı gibi görünüyor.

Ona bir şeyler söylüyor ve onu kucağına çektiğinde, elimde tuttuğum mendili göz ucuyla kaldırıyorum.

O gerçekten Cassandra için mükemmel bir eş, benim en yeni en iyi arkadaşım.

Bayan Cantrell uzaklaşırken onun sırtını sıvazlıyor, sonra da hepimize el sallayarak özür diliyor.

Val onun arkasındaki sırada Dom'la birlikte oturuyor ve elini Bayan Cantrell'in omzuna koyuyor.

Keşke kocam yanımda olsaydı. Şu anda ona yaslanmayı çok isterdim. Ama o yanımda değil çünkü hepimizin önünde, Hans'ın yanında duruyor.

Bu düğünü yönetmek onun fikriydi. Kendisi zaten nikah memuru olduğu için başkasını kullanmaya gerek olmadığını savundu. Ama hepimiz biliyoruz ki bunun nedeni Hans'la neredeyse ayrılmaz bir ikili haline gelmeleriydi.

Nero, Hans komşumuz olduğu için onu görmenin uygun olduğunu iddia ediyor ama gerçekten de bu ikisi bir elmanın iki yarısı gibi.

Takım elbisesinin üzerine giymesi için o saçma siyah cübbeyi sipariş etmek de Nero'nun fikriydi. Gerçekten çok saçma. Ve onu giyerek arka bahçeye adım attığında, Hans'ın ona onu çıkarmasını söyleyeceğini düşündüm. Ama bunun yerine Hans sırıttı ve Nero'ya evlendikleri için bir teşekkür olarak kırmızı saplı bir katana hediye etti.

Şimdi iki adam, güzel çiçeklerden oluşan bir kemerin altında, Hans üç parçalı koyu gri takım elbisesi, siyah gömleği ve kravatıyla, Nero ise sırtında kılıcıyla siyah cübbesiyle bir arada duruyor.

Bu çok saçma. Ve harika.

Sonra Hans'ın yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum ve onun burada olduğunu anlıyorum.

Hans

BEN ONU HAK ETMIYORUM.

Cassandra bana gülümsüyor, kolunu babasının koluna sokmuş, bana doğru yürüyor.

Siyah bukleleri gümüş ipliklerle bükülmüş ve gevşek bir örgü halinde sırtından aşağıya doğru toplanmış; bu sayede parlayan yüzünü, sevinçten pembeleşmiş yanaklarını ve havadaki soğuğu görebiliyorum.

Attığı her adımda elbisesi etrafında dalgalanıyor. Gümüş rengi tüllü kumaş onun üzerinde kesinlikle büyüleyici ve benim takım elbisemden sadece birkaç ton daha açık.

Onunla kot şortuyla evlenebilirdim ama o elbise istedi. Ailesi de planlamaya yardım etmek istedi. Bu yüzden birkaç uzun ay bekledik. Ve buna değdi.

O buna değer.

Elbiseyi görmeme izin vermedi ve onu ne kadar sevsem de gülümsemesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu bu sabahtan beri görmedim. Ve çok uzun zaman oldu.

Nero'dan uzaklaşıp onlarla ön sırada buluşuyorum.

Bay Cantrell Cassandra'nın iki yanağını da öpüyor, sonra elini bana uzatıyor. "Ona iyi bak, tamam mı?"

Elini sıkıyorum, sonra karım olacak kadına dönüyorum. "Son nefesime kadar."

Cassie

"SENIN IÇIN BIR ŞEYIM VAR," DIYE FISILDIYORUM YENI KOCAMA.

Hans bana bakıyor. "Bana daha ne verebilirsin ki?"

Tören birkaç dakika önce sona erdi ve şimdi biz fotoğraf çekmeye hazırlanırken herkes bahçede kaynaşıyor.

Onu, sürprizi sakladığım evin kenarındaki saksılardan birine doğru sürüklüyorum.

"Gözlerini kapat," diyorum ve o da dinliyor.

Elini tutarak yukarı doğru çeviriyorum ve hediyeyi avucuna koyuyorum.

Hans gözlerini açar. Sonra derin bir nefes alır ve parmağıyla yazının üzerinde gezinir.

Sadece bir yığın sarı Post-it notu. Öncekiyle aynı kelimelerle. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi, hepsinin orada olduğundan emin olmak için her bir kâğıt parçasını kaldırıyor.

Bunları daha önce kaydettiği sıranın tersine, en yenisi en altta olacak şekilde yaptım.

Sonuncusuna ulaştığında, kelimeler karşısında duraksıyor.

Bana baktığında, içinde iki Skittles şekerli kurabiye olan küçük plastik poşeti kaldırıyorum.

Hans tek kelime etmeden çantayı alır, kurabiyeleri çıkarır ve ikisini de ağzına tıkar.

Savannah

BAY CANTRELL DANS PISTINE DÖNÜŞEN SANAT ATÖLYEMDE BENI DÖNDÜRÜYOR. Son bir kez daha, sonra gülerek elini göğsüne bastırır. "Eğer gidip oturmazsam, birinin beni yerden kaldırması için sağlık görevlilerini çağırması gerekecek."

Bana sarılıyor, sonra da sendeleyerek avludaki sandalyelere doğru ilerliyor.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" King yanımdan gürlüyor. Kocama dönüyorum ve göğsüne yaslanıyorum.

Kollarını bana doluyor ve hızlı tempolu müzik etrafımızda gümbürderken birlikte yavaşça sallanıyoruz.

Yemin tazelememize bayıldım ve alışılmadık törenimiz konusunda hiçbir pişmanlığım yok ama bu şimdiye kadar katıldığım en iyi düğün olabilir. Çok sevgi dolu.

King elini enseme koyuyor. "Cassie'nin ailesinin ellerinden gelse hepimizi evlat edineceklerinden eminim."

"Gerçekten yaparlardı." Ona karşı gülümsüyorum. "İtiraf etmeliyim ki hayır demezdim."

King mırıldanarak onaylar.

Aramızda konuşmaya değer bir ebeveyni olan tek kişi Dom. Ve hepimiz Bibi'yi seviyoruz ama o Chicago'dan ayrılmayı sevmiyor, bu yüzden onu sadece ziyaret ettiğimizde görebiliyoruz. Ki bunu daha sık yapmalıyız.

Baldızım Aspen, erkek arkadaşı Rob ile birlikte dans ederken King'in iç geçirdiğini hissedebiliyorum.

Onaylamıyormuş gibi yapar ama Rob iyi bir adamdır. Ve Dom'un Chicago mafyasındaki ikinci adamı olarak, Aspen'in

Yoğunluk.

Aspen elinde kurabiyeyle ayaklarını sürüyerek geliyor. "Bu senin yaptığın mı?" İçinde sarı parçalar olan şekerli kurabiyeye bakıyorum ve gülümsüyorum. "Evet, bu." "Çok güzeller." Sırıtıyor ve son lokmayı ağzına atıyor.

Rob, Aspen'in elini ağzına götürüyor ve parmaklarındaki kırıntıları yalıyor.

"Oh, siktir git," diye homurdanıyor King, sonra bizi diğer tarafa çeviriyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onu iğnelemek için çok iyi bir iş çıkarıyorlar.

Sonra bir kurabiyenin iyi bir fikir olduğunu fark ettim ve King'i tatlı masasına doğru sürükledim.

Biz kızların her biri Cassie'nin yemek blogundan bir kurabiye seçtik ve ona düğün hediyemiz olarak yaptık. Nero'nun Cassie'nin mısır gevreği yerine patlamış mısırdan yapılan Rice Krispies barlarını seçmesiyle erkekler bile bir şeyler yaptı.

Ona tatlıları gösterir göstermez Cassie gürültülü bir şekilde gözyaşlarına boğuldu ve yaktıktan sonra atmak zorunda kaldığım üç parti mısırlı kurabiyeye değdi.

Val

"BUNU HEP YAPMAK ISTEMIŞIMDIR." CASSIE SIRITIYOR, SONRA ARKASINI DÖNÜYOR Buketini havaya fırlatmaya hazır bir şekilde bize doğru geliyor.

Payton geri sayım yaparken ben de odanın öbür ucuna, kocamın durduğu yere bakıyorum. King'le konuşuyor ve büyük, dövmeli elleri bebek kızımız Danielle'i nazikçe göğsüne bastırıyor.

Bu manzaradan asla bıkmayacağım.

O harika bir baba. Ama bu sürpriz değil. Emzirmeyi bitirir bitirmez Dom'a bir dövme daha yaptıracağım. Bu sefer farklı bir isim olacak ama aldıracağını sanmıyorum.

"Bir!" Payton bağırıyor ve Cassie buketini fırlatıyor.

Kollarımı yukarı kaldırdım.

Ben zaten evliyim ama o çiçekler çok güzel ve onları istiyorum.

Ancak kimse onları yakalayamadan, bir adam sıçrar ve buketi havadan kapar.

Rob onları başının üstünde tutarken kulaktan kulağa sırıtıyor. Dom'un bunu söylememden ne kadar şikayet ettiği umurumda değil, Rob çok seksi.

"Bırak onları!" King, kız kardeşimizle çıkan adama doğru tepinerek bağırıyor.

Rob, King'den uzaklaşarak geriye doğru atlar ve küçük kalabalığın içinde Aspen'i bulur.

Sonra onun önünde bir dizinin üzerine çöküyor.

King'in "Olamaz!" sesi tüm kadınların nefes nefese kalmasıyla bastırılıyor. "Aspen, aşkım." Rob kadınına bakar. "Bana bir iyilik yapar mısın?

"Korkunç kardeşine zaten evli olduğumuzu söyleme şerefine nail olacak mısın?" Ağzım açık kalıyor ve Dom'a bakmak için başımı çeviriyorum.

Kocam ikiliye gülümsüyor ve bakışları benimkini bulduğunda göz kırpıyor.

O piç zaten biliyordu.

King, Aspen'e doğru yürür. "Bu doğru mu?"

Aspen, onun bu tavrından hiç korkmadan elini elbisesinin cebine sokuyor ve büyük, parlak bir yüzük çıkarıyor.

"Geçen hafta yapmıştık." Yüzüğü parmağına geçiriyor, sonra sol eliyle King'in göğsünü okşuyor. "Artık benim için endişelenmeyi bırakabilirsin. Söz veriyorum mutluyum."

King yüksek sesle nefes verir, sonra onu kucağına çeker.

Rob ayağa kalktığında sırıtıyor ve ardından sarılmak için kollarını uzatıyor.

King gözlerini deviriyor, sonra diğer adamı kucaklıyor, ama bıraktığında Rob'un omzuna bir yumruk atıyor. Sertçe. "Bunu mahvetme."

Cassie

MÜZIK SONA ERDI VE İTTIFAK'IN TÜM ÇIFTLERI

King'in oturma odasında uzanıyordum ve istesem tüm dünyayı taşıyabilirmişim gibi hissediyordum.

Hans karşımda duruyor ve Nero ile konuşuyor. Elimde olmadan sol elindeki gümüş bant dikkatimi çekiyor. Benimki gibi işaretlenmiş çok iyi görünüyor.

Elimdeki uyumlu banda bakıyorum.

Hans bana elmas almak istedi, ama ben eşleşmemizi istedim. Ve ikimiz de Hans'ın bana her zaman istediğimi vereceğini biliyoruz.

Tanrım, onu çok seviyorum.

Val odaya girdiğinde, ona daha yakın olmak ve son düğün hediyesini vermek için yanına gitmek üzereydim.

"Biliyorum bu biraz kısa bir haber, ama herkes davetli-" "Bekleniyor,"

diye araya giriyor Dom.

Val başını sallar. "Noel için hepinizin Chicago'ya gelmesini istiyoruz. Bu Danielle'in ilk Noel'i." Eliyle kızının başını okşuyor. "Ve Noel'i sevdikleriyle birlikte geçirmesini istiyoruz."

Hans'ı izliyorum, kalbim ona olan sevgimle daha da kabarıyor.

Hayatının yarısında tatillerini paylaşacak kimsesi olmadı. Ve şimdi elimizde *bu* var.

Hans önce "Orada olacağız," diye cevap verir.

Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ettiğinde, her şeyi yüzünde görebiliyorum. Sevgiyi. Huzuru.

Parmaklarım kolumda, takip cihazımın yanında, eskiden diğer implantın olduğu noktaya dokunmak için uzanıyor.

Ve daha fazla bekleyemem.

Ona söylemek zorundayım.

"Hamileyim" derken gözlerim doluyor. Hans

ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Boğazı çalışıyor ve gözleri gelinliğimin örttüğü karnıma iniyor.

Sonra gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı kalktı ve ağzını açarak "Bu bir." dedi.

Epilog 2 - Hans

BEŞ AY SONRA

"BUNU DAHA ÖNCE YAPMADIĞIM IÇIN ÖZÜR DILERIM," DIYORUM ÖNÜMDEKI ÜÇ MEZARA

Duygularım sesimi boğuyor.

Arizona güneşi üzerime vururken gözlerimi kapatıyorum.

"Bir parçam her zaman burada seninle gömülü olacak." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Onlar için. Benim için. Yaptığım her şey için. "Ben senin tanıdığın adam değilim."

Ben aynı değilim.

Ama olmam gereken kişi oldum.

"Bittiğine inanmak benim için hâlâ zor. Bu savaşın bittiğine. Ama bitti." Başımı eğiyorum. "Bitti."

Üzerimden hafif bir rüzgâr geçiyor. Ve dünya benimle birlikte nefes alıyormuş gibi hissediyorum.

Başımı kaldırıp arabamızın yanında duran Cassandra'ya bakıyorum, karnında biri kız biri erkek ikizleri taşıyor. Ve annemin ona nasıl gülümseyeceğini hayal ediyorum. Çocuklarıma nasıl sarıldığını ve onları nasıl sevgiyle kucakladığını hayal ediyorum. Freya'yı bir teyze olarak düşünüyorum. Çocukları nasıl şımartırdı. Cassandra'ya benimle ilgili utanç verici hikayeler anlatmayı nasıl da severdi.

Göğsüme biraz daha hafiflik doluyor.

"Karımı seveceğinizi düşünüyorum," dedim aileme. "O benim... O benim ikinci şansım. Benim yeni başlangıcım."

Freya'nın mezar taşına doğru bir adım atıyorum ve post-it'i tepesine bastırıyorum. Bu benim el yazım.

Bu bir veda değil.

Yazarın Notu

Bu, baştan sona yazdığım ilk seri ve karakterlerin hepsi benim için çok şey ifade ediyor. Her bir erkek, her bir kadın... Sonsuza dek benim bir parçam olacaklar.

Bu yüzden, bu seriyi hayal edebileceğimden daha fazlasına dönüştüren her bir okuyucuya teşekkür ederim.

İttifak tamamlanmış olabilir ama Tilly World'de asla gerçekten veda edilmez. Çünkü kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Ve kimin anlatacak bir hikayesi olabileceğini asla bilemezsiniz.

Cain gibi.

xoxo

Teşekkür

Alışkanlık olduğu üzere, ilk teşekkür annem Karen'a gidiyor. Tüm cesaretlendirmelerin, geribildirimlerin, düzeltmelerin ve önerilerin için minnettarım - bunlar üzerinde tartıştığımda bile. İttifak yeni bir yoldu ve bu yolda benimle birlikte mutlulukla ilerlediğin için mutluyum.

Kerissa, sen kesinlikle en iyisisin. Bir arkadaş ya da iş arkadaşı olarak bana nasıl katlanıyorsun bilmiyorum ama iyi ki katlanıyorsun. Hayatım seninle daha güzel.

Editörlerim Jeanine ve Beth'e, beni olduğumdan daha zeki göstermek için çok çalıştığınız için ikinize de teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Lori'ye, bu kitapların tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bildiğin için teşekkür ederim. Senin muhteşem kapakların olmadan aynı olmazlardı.

Nikki'ye, işte sana zamanın sonuna kadar İttifak Kardeşler'in üzerinde tepinme yeri. Bunu hak ettin.

Gabby, (G. Marie- Snowed in Fling kitabının yazarı) tüm karanlık romantizm sohbetleri için teşekkür ederim.

Sprint grubuma, beni yolumda tutmaya yardımcı olduğunuz ve diktatör gibi ruh hallerime katlandığınız için teşekkür ederim. Size minnettarım.

Ashley, harika tasarımlar için teşekkür ederim.

Bu kitap dünyası sayesinde tanıştığım tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Şu anda sayamayacağım kadar çoksunuz ve bu da beni yaşayan en şanslı insan gibi hissettiriyor.

ARC okuyucularıma, size çok şey borçluyum. Desteğiniz ve heyecanınız benim için çok önemli.

Tüm yardımlarınız için teşekkürler, Valentine PR.

Kocam Bay Tilly'ye, yazı mağaramda yaşarken beni beslediği ve sabah kalktığınızda hala uyanık olduğum için beni yargılamadığı için teşekkür ederim.

Beni sürekli destekleyen aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ve BeanBag Kitap Kulübümün (okuyucu Facebook grubum) tüm üyelerine. Tüm paylaşımlarınızı, yorumlarınızı ve sizinle olan etkileşimlerimi seviyorum. Dünyam büyüdükçe, sizinle güvenli bir alana sahip olmak çok önemli.

Son olarak, onlarca yıl önce sevişen aileme teşekkür ederim. Doğa ve yetiştirme arasında, beynimi dünyalar yaratabilen bir lapa yığınına dönüştürdünüz. Bir şekilde beynimden çıkıp kendini kağıda döken bu yetenek için sonsuza dek minnettar kalacağım. Kurgusal dünya, satış alanında çalışmaktan çok daha eğlenceli.

Xoxoxo

Yazar Hakkında

Tüm kitapları gibi S. J. Tilly de d o ğ u p büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için, S. J. ister okumak, ister yazmak ya da dinlemek için olsun, kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcenliğini yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve kurtarılmış boksör sürüsüyle birlikte uzanırken bulunabilir. Ve hava müsait olduğunda, ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak kompostunu bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Ve gerçekten, bu daha önemli.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi, haber bültenine katılmayı ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın! Web sitesindeki her şeyin linkleri www.sjtilly.com

Bu Yazarın Kitapları

Aşk Mektubu Serisi

Çağdaş Romantik (Çok

yakında)

-

İttifak Serisi

Karanlık Mafya Romantizmi

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Yine de kabul edelim ki, daha önce ya da o zamandan bu yana geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım çünkü bunların hiçbiri değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımda, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar memnunum.

Ta ki ben o açık kapılardan geçip onun hayatına girene kadar.

Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.

Ve şimdi hayatı tehlikede.

Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları seve seve kırmızıya boyarım.

Ve Payton benim. Bilse de bilmese de.

KING

Tamam, randevuya çıktığım adamın evli *olmadığını* varsaymak benim hatamdı. Ve onu akşam yemeği için bir arkadaşımın evine götürdüğüm için, sadece arkadaşımın da karısıyla arkadaş olduğunu öğrendiğim için benim *hatam*.
Çünkü, aslında, o evli. Ve o da arkadaşımın evindeydi çünkü kocası *çalışmakla meşgul*.

Kafan mı karıştı? Benim de öyle.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, flörtümün karısı kocasının kendisini aldatan bir pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgın.

Kızım, anlıyorum.

Sonra, işleri daha da karmaşık hale getirmek için, flörtümün karısının yanında oturan bir adam var. King adında bir adam, görünüşe göre onun erkek kardeşi ve adının hakkını veriyor.

Ve *randevum* iki kez birlikte olan bir hıyar olduğu için, King'e ağzımın suyu aktığı için kendimi

kötü hissetmeyeceğim, özellikle de onu bir daha asla göremeyeceğim için.

Ya da en azından planlamıyorum.

Arabamın anahtarlarını almak için Uber'le aldatanın evine gitmeyi planlıyorum.

Hızlı olmasını planlıyorum.

Binlerce olası sonucu sıralamam gerekse... sevgilimin cinayetine tanık olmak, katili tarafından kaçırılmak ve sonra süper çekici ama açıkça

dengesiz suç lordu benim Bingo kartımda olmazdı.

Ama ne yazık ki buradayım.

DOM

VAL

Dokuz yaşındayken ilk cenazeme gittim. Babamın ölümünü kabullenmenin yanı sıra, hazırlıklı olmadığım yeni ve korkunç gerçekleri de kabullenmek zorunda kaldım.

On dokuz yaşımdayken annemin cenazesine gittim. Yakın değildik ama o gidince hiç olmadığım kadar yalnız kaldım.

Elbette, İttifak'ı yöneten bir üvey kardeşim var. Ve evet, bana korumasını verdi - bir koruma ve şoför şeklinde. Ama beni gerçekten tanıyan kimse yok. Beni gerçekten sevecek kimse yok.

Onunla tanışana kadar. Havaalanındaki adam.

Ve tesadüfi bir buluşma daha sıcak, daha ciddi bir şeye dönüştüğünde, belki de onun doğru kişi olduğuna inanmama izin verdim. Belki de bu adam sonunda beni yalnızlığımdan kurtaracak kişidir. Bana her zaman arzuladığım aileyi verecek kişi.

DOM

Mafya benim kanımda var. Benim işim bu.

Dolayısıyla bu kan döküldüğünde ve bir cenaze üç cenazeye dönüştüğünde, sert önlemler alınması gerekir.

Ve bu mücadele bir savaşa dönüştüğünde, daha fazla adama ihtiyacım olacak. Daha fazla güce.

İttifak'a ihtiyacım olacak.

Ve ben de üye olacağım. Ne pahasına olursa olsun.

HANS

Cassie

Sokağın karşısındaki yakışıklı, düşünceli adamın beni fark etmesini nasıl sağlarım?

Birinci adım: Kapısını asla açmamasına ve ben evde yokken kapları her zaman geri getirmesine rağmen ön verandasına unlu mamuller teslim etmek.

İkinci adım: Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla hiç karşılaşmadan koca bir yıl geçerken yavaş yavaş aklımı kaybetmek.

Üçüncü adım: Boudoir fotoğraflarım yanlışlıkla benimki yerine onun posta kutusuna gelsin. Paketi açsın. Sonra da hayatımın en iç eriten azarlaması için evime girsin.

Dördüncü adım: Hala dördüncü adımı çözmeye çalışıyorum.

Hans

Ben tehlikeli bir adamım.

Son yirmi yılını bu dünyadan o kadar çok ruh çıkararak geçirmiş bir adam ki ellerimin kalıcı olarak kırmızıya boyanmaması bir mucize.

Ben gölgelere ait olan bir adamım.

O evde yokken küçük ve güzel komşumun yatak odasına, eşyalarına dokunmaya ve kokusunu içime çekmeye kesinlikle ait değilim.

Onu takip etmemeliyim. Onu izlememeliyim. Çünkü kapıma gelen hiçbir kurabiye aşkın benim için bir seçenek olmadığı gerçeğini değiştirmeyecek.

Benim için geriye kalan tek seçenek şiddet.

Günah Serisi

Romantik Gerilim

Bay Sin.

Diğer tarafa kaçmalıydım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarıma hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytana benziyorsa ne olmuş yani? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Her şey bir trajediyle başladı.

Ve sırlar.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktığında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğumu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine karışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi

Hokey Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi. Hokey maçına bilet, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir sporcu. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısı onun formasını giydiği için onun acayip ünlü olduğunu fark ettiğinizde bununla nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılgan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, cehennem kadar seksi bir adam... Cesaretimi topladım ve kendimi onun odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Onun bir iş adamı, yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, bir sesi olabilir.
ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış. Tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız edecek seviyede bir Alfa deliğine sahip olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Darling Serisi

Çağdaş Küçük Kasaba Romantizmi

Dumanlı Sevgilim

Elouise

Beckett'a yedi yaşımdayken aşık oldum.

On beş yaşımdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Ve yaptım da. Bir düzine yıl
boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmış. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü. Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve tamamen büyüdü.

O zamanlar işe yaramazdı. Ama şimdi onun tadına bakmazsam lanetleneceğim.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, on altı yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Çok rahat.

Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini. Birlikte oturacak. Sarılabileceğim.

Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Vay canına, tam bir gümüş tilki. Eğer bir gümüş tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelere sahip olabilir.

Bana *büyük kötü kurt* titreşimleri veriyor. Ama kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çığlık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü *Second Bite* "üç... iki... bir..." içinde başlamak üzere.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.